
NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08231552 8

JO. TOUPII

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS PRIMA.

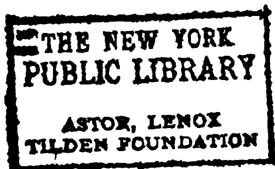
EMENDATIONES
IN
SUIDAM
ET
HESYCHIUM,
ET
ALIOS LEXICOGRAPHOS GRÆCOS.

VOL. I.

SCRIPSIT

JO. TOUP,
ECCLESIÆ CATHED. EXON. PRÆBENDARIUS,
ET ECCLESIÆ S. MARTINI CUM CAPELLA
DE LOO IN AGRO CORNUBIENSI
RECTOR.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCXC.

OPTIMO PRÆSULI

GEORGIO,

EPISCOPO EXONIENSI;

OB

ECCLESIAM ANGLICANAM

ORE, SCRIPTIS, EXEMPLO,

DEFENSAM, PROMOTAM, ORNATAM;

HAS EMENDATIONES

IN

SUIDAM

EA QUA PAR EST OBSERVANTIA,

D. D. D. C. Q.

AUCTOR.

PRÆFATIO.

NOVÆ huic TOUPIANARUM Emendationum Editioni occaſionem dedit Hæredis ejus ac Sororis Filiæ munificentia; cujus dono omnia ejus Adverſaria in manus Academiæ Oxonienſis devenerunt. Inter illa præcipue eminebant Notæ in Suidam et Heſychium. Etenim ſuarum in Suidam Emendationum exemplar jam ex prelo emiſſum iterum evolvebat TOUPIUS, et notis quamplurimis in margine appoſitis (non tam ſparſim quidem illis, quam continua ſerie per totum opus) vel corrigebat quæ antea ſcripſerat, vel

confirmabat, vel augebat. Itaque tam ipſius Authoris Voluntas, et Cura ejus in nonnullis vel corrigendis vel adjiciendis, quam Primæ Partis raritas, quæ apud Bibliopolas vix inveniebatur, novam Editionem efflagitare videbatur. Quod ad hanc ordinandam ſpectat, ſatius fuiſſet fortaſſe notas marginales operi intexuiſſe, et totum Emendationum corpus in unam ſeriem juxta Alphabeti ordinem denuo redegiſſe; quod tamen cum fieri non potuit, niſi refingerentur ſententiæ quædam, et forma operis in nonnullis innovaretur, religio erat Authore jam defuncto perturbare vel immutare quæ ipſe propoſuerat. Maluimus textum ad prioris Editionis formam in omnibus recudere, notas autem quas diximus ſingulas ſuis paginis ſubjicere, ſervatis etiam in illis (quantum fieri potuit in rebus compendioſe ſcriptis) ipſius Toupii verbis.

De

De Hesychianis alia erat Quæstio. Hoc opus neque in lucem edidit, neque ultimam ei manum imposuit Cl. Author. Inceptum multis abhinc annis, ut cuivis Autographum inspicienti facile pateret, etiam ante visam ab eo Editionem Albertinam, et ante editas ab ipso in Suidam et alios Emendationes, in quatuor tomos digesserat, et singulis suum Indicem adjunxerat. Notæ breviusculæ sunt, et compendiose scriptæ, dilatandæ forsan priusquàm eas publici juris faceret. Voces in quas animadvertebat nullo ordine aut lege seligebat, sed suorum studiorum, ut videtur, ductum secutus, ab hoc vel illo Authore quem lectitabat ad Hesychium se conferebat: ita ut ab una parte Lexici Hesychiani ad aliam pro libitu transiliret; nec infrequenter eas ipsas voces, quas prius tractaverat, denuo excutiendas revocaret, corrigen-

do

do quæ antea posuerat, vel ulterius prosequendo quæ in dubio reliquerat, et de quibus *quærendum* esse pronuntiaverat. Eadem de causa factum est, quod nonnunquam sequiorem Authorem citat, ubi potuit summæ authoritatis Scriptorem allegare, Q. Calabrum v. g. vice Homeri. Opus ita digestum omittebat, visa fortasse Editione Albertina, quæ præoccupaverat non paucas ejus animadversiones, vel fortasse ex eo quod in Suida suo se magis oblectaretur; nec vero penitus ex manibus abjiciebat; etenim recentiori manu iterum atque iterum vel corrigebat quicquam vel adjiciebat; denique in Marginem istius Editionis notas suas jam expurgatas transferebat; sed hanc recensionem parce et in primo tantum Volumine (cujus etiam magna pars amissa est) peregit. Opus igitur in nostras manus devenit, partim rude et imperfectum, partim redundans; alia enim omnino

nino, alia ex parte præoccupaverant, tum Editio Albertina, ut diximus, tum sui ipsius et aliorum in lucem emissæ Criticæ Lucubrationes. Haud dubium est, quin ipse Author totum reformaturus fuerit, recisis quamplurimis, priusquam illud typis commisisset. Nobis in alieno opere idem non licuit. Verebamur illud alii refingendum tradere, ne forte sensu Authoris parum intellecto, vel TOUPIANA omitterentur aut detorquerentur, vel aliena pro TOUPIANIS venditarentur. Multo minus totum opus rejiciendum esse arbitrabamur, in quo certe non desunt quæ ab aliis intacta pro solito suo acumine et Græcarum Literarum peritia Cl. Author investigaverit. Nec vero facile resecandæ erant partes ab aliis præoccupatæ, quæ nonnunquam a suo loco ægre divelli possunt salva operis integritate, neque prorsus usu carent; cum partim quæ ab aliis excogitata sunt confirmationem

quandam

quandam habent ex eo quod Toupius in eadem inciderit, partim diversa forma et modo, vel cum additamento quodam a Toupio proponuntur. Rectius igitur Fidem nostram expleturi esse nobis videbamur, si totum opus nulla immutatione facta publici juris faceremus; hæc præmonuisse contenti, ne in hoc animadverteret quisquam tanquam consummatum et perpolitum opus. Præterea nonnullis haud ingratum fore arbitrabamur, si judicii Authoris progressum, primas quippe ejus, et plus simplici vice renovatas cogitationes coram oculis proponeremus.

Notæ paginis subjectæ ex postrema suarum Emendationum recensione desumptæ sunt, quam inchoaverat, et in margine Editionis Albertinæ describebat: quæ autem ibi exstabant de novo excogitatæ ad aliarum calcem imprimendas esse curavimus.

DENIQUE ut TOUPIANARUM Animadversionum in Lexicographos Græcos corpus compleremus, fasciculos quosdam notarum in J. Pollucem, Harpocrationem, Mœrida Atticistam, et Timæi Lexicon Platonicum, ejusdem fere moduli cum Hesychianis, hanc operis partem recte clausuros esse judicavimus.

APPENDICIS loco subjecimus summi Viri Thomæ TYRWHITT, haud ita pridem defuncti, breves quasdam Annotationes in TOUPIANAS Emendationes. Necnon in easdem Viri Doctissimi Magistri Artium in Academia Cantabrigiensi Animadversiones nonnullas, quas benigne nobiscum communicavit, nomen autem suum non aliter nisi signatura sua apposita designari voluit.

Dabamus ex Ædibus
Clarendonianis,

xxix Januarii MDCC XC.

PRÆFATIO AUCTORIS

AD

PARTEM PRIMAM.

LECTORI ERUDITO S.

HABES, *Erudite Lector, notas nostras atque emendationes in Suidam, quas ex margine libri, cui olim adscripseram, magnam partem deprumptas, hic tecum communicatas volui. Est autem Suidas Lexicographorum omnium in suo genere longe utilissimus, et sine cujus subsidio, nihil quidquam, mihi crede, in Græcis profeceris. Et tamen quantus est hodie hominum proventus, qui se Græcos, si diis placet, profitentur, cum Suidam ne semel quidem unquam inspexerint. Hunc auctorem ante*

annos quinquaginta Cantabrigiæ edidit Ludolphus Kusterus, vir Græcæ linguæ peritissimus, et doctrinæ et ingenii laude celeberrimus; qui egregiam sane operam nostro Lexicographo navavit, et majorem sine dubio navasset, si per angustias temporis licuisset. Festinabat enim non lente vir doctissimus. Quare nihil mirum, si in nonnullis minus accurate se gesserit. Kusteri autem notas hic illic meis inserui; quo pacto cum majore fructu simul et voluptate utræque legentur. Uno enim oculorum conjectu, quid ego et ille præstiterimus, videbis. Est autem Suidas, si quis alius, caute et cum judicio tractandus, et minime quidem sollicitandus, nisi locum inveneris, ad quem respexerit. Constat enim, ut plurimum, ex scholiis et veterum scriptorum fragmentis, præclaris quidem iis, hinc inde corrasis et convasatis, quæ nisi in promptu habeas, quod non cujusvis est, nec pro cujusvis otio, frustra equidem et non sine periculo ad ingenii vires confugeris. Quod si nova Editio hujus scriptoris procuretur, (quod quidem haud speraverim, ista præsertim tempestate,

tate, qua literæ atque adeo literati frigent) polliceri ausim multo auctiorem nostrum atque emendatiorem ex accurata Codd. MSS. Parisiensium et Lugd. Bat. cum Editione Mediolanensi collatione proditurum. Quæ quidem Editio nobis usui nonnulli atque adminiculo ad rem nostram fuit. Atque hæc hactenus. Reliquæ autem emendationes, cum Longino nostro, qui jam gestit exire, si Deus vitam viresque dederit, suo tempore sequentur. Vale.

EMENDATIONES

IN

SUIDAM.

PARS I.

ΑΒΕΛΤΕΡΟΣ. Ἀνόητος. Ἀσύνετος.—Λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον, τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀλεξανδρίδης Ἑλένῃ·

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅτι βούλει λέγε.
Ὦ Ἡράκλεις ἀβελτηρίου τεμενικοῦ.]

Alexandridem iſtum laudat etiam Suidas infra v. Ἀρεοπαγίτης. Sed perperam. Scribendum enim utrobique Ἀναξανδρίδης. Alius fuit Anaxandrides, alius Alexandrides. Hic Delphis oriundus, patriam hiſtoriam ornavit; ille Rhodius, Comicus, fabulis ſuis celeberrimus. De utroque accuratiſſime diſſeruit ὁ πάνυ Hemſterhuſius ad Ariſtophanis *Plutum*. Vide et magnum Caſaubonum ad Athenæum, qui plurimas ejus fabulas memorat. Solus autem, quod ſciam, Anaxandridæ *Helenam* laudat Suidas. Vocem vero iſtam ἀβελτηρία ſive ἀβελτήριον nunc per έ, nunc per ή ſcribunt. Utramque ſcripturam

agnoſcere

PARS I. agnoſcere videtur Etymol. M. Ἀβελτερία, Καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η ἀβελτηρία, ἀνοησία, μωρία. Sed ſcriptura unice vera ex poetis petenda eſt. Percommode igitur accidit, quod hoc fragmentum Anaxandridæ nobis conſervarit Suidas, ubi, ut ἀβελτερίου ſcribatur, omnino poſtulat metrum. Quocum facit et vocis analogia. Ab ἀβέλτερος enim fluit ἀβελτερία, non ἀβελτηρία. Et ſic quoque recte Lex. Vet. in Bibl. Coiſlin. apud Montfaucon. pag. 469. Ἀβελτερία, ἀνοησία. Sed et aliud hic eſt, quod manum medicam implorat, et peritam quidem. Quid enim illud monſtri, τεμενικοῦ? Emendabat Æmilius Portus, vir in hiſce literis non admodum felix;

——— ἀβελτερίου τε μανικοῦ.

Atqui illud τε plane importunum eſt. Deinde τὸ μανικοῦ hoc incommodo laborat, quod primam ſemper corripiat. Quo pacto Pyrrichius erit in quinta ſede, quem metrum Iambicum aſpernatur. Quid multa? Nos veram atque elegantiſſimam lectionem, vix literula mutata, exſculpſimus:

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅ, τι βούλει λέγε.
Ὦ Ἡράκλεις, ΑΒΕΛΤΕΡΙΟΥ Γ' ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ.*

O Hercules, Quæ Græcorum amentia eſt!

* Apud Dio. Chryſoſt. p. 479. Edit. Lutet. 1604. habes ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ, et in v. Πνεύματικοι apud Suidam ΦΛΥΑΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Priorem

Priorem verſum inepte reddunt: *Anchora, lembus, vas quodcunque vis, &c.* Non intellexerunt interpretes quid ſit σκεῦος. Eſt autem σκεῦος, *Inſtrumentum nauticum*, ſive quicquid denique eſt uſui ad armandas naves. *Armamenta* vocant Latini. Demoſthenes περὶ παραπρεσβείας pag. 145. Ed. nov. Τί δὲ; ὧ τριήρεις τριακόσιαι, Καὶ ΣΚΕΥΗ ταύταις, καὶ χρήμαθ' ὑμῖν περίεσι, καὶ περιέσαι διὰ τὴν εἰρήνην; Ælian. var. hiſt. vi. 12. ΣΚΕΥΗ δὲ εἶχεν ἕτοιμα ναυσὶν ἄλλαις πεντακοσίαις. Heſych. Ἄγκυρα, τὸ ναυτικὸν ΣΚΕΥΟΣ. Sed oratio nondum integra eſt. Deſideratur enim, ſi quid judico, articulus, qui ad hanc Comici ſermonis formulam plane neceſſarius videtur. Ariſtoph. Av. ver. 1131.* PARS I.

——— ὦ Πόσειδον, ΤΟΥ μάκρυς.

Idem in Pac. ver. 237.

Ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας ΤΟΥ πλάτυς.

Idem in Nub. ver. 153.

Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ΤΗΣ λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Et ver. 816.

Ἰδού γ', ἰδού, Δί' Ὀλύμπιον. ΤΗΣ μωρίας.

Quare minime dubitandum eſt, quin ita ſcripſerit Anaxandrides:

Ὦ Ἡράκλεις, Τ' ΑΒΕΛΤΕΡΙΟΥ γ' ἑλληνικοῦ.

---

* Idem in Av. ver. 224.

Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ΤΟΥ φθέγματος τοὐρνιθίου.

Τάβελ-

Τἀβελτερίȣ more Atticorum pro τȣ̃ ἀβελτερίȣ, ut τἀνδρὸς, τἀνθρώπȣ, τἀληθȣ̃ς, τἀργυρίȣ, pro τȣ̃ ἀνδρὸς, τȣ̃ ἀνθρώπȣ, τȣ̃ ἀληθȣ̃ς, τȣ̃ ἀργυρίȣ. Decerptus autem eſt hic locus, ut docet Suidas, ex Anaxandridæ *Helena*; cujus proinde ſenſus, quem nemo perſpexit, iſtiuſmodi eſſe videtur. *Anchora, lembus præſto ſunt; apparatum denique quemcunque vis, indica. O Hercules! Vide quam inepti et amentes ſint Græci, qui tantum bellum unius fœminæ gratia ſuſceperint.* Quibus tacite et more comico ridet illud Homeri Il. Γ. 156.

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιȣ̀ς
Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

Illud autem γε, quod inſeruimus, cum ad metrum, tum ad ſenſum loci atque elegantiam facit.

ΑΒΡΟΣ ΛΕΙΜΩΝ. Καινότερος καὶ εὐθαλής.] "Vocem hanc (καινότερος) ſuſpectam habeo, "quare eam in verſione non expreſſi." *Kuſter.* Legendum, καὶ νοτερὸς καὶ εὐθαλής. Quod et vidit doctiſſimus Marklandus ad Lyſiam. Locus Scriptoris, quem reſpexit Suidas, auctior et emendatior legitur in ver. Ἐρύθημα. Ἄνθος προσώπῳ ἐπιφυόμενον, οἷον ȣ̓δὲ εἰς ΛΕΙΜΩΝ ΝΟΤΕΡΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΑΒΡΟΣ ΚΑΙ ΕΥΘΑΛΗΣ τεκεῖν ὑπὸ δρόσῳ ἐαρινῇ οἶδεν. Ita recte Edit. Mediolan. Vulgo male: ἀβρὸς καὶ εὐτελής.

ΑΒΡΟ-

ΑΒΡΟΤΕΡΟΝ. Ἀλλ' ἀϐρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συϐάριδος μεστοὶ ἦσαν. *Sed delicatius ipsis vivebant, et lautioribus epulis pleni erant.*] "Verti, *lautioribus epulis*, secutus auctoritatem Hesychii, "qui Σύϐαριν, πολυτελῆ τροφὴν interpretatur." *Kuster*. Fecit quod potuit vir doctissimus; sed cum locum nesciret, unde hæc verba Suidas deprompserit, ab eorum mente plurimum aberravit. Deprompta autem sunt ex Philostrato in vit. Apollon. iv. 27. Λακωνικὸν δὲ οὐδὲν περὶ αὐτοὺς ἐφαίνετο, ἀλλ' ἀϐρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συϐάριδος μεστοὶ ἦσαν. Scribe, αὐτῶν εἶχον, atque ita verte: *Laconici vero moris nihil in eis apparebat, verum delicatius se gerebant, et mollitie, haud secus ac Sybaritæ, diffluebant.* Σύϐαρις de luxu sive mollitie, cum in victu, tum in cultu, dicitur. Quo postremo sensu hic usurpatur. PARS I.

ΑΓΑΜΑΙ ΚΑΡΔΙΑΣ. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω.] Decerptus est hic locus ex Aristoph. Acharn. ver. 487. ubi legitur:

Τόλμησον, ἴθι, χώρησον· ἄγαμαι καρδίας.

Vir doctissimus, qui in Aristophanem non ita pridem scripsit, legendum contendit: ἄγ' ἐμὴ καρδία. Quod quidem satis ingeniosum est. Sed refragatur Suidæ auctoritas. Quod non animadvertit vir optimus. Quid quod ita locutus est Comicus Av. ver. 1742.

Ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς.

ΑΓΑΜΑΙ ΔΕ ΛΟΓΩΝ.

Item

PARS I. Item Eurip. in Rheſo, ver 245.

ΑΓΑΜΑΙ ΛΗΜΑΤΟΣ.*

Feſtive autem ſibi atque animo ſuo adplaudit homo facetiſſimus. Τόλμησον, ἴθι, χώρησον· *Be bold, go on.* Ἄγαμαι καρδίας· *I commend my valour. What a heart I have!*

ΑΓΟΡΑΣΑΙ——Εἰλήφθω δὲ ὁμῶς Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος.

Ἀλλ' ἄνυσον, ἐ μέλλειν ἐχρῆν. Ὡς ἀγοράσω
Ἀπαξάπανθ' ὅσα κελεύεις, ὦ γύναι.]

Verſus poſterior laborat. Corrigo,

Ἀπαξάπανθ' ΟΠΟΣΑ κελεύεις, ὦ γύναι.

Quod verum eſt. Voces enim iſtæ ὅσα et ὁπόσα ſæpiſſime commutantur. Locus ita eſt interpretandus:

Sed feſtina. Haud cunctandi tempus eſt.
Ego vero curabo
Ut omnia, quæ jubes, empta tibi ſint, mulier.

Ariſtophanis autem *Æoloſiconem* præter alios ſæpius laudat Athenæus, qui et Αἰολοσίκωνος δευτέρου ſive poſterioris meminit. lib. ix. p. 372.

Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι δευτέρῳ.

———————— τῶν δὲ γηθύων
Ῥίζας ἐχούσας σκοροδόμητον φύσιν.

---

* Item Malchus in Excerptis editis ab Hœſkelio: Τὸ τὶ θύφρον τοῦ βίου θαύμασας, καὶ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΗΓΑΣΘΗ.

Ubi

Ubi corrigit Casaubonus, nulla metri ratione habita, *σκοροδόσμητον* vel *σκοροδόδμητον*. Sed vera lectio proculdubio est, *σκοροδομίμητον φύσιν.** *Quæ allii naturam præ se ferunt.* Idem lib. iii. p. 112. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ καὶ Αἰολοσίκωνι διὰ τούτων. PARS I.

Ἥκω Θεαρίων, ὡς ἀρτοπώλιον λιπὼν
Ἵν' ἐστι κριβάνων ἐδώδια ——

Emendat vir magnus :

Ἥκω Θεαρίων ἀρτοπώλιον λιπὼν

Atqui Θεαρίων secundam producit. Quo fit ut versus una syllaba sit longior. Antiphanes modo supra apud Athenæum :

Μίμημα χειρὸς Ἀττικῆς, ὃς δὴ γοναῖς
Θεαρίων ἔδειξε ——————

Ubi obiter scribendum :

—————— ὃς δὴ ΜΟΝΟΣ
ΘΕΑΡΙΩΝ ἔδειξε † ——————

Aristophanis autem locus ita certo certius refingendus est :

Ἥκω ΘΕΑΡΙΩΝΟΣ ἀρτοπώλιον
Λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἐδώδια. ‡
Adsum, relicta Thearionis pistoria taberna.

---

* Athenæus lib. x. p. 418. habet e Philetæri Lampadophoris, Θετταλότμητον κρέας. Forsan igitur hic legendum est : ΣΚΟΡΟΔΟΤΜΗΤΟΝ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ. Hoc rectum.

† Ita Suidas v. Μασανάσσης. Πρῶτος καὶ ΜΟΝΟΣ ὑπέδειξεν.

‡ Legendum : ΕΔΩΛΙΑ. Vide nos ad hanc vocem apud Criticam Epistolam.

Ref-

PARS I. Reſpexit pro more Comicus ad Euripidis Hecubam.

ΗΚΩ νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
ΛΙΠΩΝ, ΙΝ ᾅδης χωρὶς ᾤκισαι θεῶν

Erat autem iſte Theario opere piſtorio celeberrimus, ut ex Platone in Gorgia liquet. Ejus meminere etiam Ariſtides, Themiſtius, Suidas. Quin et nonnulla ex Ariſtophanis Æoliſicone leguntur apud Pollucem ix. 63. Ἔστι δὲ καὶ τὸ διώβολον ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους, Ὅπερ λοιπὸν μόνον ἦν ἐν τῇ γνάθῳ διώβολον γένηταί μοι. Quæ vide quam perite concinnaverint, vel potius confoderint viri eruditi:

——————Ὅπερ λοιπὸν μόνον
Ἐν τῇ γνάθῳ διώβολον γένηταί μοι.

Ubi Spondeus in ſexto loco, ut aper in fluctibus, natura repugnante ſtare nequit. Tu repone, me fidejuſſore:

———Ὅπερ ἦν λοιπὸν μόνον
Ἐν τῇ γνάθῳ διώβολόν μοι γίνεται.*

---

* Eadem locutione uſus eſt Plutarchus in Ageſilao p. 380. Edit. Bryani: Χρυσία μοι γενέσθαι. Quem ad locum Moſes Du Soul: "Abſurde vertunt omnes, Ageſilaumque alterum ab "oculis Midam faciunt: Verti debet—*Quam meum eſſe quicquid auri a me unquam eſt viſum*—Sic γενέσθαι μοι uſurpat "Lucianus, Thucydides, aliique: Ille initio ſtatim *Somnii* "et in Tox. το ΓΙΝΟΜΕΝΟΝ, pro *lucro* uſurpans aut *quæſtu*. "Thucydides autem vi. 54. his verbis: ΓΙΝΕΤΑΙ τῷ Θεῷ τὸ "ἀργυριον."

Unicu

Unicus restat mihi diobolus, qui in maxilla erat. Nihil facilius aut elegantius. Vide nos infra ad ver. Ἐνέκαψα. Pollux. x. 116. Ἐν δὲ τῷ Ἀριστοφάνους Αἰολοσίκωνι, καὶ διαστίλβονθ' ὁρῶμεν, ὥσπερ ἐν κενῷ λυχνούχῳ πάντα τῆς ἐξωμίδος. Ubi recte viderunt viri docti, legendum, ἐν καινῷ λυχνούχῳ. Sed metrum non constat. Priori enim versiculo caput turpissime deminutum est. Nos autem ut inspeximus, ita hæc corrigenda atque digerenda esse vidimus : PARS I.

Κἀγὼ διαστίλβονθ' ὁρῶ μὲν, ὥσπερ ἐν
Καινῷ λυχνούχῳ, πάντα τῆς ἐξωμίδος.

Nescierunt interpretes quid sit, διαστίλβειν τῆς ἐξωμίδος. Quod miror. Græca ita sunt vertenda : *Et video quidem omnia per exomidem, ut in nova laterna, pellucentia.* Verba sunt nebulonis de muliercula, quæ, quod venale habebat, lubenter ostendebat. Cæterum de fabula ista Aristophanis,* quæ inter elegantissimas erat, legendus omnino Platonius περὶ κωμῳδιῶν διαφορᾶς, ubi nonnulla sunt, quæ haud alibi temere reperias.

---

* Liban. Epist. 420. Καὶ φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβιάδου, ποιεῖ δὲ τὰ ΣΙΚΩΝΟΣ· ubi allusit ad hanc fabulam, nesciente Wolfio. " *Sicon* proprium est viri nomen ; quod qui censent mutandum " in *Sicyon*, errant. Inde est Æolosicon Aristophanis fabulæ " titulus." Hæc Casaubonus ad Athenæum ix. 6.

PARS I.

ΑΓΚΗ ΚΑΙ ΑΓΚΕΑ.——ἐν Ἐπιγράμματι·
Θηροβολεῖ τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.] Decerptus est hic Pentameter ex Epigrammate in Antholog. lib. vi. p. 567. Edit. H. STEPHANI, ubi tamen legitur:

Δικτυβολεῖ τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Sed de vera ac genuina hujus versiculi lectione haud facile determinari potest; quia Hexameter, qui præcedere debuerat, intercidit.

ΑΓΡΙΟΤΗΣ. Ὁρμή.—Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. Ἀγριότης, ἐπὶ φιλαργυρίας.] Fragmentum istud scriptoris incerti, quod hic adfert Lexicographus, nihil omnino facit ad vocem Ἀγριότης. Sed hoc non Suidæ, opinor, sed librarii alicujus facinus est censendum. Quare ut et caput et pes, ut ait ille, uni reddatur formæ, ita legendus et distinguendus est iste locus: Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ΚΑΙ ΑΓΡΙΟΤΗΣ. *Mirus enim quidam motus atque impetus, ut videtur, hujus hominis fuit ad hanc rem.* Quæ autem sequuntur, Ἐπὶ φιλαργυρίας, sunt verba Suidæ. Cæterum hoc fragmentum Polybio adsignandum esse puto, qui ita loquitur in Excerptis a Valesio editis, p. 21. Ὥστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκέναι τὸ καθ' αὐτὸν διὰ τὴν ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ὁρμὴν καὶ προστασίαν.*

* Vide et p. 146. Ἐξ ὧν εἴποι τὶς ἂν καταλελύσθαι τὴν δόξαν τῶν θαυμαζομένων παρὰ τοῖς Ἕλλησι περὶ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ἀνδρῶν.

'ΑΓΡΟΝΟΜΟΙ. Οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες.

'Ηχήεις τέτλιξ δροσεραῖς σαγόνεσσι μεθυσθεὶς
'Αγρονόμον μέλπει μῦσαν ἐρημολάλον.]

Ita quoque legitur Antholog. lib. iii. p. 381. Sed male. Scribendum enim ἐρημολάλος, ut ad cicadam referatur, quæ vere ἐρημολάλος five *in folitudine loquax* eft. Hinc etiam φιλέρημος audit in Epigrammate.

Τίπτε με ΤΟΝ ΦΙΛΕΡΗΜΟΝ ἀναιδέϊ ποιμένες ἄγρη
ΤΕΤΤΙΓΑ δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων.

ΑΔΡΑΝΕΣ. 'Ασθενές. Καὶ 'Αδρανία διὰ τῦ ί, ἀδυναμία, ἀσθένεια. 'Εν 'Επιγράμματι:

——— ἐπεὶ παρενήξατο τὸ πλεῦν
"Ηβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίη δέδεται.]

" Eft pars Epigrammatis, quod quia nondum
" a quoquam editum effe memini, integrum
" ex Anthologiæ MS. hic exhibebo:

'Ασεμφῆ ποδάγρην, καὶ δόνακας αἰθυκτῆρας,
Καὶ λίνα, καὶ γυρὸν τῦτο λαγωβόλον,
'Ιοδόκην, καὶ τῦτον ἐπ' ὄρτυγι τετρανθέντα
'Αυλὸν, καὶ πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον,
'Ερμείη Σώσιππος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸ πλεῦν
"Ηβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίη δέδεται.

".In ultimo difticho mihi non placet illud, τὸ
" πλεῦν ἥβης, quoniam non convenit de fene
" dicere, eum majorem partem pubertatis

PARS I. "præteriiſſe, cum totam utique pubertatem "exceſſiſſe neceſſe ſit eum, qui tali nomine "appellandus eſt. Quare alii, quibus plus "otii eſt, videant, quomodo loci illius ſenſui "conſuli poſſit." *Kuſter*. At nos nullo negotio et loci ſenſui conſuluimus, et veram lectionem reſtituimus:

——— ἐπεὶ παρενήξατο ΤΟΝ ΠΛΟΥΝ
Ἥβης ———

Cum peregiſſet curſum juventutis. Quod vel verbum παρενήξατο ſatis evicerit.* Epigram. apud Suid. v. Διαπλώσας, et Antholog. lib. iii. p. 399.

——— ὦ σὺν ἀοιδᾷ
Πάντα ΔΙΑΠΛΩΣΑΣ καὶ σὺν ἔρωτι ΒΙΟΝ †

ΑΕΙ ΤΟΙΣ ΕΡΩΣΙ ΣΥΝΕΣΜΕΝ.] Ex Ariſtoph. Av. ver. 705. ubi invito metro circumfertur:

Πολλοῖς δῆλον· πετόμεθα γάρ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι
συνεσμεν.

Eſt verſus Anapæſticus Ariſtophaneus, ſed cui ſemipes deſit ad metrum ſuſtentandum. Erro-

* Vide Schol. ad Pind. p. 58. Olymp. VI. ſub fin. Πάρεχε τῷ Ἀγησίᾳ εὐθὺν ΠΛΟΥΝ καὶ ἄκμητον, ὃν ἴντε εὔθημίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ ὄντα πάρεσχες, ΔΙΑΝΗΞΑΣΘΑΙ ΤΟΝ ΒΙΟΝ.

† Ita locutus eſt Plato apud Phædonem p. 229. Edit. Forſter.—Ἐπὶ τούτου ὀχούμενον, ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας, κινδυνεύοντα ΔΙΑΠΛΕΥΣΑΙ ΤΟΝ ΒΙΟΝ.——Vide et Cl. Weſſeling. ad Herodot. V. 321. p. 422.

rem

rem vidit Kusterus, sed minus dextre sustulit. Optime succurrit Suidas, absque quo fuisset, in tenebris perpetuo micaremus. Repono certissime: PARS I.

Πολλοῖς δῆλον· πετόμεθα γὰρ ΑΕΙ, καὶ τοῖσιν
ἐρῶσι σύνεσμεν.

Ubi tertiam sedem occupat Proceleusmaticus, qui Anapæsto ἰσόχρονος est.

ΑΘΡΗΝΗ. Εἶδος μελίσσης.—Ἀθρήνιον, Ὁ μυσῶν τόπος.] Voces istæ ἀθρήνη et ἀθρήνιον nauci non sunt. Nec melius Kusterus Ἀθήναιον pro Ἀθρήνιον legendum putat. Reponendum sine dubio: Ἀνθρήνη, εἶδος μελίσσης. Ἀνθρήνιον, ὁ μελισσῶν τόπος. Schol. ad Aristoph. Vesp. ver. 1075. Ἀνθρήνια, νῦν μὲν τὰ τῶν σφηκῶν κηρία. Κυρίως δὲ τὰ τῶν ἀνθρηνῶν σμήνη. Ἀνθρήνας δὲ, οἱ μὲν τὰς μελίσσας· οἱ δὲ ἕτερον ζῶον κηροποιῦν ὅμοιον σφηκί. ΟΙ ΔΕ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΟΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣΙΝ ΟΙ ΣΦΗΚΕΣ. † Ubi notanda illa, οἱ δὲ τὺς τόπυς. Nempe confundit homo imperitus voces, ἀνθρήνας et ἀνθρήνια. Id quod fecit etiam Schol. ad Nicand. Alexiph. ver. 545. Τενθρήνη, εἶδος μελίσσης, ἢ ὅπυ αἱ μέλισσαι διατρίβυσι. Rectissime autem distinxit Suidas. Quo-

† Vide Cl. Pauw in Philen, p. 86. ad hunc locum Scholiastæ, quem male sollicitat vir magnus.

cum,

PARS I. cum facit Hesychius: Ἀνθρήνη, εἶδος μελίσσης. Ἀνθρήνιον, τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα. Confer etiam Suid. v. Ἀνθρήνη. Notandum autem ἀνθρήνια tum *favos*, tum *alvearia* significare. Quod ex Hesychio et modo laudato Scholiasta liquet. Hinc ἀνθρηνιώδης Plutarcho in Quæst. Nat. p. 917. *favi ad instar cellulis distinctus.* Ὁ δὲ πολύπυς τήντε σάρκα προσιδεῖν αὐτόθεν ΑΝΘΡΗΝΙΩΔΗΣ καὶ πολύπορος.* Hæc scripseram, et vere, opinor, scripseram; cum ecce aliud agens ipsissimum locum reperi, quo respexit Suidas; si modo μυσῶν τόπος scripserit; quod quidem affirmare nolo. Est autem apud Philostrat. Icon. in Sophocle. Ἤπου τις καὶ ἀναφθέγξεται μικρὸν ὕστερον ἐπί σοι, ΜΟΥΣΩΝ ΕΥΚΟΛΩΝ ΑΝΘΡΗΝΙΟΝ. Quæ postrema verba

——— Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήνιον

ex Iambographo aliquo deprompta, posteriorem partem senarii constituunt.

ΑΚΜΗΝΟΣ. Ἄγευστος.—Ἄκμηνος δόρποιο.] Fragmentum hoc, Ἄκμηνος δόρποιο, decerpsit

* Latine: *multicavatus* et *multicavus*. Ut apud Varr. de Re Rusticâ III. 16. ubi agitur de apibus: "Favus est, quem fingunt *multicavatum* e cera, cum singula cava sena latera habeant, quot singulis pedes dedit Natura."—Et apud Ovid. Met. viii. 561.

Pumice *multicavo*, nec levibus atria tophis
Structa subit ——

Suidas

Suidas ex Hom. Il. T. 163. Ubi tamen legitur, Ἄκμηνος σίτοιο. PARS I.

Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ΑΚΜΗΝΟΣ ΣΙΤΟΙΟ δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.

Ubi Schol. Ἄκμηνος, ἄγευστος. Vox occurrit etiam apud Lycophronem, Nicandrum, Apollon. Rhodium, alios.

ΑΚΟΛΑΣΤΟΝ. Ἀκρατῆ. Θρασύν.—Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστικὸν πρᾶγμα, ἡ ἄνθρωπος.] "Locus hic "turbatus mihi videtur; quem ſic in ordinem "redigendum puto: Ἀκόλαστον, ἀκρατῆ, θρασὺν, "καὶ ὑβριστικόν. Ἀκόλαστον πρᾶγμα, ἡ ἄνθρωπος. "Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum. "Quod ſi vero pro ἡ ἄνθρωπος legendum "quis cenſeat ὁ ἄνθρωπος, (ut in codice quo-"dam MS. legi Pearſonius ad hunc locum "notavit) nihil mutandum, et locus iſte ſic "vertendus eſt: *Petulans et injurioſum animal* "*eſt homo.*" *Kuſter*. Quod ad hunc locum commentus eſt vir doctiſſimus, longe ineptiſſimum eſt. Quod vero exhibet MS. ὁ ἄνθρωπος, non eſt quidem contemnendum. Sed leniori medicina res reſtituenda eſt. Repone: Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστικὸν πρᾶγμα ἡ ἄνθρωπος. *Libidinoſa et petulans res eſt mulier.* Reſtituendus etiam articulus Ariſtophani in Lyſiſtrata, ver. 935.

ΗΝΘΡΩΠΟΣ

PARS I. * ΗΝΘΡΩΠΟΣ ἐπιτρίψει με ——
Ista mulier me enecabit ——

Recte Schol. Ἀντὶ τῦ, ἡ γυνὴ, ἡ ἄνθρωπος εἶπε. Hesychius: Γυνὴ, ἡλικία τις παρὰ Πυθαγόρᾳ, ἢ ἄνθρωπος. Ubi scribendum forsan, ἡ ἄνθρωπος. Illud autem πρᾶγμα venustatis Græcæ est. Lucian. in Asino: Ξένος ΠΡΑΓΜΑ εὐκαταφρόνητον. *Hospes est res quam nemo magnopere curat.* Heliodor. Æthiop. lib. vi. 9. Οὐκ ἐννοήσεις, ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΟΥΣΑ ΠΡΑΓΜΑ ἀςάθμητον; *Annon cogitabis hominem te esse natam, rem instabilem?* Aristoph. Eccles. ver 441.

Γυναῖκα δ' εἶναι ΠΡΑΓΜ' ἔφη νȣβυςικόν.

ΑΚΟΝΙΤΙ. Χωρὶς κόνεως. Ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης.] Diodor. Sic. xv. 51. Οἱ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων σύμμαχοι προθύμως εἶχον εἰς τὸν πόλεμον, ἐλπίζοντες μήτ' ΑΓΩΝΑ μήτε ΜΑΧΗΝ ἔσεσθαι, ἀλλ' ΑΚΟΝΙΤΙ τῶν Βοιωτῶν κρατήσειν. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΑΚΡΑΤΟΣ.—Ξενοφῶν· Πάνυ δὲ ἦν ὁ οἶνος ἄκρατος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Καὶ αὖθις· Ἡ τρὶς εἶδυι' ἀκρήτȣ χειλοποτεῖν κύλικας.] "Potius legendum "videtur, ἡ τρεῖς, quæ verba Hexametrum "claudunt: Quem sequitur deinde Penta-"meter:

Ἐιδυι' ἀκρήτȣ χειλοποτεῖν κύλικας.

"In MSS. Paris. locus hic ita legitur: Ἡ τρὶς

"ἐφεξῆς

"ἐφεξῆς Εἰδυῖ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικα. Nemini PARS I.
"non facile ſubolet verba hæc eſſe partem
"Epigrammatis in fœminam temulentam et
"ebrioſam. Sed ubi Epigramma hoc exſtet,
"jam non recordor." *Kuſter.* Exſtat hoc Epigramma in Antholog. lib. iii. p. 329. quod, quia haud inelegans eſt, et ad Suidam illuſtrandum plurimum facit, hic integrum adſcribam. Eſt autem in *Ariſtium*, meretriculam, ut videtur, non incelebrem.

ΘΥΙΛΛΟΥ.

Ἡ κροτάλοις ὀρχηςρὶς Ἀρίςιον, ἡ περὶ πεύκαις,
Καὶ Κυβέλη πλοκάμους ῥίψαι ἐπιςαμένη,
Ἡ λωτῷ κερόεντι φορουμένη, Η ΤΡΙΣ ΕΦΕΞΗΣ
ΕΙΔΥΙ ΑΚΡΗΤΟΥ ΧΕΙΛΟΠΟΤΕΙΝ ΚΥΛΙΚΑΣ,
Ἐνθάδ' ὑπὸ πτελέαις ἀναπαύεται, οὐκ ἔτ' ἔρωτι,
Οὐκ ἔτι παννυχίδων τερπομένη καμάτοις·
Κῶμοι καὶ μανίαι, μέγα χαίρετε· κεύθεται ἤδη
Ἡ τὸ πρὶν ςεφάνων ἄνθεσι κρυπτομένη.

In verſu quarto MSS. Par. κύλικα. Quo modo et exhibet Edit. Mediolan. Recte. Nempe meri calicem τρὶς ἐφεξῆς, *three times following*, exſiccare, et pleno ſe auro proluere ſolebat iſta muliercula. Τρὶς ἐφεξῆς κύλικα eſt idem ac τρεῖς κύλικας ἐφεξῆς. Alterum ne Græcum quidem videtur. Epigram. apud Athenæum, lib. x. p. 436.

Τὸν

PARS I.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον Η ΔΙΣ ΕΦΕΞΗΣ
ΑΚΡΗΤΟΥ φανερῶς ὤχετ' ἔχουσα ΚΥΛΙΞ.*

Huc facit Alexis apud Athenæum, lib. xi. p. 470.

——— γενόμενος δ' ἔννους μόλις
Ἤιτησε ΚΥΛΙΚΑ, καὶ λαβὼν ΕΞΗΣ πυκνὰς
Εἷλκε ———

Ita verſiculos iſtos, qui vulgo corruptiſſimi leguntur, emendavit criticorum princeps Bentleius in eruditiſſima Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis. Sed ineſt tamen macula, quæ virum doctiſſimum fefellit. Scribendum:

——— Καὶ λαβὼν ἑξῆς ΣΥΧΝΑΣ,

Plurima pocula exhaurit. Amphis Comicus apud Athenæum, lib. x. p. 426.

Ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις ΣΥΧΝΟΙΣ
Puer crebris poculis nos urgeat.

Senſum autem verbi χειλοποτεῖν,‡ quod haud alibi legiſſe memini, recte, opinor, expreſſimus.

---

* Vide Callim. Epig. 38. ubi legitur προποθεῖσ' pro φανερῶς.

‡ Cui ſynonymum videtur λαβροποτεῖν, quod etiam omnino ſemel occurrit in Anthol. Lib. VII. p. 623. Sed Epigramma integrum, quia pulcherrime antiquum illum morem attingit, quo ſolebant veteres amicarum nomine calices bibere, tot ſcilicet quot nomine amicæ continebantur literæ, hic quoque perlegas.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἔγχει Λεισιδίκης κυάθους δέκα, τῆς δὲ ποθεινῆς
Εὐφράντης ἕνα μοι, λάτρι, δίδου κύαθον.
Φήσεις Λεισιδίκην με φιλεῖν πλέον· οὐ μὰ τὸν ἡδὺν
Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ ΛΑΒΡΟΠΟΤΩ κύλικι.
Ἀλλά μοι Εὐφράντη, μία πρὸς δέκα· καὶ γὰρ ἀπείρους
Ἀστέρας ἓν μήνης φέγγος ὑπερτίθεται.

De

De muliere enim hic agitur, quæ vino ac veneri operam dederat, et quæ genium ſuum fraudare neſcierat. Interpretes autem hic nihil viderunt. Cæterum locus Xenophontis, quem hic adfert Suidas, legitur in Cyri Exped. lib. iv. 5. 19. p. 332. PARS I.

ΑΚΡΙΣΙΑ —— Γυναικός τινος, Δανάης ὄνομα, δυσπαθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης, σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· Κρίθητι καὶ σύ· ὀυκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.] Recte vidit Cl. Kuſterus hoc exemplum non ad v. Ἀκρισία, ſed ad Ἀκρισίος pertinere. Sed ſic ſolet noſter Lexicographus. Jocum autem iſtum, qui non inficetus eſt, ad Demonactem refert Lucian. in vit. Demon. Ejus verba ſunt: Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γάρ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. *Cum quædam mulier, nomine Danaë, litem contra fratrem haberet; In jus ambula, inquit; Neque enim es Danaë Acriſii filia.* Græca ſuaviora ſunt quam ut Latine exprimi poſſint. Repetitur autem hic locus infra v. Δανάη.

ΑΚΗΡΑΤΟΝ. Ἀκέραιον. Ἄφθαρτον. Ἀθάνατον.—Καὶ Ὅμηρος·

Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν ——]

Scribendum Ἀκηράσιον. Ἀκέραιον. Id quod locus ex Homer. Odyſſ. i. v. 205. petitus ſatis demonſtrat.

PARS I.

ſtrat.* Heſych. Ἀκηράσιον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, ἀκέραιον, καθαρὸν, θεῖον, ἁγνόν. Ita ſcribendum. Idem quoque mendum mox occurrit apud Suidam. Ἀλιῤῥόθιον. Κῦμα θαλάσσης.

—— ἀκήρατον ςόμα κόσμε
Παντὸς, ἀλιῤῥόθιος ξεῖνε κέκευθε κόνις.

Ubi recte notavit Portus, partem hæc eſſe Epigrammatis in Homerum quod exſtat Antholog. lib. iii. p. 388. ubi ἀκήρατον quoque legitur, metro fruſtra reclamante. Sed proculdubio vera lectio eſt ἀκηράσιον.

Μεσῶν φέγγος Ὅμηρον, ΑΚΗΡΑΣΙΟΝ ςόμα κόσμε
Παντὸς, ἀλιῤῥοθία, ξεῖνε, κέκευθε κόνις.

Homerum Muſarum decus, totius mundi os immortale,
Maritimus, O hoſpes, tegit pulvis.

Atque ita quoque corrigendum cenſeo in Epigrammate apud Steph. Byzant. v. φασηλίς.

Ὀκτὼ ΑΚΗΡΑΣΙΟΥΣ ἀμφεθέμην ςεφάνες.

Vulg. ἀκηράτες. Vir quidem doctiſſimus, et de hiſce literis optime meritus ad Timæi Lexicon, alio modo utrumque locum ſublevandum putabat. Sed nobis noſtra emendatio unice placet.

* Et iſte ex Apollon. Rhod. II. 1276.
Οἴνε ΑΚΗΡΑΣΙΟΙΟ μελιςαγίας χέε λοιβάς.

ΑΛΟΓΙΑ.

ΑΛΟΓΙΑ. Ἀταξία.—Οἱ δὲ πάντες ἅμα ἀνακραγόντες ἐξ αὐτῆς οἱονεὶ παρεληλύθεισαν] "Locus hic corruptus est, et, ut puto, mutilus, qui in integrum restitui haud facile poterit, quoniam pars illa Historiæ Polybianæ, ex qua hæc decerpta sunt, hodie non amplius exstat." *Kuster*. Est quidem nonnihil corruptus hic locus, sed qui facile redintegretur tamen. Legendum: ἐξαυτῆς οἱονεὶ ΠΑΡΕΛΥΘΗΣΑΝ. *Illi autem, clamore sublato, statim quasi animis fracti et resoluti sunt*. Non alia etiam medela restaurandus Dio, vel quisquis auctor fuerit fragmenti illius apud Suid. v. Ἀνίει. Οἱ δὲ τὸ πολὺ τῆς τόλμης παρεληλύθεισαν, οὐ μὴν ἀνίεσάν γε, ἀλλὰ παρακελευόμενοι σφίσιν αὐτοῖς, πάσῃ δυνάμει προσέκειντο τῇ πολιορκίᾳ. Nemo qui Græce sit doctus, dubitabit, quin scriptor dederit: πολὺ τῆς τόλμης ΠΑΡΕΛΥΘΗΣΑΝ. *Multum de audacia sua remiserunt*.* Dio Cassius in Excerpt. Vales. p. 634. Ὡς ἅπαξ ἐπέσχον, ΠΟΛΥ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ οἱ Κίμβροι ΠΑΡΕΛΥΘΗΣΑΝ, κἀκ τούτου καὶ ἀμβλύτεροι καὶ ἀσθενέστεροι καὶ ταῖς ψυχαῖς καὶ τοῖς σώμασιν ἐγένοντο. *Cimbri, postquam impetus eos destituit, multum de furore suo remiserunt, atque inde tardiores infirmioresque animo et corpore evaserunt*.† Hesych. Παρελύθησαν, ἠσθένησαν.

PARS I.

---

* Vide etiam Suid. v. Κατάσχη.—ΠΑΡΕΛΥΘΗΝ τοὺς τόνους ἀθρόον τοῦ σώματος. *Nervos toto corpore subito resolutus sum*.

† Ælian. de Anim. lib. i. cap. 38. Γυναικὸς ὡραίας τόδε τὸ ζῶον (ἐλέφας) ἥττηται, καὶ ΠΑΡΑΛΥΕΤΑΙ δὲ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ ἐκκωφωθεὶς εἰς τὸ κάλλος.

PARS I.

ΑΛΛΩΣ. Μάτην —— Οὐδὲ ὤλισθον ἄλλως αἱ εὐχαὶ, αἱ κατὰ τῆ Θεῷ ἐχθρῆ ἀραί.] "Lego κατὰ "τῆ θεοέχθρῆ, i. e. *adversus Dei hostem*. Vox "ἀραὶ autem, quæ sequitur, est superflua et "proinde expungenda: nisi forte quis legen-"dum censeat καὶ ἀραί." *Kuster*. Satis ingeniose vir doctissimus κατὰ τῆ θεοέχθρῆ. Repetitur autem hoc fragmentum infra voce Ὤλισθον, unde salus huic loco petenda est. KAI αἱ κατὰ τῆ θεοέχθρῆ ἀραί, *Neque irritæ fuerunt preces et imprecationes adversus Dei hostem*. Ceterum fragmentum haud absimile occurrit infra voce Ἀναλώθησαν. Οὐδὲ γὰρ ἀναλώθησαν ἄλλως αἱ εὐχαί. Θηρίον γάρ τι αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει. *Haud enim preces eorum irritæ fuerunt. Fera enim quædam divinitus missa eis occurrit*. Πομπῇ κρείττονι est idem ac πομπῇ θεία. Interpres non intellexit. Sic βουλῇ κρείττονι· *Divino consilio*, apud Suid. voce Συμβλητά. Utrumque autem locum ex Æliani libro deperdito *de Providentia*, ex quo plurima et pulcherrima fragmenta nobis conservavit Suidas, depromptum esse puto. Quod et res et stilus satis ostendit.*

---

* Sic ὁσίᾳ πομπῇ apud eundem, Var. Hist. viii. 1. Σώκρατης —φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν ΟΣΙᾼ ΠΟΜΠῌ (vulg. ὁσίαν πομπῆς) ἐγκεκλήρωμένην αὐτῷ. Hac de re vide Cl. Triller. Observ. Crit. p. 82. Edit. Francf. 1782.

ΑΛΦΑΝΕΙ,

ΑΛΦΑΝΕΙ. Εὑρίσκει. —Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· PARS I.

Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
Εἶπεν μ' ὁ κήρυξ οὗτος ἀλφάνει ——

Εὔπολις Ταξιάρχαις· Οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν ἀποκηρύξει τις ἐὰν ἀλφάνῃ.] " Quamvis " integrum Ariſtophanem diligenter perlege- " rim et cum Suida contulerim, verba tamen " hæc in Theſmophoriazuſis me legiſſe non " memini. Quare neſcio an non forte Suidas " ἁμάρτημα μνημονικὸν hic commiſerit, et aliud " agens Ariſtophani tribuerit quæ ejus non " ſunt, ſed alîus auctoris: cujus peccati Gram- " maticum noſtrum nonnunquam reum depre- " hendi." *Kuſter.* Scribendum, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β. *in ſecundis vel poſterioribus Theſmophoriazuſis*; cujus fabulæ, quæ diu eſt quod intercidit, cum alibi, tum voce Λακωνίζω meminit Suidas. Λακωνίζω. Τὰ τῶν Λακώνων φρονῶ.—Οἱ μὲν ἠττικίσασιν, οἱ δὲ λελακωνίκασιν. Λακωνίζειν δὲ παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β. Quid ſit autem ἀλφάνειν vel τιμὴν ἀλφάνειν notum eruditis, vel ex iis qui ſequuntur Eupolidis Trimetris, qui ita erant emendandi atque in ordinem redigendi:

Οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν
Ἰὼν ἀποκηρύξει τις, ἕως ἂν* ἀλφάνῃ;

* Legendum ἕς' ἄν.

Non

PARS I.

Non citius lictorum aliquis eam deprædicabit, donec pretium invenerit?

ΑΜΑΞΙΤΟΝ ΟΔΟΝ. Δημοσίαν.—Μάλχος· Ἡ δὲ εἰσβολὴ τῆς Κιλικίας ἁμαξιτὸς ἦν ὁδὸς, ὀρθία, ἰσχυρὰ, καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἴ τις ἐκώλυεν.] Fefellit hic Lexicographum nostrum memoria. Neque enim Malchi, sed Xenophontis est istud fragmentum. Exstat autem Cyr. Expedit. lib.i.2. p.248. ubi legitur, ὀρθία ἰσχυρῶς· *Admodum præceps.* Sic quoque locutus est lib.iv.8. p.343. Ἄνω δὲ πρὸς τὸ ΙΣΧΥΡΩΣ ΟΡΘΙΟΝ μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι. Eadem locutio occurrit etiam apud Suid. voce Ἰσχύς.* Τὰ χωρία ΙΣΧΥΡΩΣ ΟΡΘΙΑ ἦν καὶ λίθων περιβολαῖς ὠχύρωτο. Quæ ad vocem Ἰσχυρῶς pertinent, et ex Arriano, ut puto, perpetuo Xenophontis imitatore, sunt deprompta.

ΑΜΠΑΛΙΝΩΡΟΣ. Ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν.—Φιλέταιρος Μελεάγρῳ· Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ Κόρος· οἴκαδ', ὦ κόρη, ἄπιθ' ἀμπαλίνωρος.] Nihil ad hunc locum viri docti, quasi undiquaque sartus tectus esset, et nihil desideraret. Atqui non uno quidem malo affectum esse video.

* Neque absimilis apud Procopium de Ædificiis Justin. p. 9. Edit. Hœskelii: Κατὰ δὲ τοῦ κόλπου τὸ πέρας, ἔν τε τῷ ἀνάντει καὶ ΙΣΧΥΡΩΣ ΟΡΘΙΩ, τέμενος ἐκ παλαιοῦ κοσμᾷ τε καὶ δαμιανῷ ἁγίοις ἀνεῖται.

Primum

Primum illud ἀμπαλίνωρος ne Græcum quidem est. Hesychii auctoritas, qui eandem scripturam præfert, non pluris facienda est quam Suidæ. Uterque enim ex eòdem impuro fonte hausit. Scribendum utrobique ἀμπαλίνορος. Fluit enim ab ὄρω, unde παλίνορος et παλίνορσος. Etymol. M. Παλίνορσος, παρὰ τὸ ὄρω γίνεται. Suidas, Παλίνορον, παλινόρμητον. Ἀριστοφάνης· τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε. Aristophanis locus est in Vesp. ver. 1178.

PARS I.

Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε.

Hinc ἀναπαλίνορος, vel, quod idem est, ἀμπαλίνορος. Quod vero ad Philetærum attinet, vel ejus fragmenti versio, quæ sane festiva est, satis fuerit ad morbum indicandum. Nullum enim sensum fundit, nisi qui plane ineptus et ridiculus sit. *Non decet mulierem puellus.* Tu vero ita lege et dispone meo periculo:

Οὐ πρὸς γυναικὸς ΟΧΛΟΣ· * οἴκαδ', ὦ Κόρη,
Ἄπιθ' ΑΜΠΑΛΙΝΟΡΟΣ ——

Non decet mulierem in publicum prodire; domum, ô puella, abi, unde venisti. Eurip. Orest. ver. 108.

Εἰς ΟΧΛΟΝ ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.

Idem Heraclid. ver. 43.

—— Νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
ΟΧΛΩΙ πελάζειν ——

---

* Vide D'Ansse de Villoison Animadversiones ad Longum, p. 295.

PARS I. Illud autem, *οὐ πρὸς γυναικὸς*, notum et venustiſſimum eſt. * *Non eſt mulieris. Non decet mulierem.* Sophocles in Ajac. ver 583.

——— ΟΥ ΠΡΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΣΟΦΟΥ
Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Quoniam autem de mulieribus hic agitur, quas foris verſari minus decorum habebatur, non abs re fuerit inſignem locum Menandri apud Stobæum, qui eruditiſſimos viros fruſtra exercuit, emendare. Eſt autem ex fabula, quæ ΙΕΡΕΙΑ inſcripta eſt.

Τὰς τῆς γαμετῆς ὅρους ὑπερβαίνεις, γύναι,
ΔΙ ΑΥΘΑΔΙΑΝ, πέρας γὰρ αὔλιος θύρα
Ἐλευθέρα γυναικὶ νενόμιστ' οἰκίας.

Ita imperite admodum edidit Grotius ex emendatione Salmaſii. Stobæus autem exhibet *Διὰ τὴν αὐλάν.* Unde haud ita arduæ molis erat veram lectionem expiſcari. Legendum proculdubio:

* Reſtituenda iſta locutio Plutarcho in Pericle p. 358. Edit. Bryani: ΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΣ Ἀναξαγόρου ΣΟΦΙΑΣ. Ita legendum cum MS Bodleiano, quod ſolum ex omnibus veram lectionem retinet. Vulgo: Ἅπαντα μὲν ἦν ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας, ubi notat Interpres ſenſum requirere ταῦτα ὁ τῆς, niſi legas ἀπάδει pro ἅπαντα.——Jam quoque corrigenda illa mendoſa in Dion. Chryſoſt. Orat. 1. p. 14. τοῦτο δὲ ἦν Ἡρακλέους. Emendabat magnus Caſaubonus: τοῦτο δεηθεὶς ὑφ' Ἡρακλέους. Sed vera lectio eſt: τοῦτο δὲ ἦν ΠΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, quod et Reiſkius bene obſervavit, in Animadv. ad Dion. Chryſoſt. p. 6.

Τὰς

Τὰς τῆς γαμετῆς ὅρους ὑπερβαίνεις, γύναι,
ΤΗΝ ΑΥΛΙΟΝ —— PARS I.
Uxoris fines transgrederis, ô mulier,
Atrii januam. ——

Emendationem nostram unice firmat Synesius de Providentia, p. 105. qui ad hunc Menandri locum respexit. Μίαν γὰρ ἀρετὴν Ὄσιρις ᾤετο γυναικὸς εἶναι, τὸ μήτε τὸ σῶμα αὐτῆς, μήτε τὔνομα ΔΙΑΒΗΝΑΙ ΤΗΝ ΑΥΛΙΟΝ. *Unam enim hanc mulieris virtutem esse putabat Osiris, si neque corpus ejus atriensi porta, neque nomen efferretur.* Et ante eum Philo de Legibus Special. p. 327. Θηλείαις δ' οἰκȣρία κ̀ ἔνδον μονή· (lege, κ̀ ἡ ἔνδον μονή·) παρθένοις μὲν, εἴσω κλισιάδων (for. κλεισιάδων) τὴν μεσαύλιον ΟΡΟΝ πεποιημέναις, τελείαις δ' ἤδη γυναιξὶ ΤΗΝ ΑΥΛΙΟΝ. Nic. Damascenus p. 477. Ed. Valef. Διεκώλυεν ἡ μήτηρ ἔξω ΤΗΣ ΑΥΛΙΟΥ ΘΥΡΑΣ χωρεῖν. Hinc corrigendus Dio Caff. lib. xxxix. p. 223. Ed. nov. Καὶ ἔτω καὶ αὐτὸς αἰσχρῶς κ̀ κακῶς ὑπὸ τȣ̃ συνειδότος διετέθη, ὥστε κ̀ χρόνιος ἐς τὴν Ἰταλίαν ἀφικέσθαι, κ̀ νυκτὸς ἐς τὴν πόλιν ἐσκομισθῆναι, ἔξω τε τῆς ΙΤΑΛΙΑΣ συχναῖς πάνυ ἡμέραις μὴ τολμῆσαι φανῆναι. Repone: ἔξω τε ΤΗΣ ΑΥΛΙΑΣ. *Extra atrii sui fores.* Dicitur autem αὔλιος et αὔλειος, ut δȣ́λιος et δȣ́λειος.. Propertius II. 5. *Viri limen* vocat.

Felix Admeti conjunx, et lectus Ulyxis,
Et quæcunque viri femina limen amat.

 Tem-

PARS I.

Templa Pudicitiæ quid opus statuisse puellis.
Si cuivis nuptæ quidlibet esse licet.

Ubi alii *quidlibet*, alii *quodlibet* legunt. Neutrum placet. Legendum ex vi sententiæ:

Si cuivis nuptæ quo libet * *ire licet.*

Sensus est: Quid opus templa Pudicitiæ puellis statuisse, cum non modo puellæ, sed etiam nuptæ αὔλιον limen transgrediantur, et quo libet foris divagentur.—Libet porro, dum in hoc curriculo sumus, hanc occasionem amplecti D. Paulo suppetias ferendi in Epist. 1. ad Corinthios xi. 10. Διὰ τῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξυσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τὺς ἀγγέλυς. *Quocirca debet mulier potestatem habere supra caput propter angelos.* Est locus vexatissimus, et vere, quod aiunt, commentatorum crux. Nimirum omnes ingenii sui nervos intenderunt viri docti in explicanda voce ἐξυσία. In quo quidem operam atque oleum perdiderunt universi. Neque enim explicatione, sed emendatione eget ista vox. Quare omnes sacrarum literarum studiosos gratias habituros mihi spero, si

* Sic etiam Ovidius Epist. de Ponto lib. iii. Epist. v. 48.
—— menti QUO LIBET IRE licet.
Idem lib. iv. xiv. 6.
Ipsa quoque est invisa salus, suntque ultima vota,
QUO LIBET ex istis scilicet IRE locis.
Idem de Trist. lib. iii. viii. 22.
Ex his me jubeat QUO LIBET IRE locis.

Apo-

Apoſtolo, qui a multis ſeculis miſere decubuit, opem atque medelam certiſſimam jam tandem attulero. Reſcribendum una literula amota: Διὰ τῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ΕΞΙΟΥΣΑ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. *Quapropter oportet mulierem, cum prodit in publicum, velato eſſe capite*; idque utique διὰ τὺς ἀγγέλυς. Quod poſtremum aliis explicandum relinquo. Idem autem eſt ἐπὶ κεφαλῆς ἔχειν ac κατὰ κεφαλῆς ἔχειν. Quo modo locutus eſt Paulus ſupra ver. 4. Huc facit adprime Valer. Max. lib. vi. cap. 3. *Horridum C. quoque Sulpitii Galli maritale ſupercilium. Nam uxorem dimiſit, quod eam* capite aperto foris verſatam *cognoverat.**

ΑΜΥΓΔΑΛΗ. Τὸ δένδρον. Ἀμυγδάλη δὲ, ὁ καρπός.—Καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι†. *Et amygdalæ ad eſum maturæ.*] Recte vidit Cl. Kuſterus verba illa, Καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι

* Confer autem Semler. de Emend. Græcis V.T. Interpretibus, necnon Phot. Epiſt. 210. Philoſtrat. Epiſt. p. 944. Edit. Olearii, Suidam v. Φαιος, Heſychium v. Οκλαδίος, et denique Ariſtoph. Equit. 1345. ubi ad vocem σκιάδιον ita Scholiaſtes: Σκέπασμα τὶ, ὅπερ αἱ γυναῖκες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἔχυσι θέυσαι· Legendum: ΘΕΩΡΟΥΣΑΙ. Præcipue vero conſulendus eſt Cl. Valckenarius ad Theocrit. p. 343 et ſeqq.

† De hoc loco egregie nugatur Reiſkius in Notis ejus ad Antholog. p. 60.—Sed legendum videtur: Καὶ ΔΕΙΝΑΙ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι· *Amygdalæ eſu* EFFICACES. Et hoc verum. Vide nos ad eandem vocem in *Cur. Noviſs.*

PARS I. ἀμυγδάλαι, decerpta esse ex Epigram. Anthologiæ ineditæ, quod et cum lectore erudito communicat infra v. Γέλγιθες. Sed sensum horum verborum non videtur perspexisse tamen. Quibus enim, quæso, fidiculis præstabit interpres, ut δαλαὶ significet *maturæ?* Locus ita interpretandus est: *Et amygdalæ quæ facile frangi queant.* Opportune adstipulatur Phrynichus Comicus apud Athenæum, lib. ii, p. 52.

—— τὰς δὲ γομφίας
Ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστε ——
Οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην
——— κατάξαι ———

Dentes vero molares excussit mihi omnes, ut ne amygdalam quidem Naxiam frangere queam. Phrynichi autem trimetros ita facile suppleveris:

——— ὥστε ΣΩΣΙΑ
Οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην
ΤΗΝΔΙ κατάξαι ———

Aristophanes apud Athenæum, p. 53.

—— A. ἄγε νῦν τὰς ἀμυγδάλας λαβὼν
ΤΑΣΔΙ ΚΑΤΑΞΟΝ. B. τὴν κεφαλὴν σαυτῆ λίθῳ.

Ita disponendus est iste locus, quem minus recte accepit magnus Casaubonus. Sosias autem est nomen servi Comicis usitatissimum.

ΑΜΥΕΙΝ

ΑΜΥΕΙΝ. Τὸ σπεύδειν παρ᾽ Ἀττικοῖς, καὶ δασύνεται.] Verbum ἀμύειν quodammodo agnoſcere videtur Etymol. Magni auctor, qui ita habet: Ἡμύω, ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ ἡ. ὁ δὲ Ἡσίοδος — ΑΜΥΟΝΤΑ ΧΑΜΑΖΕ, εἶπε διὰ τοῦ ἀ. Sed illud ἀμύειν quod Suidas hic exhibet, δασυνόμενον ſcilicet in Græcia quidem hoſpes eſt. Lexicographi tamen univerſi fere poſteriores adripuerunt, Suidæ ſcilicet auctoritati obſecuti. Peſſime id quidem et nullo judicio. Scribendum enim ſine dubio, Ἀνύειν, et ad ſuum locum, unde huc malum pedem intulit, remittendum. Suidas infra, Ἀνύειν. Ἀνύττειν οἱ Ἀττικοὶ, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ἉΝΥΕΙΝ ΔΕ, ΤΟ ΣΠΕΥΔΕΙΝ. ΔΑΣΕΙΑ Η ΠΡΩΤΗ. Quod miror Editores noſtros fugiſſe.

ΑΜΦΙΒΟΛΟΙ. Πανταχόθεν βαλλόμενοι.] Arrian. Exped. Alexand. lib. ii. p. 146. Ὡς πανταχόθεν βαλλομένους τοὺς Τυρίους, ἐν τῷ δεινῷ ΑΜΦΙΒΟΛΟΥΣ γίγνεσθαι.* Quem locum ante oculos habuiſſe videtur Suidas.

ΑΜΦΙΡΡΥΤΗ. Περιῤῥεομένη κύκλῳ. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἀμφιρύτη Κῶος, ἡ Κῶς. Καὶ πάλιν Πέν-

* Ita locutus eſt Procopius p. 238. Edit. Hœſchelii: Δέδοικα μὴ τῶν ἐκ Ῥαβέννης ἐπιόντων βαρβάρων περιέσται ἡμῖν ΑΜΦΙΒΟΛΟΙΣ τὸ γεγενῆσθαι. Et Thucydides iv. 32. p. 258. Edit. Dukeri: ΑΜΦΙΒΟΛΟΙ γίγνωνται τῷ πλήθει. Ubi Schol. Ἑκατέρωθεν βαλλόμενοι· πανταχόθεν. Vide Abreſch. ad Thucydid. p. 410.

θος ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει.] "Locum hunc "sic legendum puto:

—— Καὶ πάλιν ἀμφιρύτη Κῶς
Πένθος λυγρὸν ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει."

Kuster. In tenebris hic ambulat vir doctissimus; quod et ego quoque fecissem, nisi locum, ad quem respexit Suidas, invenissem. Respexit autem Epigramma quod legitur Antholog. lib. iii. p. 310 et 407. unde articulus hic, qui mire luxatus est et corruptus, ita est redintegrandus: Ἀμφιρύτη. Περιῤῥεομένη κύκλῳ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

—— Ἀμφιρύτη Κῶς,
Καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει.
—— *Mari circumflua Cos,*
Luges rursus, ut ob Hippocratem.

ΑΝΑΒΑΔΗΝ. Ἐφ' ὕψους. Ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν καὶ κοιμᾶσθαι.—Ἀριστοφάνης·

Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.]

Senarius iste Comici legitur in Pluto, ver. 1124, ut recte monuerunt viri docti. Quid vero sit, ἀναβάδην ἀναπαύομαι, eruditorum nemo explicavit. Quæ ad hunc locum commentatus est Cl. Kusterus, longe festivissima sunt; quæ proinde operæ pretium erit adscribere. Sunt autem ex ejus notis in Aristophanem. "Ci-"tat hunc versum Suidas voce Ἀναβάδην. Cæ-

"terum

" terum ἀναβάδην hic non eſt, *porrectis pedibus*, " ut Friſchlinus vertit; ſed potius, *in ſublimi*: " ut metaphora videatur eſſe petita a gallinis " et avibus, quæ in perticis et arboribus dor- " mire ſolent. Hoc ſane ſenſu vox iſta capi- " tur infra Acharn. ver. 398." Quo modo iſta vox in Acharnenſ. accipiatur, mox videbimus. Recte autem Friſchlinum caſtigat vir doctiſſimus, ipſe tamen non minus caſtigandus. Quæ enim adfert, nihilo meliora ſunt; immo quæ de *gallinis* et *perticis* crepat, adeo ſunt ridicula, ut nihil magis. Vocem autem ἀναβάδην non male exponit Suidas per ἐφ' ὕψȣς. Unde miror viros doctiſſimos non odorari potuiſſe, quid hic voluerit Comicus. Ἀναβάδην ἀναπαύεσθαι eſt, *in ſuperiori parte ædium requieſcere*, ubi pauperculi atque infimæ ſortis homines, ut plurimum, degebant, ἀπὸ τȣ̃ ἀναβαίνειν ſcilicet. Cui et comico more καταβάδην opponit in Acharn. ver. 410. Quare nullus dubito quin verſiculus iſte,

Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι,

ita noſtro ſermone ſit interpretandus:

But now I go to bed hungry, and lie in a garret.

Eadem locutio occurrit in Acharn. ver. 398. ubi de Euripide agit:

—— αὐτος

PARS I.

—— αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην * ποιεῖ
Τρυγῳδίαν ——

He is within writing a play in his garret:
Id quod hodiernis etiam poetis non raro evenire solet.

ΑΝΔΑΝΕΙ. Ἀρέσκει. Μέλει.—Ἵππων χρεμετισμὸς ἀνδάνει.] Ariftoph. Eq. ver. 550.

Ἵππι' ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ
Χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
Καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει.

Hinc Suidas fua defcripfit. Revocat autem mihi in mentem vox ifta pulcherrimum locum Athenæi, lib. xiv. p. 630. quem, quia virum magnum in elegantiffimo libello de Poefi Satyrica

* Ubi Schol. ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος.—De hac voce ἀναβάδην mirum in modum hallucinati funt Critici.—Plutarchus de Fortun. vel Virt. Alex. Orat. II. p. 336. Vol. 2. Edit. Lutet. 1624. ita locutus eft: Σαρδανάπαλος δὲ, ἀνὴρ πεφυκὼς, ἐξαίνειν οἴκοι πορφύραν, ΑΝΑΒΑΔΗΝ ἐν ταῖς παλλακαῖς καθήμενος. Et Athenæus xii. 7. ex Ctefiæ libro Perficorum iftum libidinofum iifdem fere verbis depingit, μετὰ τῶν παλλακίδων ξαίνοντα πορφύραν, ΑΝΑΒΑΔΗΝ τὲ μετ' αὐτων καθήμενον. Sic quoque Dio Chryfoft. de eodem: Ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις ἀποδιδράσκων εἰς τὴν γυναικωνῖτιν καθῆστο ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης ΑΝΑΒΑΔΗΝ. Orat. lxii. p. 588. ubi vide Morell. quem egregie fefellit locus. Neque quifquam interpretum auctorem fuum intellexit. Phrafis enim ita proculdubio reddenda eft, Ang. *Up ftairs:* Lat. *Sedens* vel (ut Sueton. de Orbilio in lib. de Illuft. Grammat. cap. xix.) *habitans fub tegulis.*

tyrica

tyrica elusit, hic obiter emendabo. Εἰσὶ δὲ τινες οἱ κ̀ φασὶ τὴν Σίκιννιν ποιητικῶς ὠνομάσθαι ἀπὸ τῆς κινήσεως, ἣν οἱ Σάτυροι ὀρχοῦνται ταχυτάτην οὖσαν· ὐ γὰρ ἔχει πάθος αὕτη ἡ ὄρχησις, διὸ ὐδὲ ἀναδύνει. Verbum istud ἀναδύνει ad corvos abigendum est. Retinet autem vestigia veræ lectionis. Scribendum sine dubio: διὸ ὐδὲ ΑΝΔΑΝΕΙ. *Sunt qui dicant Sicinnin appellatam esse* ἀπὸ τῆς κινήσεως, i. e. *a motu saltationis Satyrorum, qui concitatissimus est: hæc enim saltatio caret affectu*, et proinde ne placet quidem. PARS I.

ΑΝΑΒΟΛΕΥΣ. Ὁ ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνάγων.—— Ὁ δὲ Μασσίας γηράσας ἵππυ χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινεν.*] "Lipsius de Milit. Roman. et Reinesius Var. Lect. lib. iii. p. 365. recte monuerunt legendum hic esse, ὁ δὲ Μασανάσσης. "De Masanissa enim rege Numidarum scriptores testantur, eum grandem etiam natu "tam robusto et agili fuisse corpore, ut equum "sine stratore conscendere posset." *Kuster*. Recte id quidem viri doctissimi. Sed quod

* Ita loquitur Evagrius lib. iii. cap. 25. de Theodoricho: Ἀναβολεῖ δὲ ὐκ εἰωθὼς χρῆσθαι, τῷ ἵππῳ προσήλατο. Ubi hanc notam Valesius facit: "Est Ἀναβολεὺς, quem Latini *Stratorem* "vocant, qui dominum in equum levare solet, ut testatur Suidas: apud quem extat locus veteris Scriptoris, qui de rege "Masinissa ita scribit, ὁ δὲ Μασσανίσσας γηράσας ἵππυ χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινεν. Ubi Suidas vocabulum ἀναβολία sumpsisse "videtur pro *scala* quam vulgo *stapedam* vocamus."

addit

PARS I. addit Reinesius, " Sic enim semper apud Polybium, e quo istam ῥῆσιν desumpsit Suidas," in eo fallitur vir doctissimus. Legitur enim hic locus apud Appianum in Libycis, p. 107. Ἔφυ δὲ (Μασσανάσης) καὶ τὸ σῶμα μέγας τε καὶ εὔρωστος ἐς γῆρας πολύ. Καὶ μάχης ἐπειρᾶτο μέχρι τοῦ θανάτου, ἵππου τε χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινε. Ad hunc locum respexit Suidas. Atque hinc fortasse scribendum apud nostrum, Μασσανάσης. Ita enim semper Appianus. Sed hoc alii aliter.

ΑΝΑΘΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΘΕΙΝΑΙ. Τὸ αὐτό.—Ἀραρὼς Ὑμεναίῳ· Ὅπως τε τὴν νύμφην ἐὰν καιρὸς ᾖ μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει συμφέρειν. " Duos hos senarios luxatos sic numeris suis restituendos puto :

Ὅπως τε τὴν νύμφην, ἐπειδὰν καιρὸς ᾖ,
Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει ——

" Vox συμφέρον quæ sequitur nec sensui nec " metro quadrat : quare eam delendam cen" seo." *Kuster*. In versu priore satis commode se expedivit vir doctissimus ; in posteriore non item. Legendum :

—— ἀναθήσεις φέρων.

Quod quidem Græcæ elegantiæ est. Plutarch. in Romulo. Εὐξάμενος οὖν ὁ Ῥωμύλος, εἰ κρατήσειε καὶ καταβάλοι, τῷ Διῒ ΦΕΡΩΝ ΑΝΑΘΗΣΕΙΝ αὐτὸς τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρὸς, αὐτόν τε καταβάλλει κρατήσας, καὶ τρέπεται τὸ στράτευμα μάχης γενομένης. Julian

Julian. Orat. vii. Ἀλλά σοι μὲν εἶπεν, ὦ θεῶν πάτερ, τῶν τε ἄλλων καὶ τούτων ἕνεκα πάντων (leg. πάντως) ἐμαυτὸν ΦΕΡΩΝ ΑΝΑΘΗΣΩ. *Ego vero, o deorum pater, inquit, cum ob cætera, tum ob ista me totum tibi offeram ac dicabo.* Rectum autem illud et Ἀττικώτατον, Ὅπως ἀναθήσεις φέρων. *Vide, cura, ut imponas.* Aristoph. in Pluto, ver. 326. PARS I.

ΟΠΩΣ δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστάται
ΕΣΕΣΘΕ ——

Date vero operam, ut in cæteris etiam præsto adsitis mihi. Idem in Pac. ver. 1017.

Λαβὲ τὴν μάχαιραν· ΕἸθ' ΟΠΩΣ μαγειρικῶς
ΣΦΑΞΕΙΣ τὸν ὗν ——
Vide ut dextre porcum jugules.

Hinc corrigendus Comicus Nub. ver. 1179.

Νῦν οὖν ΟΠΩΣ ΣΩΣΕΙΣ μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.
Nunc ergo vide ut me, quem perdideras, serves.

Item Lysias Orat. pro cæde Eratosth. p. 13. ΟΠΩΣ τοίνυν ταῦτα μηδεὶς ἀνθρώπων ΠΕΥΣΕΤΑΙ. *Cave hanc rem quisquam a te rescis̃cat.* Vulgo legitur apud hunc, πεύσηται, apud illum σώσῃς. Contra morem atque consuetudinem Atticorum utrumque. Verba autem Ararotis ita sunt interpretanda:

Cura etiam, cum tempus opportunum fuerit,
Ut sponsam in currum imponas et deducas.

Sunt

PARS I. Sunt verba heri ad servum. Cæterum hujus Comici *Hymenæus* laudatur etiam Athenæo lib. vi. p. 237.

ΑΝΑΛΙΣΚΕΙΝ. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν·
Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα, καὶ
Τὰ τείχη ——]

Hæc imperite admodum digesta sunt. Primum, illud καὶ in fine versus male collocatur.* Deinde τὰ τείχη senarium inchoare nequeunt. Scribendum:

Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη.
In triremes oportet me impendere hæc et in muros.

Est versus Iambicus octonarius catalecticus, quales in comœdia haud infrequentes sunt. †

ΑΝΑΠΕΙΡΑΙΣ. ‡—Πολύβιος· Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρε-

* Sed vide Aristoph. Vesp. 1188. ubi καὶ claudit versum.
Πλευρὰν βαρυτάτην, καὶ χέρας, λαγόνας τι, ΚΑΙ
Θώραχ' ἄριστον.
Atque idem habet Antiphanes apud Stobæum. p. 391. Edit. Grotii.
Ὁ πλοῦτός ἐστι παράκαλυμμα τῶν κακῶν·
Ὦ μῆτερ, ἡ πενία δὲ περιφανές τι ΚΑΙ
Ταπεινόν.

† Vide Dawes Miscell. Crit. p. 28. qui fallitur egregie.

‡ Πολὺς δ' ἦν καὶ ὁ τῶν ὅπλων κόσμος· ἀνεπλήρου δὲ τὰ προσδιόμενα τῆς νεὼς μέρη· Γενομένης δὲ ΑΝΑΠΕΙΡΑΣ ἐδέξατο ἐρέτας πλείους τῶν τετρακισχιλίων. Athenæus v. 9. p. 204.

σίαις

σίαις ἐγύμναζον.] "Huic loco aliqua deesse vi- "dentur. Casaubonus legendum putat, τὰς "δὲ τῶν ναυτικῶν." *Kuster*. Locus Polybii, unde hoc fragmentum depromptum est, viros doctissimos fugerat. Exstat autem lib. x. p. 828. pulcherrimus sane, et dignus qui hic quoque legatur. Λοιπὸν τῶν μὲν πεζικῶν στρατοπέδων κατὰ τοὺς πρὸ τῆς πόλεως τόπους χρωμένων ταῖς μελέταις καὶ ταῖς γυμνασίαις, τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις, τῶν δὲ κατὰ τὴν πόλιν ἀκονώντων τε καὶ χαλκευόντων καὶ τεκταινομένων, καὶ συλλήβδην ἁπάντων σπουδαζόντων περὶ τὰς τῶν ὅπλων κατασκευὰς, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν εἶπε κατὰ τὸν Ξενοφῶντα τότε θεασάμενος ἐκείνην τὴν πόλιν ἐργαστήριον εἶναι πολέμου. Hinc facile Suidam supplebis. Illud autem ἐγύμναζον, quod nec sententia admittit, nec Polybius agnoscit, delendum est. Hæc scripseram: sed jam reperisse videor, unde vox illa ἐγύμναζον irrepserit. Nimirum hic duo exempla vocis Ἀνάπειρα exhibuerat Suidas, unum ex Polybio, alterum ex Diodoro Siculo, cujus posterioris solum illud verbum ad nos salvum enatavit. Locum Diodori adponam. Est autem ex lib. xiii. cap. 38. Εἰς δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι μὲν στρατηγοὺς κατέστησαν Θράσυλλον καὶ Θρασύβουλον, οἳ τὸν στόλον εἰς Σάμον ἀθροίσαντες, ΕΓΥΜΝΑΖΟΝ τοὺς στρατιώτας εἰς ναυμαχίαν, καθ' ἡμέραν ΑΝΑΠΕΙΡΑΣ ποιούμενοι. Hunc locum proculdubio descripserat

PARS I.

rat

PARS I. rat noster; atque hinc videas quam lacer, et, Deiphobi ad instar, dilaniatus ad nos Suidas pervenerit.

—— Lacerus crudeliter ora,
Ora manusque ambas, populataque tempora raptis
Auribus, et truncas inhonesto vulnere nares.

ΑΝΑΡΡΙΠΤΕΙΝ ΚΑΙ ΑΝΑΡΡΙΨΑΙ. Ἀναλαμβάνειν. Ὥστε πρὸς τῇ αἰσχύνῃ, ἣν πρὸ τοῦ καταλιπεῖν τὴν χάρακα ἠνέγκαντο, καὶ κίνδυνον οὐ τὸν ἐλάχιστον αὐτοὺς ἀναῤῥίψαι, σκολιοὺς ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας.] Hoc fragmentum decerpsit Suidas ex Dionys. Halicarn. Antiq. Roman. lib.ix. p.539. ubi legitur: ΕΚ τοῦ καταλιπεῖν τὴν χάρακα,—ΣΚΟΤΟΥΣ ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Utraque autem lectio tam Suidæ, quam Dionysii corrupta est, atque ita refingenda: ΣΚΟΤΑΙΟΥΣ sive ΣΚΟΤΙΑΙΟΥΣ ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. Quod longe venustius est. Plutarch. in Camillo: Ἐγγὺς δὲ τῆς πόλεως γενόμενος ἤδη ΣΚΟΤΑΙΟΣ. Xenoph. Instit. Cyri, lib. vii. 1. 21. Ταῦτα διαπραξάμενος ὁ Κῦρος, ἤδη ΣΚΟΤΑΙΟΣ ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσατο. Idem in Exped. Cyri, lib ii. 2. 9. Οἱ δὲ ὕστεροι ΣΚΟΤΑΙΟΙ ΠΡΟΣΙΟΝΤΕΣ. Suidas autem qui hunc locum laudat in voce Σκοτιαῖος, non minus recte legit, ΣΚΟΤΙΑΙΟΙ προσιόντες. Quo modo et ibidem scriptor nescio quis: Οἱ δὲ στρατιῶται ἐλθόντες ΣΚΟΤΙΑΙΟΙ. Pollux i. 69. Ὅτε ἤδη συνεσκόταζε,

ταξε, καὶ ΣΚΟΤΙΑΙΟΙ ἀφίκοντο. Ubi tamen MSS. σκοτέοι pro σκοταῖοι. Αι et ε in libris ſcriptis paſſim confunduntur. Utramque ſcripturam agnoſcere videtur Heſychius ex emendatione noſtra: Σκότεον, ὅταν συσκοτάσῃ, ἡ σκοτία. Legendum cenſeo, ΣΚΟΤΑΙΟΝ, ὅταν συσκοτάσῃ, ἢ ΣΚΟΤΙΑΙΟΝ. Niſi mavis, ΣΚΟΤΟΕΝ, ὅταν συσκοτάσῃ, ἡ σκοτία. Ut reſpexerit ad Heſiod. Op. et Dier. ver. 555. PARS I.

Μήποτέ σ' ὐρανόθεν ΣΚΟΤΟΕΝ νέφος ἀμφικαλύψῃ.

ΑΝΑΡΙΣΤΟΣ —— Ἀντιφάνης Λευκαδίῳ.

Ἐνταῦθ' ἀναρίστητος εὐθὺς κιθαριεῖ
Τιμοκλῆς νεαράν * ——
Hic impranſus ſtatim cithara canet
Timocles cantilenam aliquam novam.]

Ridiculum ſane peccatum hic admiſit Suidas, vel potius librarius aliquis, qui Timoclem nobis ex Comico Citharœdum fecerit, eique cantilenam novam, ut recens muſa gratior eſſe

---

* Eodem ſenſu quo Heſiodus in Fragm. p. 340. v. 90. Edit. Cler.

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτος ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ
Μέλπομεν ἐν ΝΕΑΡΟΙΣ ΥΜΝΟΙΣ, ῥάψαντες ἀοιδήν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Item Schol. ad Pindar. p. 88. Edit. P. STEPH. Προσήκει γὰρ ἐπαινεῖν, οὐ τὰ παλαιά διηγήματα, ἀλλα παλαιὸν μὲν οἶνον ἐπαίνει· ΛΟΓΩΝ ΔΕ ΝΕΑΡΩΝ καὶ προκειμένων τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ ἄνθη.

 solet, adcommodarit. Ocyus repone: Τιμοκλῆς Νεαίρα.

Ἔπειτα διά τε ταῦτ' ἀναρίστητος ὤν.

Nempe versiculus iste Tîmoclis Comici est, cujus fabulæ, quæ *Neæra* inscripta erat, non semel meminit Athenæus. Suidas, Τιμοκλῆς, κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι, Διονυσιάζουσαι, Πολυπράγμων—ΝΕΑΙΡΑ. Ἑταίρας δὲ ὄνομά ἐστιν ἡ Νεαίρα. Fabulam isto quoque titulo scripsit Philemo, quam et laudat Athenæus. Item Latine Licinius Imbrex. Quod et vidit amicissimus Taylorus ad Demosthenis Neæram. Aul. Gell. xiii. 22. *Licinius Imbrex vetus comœdiarum scriptor in fabula, quæ Neæra inscripta est, ita scripsit:*

Nolo ego Neæram te vocent, sed Nerienem; *
Quum quidem Marti es in connubium data.

Erat autem moris antiquis comicis, ut fabulas suas non raro meretricum nominibus insignirent. De quo Athenæus, lib. xiii. p. 567. Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ὧν αἰδ.... δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς, Θάλαττα Διοκλέους, Φερεκράτους Κοριαννὼ, Εὐνίκου ἢ Φιλυλλίου Ἄντεια, Μενάνδρου δὲ Θαῒς καὶ Φάννιον, Ἀλέξιδος Ὀπώρα, Εὐβούλου Κλεψύδρα. Emendabat magnus animadversor,

* Sic Ennius: NERIENEM MAVORTIS. Quem ad locum vide Hesselium, p. 44.

πολλὰ

πολλὰ τῶν ἀρχαίων δράματα, vel, πολλὰ ὧν αἰδοῦμαι τὰ ὀνόματα λέγειν. Nec hoc, nec illud placet. Enimvero ſæpe uſu evenit iis, qui artem noſtram exercent, ut, dum aſtra ſpeculantur, ea quæ ante pedes ſunt, non videant. Emendatio enim in propatulo eſt. Editt. Vett. exhibebant, ὧ 'ναιδὲς. Unde ſine dubio corrigendum: πολλὰ ὧν οἶδας δράματα. *Atque alia quam plurima, quos noſti poetarum, dramata a meretricibus titulos ſuos nacta ſunt.* Quin et hinc intelligendus Athenæus, lib. viii. p. 395. ubi Pherecratem Comicum laudat ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάσσῃ. Quæ ſuaviſſime reddit interpres, *in Mari ſeu oblivioſo.* Immo vero, *in Thalaſſa.* Erat enim Θάλασσα ſive Θάλαττα nomen meretricis. Hinc fabulæ titulus, ut modo ſupra, Θάλαττα Διοκλέους, *Thalatta Dioclis.* Cæterum, ut recte obſervat Caſaubonus, iis fabulis quas exempli gratia profert Athenæus, multæ addi poſſunt, ut, ne alias memorem, Menandri *Glycera,* et Timoclis *Neæra.*

PARS I.

ΑΝΑΣΕΣΥΡΜΕΝΗΝ. Ἄκοσμον. Ἀπρεπῆ.— Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ] Legitur hoc ἀποσπασμάτιον apud Syneſium Epiſt. 67. Κωμῳδίαν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ, ἀφ' ἧς αἰσχύνεσθαι περιῆν, οὐ τῷ κακῶς ἀκούσαντι, τῷ δὲ κακῶς ἀγορεύσαντι. *Fædam ac petulantem ſcripſerat adverſus fratrem comœdiam, ex*

 qua

PARS I. *qua quidem, non in eum qui male audiret, ſed qui male diceret, pudor redundaret.*

ΑΝΑΣΤΑΤΟΙ. Πλακέντων εἶδος.—Αἱ δὲ σελῆναι πέμματά εἰσι πλατέα, κυκλοτερῆ. Πέλανοι δὲ τὰ εἰς Θεὲς πέμματα.* Πόπανα δέ. Καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνες εἴρηκεν Εὐριπίδης·

Καὶ μοι πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων,
Φράσον σελήνας τάσδε πυρίμε χλόης.]

Legit Cl. Kuſterus, Ναςοί. Πλακέντων εἶδος. Forſan recte, forſan male. Eum vide περὶ Ναςῶν diſputantem. In iis quæ paulo infra ſequuntur, Πόπανα δέ. Interpres parum recte: *Popana etiam placentæ vocantur*. Vult utique Suidas idem eſſe πόπανα et πέλανοι. In quo quidem reſpicit ad Ariſtoph. in Pluto, ver. 660.

Ἐπεὶ δὲ βωμῷ ΠΟΠΑΝΑ καὶ προθύματα
Καθωσιώθη, ΠΕΛΑΝΟΣ Ἡφαίςε φλογί.

Ubi Schol. τὸ πέλανος ἑρμηνεία ἐςὶ τε προθύματα. Immo, vir optime, καὶ τε πόπανα. Heſych. Πέλανα, (leg. Πέλανοι) πόπανα. Etymol. M. Πέλανοι λέγονται τὰ πόπανα. Immo πόπανα καὶ

* Ita loquitur Pauſanias in Arcadicis, p. 600. Ed. Kuhnii: Ὁ μὲν γὰρ (Λυκάων) Δία τε ὠνόμασεν ὕπατον πρῶτος, καὶ ὁπόσα ἔχει ψυχὴν, τέτων μὲν ἠξίωσεν ἐδὲν θῦσαι, ΠΕΜΜΑΤΑ δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τε βωμε καθήγισεν, ἃ ΠΕΛΑΝΟΥΣ καλεσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι.

προ-

προθύματα cujuscunque demum generis veteres πέλανον vocabant. Quod vel ex eximio loco Polybii liquet lib. xi. p. 870. Καὶ πᾶν μὲν τέμενος ἐκοσμεῖτο, πᾶς δὲ ναὸς ΕΓΕΜΕ ΠΕΛΑΝΩΝ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΩΝ.* Nisi ibi legendum παιάνων καὶ θυμάτων. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 5. PARS I.

Πόλις δ' ὁμῦ μὲν ΘΥΜΙΑΜΑΤΩΝ ΓΕΜΕΙ
Ὁμῦ δὲ ΠΑΙΑΝΩΝ τε †——

Quare vellem abstinuisset a Comici versiculis corrigendis vir doctissimus ad Plutum. Locus autem Euripidis, qui Cl. Kustero nec illustrari nec intelligi posse videbatur, ita est scribendus et interpretandus:

Καί μοι, πόλυν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων,
Φράσον, σελήνας τάσδε πυρίνου χλόης..

Mihi vero, multum enim Pelanum ex ædibus mittis,
Dic quo missurus es lunatas istas placentas ex tritico factas.

Depromptum est hoc fragmentum, ut nos docet Suidas, ex Euripidis *Erechtheo*, in qua fabula agebatur de Erechthei filia ob patriam Proserpinæ immolanda. De quo consulendi

* Vide etiam Heliodor. lib. iii. 2. Αἱ δὲ κατὰ ΠΕΜΜΑΤΩΝ τὲ καὶ ΘΥΜΙΑΜΑΤΩΝ κατηφόρουσαι, τὸν τόπον εὐωδίας κατέπνεον.

† Vide hunc locum Sophocleum apud Plutarch. in Antonio, p. 87. Edit. Bryani.

PARS I.

Mythographi. Unde haud difficile erat mentem hujus loci, tametsi mutilus est, deprehendere. Rogat scilicet virgo, fati sui nescia, Quo iste tantus apparatus? *Dic mihi* (inquit ad patrem) *quo has placentas es missurus. Nam video te plurimas mittere.* Erant autem placentæ istæ lunatæ προθύματα sive præludia sacrificii, et quæ rite et more veterum Lunæ sive Proserpinæ adolebantur. Eadem enim Luna et Proserpina. Dicebantur autem placentæ istæ, σελῆναι, quia Lunam scilicet, σελήνην referebant; cujus in honorem etiam, ut dixi, offerebantur. Pollux, vi. 76. Πέλανοι δὲ κοινοὶ πᾶσι θεοῖς, ὡς ΑΙ ΣΕΛΗΝΑΙ τῇ Θεῷ· Κέκληνται δὲ ἀπὸ τȣ̃ σχήματος. Ita legendus iste locus ex Cod. MS.—Hesychius: Σελήνας, πόπανον, τῷ ἄστρῳ ὅμοιον πέμμα τί. Quod ad Euripidis locum, de quo agitur, referendum. Idem: Ἐπισέληνα, πόπανα μηνοειδῆ. Ubi ad Platonem Comicum respexit, cujus versiculos nobis conservavit Athenæus, lib. x. p. 441.

> Πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κȣροτρόφῳ ΠΡΟΘΥΕΤΑΙ
> Πλακȣ̃ς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίχλαι
> Ἑκκαίδεκ᾽ ὁλόκληροι μέλιτι μεμιγμέναι,
> Λαγῷα δώδεκ᾽ ΕΠΙΣΕΛΗΝΑ ——

Ita legendus et distinguendus iste locus. Λαγῷα δώδεκ᾽ ἐπισέληνα, *Duodecim lunatæ placentæ forma leporis insignitæ.* Atque ita quoque intelligenda

telligenda illa, Πλακοῦς ἐνόρχης, Ἄμυλος ἐγκύμων. De placentis enim sive libis hic agitur, id quod vel ex verbo προθύεται satis constat. Nemo tamen interpretum sensum hujus loci perspexit. Quod miror. Suidas autem σελήνας istas, πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ vocat. Atque hinc redarguendus venit insignis locus Dionis Cassii in Excerpt. Vales. p. 771. Πεντηκοστῷ δὲ πέμπτῳ ἔτει ἀφ' Ἡρακλέους, ὅτος ὁ Αἰνείας μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, εἰς Ἰταλίαν, ὡς ἔφημεν, καὶ Λατίνους παραγίνεται. —— ἔχων καὶ τὸν ἐκ Κρεούσης υἱὸν αὐτοῦ Ἀσκάνιον ἢ Ἴουλον. Ὅπου φαγόντων τῶν μετ' αὐτοῦ τὰς τραπέζας σελινίνας οὔσας, ἢ ἐκ τῶν σκληροτέρων μερῶν τῶν ἄρτων, οὐ γὰρ εἶχον τραπέζας —— ἐπαύθη τῆς ἀλητείας, ἐκ χρησμοῦ τούτο προακηκοώς. Ubi notandum illud τραπέζας σελινίνας. *Menses ex apio.* Idem quoque narrat Dionys. Halicar. Antiq. Rom. lib. i. p. 44. Eandem etiam cantilenam canit Domitius, Historicus nescio quis, apud Aur. Victor. de Orig. Rom. cap. xii. cujus verba hic subjiciam. *At vero Domitius non orbes farreos, ut supra dictum est, sed mensarum vice sumendi cibi gratia apium, cujus maxima erat ibidem copia, fuisse substratum, quod ipsum consumptis aliis eduliis eos comedisse, ac post subinde intellexisse illas esse mensas, quas illos comesturos prædictum esset.* Vidistin' quidquam inficetius aut ridiculum magis? Trojanos pro mensis *apium* adhibuisse, atque eo denique, more

PARS I.

PARS I. more Aſinorum, veſci potuiſſe. Fatuitatem hujus loci nuper ad Caſſium vidit doctiſſimus Editor, ſed rem non adſecutus eſt tamen. Nimirum omne hoc commentum de *apio*, quod alter alteri, lampadis ad inſtar, tradiderat, ortum habuiſſe videtur ex corrupta illa lectione Hiſtorici alicujus veteris, quam bona fide exhibuit Dio, τραπέζας σελινίνας. Atqui Scriptor iſte, quiſque demum fuerit, quem ſecutus eſt Dio, proculdubio dederat τραπέζας σεληναίας. Quod cum non ſatis intellexerint nonnulli, in σελινίνας pro more atque captu eorum mutarunt. Hinc iſtæ nugæ de *apio* ſcilicet. Recte autem τραπέζας σεληναίας, *menſas ex libis lunatis, ſive rotundis*. Nempe liba σεληναῖα Trojanis pro menſis fuere. Dionyſius Halicar. in loco laudato ἴτρια ſive *placentas* vocat: Victor *orbes farreos, menſas farreas, menſas ſacratas*. Ideo autem *ſacratas*, quia liba iſta lunata Lunæ erant ſacra, ut modo obſervavimus. Virgilius *adorea liba* vocat, quæ et Trojanis menſarum vicem præſtitiſſe, nulla *apii* mentione facta, affirmat notiſſimo verſu:

Heus! etiam menſas conſumpſimus, inquit Iulus.

ΑΝΑΣΤΗΜΑ. Τὸ τῆς ἡλικίας εὐθύτης.—Θαυμαςὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάςημα.] Hic locus paululum luxatus eſt, quem ita recte repræſentat Edit. Mediolan. Ἀνάςημα. Ἡλικίας εὐθύτης.

εὐθύτης. Θαυμαστὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τὸ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάστημα. Quo modo et recte legitur hoc fragmentum apud Joseph. Antiq. Jud. lib. ii. p. 101. Ed. Haverc. unde deprompsit Suidas. PARS I.

ANEKTA.—Ἀγαθίας φησὶ περὶ Θευδερίχου. Πρόσοικα ἔθνη συνέλεξεν. Οὐ γὰρ ᾤετο ἀνεκτὰ εἶναι.] Hæc negligenter admodum exscripsit Suidas, et pro more suo interpolavit. Neque enim de *Theodericho*, sed de *Theodiberto* utique hic agit Agathias. Verba ejus sunt lib. i. p. 9. Ed. Vulcan. Παραλαβὼν δὲ τὴν πατρῴαν ἀρχὴν ὁ ΘΕΥΔΙΒΕΡΤΟΣ, τούς τε Ἀλαμανοὺς κατεστρέψατο, καὶ ἄλλα ἄττα ΠΡΟΣΟΙΚΑ ΕΘΝΗ.——Οὕτω δὲ ἐνεργὲς τὸ βούλευμα ἐποιεῖτο, καὶ τὴν παρασκευὴν ἐμβριθεστάτην, ὡς καὶ πρεσβεύεσθαι πρός τε Γηπαίδας καὶ Λαγγοβάρδους, καὶ ἄλλα ἄττα ΠΡΟΣΟΙΚΑ ΕΘΝΗ, ἐφ' ᾧ καὶ οἵδε συλλάβοιντο τοῦ πολέμου. ΟΥ ΓΑΡ ΩΙΕΤΟ ΑΝΕΚΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Ad hunc locum sine dubio respexit Suidas. Cæterum scribendum, περὶ Θευδερίχου. De *Theodericho*. Ita enim semper Agathias: et sic quoque recte exhibet Editio Mediolanensis.

ΑΝΕΛΙΝΟΥΝ. Ἀνεδίδουν.* Ἀνεπαύοντο. Διέτριβον. Ἀνεστρέφοντο.—

Δηρὸν γὰρ ἀνελίννυον αὖθι μένοντες.]

* Legendum: ΕΝΕΔΙΔΟΥΝ. Vide Suid. ad vocem, Hesych. v. Ἀλίνειν, et Etymol. Mag. v. Ἐλινύω. De hujus verbi (ἐλινύω) scripturâ

PARS I. Delendum illud ἀνελίδων, quod non nisi emendatiuncula est vocis Ἀνελίνων, quæ et ipsa corrupta est. Scribendum enim cum Porto, Ἀνελίννυον. Quod vel exemplum, quod subjicit Suidas, satis ostenderit. Quare Articulus iste ita disponendus est: Ἀνελίννυον, ἀνεπαύοντο, διέτριβον, ἀνεστρέφοντο. Dudum autem conjeceram fragmentum illud quod sequitur, Δηρὸν γὰρ ἀνελίννυον αὖθι μένοντες, ex scriptore aliquo Ἀργοναυτικῶν esse excerptum. Nec frustra fui. Legitur enim iste locus apud Apoll. Rhod. i. 862, ubi ita scribendum esse recte me per literas monuit eruditissimus atque amicissimus Taylorus:

——Δηρὸν δ' ΑΝ ΕΛΙΝΝΥΟΝ αὖθι μένοντες.

Suidas autem malum codicem nullo judicio secutus duas voces in unam conglutinavit. Quod Glossographis solenne est. Est et aliud fragmentum ex eodem fonte, ni fallor, depromptum, apud Suidam, v. Ἐλέγχομεν.

Νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν——

Nocte vero tota Reges maledictis insectamur.

Ita enim vocabant Argonautas. Orpheus sive Onomacritus Argon. ver. 69.

Ἀλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειτοὺς ΒΑΣΙΛΗΑΣ.

---

scripturâ, an simplici, an duplici, consulas Cl. Brunck. Analect. Vol. 3. p. 240, et Ernest. ad Callim. hymnum in Cererem. Sed uterque nugatur. De quo nos infra ad v. Στραγγεύω. Emend. iii.

ANE-

ΑΝΕΠΙΚΛΗΤΩΣ.—Ἰώσηπος. Ἄξιον δέ μοι τυγχάνειν σοῦ χρηστοῦ ἀνεπίκλητόν σοι παρασχόμενος τὴν ἐμαυτοῦ πίστιν.] Ita quoque legitur apud Joſeph. Antiq. Jud. lib. xviii. p. 909. quo reſpexit Suidas. Sed oratio, quod nemo vidit, craſſiſſime ſolœca eſt. Ἄξιον δέ μοι παρασχόμενος. Opportune autem opitulatur MS. Lugd. Bat. Ἄξιος δέ εἰμὶ τυγχάνειν σοῦ χρηστοῦ. *Dignus autem ſum cui amicum te præſtes, qui fidem meam inviolatam tibi præſtiti.* Quo nihil verius aut elegantius. Joſephus Antiq. Jud. lib. xix. p. 921. ΑΞΙΟΣ ΔΕ ΑΝ ΕΙΗΝ παρὰ σοὶ δικαστῇ πίστεως ἐπὶ τοιούτοις ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ.* Demoſth. pro Coron. ΑΞΙΟΣ ΕΙΜΙ ἐπαίνου ΤΥΧΕΙΝ. Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. vi. 56. ΑΞΙΟΙ ΔΕ δήπου ταύτης ΕΙΣΙ τῆς τιμῆς ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ οἱ διαμένοντες εὖνοι τῇ πόλει. D. Lucas vii. 4. Ὅτι ΑΞΙΟΣ ΕΣΤΙΝ ᾧ παρέξει τοῦτο. Lege παρέξεις.†

* Vix diſſimili locutione uſus eſt Antipho in Orat. iii. p. 38. Edit. Hanov. ΑΠΟΛΥΕΣΘΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜΙ.—Dio Chryſoſt. Orat. xlvi. p. 515. ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜΙ περὶ ὑμᾶς ΟΜΟΛΟΓΕΙΝ.—Ariſtoph. in Nub. v. 1436.

—Ἐπεί σε μὲν ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜ' ἐγὼ ΚΟΛΑΖΕΙΝ.

Et Sophocles apud Antig. v. 405.

——Ἐγὼ δ' ἐλεύθερος

ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜΙ τῶν δ' ΑΠΗΛΛΑΧΘΑΙ κακῶν.

† Æſchines Epiſt. vi. Νυνὶ δὲ τῆς μὲν εὐνοίας, ἣν ἀπόντι μοι ΠΑΡΕΧΕΣΘΕ, θορυβοῦντες καὶ μὴ θέλοντες ἀκροασάσθαι τῶν λοιδορούντων ὑμᾶς, πολλὴν χάριν ἔχω. Et Liban. Epiſt. 8vo. p. 64. Ταύτην μὲν ἓν (οἰκίαν) ἂν ζῶσαν παρέξει. Ubi Wolfius recte corrigit: Παρέξεις.

Dignus

PARS I. *Dignus est cui hoc feceris.* Jesum enim alloquuntur οἱ πρεσβύτεροι. Et sic jam video exhibere MS. Norvicensem.

ΑΝΕΤΙΜΩΝ.—Τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀντώνιον ἐσόμενον ὑπετόπευν, ϗ διὰ τοῦθ' ἑαυτοὺς ἀνετίμων οἱ στρατιῶται.] Elegantissimum hoc fragmentum decerptum est ex Dion. Cass. lib. xlix. cap. 13, ubi legitur, οἱ ἐσόμενον. *Bellum jam Cæsari contra Antonium futurum prævidebant milites, et propterea se ipsi pluris æstimabant.* Quomodo et apud Suidam scribendum est.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΔΗΘΕΝ.—Διωκομένην ὑπό τινων τὴν ἑταίραν καταφυγεῖν εἰς οἰκίδιον· τὸν δὲ ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου εἰσδέξασθαι αὐτήν.] Hæc male distincta sunt. Scribe, Ἀνθρώπινον. Δῆθεν διωκομένην——Vide Diog. Laertium in Xenocrate, unde hoc fragmentum excerpsit noster Lexicographus. Sed et nonnulla hic exciderunt, (neque enim a particula δῆθεν* orationem inchoasset Suidas) quæ facile ex Laertio restitui possint. Locum integrum adscribam, quia suavissimus est. Καί ποτε καὶ Φρύνην τὴν ἑταίραν ἐθελῆσαι πειράσαι αὐτὸν, ϗ ΔΗΘΕΝ διωκομένην ὑπό

* Hac tamen particula orationem inchoat Malchus in Excerp. p. 76. Edit. Hœskel. ΔΗΘΕΝ γὰρ ἀπειχέσθαι θανάτου καὶ σφαγῶν δοκεῖν ὁ Ζήνων ἐβούλετο.

τινων

τινων καταφυγεῖν εἰς τὸ οἰκίδιον· τὸν δὲ ἕνεκα τῆ ἀνθρωπίνη εἰσδέξασθαι, καὶ ἑνὸς ὄντος κλινιδίε δεομένῃ μεταδῦναι τῆς κατακλίσεως· καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαρῆσαν, ἄπρακτον ἀναςῆναι· λέγειν τε πρὸς τὰς πυνθανομένας, ὡς ἐκ ἀπ᾽ ΑΝΔΡΟΣ ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ ἀναςαίη. *Aiunt etiam Phrynen meretricem aliquando eum* (Xenocratem) *tentaſſe, atque ad ejus domunculam, cum ſcilicet ab aliquibus data opera inſectaretur, confugiſſe: Illum autem humanitatis cauſa excepiſſe, et partem lectuli, qui unicus erat, mulierculæ oranti conceſſiſſe. Quæ cum hominem multum diuque fruſtra ſollicitaſſet, re infecta ſurrexit tandem, et percunctantibus dixit, ſe non a viro ſed a ſtatua ſurrexiſſe.* Bellam ſane hiſtoriolam!

PARS I.

ΑΝ ΟΥΣ ΕΧΩΝ. Ἀντὶ τῦ, ἄνω τὸ ὖς ἔχων.— Καὶ Σοφοκλῆς· Τὸν οἴνωπ᾽ ἀνέχεσα κισσόν. ἀντὶ τῦ, ἄνω ἔχεσα.] Phraſis illa, Ἂν᾽ ὖς ἔχων, ex Æſchyli *Lycurgo* petita eſt, ut nos docet Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. ver. 666. Ἀνέχεσα κισσὸν, ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχεσα τὸ φυτὸν, ἄνω ἔχεσα τὸν κισσόν. ὡς ἐν Λυκέργῳ Αἰσχύλος, ΑΚΟΥΕ Δ ΑΝ ΟΥΣ ΕΧΩΝ.* ἀντὶ τῦ, ἄνω τὸ ὖς ἔχων. Hinc

* Haud aliter Theognis ver. 883.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἂν᾽ ὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος.

Hinc corrigenda ſunt iſta Jamblichi in Vita Pythag. Cap. 25. p. 94. Πρὸ βραχίως μηδ᾽ ἐφ᾽ ὅσον ΟΥΣ ΑΝΑΣΧΟΜΕΝΟΝ. Ita legendum, Vulgo male: ΟΥΝ ΑΝΑΣΧΟΜΕΝΟΝ.

Suidas

PARS I. Suidas notulam suam deprompsit. Cæterum ita quoque voce ἀνέχων utitur Dio Cassius lib. xlii. cap. 40. Καὶ ὁ μὲν οὕτως ἐσώθη, μηδὲν τῶν γραμμάτων βρέξας, ἃ πολλὰ ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ΑΝΕΧΩΝ ἐνήξατο. Ubi minus recte expressit interpres: *Atque ita præsens periculum effugit, ne madefactis quidem inter natandum, quos sinistra manu tenuerat, libellis.* Immò, *quos sinistra manu suspenderat.** Ista est vis τοῦ, ἀνέχων.

ΑΝΟΙΝΑΡΙΟΣ.] "De hac voce, quam valde "suspectam habeo, nihil me legisse memini." *Kuster.* Nihil mirum. Neque enim alibi legitur. Est enim vox spuria et κακοῦ κόμματος. Emendatio tamen in promptu est. Scribendum sine dubio: Ἀννωνάριος, *Annonarius.* Glossæ: *Annonarius*, σιτηρέσιος. Suidas supra: Ἀννῶνα. Ῥωμαϊκὴ λέξις. Idem: Ἀννωνῶν μετακομιδή. ἡ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή. Confer Joannis Meursii Glossar. v. Ἀννῶνα.

* Ita Suetonius in Julio Cæsar. 64. qui respexit ad eandem rem: "Alexandriæ, circa oppugnationem pontis, eruptione "hostium subita compulsus in scapham, pluribus eodem præ-"cipitantibus cum desiliisset in mare, nando per cc passus "evasit ad proximam navem, ELATA LÆVA, ne libelli, quos "tenebat, madefierent."

ANTAY-

ΑΝΤΑΥΓΕΙΣ ΚΟΡΑΣ—Καὶ δι' ἀνταύγειαν χιόνος κ̀ σκληρότητα τῆς ἀναβαλλομένης ἀνακλάσεως ἐφθείροντο.] Hoc fragmentum legitur apud Diodorum Siculum, lib. xvii. cap. 82. PARS I.

ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΛΑΤΤΟΜΕΝΟΣ — Δημοσθένης· Ἀλλὰ κ̀ ἐδείκνυεν ὑμᾶς τυροπολῶν, οἰκοδομῶν, βαδιεῖσθαι φάσκων, κἂν μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξυληγῶν, τὸ χρυσίον ἀντικαταλλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.] "Senſus hujus fragmenti maxime obſcurus eſt, "cui lucem afferre non potuimus, quoniam "non meminimus, ubi integer locus auctoris, "ex quo hæc deprompta ſunt, legitur." *Kuſter*. Edit. Mediolan. τυροπωλῶν. Quod vero proximum eſt. Legendum enim, Ἀλλὰ κ̀ ἐδείκνυεν ΥΜΙΝ ΠΥΡΟΠΩΛΩΝ. Quo modo exſtat apud Demoſthenem in Orat. περὶ παραπρεσβείας, ubi etiam legitur, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος. Suidæ autem lectio, ἀντικαταλλαττόμενος, verior atque elegantior eſt, quam et firmare videtur Ulpianus, qui ita habet: Τὸ δὲ χρυσίον ὅπερ εἰλήφει ἐκ Μακεδονίας ἀπὸ Φιλίππου ΑΝΤΙΚΑΤΗΛΛΑΣΣΕΝ* εἰς Ἀττικὰ νομισμάτια, ἵνα ἔχῃ ταῦτα

* Ita et Dio. Chryſoſt. Orat. xl. p. 495. Ποῖον δ' ἂν τοσοῦτον γίνοιτο χρημάτων πλῆθος, ἢ χώρας μέγεθος, ἀνθ' οὗ προσήκει τοὺς νοῦν ἔχοντας ἀνθρώπους ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΛΑΞΑΣΘΑΙ τὴν καθ' ἡμέραν εὐφημίαν, τὸ πρεπόντως μὲν θεάσασθαι, προθύμως δὲ ἀποδημεῖν; Idem in Orat. lxxx. p. 665. Πλὴν ὅτι λίθους μικροὺς κ̀ ἀσθενεῖς, καὶ νὴ Δία θηρίων

PARS I.

ἀναλίσκειν εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας. Optime profecto. De Philocrate autem ſermo eſt, qui a Philippo corruptus continere ſe nequibat, quin mercando, ædificando, atque auro ſuo palam commutando, quaſi ſorex ſe et amicos ſuos proderet.

ΑΝΩΝΟΜΑΣΤΟΣ. Ὁ μὴ ἔχων ὄνομα] Reſpexit, opinor, Suidas ad Ariſtoph. Av. ver. 1712.

> Ὀσμὴ δ' ΑΝΩΝΟΜΑΣΤΟΣ ἐς βάθος κύκλου
> Χωρεῖ

Ubi longe melius Scholiaſtes: Ἀνωνόμαστος δὲ, ἀντὶ τοῦ, πολλὴ, καὶ λόγῳ οὐ δυναμένη ὀνομασθῆναι.

ΑΞΙΟΣ. Ὁ εὔωνος.—Φερεκράτης Ἰσῷ· Ὁ δὲ στέφους πετεινὸς πυρὸς ἄξιος] Nonnulla ad hunc locum ſcripſit Cl. Weſſeling. in Probabil. p. 250. ita tamen ut rem in medio reliquerit. Proculdubio Pherecrates dederat

> Ὁ δὲ πυρός ἐστι τοῖς πετεινοῖς ἄξιος.
> *Frumentum vili venit avibus.*

θηρίων ὄστα διδόντες, λαμβάνουσιν ἀργύριον καὶ χρυσὸν, ἀντὶ χρηστῶν ἄχρηστα ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΛΑΤΤΟΜΕΝΟΙ. Confer etiam Joſeph. Tom. ii. p. 236. Edit. Havercamp. et Memnon. apud Phot. Bibl. p. 478.

Nihil

Nihil ſuavius aut verius. Theophraſtus Charact. περὶ ἀδολεσχίας. Ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. *Frumenta in foro vili venduntur.* PARS I.

ΑΞΙΟΣ ΛΑΒΕΙΝ Ο ΜΙΣΘΟΣ——Σοφοκλῆς·

Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
Ῥᾷον φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς ἀνήρ.]

" Vox hæc (ἀνὴρ) Pearſonio ſuſpecta eſt, qui " pro ea πέλει reponere mallet." *Kuſter*. Fallitur hic Suidas, et una viros eruditiſſimos fefellit. Verſus enim iſti non ſunt Sophoclis, ſed Euripidis in Medea, ver. 320. ubi ita recte legitur:

——ἢ σιωπηλὸς σοφός.

Vide virum doctiſſimum in Miſcellaneis Criticis, p. 97. et Cl. D' Orvill. ad Charit. p. 442. de hoc loco agentes. Utrumque vero latuit Suidas, qui et vulgatam lectionem, ῥᾴων φυλάσσειν firmat egregie. Quod et ſatis fecerat Scholiaſtes ad locum.

ΑΠΑΘΕΣΤΑΤΑ. Ἐκτὸς πάθους.—Εὐμενῆ δεῖ εἶναι καὶ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν, καὶ ἀθεώρητον, ὁρώμενον πρὸς πάντας εὐάρμοστον, ὥστε κολακείας πάσης προσηνεστέραν εἶναι τὴν ὁμιλίαν, σεμνὴν καὶ αἰδέσιμον πᾶσι, μηδὲ ἔμφασίν ποτε ὀργῆς παρέχειν, εὐοργότατον καὶ εὐφημότατον ἀψοφητί.] Hinc miram compilatoris noſtri oſcitantiam videas, qui ipſam vo-

 cem,

PARS I. cem, cujus gratia hoc ἀποσπασμάτιον adduxerat, plane omiserit; id quod non semel observavit Kusterus, et nos alibi observavimus. Depromptum autem est hoc fragmentum ex Marco Antonino, lib. i. §. 9. ubi legitur καὶ τὸ ἀθεώρητον τῶν οἰομένων. Sed utraque lectio tam Suidæ quam Antonini depravata est, atque isto modo restauranda: Καὶ τὸ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν κὶ τῶν ἀθεώρητον τὶ οἰομένων. *Hominum imperitorum, atque eorum, qui inani opinione et quam minime perspectam habet, ducantur, tolerantiam.*

ΑΠΑΡΣΕΩΣ. Ἀναχωρήσεως.—Τῆς δὲ ἀλόγυ ταύτης ἀπάρσεως ἢ φυγῆς τὸ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐκ τῦ δήμυ μῖσος αἴτιον ἦν.] "Ἢ φυγῆς non sunt verba "scriptoris, sed interpretatio compilatoris, qua "vocem ἄπαρσις exponit." *Kuster*. Fallitur vir doctissimus. Sunt enim hæc verba Dionysii Halicarn. Antiq. Roman. lib. ix. p. 539. ubi recte legitur: ἀπάρσεως ἢ φυγῆς. *Discessus sive fugæ*. Atque hinc discas quam periculosæ res sit aleæ, sine cortice natare. Vox ἄπαρσις occurrit etiam apud Joseph. Antiq. Jud. lib. xvii. 9. 3. p. 850. Ὑπόμνημα ὄσα τῆς ἐξ Αἰγύπτυ ΑΠΑΡΣΕΩΣ.

ΑΠΕΔΟΞΕΝ. Ἀντὶ τῦ, πῶς ὐκ ἔδοξεν.] "Vox "πῶς delenda est: vel legendum, ὐκ ἔδοξέ πως, "quæ Porti conjectura est." *Kuster*. Repone,

ΩΣ

ΩΣ ὐκ ἔδοξεν. Respexit, opinor, Suidas ad locum Xenophontis, qui legitur Hist. Græc. lib. vii. 4. 34. p. 640. ΩΣ δὲ κὶ ἐν τῷ κοινῷ ΑΠΕΔΟΞΕ μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι. Quæ recte exponit noster, ὡς ὐκ ἔδοξεν.* Sic solet Suidas, respectu scilicet habito ad locum, qui nunc non comparet quidem, sed quem olim, ut videtur, adscripserat. De quo nos sæpius infra. PARS I.

ΑΠ' ΕΧΘΡΩΝ ΠΟΛΛΑ ΜΑΝΘΑΝΟΥΣΙΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ——Καὶ Μένανδρος· Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθα, σωθείημεν ἂν παρὰ τῶν ἐχθρῶν.] "Elegans hoc "fragmentum non memini me legisse in Ex"cerptis, quæ ex Menandro Constantinus no"bis conservavit. Quare ex integra ejus his"toria locum hunc descripserat Suidas." *Kuster*. Nihil ad rem vir doctissimus. Hæc et quæ sequuntur imperite admodum et nullo judicio congesta sunt à consarcinatore nostro, quæ rectiora atque emendatiora leguntur apud Aristoph. Av. ver. 374. et Scholiastem ejus, quos exscripsit Suidas. Verba autem illa, Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθα——non sunt Menandri historici, quod putabat Kusterus; sed ad ὁμώνυμον

* Ita Pausanias in Messen. Cap. 25. Καὶ τοῦτο μὲν ΑΠΕΔΟΞΕΝ αὐτοῖς.—Et Herodotus non semel; ut in Lib. i. Cap. 69. Ἱδρυνθέντων δέ σφι ἱρῶν ξεινικῶν, μετέπειτα ΩΣ σφι ΑΠΕΔΟΞΕ, ΕΔΟΞΕ δὲ τοῖσι πατρίοισι μούνοισι χρᾶσθαι θεοῖσι.

PARS I. Comicum pertinent; id quod recte vidit Joan. Clericus ad Menand. p. 252. Corrigit autem Bentleius:

Οὐχ ὅθεν ἀπολλύμεσθα, σωθείημεν ἄν.

Atqui Attici non σωθείημεν, sed σωθεῖμεν amant. Adde quod Suidas rectius habet, ἀπωλόμεσθα. Quare haud cunctanter repono:

Οὐχ· ὅθεν ἀπωλόμεσθα, ΠΩΣ ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ;
Non: Quomodo enim per eum possumus servari, per quem periimus?

Eurip. Iphig. Taur. ver. 1028.

Οἴμοι, διεφθάρμεσθα· ΠΩΣ ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ;

Cæterum ad hunc locum Menandri alludere quodammodo videtur Polybius* in Excerptis a Valesio editis, pag. 189. Ἅπαντες δὲ τότε τὴν παροιμίαν ταύτην διὰ στόματος εἶχον, ὡς εἰ μὴ ταχέως ΑΠΩΛΟΜΕΘΑ, οὐκ ἂν ἐσώθημεν.

ΑΠΕΙΡΗΚΑ. Δοτικῇ. Κέκμηκα.—Ὁ δὲ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην πορείαν τοῦ βίου ὢν ἐγεγηράκει καὶ ἀπειρηκέ-

* Forsan etiam Æneas in Epist. 16. Εἰ γὰρ ὅθεν ἐδεῖσθε σῶσθαι, ἐντεῦθεν ΑΠΟΛΛΥΜΕΘΑ, τίς πόρος σωτηρίας ἡμῖν καταλείπεται; Confer et locum in Epist. 1.—Ita Plutarchus in Apophtheg. Tom. ii. p. 185. Edit. Francfort. 1620. ubi loquitur de Themistocle: Πολλῶν δὲ δωρεῶν ἀξιωθείς, καὶ ταχὺ πλούσιος γενόμενος, πρὸς τοὺς παῖδας εἶπεν· Ὦ παῖδες, ΑΠΩΛΟΜΕΘ᾽ ἂν εἰ μὴ ΑΠΟΛΩΛΕΙΜΕΝ.

καὶ τοῖς πόνοις ἐδόκει.] Hic locus descriptus est ex Agathia lib. v. p. 152. ubi ita legitur: Τότε δὴ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ βίου πορείαν, ἤδη γὰρ ἐγεγηράκει, ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἐδόκει. De *Justiniano* autem sermo est. PARS I.

ΑΠΗΝΕΩΘΗ. Ὠμὸς ἐγεγόνει.] Respexit sine dubio Suidas ad Daniel. iv. 16. ubi interpres Græcus: Τότε Δανιὴλ, οὗ τὸ ὄνομα Βαλτάζαρ, ΑΠΗΝΕΩΘΗ ὡσεὶ ὥραν μίαν, καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ διετάρασσον αὐτόν. Sed vide hominis imperitiam, qui verbum ἀπηνεώθη, et ex ejus expositione liquet, ab ἀπηνὴς deduxerit. Quod respuit et sensus loci et Græcismi ratio. Fluit autem ab ἐνεὸς, *mutus*. Ut a νέος, νεόω, sic ab ἐνεὸς, ἐνεόω. Hinc ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὥραν μίαν. *Unam circiter horam obstupefactus est*. Atque hæc mens Scriptoris.

ΑΠΗΧΕΣ——Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρον ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπηχὲς προενεγκαμένων.] Elegans hoc fragmentum decerptum est ex Marco Antonino lib. i. §. 10. Eadem leguntur quoque infra v. Ἐπιλαμβάνεσθαι.

ΑΠΛΟΙΔΑΣ. Ἁπλᾶς χλανίδας.—Ἐν Ἐπιγράμματι·

——————— οἷα δὲ πυρὶ
Ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῒς ἐκταδίη.

 Ut

PARS I.

——— *Ut igne autem*
Tegebat puellam læna ſimplex expanſa.

Sic *veſtis ignea* apud auctorem Pervigilii Veneris ver. 25.

Cras ruborem qui jacebat veſte tectus ignea.

Ubi agere videtur de flore roſæ. Sed hic illud πυρὶ hoc infortunio premitur, quod primam ſemper corripiat. Quod contra metrum eſt. Nos autem veram lectionem excogitavimus:

——— Οἷα Δ' ΕΠ' ΗΡΙ.*
——— *Velut verno tempore.*

Nempe puella, jam ſpirante Favonio, veſtem tenuiorem pro more induerat.† E contra Rheſus apud Euripidem, utpote Jovis frigidi pa-

* Miſcellanea Lipſienſia Nov. Tom. ix. p. 691. emendationem Salmaſianam probant; at rectius Cl. Brunk, qui noſtram valde confirmat: Vide Analect. Tom. iii. p. 240. ubi ad hunc locum vir doctiſſimus: "Salmaſio in mentem venerat οἷα δὲ "πύργος, quod merito explodit Dorvill. ad Charit. p. 101. "licet non multo melius ſit, quod ipſe ſuadet, πήρα. In ve-"teri codice ſcriptum erat, pro eo qui olim obtinebat more, "indiſtinctis vocibus ΟΙΑΔΕΠΗΡΙ, unde Librarius imperitus "fecit οἷα δὲ πυρὶ, Η in Υ mutato, quod millies factum. Hæc "corruptelæ origo probabilior eſt Pierſoni hypotheſi, quem "vide ad Mœrin. p. 87."

† Xenophon Gr. Hiſt. p. 526. Edit. Francfort. 1596. Καὶ ἀναβεβήκασαν δὲ ἔχοντες, ΟΙΑ ΔΗ ΘΕΡΟΥΣ, σπειρία.—Et Longus p. 25. Edit. D' Anſſe de Villoiſon: Ὁ δὲ Δάφνις—ΗΜΙΓΥΜΝΟΣ ὡς ἔτι τῆς ὥρας οὔσης καύματος.

tiens, ἀπλοΐδα hiberno tempore geſtabat. Rheſ. ver. 442. PARS I.

Ἀλλ᾽ οἷα πόντον Θρήκιον φυσήματα
Κρυσταλλόπηκτα, Παίονας τ᾽ ἐπιζάρει
Ξὺν ΤΟΙΣΔ᾽ ΑΠΛΟΙΣΙΝ οἶδα τλὰς * ΠΟΡΠΗΜΑΣΙΝ. †

Ita legendus iſte locus. Vulgo inepte ἀόπλοις πορπήμασι. Intelligit autem ἀπλοΐδα, ſive veſtimentum ſimplex fibulatum, quod διπλοΐδι

* Alciphro iii. 2. ΟΙΔΑ ΑΚΟΥΣΑΣ. Item Ariſtophan. Eccles. ver. 512.

Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ΞΥΜΜΙΞΑΣ ΟΙΔΑ γυναικί.

Item Sophocles Philoct. ver. 942.

Κοὐκ ΟΙΔ᾽ ΕΝΑΙΡΩΝ νεκρὸν, ἢ καπνοῦ σκιὰν,
Εἴδωλον ἄλλως·

Et Euripides Herc. Fur. ver. 166.

Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, γέρον,
Ἀλλ᾽ εὐλάβειαν· ΟΙΔΑ γὰρ ΚΑΤΑΚΤΑΝΩΝ
Κρέοντα πατέρα τῆσδε, καὶ θρόνους ΕΧΩΝ.

Ubi recte ἀναίδειαν—οἶδα γὰρ κατάκ. *for I am not aſhamed to own it.* Pierſonus legit ἀνάνδρειαν. Sed perperam.—Atqui denique ita forſan legendus eſt iſte locus:

ΕΝ τοῖσδ᾽ ἁπλοισι ΤΟΙΑ τλὰς πορπήμασιν.

Confer Philem. in Fabula Στρατιώτης· Et Anthol. Lib. iv. p. 495.

† Idem Herc. Fur. ver. 959.

Κἀνταῦθα, γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων,
Πρὸς οὐδὲν ἡμιλλᾶτο·—

Hic legendum: πορπημάτων.

 opponitur,

PARS I. opponitur, et hominum expeditorum erat, atque eorum οἷς γόνυ χλωρόν. Geſtabant nonnunquam et mulierculæ, ut in noſtro Epigrammate. Quid ſit autem veſtis ἐκταδίη, quæ vox Homerica eſt, non ſatis luculenter docent Græci magiſtri. Optime Gellius vii. 12. *Feminiſque ſolis* veſtem longe lateque diffuſam *decoram exiſtimaverunt, ad ulnas cruraque adverſus oculos protegenda.*

ΑΠΟΛΑΧΕΙΝ.* Τὸ διανείμαϑαι τὰ πατρῷα καὶ ἄλλα τινὰ δόντα πρός τινας.] "Hæc verba, καὶ "ἄλλα τινὰ δόντα πρός τινας, tanquam ſuperva"canea, delenda cenſeo, quoniam quid ad "hunc locum faciant, non video." *Kuſter.* Ego vero quid faciant video, et repono certiſſime: καὶ ἄλλα τινὰ ΚΟΙΝΑ ΟΝΤΑ πρός τινας. Ἀπολαχεῖν eſt, *bona paterna, atque alia quæ communia ſunt, cum aliquibus partiri.* Suidas v. Δατεῖσϑαι. Δατηταὶ κυρίως, οἱ ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΔΙΑΝΕΜΟΝΤΕΣ τοῖς μὴ βουλομένοις. Recte autem dicitur, διανείμαϑαι πρός τινας. Suidas v. Κοινὸς Ἑρμῆς. Τοῖς κατὰ μόνας κλέπτουσιν ἐπάναγκες εἶναι ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΟΥΣ (ita legend. non κοινοὺς) ΔΙΑΝΕΜΕΣΘΑΙ.

ΑΠΟΡΡΗΣΙΑ. Ἀντὶ τοῦ εὐπορία. Οὕτως Εὔβουλος.—Καὶ Ἀπόῤῥησιν, ἀπαγόρευσιν.—Ὁ δὲ οὐκ ἤνεγκε

* Vide Suidam ad v. Ἀῆξιν δίκης.

τὴν

τὴν ἀπόῤῥησιν, ἀλλὰ θυμοῦ πληρωθεὶς ἔφη. Σημαίνει δὲ καὶ ἀποκήρυξιν παιδός.] "Mira interpretatio "vocabuli Ἀποῤῥησία, quæ merito ſuſpecta habenda eſt." *Kuſter.* Confundit hic Suidas, ut mos eſt Grammaticorum, Ἀπόρησιν et Ἀπόῤῥησιν, quæ origine plane ſunt diverſa, et proinde diverſa utique ſignificatione gaudent. Id quod recte ad Heſychium obſervavit Kuſterus. Quare nullus dubito quin ita Suidas reliquerit: Ἀπορησία. Ἀντὶ τοῦ ἀπορία. Οὕτως Εὔβουλος. Καὶ Ἀπόρησις. Ἀπόῤῥησιν δὲ, ἀπαγόρευσιν. Nimirum quod alii ἀπορία ſive ἀπόρησις, id Eubulus, pro Comicorum licentia, Ἀπορησία dixit. Heſychius: Ἀπόῤῥησις, (leg. Ἀπόρησις) ἀπορία. Idem: Ἐπαπόρησις, ἀπορία. Aliud autem longè eſt Ἀπόῤῥησις. Quod vel ex allato exemplo oſtendit Suidas. Ὁ δὲ οὐκ ἤνεγκε τὴν ἀπόῤῥησιν.* *Ille vero interdictum non tulit.* Atque alio quod nobis exhibet Edit. Mediolanenſis, quæ in plurimis Articulis haud paulo auctior eſt: Καὶ αὖθις· Τὴν γενομένην ΑΠΟΡΡΗΣΙΝ τοῦ γάμου. Quod quidem fragmentum elegans eſt, et non erat prætermittendum. Ἀπόῤῥησις τοῦ γάμου eſt, *Renuntiatio nuptiarum.* Utitur voce Appianus in Libycis p. 93. Μάλιστα δὲ αὐτοὺς ἐς ὀργὴν ἀνέκαιον

* Haud aliter Plato de Repub. Lib. ii. ſub init. Ὁ γὰρ Γλαύκων ἀεί τε ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, καὶ δὴ καὶ τότε Θρασυμάχου τὴν ΑΠΟΡΡΗΣΙΝ οὐκ ἀπεδέξατο.

PARS I. αἱ μητέρες αἱ τῶν ὁμήρων, οἷα τινὲς ἐκ τραγῳδίας ἐρινύες, ἐντυγχάνουσαι μετ' ὀλολυγῆς ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν παίδων προφέρουσαι καὶ ΤΗΝ ΕΑΥΤΩΝ ΑΠΟΡΡΗΣΙΝ. *Sed nihil æque accendebat iram populi ac matres obsidum; quæ haud secus quam furiæ tragicæ singulos aggrediebantur, exprobrantes filios ablegatos, et deditionem atque angustiam suam.* Ita reddendus iste locus. Interpres ineptit egregie. Quod verò addit Suidas, σημαίνει δὲ καὶ ΑΠΟΚΗΡΥΞΙΝ παιδὸς, id quidem rectè addit. Jul. Pollux ii. 128. Ὑπὸ δὲ γένους ΑΠΟΡΡΗΘΗΝΑΙ παντὸς Πλάτων ἀντὶ τοῦ ΑΠΟΚΗΡΥΧΘΗΝΑΙ. Ita scribendum ex MSS.—Suidas: ΑΠΟΡΡΗΘΗι ἀντὶ τοῦ ΑΠΟΚΗΡΥΧΘΗι. Πλάτων. Mœris: Ἀποκήρυκτον· Ἀττικῶς. Ἀποκλῆρον Ἑλληνικῶς. Ita quidem edidit vir doctissimus Joannes Hudsonus. Cod. autem MS, quo usus est vir optimus, exhibebat ἀπόρρητον Ἑλληνικῶς. Quod non erat mutandum.

ΑΠΟΣΑΦΟΥΝΤΕΣ. Διαῤῥήδην κηρύττοντες.—Οἵ τε ὀφθαλμοὶ Ἰσιδώρου τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες.] Decerptum est hoc fragmentum ex Damascio in vit. Isidori: Ita enim legitur in Photii Excerptis, p. 1045.

ΑΠΟΣΤΑΤΗΣΩ. Ἀποχωρισθῶ.—Ἀῤῥιανός· Ἀποστατήσω οὐδὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου.] Ex Arrian. Exped. Alex. lib. v. p. 362. Ed. Blanc. ubi ita legitur:

Ἀπο-

Ἀποστάτης ὧδε οὐδ' ἐγὼ τοῦ ἔργου. Tu emendabis ex Suida. Sunt autem verba Alexandri ad duces ſuos, quibus ſe quoque pugnæ non defuturum promittit. PARS I.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΣ—Τῶν δὲ πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς] Depromptum eſt hoc fragmentum ex Diodoro Siculo lib. xiii. cap. 67. Quod viros doctos ad Diodorum fugit. Eſt locus quidem ſalebroſus, et dignus quem hic adſcribam, ut emendatior ſaltem legatur. Τῶν δὲ ἐν ταῖς τριήρεσι ποιησάντων τὸ προσταχθὲν, καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν χρωμένων ταῖς σιδηραῖς χερσὶν, ἔτι δὲ βοὴν ἐξαίσιον ποιούντων, οἱ μὲν κατὰ τὴν πόλιν ὄντες Πελοποννήσιοι, καὶ πάντες οἱ τὴν ἀπάτην ἀγνοοῦντες, ἐξεβοήθουν ἐπὶ τοὺς λιμένας. Ubi recte vidit Cl. Editor nonnihil laborare orationem. Sed in medicina tamen adminiſtranda longiſſime aberravit vir doctiſſimus. Fruſtra enim in loco aliquo emendando ſudaveris, niſi prius mentem Scriptoris perſpectam habueris. Quæ quidem doctiſſimum Editorem cum aliis latuiſſe videtur. Nimirum vox excidit, quæ ad ſenſum loci omnino neceſſaria eſt, et quæ ſemel reſtituta una lucem atque elegantiam ſecum importabit. Repone mea fide: Καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς ΕΜΠΡΗΣΑΝΤΩΝ,* τὰ

---

* Atqui verbum, quod hic excidiſſe videtur, ita tandem reſtituendum eſt: ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΩΝ. Reſpexit, ut ſolet, Diodorus

PARS I. δὲ ΑΠΟΣΠΩΝΤΩΝ ταῖς σιδηρέαις χερσὶν. *Cum vero Classiarii, id quod mandatum erat, exequerentur: et naves quidem eas, quæ usu et bello attritæ erant*, incenderent; *alias autem ferreis manibus abstraherent; atque insuper magnum clamorem attollerent; Peloponnesii in urbe milites, et cæteri fraudis nescii, ad defensionem urbis in portus excurrunt.* Vox illa ποιησάντων, quæ modo præcesserat, in causa fuit, ut Librarii haud absimilem vocem ἐμπρησάντων omitterent. Ita autem loquitur Diodorus lib. xiii. 13. ΕΝΕΠΡΗΣΕ τὰς ἐν τοῖς βράχεσι ΝΑΥΣ κυλινδουμένας. Cæterum totus hic articulus, quod Kusterum fugit, legitur etiam apud Ulpianum ad Demosthenis Philippicam primam; qui et hoc Diodori fragmentum, quod mireris, tanquam magni rhetoris fœtum, ex oratione ὑπὲρ Κτησιφῶντος profert. Sed locus Ulpiani mirè luxatus est, quem proinde operæ pretium erit cum nostro Lexicographo conferre. Alter enim alterius ope facile convalescet.

ΑΠΟΣΤΟΜΑΤΙΖΕΙΝ.——Κρατῖνος δὲ ταυτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώττης, Νόμοις· Ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐκ οἶδα

---

rus ad Polybium lib. i. p. 76. Πεισθέντος δὲ τοῦ Καρθάλωνος, καὶ ποιησαμένου τὸν ἐπίπλουν ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΟΣ, ΤΑ ΔΕ ΑΠΟΣΠΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ, μεγάλην συνέπεσε γενέσθαι ταραχὴν περὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδον. Vide nos in Præfatione ad Partem Tertiam.

ἔγωγε

ἔγωγε γράμματ' ὐδ' ἐπίςαμαι αὐτὰ, ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς.] Verba Cratini non nihil interpolata ſunt atque ita in Trochaicos redigenda:

'Αλλὰ, μὰ Δί', ὐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ' ὐδ' ἐπίςαμαι,
'Αλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς.

Atqui per Jovem non novi ego quidem literas,
Sed memoriter tamen hæc tibi dicam: Memini enim probe.

Illud autem ὐκ οἶδ' ὐδ' ἐπίςαμαι, comicum plane eſt; tametſi haud aliter locutus eſt Eurip. Iphig. Taur. ver. 491.

——— τὰς γὰρ ἐνθάδε
Θυσίας ἐπιςάμεσθα καὶ γινώσκομεν. *

ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ. 'Αντὶ τῦ, καταςροφή] Scribendum

* Idem in Hippol. v. 380.

Τὰ χρής' ἐπιςάμεσθα, καὶ γινώσκομεν.

Haud aliter Sophocles in Danäe, ut monuit Kuſter. v. Πεῖρα, apud Suidam:

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν, ὐδ' ἐπίςαμαι.

Dio. Chryſoſt. Orat. xxvi. p. 284. 'Αρα γὰρ περὶ τούτου τὶς βυλεύεται τῦ πράγματος, ὃ οἶδε τὶ καὶ ἐπίςαται; Et D. Marcus xiv. 68. Οὐκ οἶδα, ὐδὲ ἐπίςαμαι τί σὺ λέγεις. Confer etiam Æſchin. contra Timarch. p. 18. Edit. Taylori, Schol. ad Theocrit. Idyl. vii. 98. et denique Suidam v. 'Αγροιοκοῖον.

PARS I. dum sine dubio: *ἀντὶ τῦ, καταφυγή.** Quomodo legitur apud Harpocrat. qui ad Demosth. in Philip. refert; sed exstat vox in Orat. cont. Timocrat. p. 368. Ed. Taylor. Quod et recte animadvertit Cl. Valesius ad Harpocrat.—Plutarchus de fraterno amore p. 491. *Τοῖς δὲ παισὶν εὔνυν μὲν ὥσπερ ἰδίοις, ἤπιον δὲ μᾶλλον εἶναι καὶ μειλίχιον, ὅπως ἁμαρτάνοντες, οἷα νέοι, μὴ δραπετεύωσι, μηδὲ καταλύωνται διὰ φόβον πατρὸς ἢ μητρὸς εἰς ὁμιλίας φαύλας καὶ ὀλιγώρυς, ἀλλ'* ΑΠΟΣΤΡΟΦΗΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΦΥΓΗΝ *ἅμα νυθετῦσαν εὐνοίᾳ ᾗ παραιτυμένην ἔχωσι.* Sophocl.† Oedip. ver. 1469.

———— *Κ'ὐκέτ' ἐς'* ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ.

Ubi Schol. *ἀποφυγή*. Eurip. Medea ver. 793.

Οὔτ' οἶκός ἐςιν, ὔτ' ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ *κακῶν*

Xenoph. Exped. Cyri lib. ii. 4. 11. *Εἶτα δὲ ᾗ* ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ *γένοιτο, εἴ τις βύλοιτο βασιλέα κακῶς*

---

* Hinc emendandus est Schol. ad. Sophoclis Ajacem, v. 694, *Ἡ φιλία, ἵν' ᾖ, ἤτοι ἑταιρείας φιλία, ἤτοι* ΚΑΤΑΦΛΟΓΗ *ᾗ ὑποδοχή.* Legendum: ΚΑΤΑΦΥΓΗ.

† Idem apud Stobæum p. 409. Edit. Grotii:

Ὦ δαῖμον, ὡς ὐκ ἔς' ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ *βροτοῖς*
Τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν.

Vide et Olearium ad Philostrat. p. 357. qui recte: "'ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ non *aversio* tantum, sed et *conversio* est, et vel *locum* "significat vel *homines* ad quos refugium pateat, et quo nos "vertere possimus. Sic apud Eurip. Medeam v. 605.

" —— *σοὶ μὲν ἐς'* ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ,
" *Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξῦμαι χθόνα.*"

ποιεῖν.

ποιεῖν. Idem de Magist. Equit. p. 955. Καὶ γὰρ τοῖς ἧττον δυναμένοις εὐθὺς ἂν εἴη ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ, εἰ μὴ τοὺς δυνατωτάτους πρώτους ἀναγκάζοις. Ita legendus iste locus. *Nam minus potentibus statim refugium et prætextus esset, nisi eos primum in ordinem redigas, qui plurimum possint.* Vox occurrit etiam in isto sensu apud LXX Genes. iii. 16. Πρὸς τὸν ἄνδρά σου ἡ ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει.

PARS I.

ΑΠΟΤΕΛΙΟΙ. Οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν Ἰουδαίων.] Hic egregium facinus alicujus Librarii agnosco, qui, cum in præcedenti articulo nonnihil de Judæis legisset, hic mira oscitantia Judæos pro Achæis suppofuerit. Audacter emendo: ἡγεμόνες τῶν Ἀχαιῶν. Ἀποτέλειοι vocabantur Achæorum, non Judæorum Præfecti. Polybius* lib. xvi. p. 1030. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ἐξελογίσατο τὰ διαστήματα ΤΩΝ ΑΧΑΙΚΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΑΣΩΝ, καὶ ποῖαι δύνανται κατὰ τὰς αὐτὰς ὁδοὺς εἰς τὴν Τεγέαν παραγίγνεσθαι· λοιπὸν ἐπιστολὰς ἔγραψε πρὸς πάσας ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ—— ἐγέγραπτο δὲ ἐν ταῖς πρώταις ΤΟΙΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙΟΙΣ τοιαῦτα· ὅταν κομίσησθε τὴν ἐπιστολὴν, παραχρῆμα ποιήσασθε τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις, ἔχοντας τὰ ὅπλα καὶ πένθ' ἡμερῶν ἐφόδια, καὶ πᾶν τ' ἀργύριον,

* Apud eundem tamen Tom. i. p. 829. EDIT. AMSTEL. 1670. *Quivis Præfecti.* Ταῦτα δὲ ὑποδείξας τοῖς τε πολλοῖς, καὶ τοῖς ΑΠΟΤΕΛΕΙΟΙΣ. Quare hic forsan legendum est: Τῶν Ἰβήρων.

ἀθροί-

ἀθροίζεσθαι παραυτίκα πάντας εἰς τὴν ἀγοράν· ἐπειδὰν δὲ συλλεχθῶσιν, οἱ παρόντες ἀναλαβόντες αὐτὰς, ἄγετε εἰς τὴν ἑξῆς πόλιν. Ὅταν δὲ ἐκεῖ παραγένησθε, τὴν ἐπιστολὴν ἀπόδοτε τὴν ἐπιγεγραμμένην ΤΩι ΠΑΡ ΕΚΕΙΝΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙΩι καὶ πειθαρχεῖτε τοῖς ἐγγεγραμμένοις. Ad hunc locum sine dubio respexit Suidas.

ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ—Ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων.] *Ille vero erat vir egregius, et satis quidem eruditus.* Hinc corrigendus Agathias lib. i. p. 3. Ed. Vulcan. Εὐτυχιανὸς ὁ νέος ἀρχηγός γε ἦν τῆς παραινέσεως, ΑΝΗΡ τὰ πρῶτα τελῶν ἐν τοῖς τῶν βασιλέων ὑπογραφεῦσι, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς καὶ ἀγχινέστατος, ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΤΕ ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ ΕΧΩΝ.* Ita legend. Vulgo οὐκ ἀποχρώντως. Quod contra mentem Agathiæ. Quid, quod persuasus fere sum, hinc Suidam sua hausisse et pro more suo interpolavisse. Vide nos supra ad v. Ἀνεκτά.

ΑΡΑΤΑΙ. Εὔχεται. Ἢ καταρᾶται, ἢ ἐπιθειάζει τῷ πατρί.] Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Ὕστερον ἀρᾶται, κἀπιθειάζει τῷ πατρί.] Scribendum: ——— ἢ ἐπιθειάζει τῷ ΔΕΙΝΙ. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

* Non alia locutione utitur Menander in Excerptis, Edit. Hœschelii p. cxi. Καὶ Πέτρος ὁ τῶν Ῥωμαίων πρεσβευτὴς, ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ ΕΧΩΝ ΤΗΣ ΤΕ ΑΛΛΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ καὶ ΤΗΣ τῶν νόμων, ἔλεξεν ὧδε·—

Ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθειάζει τῷ πατρί.

Quomodo legitur apud Schol. ad Homer. Odyſ. Β'. ver. 135. Ἀρήσετ' Ἐριννῦς. Τοῦτο ἔλεγον ΕΠΙΘΕΑΖΕΙΝ ΤΩι ΔΕΙΝΙ οἱ ὕστερον, ὡς παρὰ Φερεκράτει. Aliud autem eſt, ſi Grammaticos audias, ἐπιθειάζειν, aliud ἐπιθεάζειν. De quibus conſulendus Heſychius.* Adde quoque Euſtathium ad locum. Vide et quæ ſcripſit vir præſtantiſſimus Tib. Hemſterhuſius in Præfat. ad Thucydidem Dukeri.

ΑΡΓΑΝΘΩΝΗ. Ὄνομα κύριον.—Καὶ Ἀργανθώνειος κλίνη. Καὶ Ἀργανθώνειον ὄρος τῆς Κίου νήσου·

Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο.]

" Hunc verſum apud Apollonium Rhod. me " legiſſe memini." *Kuſter*. Recte vir doctiſſimus; eſt enim ex Apollon. lib. i. ver. 1178. Fallitur autem hic Suidas, et nos quidem fallit. Neque enim mons Arganthonius in inſula Cio, ſed in Cio urbe Myſiæ; uti nos optime docet eruditiſſimus Schol. ad Apollonium.

Τῆμος ἄρ' οἵ γ' ἀφίκοντο Κιανίδος ἤθεα γαίης
Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο.

Ubi Schol. Κιανίδος ἤθεα γαίης. Περιφραστικῶς τὴν Κίον. ἔστι δὲ ΠΟΛΙΣ ΜΥΣΙΑΣ, ἀπὸ Κίου τοῦ ἀφηγη-

* Confer Menandrum in Excerptis, p. 119 et 120.

PARS I. σαμένε τῆς Μιλησίων ἀποικίας, ὡς ἱςορεῖ Ἀριςοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. Καὶ ποταμὸς δέ ἐςιν ὕτως ὀνομαζόμενος, τὴν Μυσίαν περιῤῥέων, ὖ μνημονεύει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς. Περιῤῥέει δὲ καὶ τὴν πόλιν ὁ ποταμὸς ὗτος. Idem: Ἀμφ' Ἀργανθώνειον. Ὄρος τῆς Κίε. Egregie huc facit Etymol. M. Ἀργανθὼν, οἷον, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο. Τινὲς δὲ Ἀργανθώνην αὐτὴν φασίν. Εὐφορίων δὲ καὶ Φιλέας Ἀργανθώνιον λέγεσι διὰ τῦ ι, οἷον

Χθιζόν μοι κνώσσοντι παρ' Ἀργανθώνιον αἶπος.

Σιμωνίδης δὲ ποταμὸν φησίν· οἷον, Μυσιὰ πύοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης. Simonidis verficulum, cujus caput graviter fauciatum eft, optime emendavit vir doctiffimus, et cui Græcæ literæ plurimum debent, Fridericus Sylburgius:

Πείσεα ποιήεντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.

Sed altius latet ulcus, quod non animadvertit vir optimus. Neque enim illud Μυσιὰ de nihilo eft. Reponendum fine dubio: Σιμωνίδης δὲ ποταμόν φησι ΜΥΣΙΑΣ, οἷον·

Πίσεα ποιήεντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.

Quod ex modo laudato Scholiafta liquet. Confer et Scylac. Caryand. p. 33. et doctiffimum Voffium ad locum.

ΑΡΕΣΚΕΙΑ. ΚΑΙ ΑΡΕΣΚΩ.—Πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν καὶ Σοφοκλῆς καὶ Ἀριςοφάνης. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει.]

κει.] Respexit Suidas ad Aristophanem in Ran. ver. 103.* ubi vide Scholiastam. Sophoclis autem locum nobis subministravit Schol. ad Aristoph. Plut. ver. 69. Ἀντὶ δοτικῆς τὴν αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσι, ὡς Θουκυδίδης· Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. Καὶ Σοφοκλῆς.

PARS I.

Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.

ἀντι τοῦ, Οὐ γάρ μοι. Legitur iste Senarius in Sophocl. Aj. ver. 585. Hinc emendandus idem Tragicus in Antig. ver. 216,

ΣΕ ΤΑΥΤ' ΑΡΕΣΚΕΙ, παῖ Μενοικέως Κρέον.

Vulgo legitur Σοὶ, contra morem atque consuetudinem Atticorum.

ΑΡΙΣΤΩΝ. Ὁ Πλάτωνος πατήρ. Τῶν τε Πλάτωνος τοῦ Ἀρίστωνος ἀναπέπλησαι δογμάτων, καὶ οὔτε ὁ Τίμαιος αὐτὸν ἀποδράσειεν ἂν, εἰ καὶ σφόδρα γραμματικῇ θεωρίᾳ πεποίκιλται, καὶ τὰς τῆς φύσεως ἀνιχνεύει κινήσεις.] Legendum: γραμμικῇ † θεωρίᾳ:

* Huc etiam respexit Scholiastes ad Sophoclis Electram, v. 153. Ἀττικῶς τὸ, ἀρεσκεί με· ἀντὶ τοῦ, ἤρεσε μοῦ ταῖς φρεσίν. Καὶ Ἀριστοφάνης· ΣΕ ΔΕ ΤΑΥΤ' ΑΡΕΣΚΕΙ.—Ita quoque Schol. ad Theocrit. Idyl. i. 61. Ἀρέσκω τινι· ἀντὶ τοῦ, ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι. Ἀττικοὶ δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· Ἀλλ' εἰ μὴ αὖ ΣΕ ΤΑΥΤ' ΑΡΕΣΚΕΙ.

† Pselli Encom. Symeon. p. 230. Edit. Paris. 1664. Μήτε ΓΡΑΜΜΙΚΑΙ ἀποδείξεις μετὰ τῶν φορτικῶν ὀνομάτων, μήτε φιλόσοφοι ἔννοιαι ὑψηλολογοῦσαι τὸ ὑποκείμενον.

lineari

PARS I.

lineari doctrina. Quomodo legitur apud Agathiam lib. ii. p. 62. unde hoc elegans fragmentum descripsit Suidas. Quod et auctius et emendatius legitur infra v. Χοσρόης.

ΑΡΙΩΝ, Μηθυμναῖος, Λυρικὸς———λέγεται καὶ τραγικοῦ τρόπου εὑρετὴς γενέσθαι, καὶ πρῶτος χορὸν στῆσαι, καὶ διθύραμβον ᾆσαι, καὶ ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ.] "In omnes me versavi partes, "ut loco huic, quem suspectum habeo, me- "dicinam aliquam reperirem: sed frustra "Quare eruditus Lector de eo cogitet velim." *Kuster.* Virum doctissimum satis, ut videtur, exercuerunt verba illa, τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ. Quæ tamen aperte spuria, inepta, et pro glossemate sunt habenda. Fidem abunde facit Herodotus* in Clio, qui Suidæ, cum hæc scriberet, obversabatur: Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα, ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΝ πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντά τε καὶ ΟΝΟΜΑΣΑΝΤΑ καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. De Dithyrambo autem, et ejus inventore Arione, consulendus Proclus apud Photium in Bibl.

* Item Dio Chrysostom. Orat. xxxvii. p. 455. Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος———ὃς καὶ ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΝ πρῶτος ἀνθρώπων ἐποίησε, καὶ ΩΝΟΜΑΣΕ, καὶ ἐδίδαξεν ἐν Κορίνθῳ.

p. 986.

p. 986. Vide et quæ ſcripſit vir ſummus in præclara Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis, p. 295. PARS I.

ΑΡΧΕ. Σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος.———Πολέμου γὰρ ἄρχειν δίκαιοι τὸν νέον, φιλοφροσύνης δὲ τὸν πρεσβύτην.] "Senſus potius requirit βουλεύσεως, i. e. conſultationis, quam φιλοφροσύνης. "Juniorum enim eſt manu rem gerere: Seniorum vero, conſilium dare; quod Suidas "hic innuere velle videtur." *Kuſter*. Feſtinanter nimis vir doctiſſimus; neque enim vim τοῦ φιλοφροσύνης ſatis perſpexit. Depromptus autem eſt hic locus ex Syneſ. Epiſt. 142. ubi legitur: Πολέμου μὲν γὰρ καὶ στάσεως ἄρχειν. *Bellum enim et ſeditionem juniorum eſſe putat, pacem vero atque amicitiam ſeniorum*. Rem egregie explicat ipſe Syneſius Epiſt. 116. Πάλιν οὖν Ὁμήρῳ χρηστέον, ὅς που φησὶν, ΑΡΧΕ, ΣΥ ΓΑΡ ΓΕΝΕΗΙΦΙ ΝΕΩΤΕΡΟΣ. Μάχη γὰρ μὴ γένοιτο μέν. Εἰ δὲ γένοιτο, ὁ νεώτερος αὐτῆς ἀρχέτω. Τοιοῦτον γάρ τι νοεῖται τῷ Ποσειδῶνι, τὸ παραχωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ. Τὸν δὲ πρεσβύτερον ἡγεμόνα δεῖ τῶν καλλίστων εἶναι· κάλλιστον δὲ ὁμόνοια. Locus autem Homeri, ad quem reſpexit, eſt Il. Φ'. ver. 439.

ΑΣΠΙΔΗΦΟΡΟΙ———Ἀριστοφάνης·

Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.]

F 3 Inepte

PARS I.

Inepte Interpres: *State deinceps omnes eo ordine, qui formam trium clypeorum imitetur.* Ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, est, *Tres* κατὰ βάθος. *Three deep.* Frustra autem hunc trimetrum in Comici σωζομένοις quæsiveris. Est enim ex Aristophanis *Babyloniis,* (cujus fabulæ, quæ hodie desideratur, præter alios non semel meminit Suidas) uti nos docet Schol. ad Lysist. ver. 282.

> Οὕτω δ' ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον
> Ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ΑΣΠΙΔΩΝ πρὸς ταῖς πύλαις
> καθεύδων,

Ubi Schol. Ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον, καὶ αὐτὸς πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.

> Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.

Ἐπὶ τάξεσιν ἑπτακαίδεκα καθεύδων, ὡς τὸ βάθος τῆς φρουρᾶς ἑπτακαίδεκα κατέχειν ἀσπίδας. Vides jam quid sit in re tactica ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας ἵστασθαι.

ΑΣΤΕΜΦΕΑ*——Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται φιλοσοφίας καὶ ποιήσεως οὐ μοι δοκοῦσι ἐκόντες σύνεσθαι θεῷ καὶ ἀνθρώποις· πενίᾳ δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοί.] Elegans hoc fragmentum de-

* Vide Gronovii Emendationes in Suidam, p. 77.—Vide et v. Θᾶττον.

scripsit

scripsit Suidas ex Synesii Dion. p. 43. ita tamen ut nonnulla pro more interpolarit. Locum pulcherrimum adponam, ut videas quam belle hic se gesserit noster Lexicographus. Καὶ ὁ φιλόσοφος ὁ καθ' ἡμᾶς, σύνεςαι μὲν ἑαυτῷ τε καὶ τῷ θεῷ διὰ φιλοσοφίας. Σύνεςαι δὲ τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῶν ὑφειμένων τῆ λόγου δυνάμεων. Ἐπιςήσεται μὲν οὖν ὡς ὁ φιλολόγος· κρινεῖ δὲ ὡς φιλόσοφος ἕκαςόν τε καὶ πάντα· αἱ δὲ ἀςεμφεῖς ἤτοι καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως, οὔ μοι δοκοῦσιν οὐδὲ ἑκόντες εἶναι τοιοῦτοι· πενία δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοὶ, ὧν θᾶττον ἂν ἴδοις τὴν καρδίαν, ἢ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀδυνατούσης τῆς γλώσσης ἐξερμηνεῦσαι τὴν γνώμην.

ΑΥΞΗ. Αὔξησις.* — Μὴ ἐφιέναι αὐτοῖς ἐπὶ μεγάλα δυνάμεως, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην αὐτῶν κωλύειν.] Scribendum: ἐπὶ μέγα δυνάμεως. Ita enim Græci loquuntur.† Et sic quoque legitur apud Agathiam lib. i. p. 11. cujus hæc sunt verba: Ἐδίδασκον δὲ ὡς καὶ αὐτοὺς ἐς τὰ μάλιςα συνοίσειν, (lege, αὐτοῖς—συνοίσει) μὴ ἐφιέναι Ῥωμαίοις

---

* Αὔξη. Αὖξις. Αὔξησις.—Schol. ad Pindar. Nem. Ode ix. p. 406. Edit. P. Stephani: Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι καύχην, τὴν καύχησιν· Καὶ ἄνθην, τὴν ἄνθησιν· Καὶ βλάςην, τὴν βλάςησιν. Polyb. Tom. i. p. 599. Πρὸς δὲ τούτοις εἰς τὰς θυσίας δέκα τάλαντα, καὶ εἰς τὴν ΕΠΑΥΞΗΣΙΝ τῶν πόλιτων ἄλλα δέκα — for the *advantage* of the Citizens.

† Ita etiam Suidas infra v. Λυκέργῳ.—Καὶ οὐ πολλῷ χρόνῳ ἰσχύρισαι ΕΠΙ ΜΕΓΑ δυνάμεως.

PARS I. ΕΠΙ ΜΕΓΑ δυνάμεως αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην κολύειν. Repone ex Suida: τὴν αὔξην αὐτῶν ΚΩΛΥΕΙΝ. Longinus περὶ ὕψους § 44. ΚΩΛΥΕΙΝ τῶν ἐγκεκλεισμένων ΤΑΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ. Sic alter alterius ope ſublevandus. Locum autem non male expreſſit Interpres: *Oſtendebant præterea, hoc etiam ex illorum re maxime futurum, ſi non paterentur Romanos ad tantam potentiam evehi, ſed potius omnibus viribus eorum incremento officerent.*

ΑΥΤΟΚΑΚΟΝ ΕΟΙΚΕ ΤΩΙΔΕ. Ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε εὔνους.] " Obſcura hæc " mihi videntur, nec facile divinaturum quem- " quam puto, quid Suidas hic ſibi velit." *Kuſter.* Hæc non ſunt adeo obſcura, quin una atque altera literula facile illuſtrari poſſint. Legendum: τῷδε ΔΥΣΝΟΥΣ. Illud vero, Αὐτοκακὸν ἔοικε τῷδε, eſt fragmentum ex Scriptore aliquo petitum, quod recte interpretatur Suidas, ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν δύσνους. *Ipſum malum, purum putum malum huic eſſe videtur.* i. e. inimiciſſimus, καθ' ὑπερβολὴν δύσνους. Sophocl. Antig. ver. 217.

ΤΟΝ ΤΗΙΔΕ ΔΥΣΝΟΥΝ καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ. Αὐτοφυές. Τῷ δὲ Ἑρμείᾳ τῷ φιλοσόφῳ τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσήνθει τῇ πολυμαθείᾳ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Damaſcio

Damaſcio in vit. Iſidori, ut diſcimus ex Photio, p. 1044. ubi ita legitur: Καί τοι ἐμέμνητο, ὡς εἰπεῖν, πάντων ὧν τε ἀκηκόει τοῦ διδασκάλε ἐξηγημένε, καὶ τῶν ἐν βιϐλίοις ἀναγεγραμμένων, ἀλλὰ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ἐ προσῆν θεῖ τῇ φιλομαθίᾳ. Ubi τὸ αὐτοκίνητον non male reddunt, *mentis celeritas*, ſive *ingenii dotes*. Doctrina ſcilicet et memoria abundabat Hermias, ſed ab ingenio tamen atque inventione laborabat. Hic eſt ſenſus Damaſcii. PARS I.

ΑΦΑΓΝΙΣΑΙ. Ἀποδοῦναι. Καθιερῶσαι. Λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι.] "Scribendum eſt, "Ἀφαγνίσαι, ἀποδῦσαι, vel, ut Porto videtur, "ἀποδῦναι, i. e. *exuere*. Heſychius: Ἀφαγνίσας, "ἀποδύσας ἢ συλήσας. Καὶ ἀφαγνίσαι, (ſic enim "locus ille ſupplendus eſt) Καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι." *Kuſter*. Viri doctiſſimi κρίσις non una de cauſa minus ſatisfacit. Primum vulgatam lectionem non parum firmat Cyrill. in Lex. MS. qui ἀποδοῦναι exhibet. Deinde ſi Suidas dediſſet ἀποδῦσαι vel ἀποδῦναι, non utique addidiſſet, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι. Idem enim ἀποδῦναι ſive ἀποδῦσαι et συλῆσαι. Quod vel ex Heſychio liquet. Addo Ariſtoph. Eccleſ. ver. 664.

Οὐδ' ΑΠΟΔΥΣΟΥΣ ἄρα τῶν νυκτῶν——
Neque nocte obvios ſpoliabunt.

Videor

PARS I.

Videor autem locum αὐτότατον inveniſſe, quo reſpexit Suidas. Sed in eo erravit noſter Lexicographus, quod lectionem dubiæ quidem fidei, ut ſæpius evenit, fuerit ſecutus. Locus eſt apud Sophoclem in Antig. ver. 201.

Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
Ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορὶ,
Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ΑΦΑΓΝΙΣΑΙ
Ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.

Ita quidem edidit Canterus, vir doctiſſimus, adplaudentibus Joſepho Scaligero, et Henrico Stephano. Quibus et ſe comitem, qualem qualem, nuperrime adjunxit Burtonus noſter. Vereor equidem ut recte. Neque enim ea eſt utique vis τῦ, ἀφαγνίσαι, ut huic loco ſatis conveniat. Nam quod Suidas exponit per ἀποδοῦναι, *juſta perſolvere*, vereor ut id præſtare poſſit. Ἀφαγνίσαι eſt, *luſtrare, expiare, purificare*. Harpocratio: Αφοσιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω. Agathias lib. ii. p. 38. Παράγει ἐς μέσον τὸν ἀνδροφόνον, ὡς οὐχ ὅσιον ὂν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἰέναι, πρὶν ἀπολυμήνασθαι καὶ ΑΦΑΓΝΙΣΑΙ τὸ μίασμα. *Homicidam in medium produxit, tanquam fas non eſſet prælium adire, niſi cæde prius expiata.* Eurip. in Alceſt. ver. 1146.

Οὔπω θέμις σοὶ τῆσδε προσφωνημάτων
Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις
ΑΦΑΓΝΙΖΗΤΑΙ * ———

* Legendum: ΑΦΑΓΝΙΣΗΤΑΙ.

Non

PARS I.

*Non fas est te hanc alloquentem audire, priusquam fuerit purificata, oblatione scilicet facta diis infernis.** Vides jam verbum istud ἀφαγνίσαι sedem in loco Sophocleo non satis belle tueri posse. Nescio tamen annon pro eo stare quodammodo videatur ipse Sophocles infra ver. 555:

Θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θάνοντα θ᾽ ἁγνίσαι.

Ubi Schol. ἀντὶ τῦ, τιμῆσαι. Sed aliud est, τὸν θανόντα ἁγνίσαι, aliud τὰ πάντα ἀφαγνίσαι. Adde quod libri veteres universi ἀφανίσαι agnoscant. Quibuscum facere videtur Hesychius: Ἀφανίσαι, σκεπάσαι. Quare hoc Catone contentus, pristinam lectionem revocandam, atque ita tandem locum, qui et alio morbo adfectus est, redintegrandum censeo:

Τάφῳ τὲ ΚΡΥΨΑΙ, καὶ τὰ ΠΑΝΤΑ Γ᾽ΑΦΑΝΙΣΑΙ
Ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.

Eteoclem, qui bello strenue se gesserit, et pro urbe pugnans interierit, terræ mandent, atque omnia insuper condant, quæ una cum præclaris mortuis condi solent. Hic est sensus loci, quem minus

---

* Menander in Excerpt. Hœschelii, p. 127. Ὧδέ τι ἔδοξαν κ̀ σφᾶς ΑΦΑΓΝΙΖΕΙΝ. Pausanias p. 185. Edit. Kuhnii: Καθίσαντες δὲ ἐνταῦθα ἐκάθαιρον κ̀ εἱστίων, ἐς ὃ ΑΦΗΓΝΙΣΑΝ. Et LXX in Numerorum vi. 2, 3. Ἀνὴρ ἢ γυνὴ, ὃς ἂν μεγάλως εὔξηται εὐχὴν ΑΦΑΓΝΙΣΑΣΘΑΙ ἁγνείαν Κυρίῳ, ἀπὸ οἴνε κ̀ σίκερα ἁγνισθήσεται.

cepisse

PARS I. cepisse videntur Editores. De more autem ea una condendi, quæ mortuis vel honori vel usui futura erant, ἐν ᾅδου scilicet, consulendi viri docti, qui de funeribus Veterum scripserunt. Verba autem κρύψαι et ἀφανίσαι conjungi solent. Pollux vi. 209. Ἀφανίσαι δὲ ἂν εἴποις, κρύψαι, κατακρύψαι. Longus Pastor lib. ii. Ἡ Σύριγξ ἔφευγε καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν βίαν. Φεύγουσα, κάμνουσα (leg. καὶ κάμνουσα) ἐς δόνακας ΚΡΥΠΤΕΤΑΙ, εἰς ἕλος ΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ. Ælian. de Animal. ii. 7. Τῇ ψάμμῳ ΑΦΑΝΙΖΕΣΘΑΙ, καὶ ἑαυτὰ ΑΠΟΚΡΥΠΤΕΣΘΑΙ.* Quin et, quod palmarium est, verbo ἀφανίζειν in re funebri utitur mox infra Sophocles ver. 261.

Ὁ μὲν γὰρ ΗΦΑΝΙΣΤΟ, τυμβήρης μὲν οὔ.
Ille quidem tectus, tumulo autem non conditus, erat.

Ita est distinguendus et interpretandus iste locus. Quod et recte vidit Scholiastes.

ΑΦΕΙΝΤΑΙ. Προΐενται. Ἠμέληται.† Ποῖ φέ-

---

* Schol. ad Pindar. p. 28. Ὁ κόρος ΚΡΥΨΙΝ θέλων καὶ ΑΦΑΝΙΣΜΟΝ θεῖναι τοῖς τῶν ἐσθλῶν καλοῖς. Plutarch. de Iside et Osiride, p. 98. Edit. Squire: Ἡ γὰρ λεγομένη κάθειρξις εἰς τὴν σορὸν Ὀσίριδος, οὐδὲν ἔοικεν ἀλλ' ἢ ΚΡΥΨΙΝ ὕδατος καὶ ΑΦΑΝΙΣΜΟΝ αἰνίττεσθαι.

† Schol. ad Lucian. p. 3. Προϊέμενοι, ἀμεληταί.

ρομαι;

φομαι; πάντη δὲ φρενῶν οἱ ἀφεῖνται.] Versus mutilus est atque ita supplendus: PARS I.

Ποῖ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν ΟΙΑΚΕΣ ἀφεῖνται.
Quo feror? mentis autem gubernacula omnino
laxata sunt.

Plutarch. Arato p. 1044. Διὸ καὶ μέμφονται τὸν Ἄρατον, ἐν σάλῳ μεγάλῳ καὶ χειμῶνι τῶν πραγμάτων φερομένων, ὥσπερ κυβερνήτην ΑΦΕΝΤΑ καὶ ΠΡΟΕΜΕΝΟΝ ἑτέρῳ τοὺς ΟΙΑΚΑΣ, ὅτε καλῶς εἶχε καὶ ἀκόντων ἐπιστάντα σώζειν τὸ κοινόν. Hæc scripseram, cum incidi in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 612. ubi ita legitur, prout emendaveram. Epigramma integrum adscribam:

Κῦμα τὸ πικρὸν ἔρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες
Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος.
Ποῖ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν οἴακες ἀφεῖνται,
Η πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἀποψόμεθα. *

Scribe, ἐποψόμεθα. Hesychius: Ἐπόψομαι, θεωρήσω. Epigram. Anthol. lib. ii. p. 263.

Εἰς ἀΐδην πάντεσσι καταίβασις· εἰ δὲ τάχιον
Ἡμετέρη, Μίνω θᾶσσον ΕΠΟΨΟΜΕΘΑ.

---

* Lycophron, v. 825.

ΕΠΟΨΕΤΑΙ μὲν πρῶτα Τυφῶνος σκοπάς.

Epigram. in Anthol. p. 76.

Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἀκτῆς ἐπιβαίνομεν, οὔτ' ἐν ΑΠΟΨΕΙ
Γιγνόμεθ', ὡς αἰεὶ, Σώσυλε, τὸ πρότερον.

Philostratus

PARS I. Philostratus vit. Apollon. iv. 47. Τὰς ἀμπώτεις τῦ ὠκεανῦ ΕΠΟΨΟΜΕΝΟΣ. Æschylus in Prometh. λυομένῳ apud Arrian. Perip. Pont. Euxin.

——————— ἥκομεν *
ἄθλυς τὺς σὺς τὕσδε, Προμηθεῦ,
δεσμῦ τε πάθος τόδ' ΕΠΟΨΟΜΕΝΟΙ.

Ita scribendus iste locus. Vulgo τὺς σὺς ἄθλυς, renitente licet metro. Est autem hoc Meleagri Epigramma in Ἔμπορον sive mercatorem quendam, qui cum Scyllam et Charybdin non ita pridem effugisset, nunc demum Scyllæ mulierculæ cujusdam amoribus implicitus, eundem plane cursum erat periclitaturus. Hæc est mens Epigrammatis, quam nemo Interpretum vidit. Eleganter autem, et non sine acumine, utramque Scyllam τρυφερὴν vocat.

ΑΦΡΟΥΡΗΤΟΥΣ.—Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον τὸν Φιλίππυ στρατηγὸν παραδῦναι τὴν πόλιν, εἰ διατηρήσει αὐτὺς, ἀφρυρήτυς, ἀφορολογήτυς, ἀνεπιστάθμεύτυς, νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις.] Depromptus est hic locus ex Polybio, uti testatur Suidas ad

* Heath alio modo, p. 161. Sed ἵκομεν primam producit.—Suid. v. Οἰκεύς.

Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

Quid quod verbum ἵκειν Musa Attica ignorat.—Etymol. Mag. v. Ἐνιαυφῶνος. Ubi legendum: Ἥξει δὲ. Vulgo: Ἴξει δὲ.

V.

v. Ἀντιςαθμεύτους· sed ex ea parte historiarum ejus, quæ hodie desideratur. Oratio autem vitiosa est et nonnihil solœci alit. Διατηρήσει αὐτοὺς χρῆσθαι——— Rescribo: ΩΣ νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις, vel, quod malim, νόμοις ΧΡΩΜΕΝΟΥΣ τοῖς ἰδίοις. Quomodo quidem locutus est Polybius in loco plane gemello, lib. iv. p. 482. Ὁ δὲ Φίλιππος πεισθεὶς ἐξαπέστειλε τὸν Ἀμφίδαμον χωρὶς λύτρων· κελεύσας ἐπαγγέλλεσθαι τοῖς Ἠλείοις, ἐὰν ἕλωνται τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν, ὅτι τὰ μὲν αἰχμάλωτα πάντα χωρὶς λύτρων ἀποδώσει· τῇ δὲ χώρᾳ τὴν ἀσφάλειαν αὐτὸς ἀπὸ πάντων τῶν ἐκτὸς παρασκευάσει. Πρὸς δὲ τούτοις ΑΥΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΑΦΡΟΥΡΗΤΟΥΣ ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΥΣ ΧΡΩΜΕΝΟΥΣ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΙ. Polybium imitatus videtur Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. lib. iii. 60. p. 187. Τάς τε πόλεις ἀφίημι πάσας ΑΦΡΟΥΡΗΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥΣ πολιτείας τε κόσμον ἑκάστῃ φυλάττειν συγχωρῶ τὸν ἀρχαῖον.

PARS I.

ΑΧΡΩΜΟΣ.—Ἦν δὲ ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἄχρωμος· (τουτέστιν, ἀναιδής) ἐπὶ πορνείου γὰρ ἐκαθέζετο.] Hoc fragmentum descriptum est ex Artemidoro lib. iv. cap. 44. ubi ita legitur: Ἔδοξέ τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπὶ πορνείῳ καθημένην ἐν ἱματίοις πορφυροῖς ὁρᾶν. Ἐποιησάμεθα τὴν κρίσιν, οὐκ ἀπὸ τῶν ἱματίων οὐδὲ ἀπὸ τῆς καθέδρας, οὐδὲ ἀπὸ ἄλλου τινὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ πορνείου μόνου. Τελώνης ὁ ἰδὼν ἐγένετο.

Ἦν

PARS I.

Ἦν γὰρ αὐτῷ ἡ ἐργασία ΑΧΡΩΜΟΣ. Τέχνην γὰρ ἢ πραγματείαν ἢ ἔργον τοῦ ἰδόντος τὴν γυναῖκα νομίζομεν εἶναι. Hinc Suidas notulam ſuam depromp-ſit, ſed ita ut ſenſum totius loci perverterit; ut quivis eruditus animadvertet. Eſt autem ἄχρωμος vox ex rarioribus. Gloſſæ: Ἄχρωμος, *Impudica, Impudicus*. Ἀχρωμία, *Impudicitia*. Cæterum notanda Suidæ lectio, ἐπὶ πορνείας. Sic Græci ἐπὶ τέγους, ἐπὶ οἰκήματος καθέζεσθαι. Sed non minus recte Artemidorus, ἐπὶ πορνείῳ. Xenarchus Comicus apud Athenæum lib. xiii. p. 569.

> Ὅπου γὰρ οὐσῶν μειράκων μαλ' εὐπρεπῶν
> ΕΠΙ ΤΟΙΣΙ ΠΟΡΝΕΙΟΙΣΙΝ,* ΑΣ ἔξεσθ' ὁρᾷν
> Εἱληθερούσας, στέρνα τ' ἠμφιεσμένας,
> Γυμνάς τ' ἐφεξῆς ———

Ita legendum. Vulgo nulla metri vel ſenſus ratione habita, μάλ' ἔξεσθ' ὁρᾷν. Ariſtoph. Plut. ver. 338.

> ΕΠΙ ΤΟΙΣΙ ΚΟΥΡΕΙΟΙΣΙ τῶν καθημένων.

---

* Euripides apud Stob. Excerpta de Rerum Natura, p. 129. Edit. Grot.

> Μόνας δ' οὔτ' ΕΠΙ ΒΩΜΟΙΣ
> ἐλθεῖν, οὔτε βρέτας Θεᾶς
> ἐστὶν, οὐ σφαγίων κλύει.

Et S. Joannes iv. 6. ἐκαθίζετο οὕτως ΕΠΙ ΤΗ ΠΗΓΗ.

Aliud

Aliud ſcilicet eſt ἐπὶ πορνεῖα, aliud ἐπὶ πορνεῖῳ,* aliud denique ἐν πορνείῳ. Sed hæc non omnes intelligunt, quippe quæ ſubtiliora ſunt, nec facile capi poſſunt, niſi ab iis, qui harum literarum guſtum aliquem habent. Addo tantum, viros primarios non raro haſce phraſes confundere, quæ tamen nullo negotio diſtingui et diſcriminari poterant, ſi id nunc ageremus. PARS I.

B

BAΠΤΑ.—Βαπτὰ ἱμάτια ἐφόρυν οἱ νυμφίοι πρὸς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον τῆς φθορᾶς.†] "Apud enarratorem Comici rectius legitur "τεκμήριον τῆς βαφῆς· quam lectionem in verſi- "one ſecutus ſum." *Kuſter*. At vero in aliam

* Plutarchus in Nicia p. 246. Edit. Bryan. καθίσας ΕΠΙ ΚΟΥΡΕΙΟΝ habet. Ubi Moſes Du Soul: "Non ſolent ſic efferre "Græci, ſed ἐπὶ ΚΟΥΡΕΙΟΥ. Sic noſter ipſe Op. Mor. 896, "21. Πρεσβύτων τινῶν ἐπὶ ΚΟΥΡΕΙΟΥ διαλεγομένων. Sic Lucian. "de Conſer. Hiſt. Sic Ariſtoph. Schol. ad Plut. aliique. Nun- "quam ἐπὶ κουρεῖον· quamvis aliquando etiam ἐπὶ κουρείῳ habeant; "ut eo in loco Ariſtoph. Eſt autem fabulæ illius ver. 338." Sed locus denique vertendus: *ad tonſtrinam*. Ita etiam apud S. Matth. ix. 9. Εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ΕΠΙ ΤΟ ΤΕΛΩΝΙΟΝ.

† Plutarch. in lib. de ΕΙ apud Delphos, p. 393. vol. 2. Ed. Lutet. 1624.—Καὶ τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς, φθείρεσθαι, καὶ φθορὰν τὴν μίξιν ὀνομάζουσιν. Sed vide Hemſterhuſium ad Lucian. vol. i. p. 31.

PARS I.

utique sententiam postea ivit vir doctissimus in notis ad Aristophanes Plutum ver. 530. idque recte admodum; plaudente etiam Cl. Hemsterhusio ad locum. Sed vitium hic subest, quod doctissimorum hominum oculos effugit. Illud enim φθορᾶς, si sensum loci spectes, omnino postulat ut legatur αἱ νύμφαι. Quæ verissima lectio. Novæ nuptæ scilicet vestes versicolores gestabant, ut essent indicium virginitatis deminutæ sive corruptæ. Nostra autem emendatio, αἱ νύμφαι, ex verbis sequentibus Scholiastæ firmatur egregie. Οὐκ ἔσται οὖν σοι, φησὶ, ποικίλα ἱμάτια ἐπὶ τῷ κοσμῆσαι ΤΗΝ ΝΥΜΦΗΝ. *Non habebis vestes pictas ad novam nuptam ornandam.* Atque hinc intelligendus Aristophanes, cujus sensum minime perspexisse videntur Editores.

ΒΑΣΙΛΙΝΔΑ. Τὴν βασίλειαν. Καὶ βασιλίνδα εἶδος παιδιᾶς.] "Scribo Βασιλίνναν, τὴν βασίλειαν. i. e. *Reginam.* Vel totum hunc locum sic legendum et emendandum esse puto: "Βασιλίνδα, εἶδος παιδιᾶς. Βασιλίδα δὲ βασίλειαν. "i. e. Βασιλίνδα, *genus lusus.* Βασιλίδα verò *Reginam.* Βασιλίνδα enim significare *regnum* (ut "hodie quidem in codicibus Suidæ legitur) "quis auctor vel Grammaticus uspiam tradidit? Cæterum pro Βασιλίνδα, βασίλειαν, scribendum esse Βασιλίδα, βασιλείαν, ut diximus,

"etiam

"etiam Portus ante me conjecerat." *Kuster.* Verum hic quidem quasi per transennam viderunt viri doctissimi Portus et Kusterus. Sine dubio enim scribendum: Βασιλίδα, τὴν βασιλείαν. Respexit Suidas, quod nemo vidit, ad Sophoclis Antig. ver. 1057. PARS I.

Τὴν βασίλειαν μόνην λοιπήν.

Ubi Schol. Τὴν βασιλίδα, τὴν βασίλειαν. Qui ordo verborum apertissime demonstrat istum Scholiastam τὴν βασιλίδα apud Tragicum olim legisse. Quare vereor ne interpretamentum alicujus magistri, pro more istorum hominum, in locum veræ lectionis substituerint Librarii. Vide igitur annon rescribendum sit:

Λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
Τὴν ΒΑΣΙΛΙΔΑ ΤΗΝ μόνην λοιπὴν,
Οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω
Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.
Videte, Thebarum Principes,
Reginam me solam relictam,
Qualia et a quibus patior
Propterea quod pie feci.

Vocem autem βασιλὶς usurpasse videtur Sophocles in Troilo apud Polluc. x. 165. ex emendatione Casauboni τοῦ πάνυ ad Athenæum.

Σμίλη γὰρ ὄρχεις ΒΑΣΙΛΙΣ ἐκτέμνουσ' ἐμούς.

 Vulgo

PARS I. Vulgo βασιλεῖς, respuente et metro et sensu. Eurip. Hecuba, ver. 552.

——— ἐν νεκροῖσι γὰρ
Δούλη κεκλῆσθαι ΒΑΣΙΛΙΣ οὖσ᾽ αἰσχύνομαι.

Scriptor nescio quis apud Suid. verb. Ἐξώκειλεν. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ΒΑΣΙΛΙΔΑ ΒΑΣΙΛΙΔΩΝ ἑαυτὴν ἀνεῖπεν· ἐς τοσοῦτον ἄρα φρονήματος ἐξώκειλεν. *Cleopatra eo insolentiæ provecta est, ut se Reginam Reginarum appellaret.* Nimirum recte dixeris βασιλὶς et βασίλεια, adnotante etiam Phrynicho: Βασίλισσα οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλὰ βασίλεια ἢ βασιλίς. Sed, ut quod res est, fatear, quippe qui Scholiastas istos atque eorum deliramenta probe noverim, tutius fuerit vulgatam lectionem retinere, tum quod metro conveniat, tum quod voce βασίλεια alibi utatur Sophocles in loco, si quis alius, integerrimo. Aj. ver. 1320.

——— ἣ φύσει μὲν ἦν
ΒΑΣΙΛΕΙΑ Λαομέδοντος ———

Accedit Aristophanes Attici sermonis canon, Ran. ver. 385.

Ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ
Δήμητρα θεὰν ἐπικοσμοῦντες ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

ΒΙΟΥΤΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, ζῇ ἢ ζήσεται.—Οὕτως Ἡρόδοτος.] Locus Herodoti, quem respexit Suidas, est, lib. 2. c. 177. Νόμον τε Αἰγυπτίοισι τόνδε Ἄμασίς

μασὶς ἐςι ὁ κατασῆσας· ἀποδεικνύναι ἔτεος ἑκάςȣ τῷ νομάρχῃ πάντα τινὰ Αἰγυπτίων, ὅθεν ΒΙΟΥΤΑΙ. Ubi ineptissime Jacobus Gronovius ex MS. Mediceo reponit, βεβαιȣ̃ται. Vulgatam autem lectionem non modo Suidas, sed ipsius loci sententia satis tuetur. *Legem hanc quoque Ægyptiis Amasis præscripsit, ut quotannis apud regionis præsidem Ægyptii omnes indicarent, unde se alerent*. Eadem fere, tanquam νόμον Σαρδῷον, refert Ælian.* Var. Hist. iv. 1. Τῶν δὲ αὐτῶν ἐςὶ νόμος τοιȣ̃τος· Ἀργίας ἦσαν δίκαι, καὶ τὸν εἰκῇ ζῶντα ἔδει κρίνεσθαι, ᾗ διδόναι τὰς εὐθύνας, ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΝΤΑ ΟΘΕΝ ΖΗι. Cæterum lectio ista MSti Medicei percommode nos admonet loci cujusdam apud Hieroclem in fragment. p. 290. Ed. Needham. qui perinde corruptus est, et acumen magni Bentleii effugit. Θεῶν τε γὰρ εἰκόνες ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑΙ, (οἱ γονεῖς) ᾗ ὑπὲρ τὰς τῶν τεχνῶν δυνάμεις καθιγμέναι τῆς ἐμφερείας. Ubi vir doctissimus rescribendum censuit, εἰκόνες τελειόταται. Sed vera lectio sine controversia est: εἰκόνες ΕΜΒΙΩΤΑΤΑΙ.† Quod elegantissimum quidem est. *Sunt enim Parentes Deorum quam maxime vivæ imagines, et tam exactam similitu-*

PARS I.

* Plutarchus in Solon. p. 198. Edit. Bryani, tanquam νόμον Σόλωνος—Τὴν ἐξ Ἀρείȣ πάγȣ βȣλὴν ἔταξεν ἐπισκοπεῖν ΟΘΕΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΧΕΙ ΤΑ ΕΠΙΤΗΔΕΙΑ ᾗ τȣ̀ς ἀργȣ̀ς κολάζειν.

† Ælian. de Animal. Nat. x. 16. Αἱ δὲ πατȣ̃σι τȣ̀ς πυρȣ̀ς, ᾗ εἰς ὑγρὰν τὴν γῆν ὠθȣ̃σιν, ἵνα μείνῃ ΕΜΒΙΟΣ, ᾗ μὴ ὑπὸ τῶν ὀρνίθων ἀναλωθῇ·

dinem consecutæ, quantam nulla ars assequi aut exprimere potest. Haud aliter locutus est Synesius de Regno p. 33. Λόγῳ μὲν αὐτὸς ὑποσχόμενος ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ βασιλέως σοι δεῖξαι, —— παρὰ σοῦ δὲ αὐτὸν ἀντήτου ΕΜΒΙΟΝ ἀπολαβεῖν καὶ κινούμενον.*

ΒΟΤΑ. Βοσκήματα. —— Τοὺς πλησίον ὑπερβάλλοντας λόφους, μεςὸν εὑρήσουσι τὸ πεδίον παντοίων βοτῶν.] Hoc fragmentum desumpsit Suidas ex Dionysio Halicarn. Antiq. Rom. lib. ix. p. 554. ubi ita emendatius legitur: Τοὺς πλησίον ΥΠΕΡΒΑΛΟΝΤΕΣ λόφους ἐν ὀλίγῳ δή τινι χρόνῳ μεςὸν εὑρήσουσι τὸ πεδίον παντοίων βοτῶν.

ΒΟΥΚΟΛΗΣΑΣ. Ἀπατήσας. Βουκόλημα, τὸ θέλγημα. — Καὶ ὅπως ἔχῃ τὶ βουκόλημα τῆς λύπης, ἐνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων.] Versus sunt Choliambi atque ita scribendi:

Χὤπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης,†
Ἐνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων.
Et ut aliquid doloris solatium haberet,
Variis animalium formis parietes ornavit.

---

* Theodoret. de Græc. Affect. Curat. Serm. xii. p. 166. Edit. Sylburgii: Ὁ γὰρ δὴ οὕτω ῥυθμίζων τε καὶ διαμορφῶν τὴν ψυχὴν, οὐ μόνον τῶν θείων νόμων τοὺς χαρακτῆρας ἐκμάττεται, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ γε τοῦ νομοθέτου ΖΩΣΑ τις ΕΙΚΩΝ καὶ ΛΟΓΙΚΗ γίγνεται. Et Lactantius de Orig. Error. p. 119. VIVUM Dei simulachrum.

† Vide Suidam ad v. Αἰώρα.

Παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην.

Sunt

Sunt autem Babrii, opinor, Χωλιαμβογράφου, cujus ſenarios paſſim laudat noſter Lexicographus. " Eſt autem depromptum ex Schol. Ariſtoph. Pac. 152. quod et monuit Kuſterus." PARS I.

Γ

ΓΕΝΕΙΑΣ. Αἱ τρίχες.

——— Ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
Κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ.

Depromptus eſt hic locus ex Sophocl. Trachin. ver. 13. Eſt autem paulo auctior hic articulus in Edit. Mediolanenſi. Sequitur enim, Ζήτει ἐν τῷ, Ἀπόνοια.

ΓΕΡΩΝ ΠΙΘΗΚΟΣ ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ ΜΕΝ, ΜΕΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΔΕ ΑΛΙΣΚΕΤΑΙ. Ἐπὶ τῶν ἅπαξ δυστυχησάντων.] Leguntur etiam hæc verba infra v. Πίθηκος. Excerpta autem ſunt ex Diog. Laërtio vit. Heraclidis v. 6. ubi ita haud paulo emendatius ſcribuntur:

Γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ,
Ἁλίσκεται μὲν, μετὰ χρόνον δ' ἁλίσκεται.

ΓΕΦΥΡΙΖΩΝ. Χλευάζων. Ἐξευτελίζων.—Πολύβιος· Ὁ δὲ Σύλλας πορθήσας τὰς Ἀθήνας, ἐδέησε μικροῦ διαφθεῖραι τὴν πόλιν θυμῷ, διὰ τὰ σκώμματα,

PARS I. τα, ἃ δὴ πολλὰ κατ' αὐτῦ γεφυρίζων ϗ ἐπικερτομῶν ὁ Ἀρίςων παρ' ὅλην ἀπέῤῥιπτε τὴν πολιορκίαν.] "Recte Casaubonus ad Polybium p. 1530. "monuit mendose hic laudari Polybium, quo-"niam in fragmento quod subjungitur, men-"tio fit Syllæ, qui post Polybii ætatem vixit." *Kuster*. Quod fecit hic Suidas, ut alium pro alio laudaverit, fecit non semel. Id vero summæ oscitantiæ atque ἀλογίας est, Polybium de rebus Syllæ, qui longe posterior fuit, agentem introducere. Miror autem Cl. Kusterum non vidisse legendum, ὁ Ἀριςίων, *Aristio*. Ita enim eum uno ore omnes appellant. Egregie hunc hominem depinxit Plutarchus in Sylla: Δεινὸς γάρ τις ἄρα ϗ ἀπαραίτητος εἶχεν αὐτὸν (Σύλλαν) ἔρως ἑλεῖν τὰς Ἀθήνας· εἴτε ζήλῳ τινὶ πρὸς τὴν πάλαι σκιαμαχῦντα τῆς πόλεως δόξαν, εἴτε ΘΥΜΩι ΤΑ ΣΚΩΜΜΑΤΑ ΦΕΡΟΝΤΑ ϗ τὰς βωμολοχίας, αἷς αὐτόν τε ϗ τὴν Μετέλλαν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἑκάστοτε ΓΕΦΥΡΙΖΩΝ καὶ κατορχύμενος ἐξηρέθιζεν ὁ τύραννος ΑΡΙΣΤΙΩΝ, ἄνθρωπος ἐξ ἀσελγείας ὁμῦ καὶ ὠμότητος ἔχων συγκειμένην τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ χείριςα τῶν Μιθριδατικῶν συνεῤῥυηκότα νοσημάτων ϗ παθῶν εἰς ἑαυτὸν ἀνειληφώς. Eadem quoque leguntur in Excerptis ex Dion. p. 649. Ed. Valesf. De Aristione vero illo consulendi etiam Strabo, Pausanias, et præter cæteros Appianus in Mithridaticis, qui πολιορκίαν hanc omnem fuse describit.

ΓΛΩΣΣΑ

ΓΛΩΣΣΑ ΤΑΜΙΕΙΟΥ. Ἣν ἔσχε Κυρῖνος ὁ σοφιστὴς ἐκ βασιλέως] Philostratus vit. Sophist. ii. 29. de Quirino. Προσφυέστερος δὲ ταῖς κατηγορίαις δοκῶν, ΕΠΙΣΤΕΥΘΗ ΕΚ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΤΑΜΙΕΙΟΥ ΓΛΩΤΤΑΝ. *Cum ad causas agendas a natura videretur aptus magis, ab Imperatore fisci advocatus est constitutus.* Ad hunc locum respexit Suidas. Eadem quoque fere leguntur infra v. Κυρῖνος.

ΓΝΑΘΑΙΝΙΑ. Ὄνομα κύριον. Καὶ Γναθαίνιος. Ὄνομα κύριον.] Rescribe meo periculo: Γνάθαινα —— Γναθαίνιον. *Gnathæna* et *Gnathænium* scorta fuere celeberrima; de quibus Athenæus lib. xiii. p. 583. Αἱ γὰρ καλαὶ ἡμῶν Ἀθῆναι τοσοῦτον πλῆθος ἤνεγκαν ἑταιρῶν, περὶ ὧν ἐπεξελεύσομαι, ὅσον γε δύναμαι, ὅσον ὄχλον εὐανδροῦσα πόλις οὐκ ἔσχεν. Ἀνέγραψε γοῦν Ἀριστοφάνης μὲν ὁ Βυζάντιος ἑκατὸν καὶ τριακονταπέντε —— ἄγραφοι δὲ εἰσὶν αὐτῷ Μεγίστη, Ἀγαλλὶς, Θαυμάριον, ΓΝΑΘΑΙΝΑ καὶ ταύτης θυγατριδῆ ΓΝΑΘΑΙΝΙΟΝ. Addo Machonem Comicum apud Athenæum p. 581.

Εἰς τὰς Ἀθήνας παρεπιδημήσας ξένος
Σατράπης πάνυ γέρων ὡς ἐνενήκοντ' ἐτῶν,
Κρονίοις ἀπιοῦσαν εἶδε ΤΗΝ ΓΝΑΘΑΙΝΙΟΝ
Μετὰ ΤΗΣ ΓΝΑΘΑΙΝΗΣ ἐξ Ἀφροδισίου τινός.

Ubi, ut obiter id notem, versus secundus pedibus æger est, atque ita est sustentandus:

Σατράπης

PARS I.

Σατράπης πάνυ γέρων ΩΝ, ἐνενήκοντ' ΩΣ ἐτῶν.
Satrapa, valde quidem senex, circiter annos nonaginta natus.

ΓΝΑΦΑΛΟΙ. Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυρὸς ἔχειν ἀντὶ γναφάλων, καὶ παιδάριον ἐγέννησεν ἄῤῥεν. Πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων.] Nihil hic vidit doctissimus Kusterus. Rem optime perspexit et explicavit Cl. Bos ad Suidam; sed in eo lapsus est vir Cl. quod πίλων pro πτίλων reposuerit. Cervicalia enim sive pulvinaria πτιλωτὰ, i. e. *plumis sufferta*, in usu erant etiam Veteribus; ut ex Eubulo liquet apud Polluc. vi. 10. Ὅτι δὲ καὶ ΠΤΙΛΟΙΣ τὰ κνέφαλα ἐφήπλουν, Εὔβουλος ἐν Ἀγχίζῃ διδάσκει. Καὶ πτερωτὰ καὶ ΠΤΙΛΩΤΑ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΑΙΑ ὀνομάζουσι. Confer etiam Polluc. x. 38. ubi gemina leguntur. Hinc Clemens Alexand. Pædag. ii. 9. Πρὸς γὰρ τῷ ἐπιψόγῳ τῆς ἡδυπαθείας, ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι ΤΩΝ ΠΤΙΛΩΝ ΕΓΚΟΙΜΗΣΙΣ καθάπερ εἰς ἀχανὲς καταπιπτόντων τῶν σωμάτων διὰ τὴν μαλακίαν τῶν στρωμάτων. Quare recte omnino Suidas γναφάλων interpretatur πτίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων.

ΓΝΩΜΗΝ ΕΜΗΝ. Ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ οἴησιν] Ex Aristoph. Eccles. ver. 349.

———— γνώμην γ' ἐμήν.

Ubi

Ubi eadem, quæ Suidas, habet Scholiastes. Eadem plane locutio occurrit apud Comicum supra ver. 154. PARS I.

> Νῦν δ' ἐκ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμὴν μίαν
> Ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
> Ὕδατος ——

Ubi Schol. Λείπει, γνώμην. At vero illud, τὴν γνώμην ἐμὴν μίαν, plane inficetum est. Rescripserim equidem, ut oratio gemina gemella sit priori:

> —— κατά γε τὴν γνώμην ἐμήν.

Vir doctissimus in Miscellaneis Criticis reponendum contendit:

> —— κατά γε τὴν ἐμὴν ΒΙΑΝ.
> *Quantum quidem meæ vires valuerint.*

Sed res hic non vi, sed jure et sententiarum pondere transfigebatur. Quare vide annon distinctione solummodo locus sublevandus sit:

> Νῦν δ' ἐκ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμὴν, μίαν
> Ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
> Ὕδατος ——

Nunc autem ne unam cauponam sivero, quantum quidem mea sententia valuerit, in diversorio suo lacus aquæ facere. Quo pacto et sensui loci et Scholiastæ honori consultum eatur. Quod vero dicit Cl. Miscellaneorum auctor, perperam et sine

PARS I. ſine exemplo omitti γνώμην, in hoc virum doctiſſimum feſellit memoria. Polybius lib. iv. p. 469. Ἀλλ' ἔμειναν ἐπὶ τῶν αὐτῶν οὐκ ὀρθῶς, ΚΑΤΑ ΓΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ. Damaſcius apud Suidam v. Οὐλπιανός. Πεφύκασι γὰρ οἱ ἄνθρωποι τῇ μισοπράγμονι ζωῇ τὴν ἀρετὴν ἐπιφημίζειν, οὐχ οὕτω ἔχον, ΚΑΤΑ ΓΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ. * Vino autem vendendo victum quæritabant mulierculæ. Ariſtoph. Plut. ver. 435.

Ἆρ' ἐστὶν Η ΚΑΠΗΛΙΣ, ἡ 'κ τῶν γειτόνων,
Ἡ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται.
Num caupona eſt iſta, quæ hic viciniæ
Cotylis ſuis iniquis ſemper imponit mihi?

Idem Plut. ver. 1121.

Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς ΚΑΠΗΛΙΣΙΝ
Πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν εὐθὺς, οἰνοῦτταν, μέλι,
Ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν.

ΓΟΝΑΤΟΝ. Καὶ κάλαμοι ἐνέκειντο ἐν τοῖς κρατῆρσιν οὐκ ἔχοντες γόνατα.] "Imo rectus ſingu- "laris eſt γόνυ vel γόνας: a quo deducitur plu- "rale γόνατα, non vero a γόνατον." *Kuſter.*

---

* Ariſtænet. Epiſt. p. 52. Edit. Pauw: Ἐγὼ σὲ δέσποτα ΚΑΤΑ ΓΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ εἰκότως ἱπποδρομὴν ἐνόμιζον ἐλεύθερον βέλους. Ita et Plato apud Euſeb. Præp. Evang. xii. 12. p. 592. Τοῦτ' αὐτὸ ἀποτεμὼν τῷ λόγῳ καὶ παιδίαν προσαγορεύων, ΚΑΤΑ ΓΕ ΤΗΝ ΕΜΗΝ ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις.

Illud

Illud γόνατων nihili est. Rescribendum Γωνάτων,* vel quod exemplo subjecto magis convenit, Γόνατα. Est autem depromptum hoc fragmentum ex Xenoph. Cyri Exped. lib. iv. 5. 19. p. 332. Ἦσαν δὲ καὶ πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ὄσπρια καὶ οἶνος κρίθινος ΕΝ ΚΡΑΤΗΡΣΙΝ· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς, ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΙ ΕΝΕΚΕΙΝΤΟ, οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ ἐλάττους, ΓΟΝΑΤΑ ΟΥΚ ΕΧΟΝΤΕΣ. PARS I.

ΓΡΑΥΣ — Ποιητικῶς δὲ γρηῢς λέγεται·

Ἡ γρηῢς, ἡ χερνῆτις, ἡ γυρὴ πόδας.]

Exhibebimus infra ad v. Οἶκτος integrum Epigramma, ex quo hunc senarium decerpsit Suidas.

ΓΡΑΦΕΥΣ. Ὁ ζωγράφος·

Ὁ τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.

τοιαῦτα γὰρ ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον.] Observavimus supra, Suidam non nisi lacerum et magnam partem mutilum ad nos pervenisse. Quod vel ex hoc loco discas licet. Quid enim hæc ad vocem Γραφεύς? Respexit autem noster ad locum Aristophanis in Eccles. ver. 987. qui integer adscriptus, et Suidam supplebit, et id quod diximus abunde præstabit.

---

* Vel γονατοῖν· Hippocrat. Epist. p. 188. Ed. H. Steph. Ὁ δ' εἶχεν ἐν εὐκοσμίῃ πολλῇ ἐπὶ τοῖν γόνατοιν βιβλίον.

PARS I.

NE. Ἀλλ᾽ ὦ μελέ, ὄρρωδῶ τὸν ἐραστὴν σοῦ.
ΓΡ. τίνα;
NE. Τὸν τῶν ΓΡΑΦΕΩΝ ἄριστον. ΓΡ. Οὗτος δ᾽ ἐστὶ τίς;
NE. Ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.

Ubi itidem Schol. τοιαῦτα γάρ τινα ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον.

ΓΥΜΝΟΠΑΙΔΕΙΑ. Ἡ παλαίστρα, ἣ τοὺς ἐφήβους Λυκοῦργος ἠνάγκαζε.] "Videtur hic excidisse "vox γυμνάζεσθαι, vel simile quid, quoniam "oratio non est integra." *Kuster*. Recte vir doctissimus. Oratio autem facile redintegrari possit ex Suida v. Λυκοῦργος. Οὗτος καὶ γυμνάσια παρθένων ἐνομοθέτησε —— καὶ ΤΗΝ ΓΥΜΝΟΠΑΙΔΕΙΑΝ, ἣ τοὺς ἐφήβους ἠνάγκαζε διὰ παντὸς, μὴ ἔχοντας χλανίδα, γυμνασίοις προσκεῖσθαι καὶ ἀγωνίζεσθαι δημοσίους ἀρετῆς ἀγῶνας. Quod miror virum diligentissimum non animadvertisse. Scribendum autem, uti recte monuit Kusterus, Γυμνοπαιδία et Γυμνοπαιδίαν. Quomodo locuti sunt Herodotus, Thucydides, Xenophon, Pausanias, alii quam plurimi. Cæterum hinc videas quam magnam sui partem detruncatus Suidas ad nos transmissus fuerit. Quod et modo observavimus.

ΓΥΝΝΙΣ. Ἀνδρόγυνος. Μαλακός.—Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; Ex Aristoph. Thesmoph. ver. 143.

Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή; PARS I.
Cujas est effæminatus iste? quæ patria? quæ stola?

Festive admodum Hieronymus Rhodius apud Athenæum lib. x. p. 435. de Alexandro Magno: Ἱερώνυμος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Θεόφραστόν φησι λέγειν, ὅτι Ἀλέξανδρος οὐκ εὖ διέκειτο πρὸς ἀφροδίσια. Ὀλυμπιάδος γοῦν καὶ παρακλινάσης αὐτῷ Καλλιξέναν τὴν Θετταλὴν ἑταίραν περικαλλεστάτην οὖσαν, συνειδότος τοῦτο καὶ τοῦ Φιλίππου, (ηὐλαβοῦντο γὰρ μὴ ΓΥΝΝΙΣ ἐίη) πολλάκις ᾔτει αὐτὴ τὸν Ἀλέξανδρον συγγενέσθαι. Ad Aristophanis autem locum respexit Hesych. Γύννις, δειλὸς, ἄνανδρος, γυναικώδης. Ἀριστοφάνης. Ita scribendum.

Δ.

ΔΑΣΜΟΣ. Μερισμός. Φόρου ἀπαγωγή.—Ξενοφῶν. Εὗρον δὲ καὶ πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους δεκαεπτά. *] Locus Xenophontis, quem exhibet hic Suidas, ita legitur in Expedit. Cyri lib. iv. 5. 18. p. 331. Καταλαμβάνει πάντας ἔνδον τοὺς κωμήτας καὶ τὸν κωμάρχην· Καὶ πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους ἑπτακαίδεκα. Hinc Arrian. Expedit. Alexand. lib. i. p. 73. Πεντή-

---

* Vide Strabo. p. 802. Amst. 1707. Καὶ ὁ Σατράπης τῆς Ἀρμενίας τῷ Πέρσῃ κατ' ἔτος δισμυρίους πώλους τοῖς Μιθρακίνοις ἔπεμπεν. Legendum: ΜΙΘΡΙΑΚΟΙΣ. Vide nos ad v. Πυρεῖον. Emend. III.

κοντα

PARS I. κοντα δὲ τάλαντα κελεύει τῇ ϛρατιᾷ δοῦναι αὐτοῖς ἐς μισθὸν, καὶ τὰς ἵππους, οὓς δασμὸν βασιλεῖ ἔτρεφον. Ubi legendum videtur ex Xenophonte, quem lubenter imitatur Arrianus, οὓς ἐς δασμόν.

ΔΑΤΟΣ. Πόλεως ὄνομα, ἐν ῇ καὶ χρύσεια μέταλλα. Δάτος, πόλις Θρᾴκης, σφόδρα εὐδαίμων. Ἀφ᾽ ἧς κ̀ ἡ παροιμία. Δατὸς ἀγαθῶν.] Scribendum utrobique Δάτος. Vide Harpocrat. in v. et doctiſſimum Valeſium ad locum. Egregie huc facit Appianus de Bell. Civil. lib. iv. p. 1040. Οἱ δὲ Φίλιπποι πόλις ἐϛὶν, ἣ ΔΑΤΟΣ ὠνομάζετο πάλαι, καὶ Κρηνίδες ἔτι πρὸ Δάτε· κρῆναι γάρ εἰσι περὶ τῷ λόφῳ ναμάτων πολλαί· Φίλιππος δὲ ὡς εὐφυὲς ἐπὶ Θρᾷκας χωρίον ὠχύρωσέ τε, κ̀ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Φιλίππους προσεῖπεν. Ἔϛι δὲ ἡ πόλις ἐπὶ λόφου περικρήμνου, τοσαύτη τὸ μέγεθος, ὅσον ἐϛὶ τοῦ λόφου τὸ εὖρος——— Φιλίππων μὲν οὖν ἐϛιν ἕτερος λόφος οὐ μακρὰν, ὃν Διονύσου λέγουσιν, ΕΝ Ωι ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΥΣΕΙΑ ΕΣΤΙ, τὰ Ἄσυλα καλούμενα. Quæ utrumque Lexicographum, Suidam et Harpocrationem, illuſtrant eximie.

ΔΕΚΑΤΕΥΕΙΝ. Δεκάτην δοῦναι.———Ἐς δεκάτην παιδαρίου κληθεὶς, ὑπέπινον ἐν ἄϛει. Τὴν δεκάτην γὰρ εἱϛίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις, καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισίν. Εὐριπίδης Αἰγεῖ· Τίς σε, μᾶτερ, ἐν δεκάτᾳ τοῦ τόκου ὠνόμαζεν;*] Decerptus

* Iſæus Orat. ii. p. 385. Edit. Alphonſi Miniati: Οὐ γὰρ ἂν αὐτῇ οἱ μὲν εἰς τὴν δεκάτην (ὥς φασι) κληθέντες, τῆς τοῦ Πύῤῥου θυγατρος,

est hic locus ex Aristoph. Av. ver. 494. atque ejus Scholiasta, ut recte monuit Kusterus. Versum autem Euripidis, qui luxatus est et corruptus, Josephus Scaliger ad Terent. Varr. et Maussacus ad Harpocrationem ita emendabant: PARS I.

Τίς σ' ὠνόμαζεν τῇ δεκάτῃ μήτηρ τόκον;

Ubi viros maximos fefellit anapæstus in quarto loco. Quod refugit Musa Tragica. Schol. Aristophanis et Suidas habent, τῦ τόκυ. Quare legendum censeo:

Τίς ὠνόμαζέ σε δεκάτῃ, μήτηρ, τόκυ;
Quæ tibi nomen imposuit mater decimo partus die?

Poteris etiam scribere:

Τίς ὠνόμαζέ σε δεκάτῃ 'πὶ τῷ τόκῳ
Μήτηρ; ——

Idem est δεκάτῃ τόκυ et δεκάτῃ ἐπὶ τῷ τόκῳ. Quomodo locutus est Damascius apud Photium in Bibl. p. 1074. Ἀγαγομένῳ Ἰσιδώρῳ Δόμναν γυναῖκα, τίκτεταί αὐτῷ παῖς ἐξ αὐτῆς, (Πρόκλον τὸ παιδίον ἐπωνόμασε,) καὶ ἡ Δόμνα ΕΠΙ ΓΕ ΤΟΚΩι ΠΕΜΠΤΗι ΥΣΤΕΡΟΝ ΗΜΕΡΑι ἀποθνήσκει. Ita

---

τρὸς, ἀδελφιδῦς δὲ τύτυ, ἐξ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἥτις ἦν ποτέ, ἀκριβῶς εἰς τὸ δικαστήριον ἧκον μεμνημένοι ὅτι Κλειταρέτην ὁ πατὴρ ἐν τῇ δεκάτῃ ὠνόμασεν.

PARS I.

ſcribendus iſte locus. *Iſidoro Domnam uxorem ducenti natus eſt filius, quem Proclum nominavit; Domna autem quinto poſt partum die moritur.* Quod vero dixi de anapæſto in quartam ſedem ſenarii Tragici minime admittendo, id quidem, ut diverſæ eſſe ſolent hominum ſententiæ, laudatur ab his, culpatur ab illis. Vir doctiſſimus qui Euripidis Hippolytum non ita pridem nobis dedit, et reliqua Tragici σωζόμενα ex MSS Par. emendata, magno literarum emolumento, jam jam daturus eſt, iſtiuſmodi canonas negare ſibi natos videtur. "Meminerat enim "anapæſtos duobus apud Sophoclem locis quar-"tam Iambi ſedem occupare; quorum alter "in Trachiniis extat ver. 295.

Τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ.*

"Alter in Philoctete ver. 498.

Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον."

Sed in neutro exemplo nobis ſatisfacit vir optimus. In priori enim verſiculo antepenultima τῦ, πεπυσμένη corripitur. Quo fit ut tribrachys recte et ſecundum artem quartum locum occupet.

---

* Forſan hic locus ita legendus eſt:

ΤΑ μὲν παρόντων, ΤΑ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

Sic Ariſtoph. Theſmoph. 603.

Εἰ μὴ πεπύσμην ταυτὶ τῶν σάφ' εἰδότων.

pet. In poſteriori autem ſcribendum, δεράδα. Idem δερὰς et δειρὰς, ut δέρη et δειρή.* Hoc ποιητικώτερον, illud vero κοινότερον, atque adeo ſcenæ adcommodatius. Quod vero antepenultimam in πέπυ—σμένη corripuerit Tragicus, idem fere et in alio loco fecerat, ſed ab impuris Librariis depravato. Elect. ver. 31.

PARS I.

——Ὡς ἐνταῦθ' ἐ—σμέν,
Ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

Ita omnino ſcribendum.† Quod enim vulgo legitur ἐμὲν, vel, quod vir doctus corrigit, ἴμεν, utrumque ineptum eſt. Illud enim ἐμὲν poëticum eſt,‡ atque adeo in ſermone communi nullum locum habere poteſt; alterum autem ne Græcum quidem videtur. Recte vero, ὡς ἐνταῦθ' ἐσμέν. *In eo loco ſumus. In eo res eſt.* Sophocl. Philoct. ver. 429.

---

* Ut χέρας et χειρὰς. Ὑπέροχος et ὑπείροχος.—Sophocl. Trachin. 1103.

Θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπείροχον βίαν.

Clarkius in Not. ad Hom. Il. B. 426. legendum hic dicit: ὑπέροχον. Aliter non ſtabit verſus.

† Vide nos in Præfat. ad Emend. P. II.

‡ Callimach. in frag.

Γρῆες ἐμὲν——

Euſtath. ad Hom. Odyſſ. Γ. p. 113. 50. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ, Γρῆες ἐμὲν, ἤγουν Γραῖαι ἐσμέν.

PARS I.

——Ὀδυσσεὺς δ' ΕΣΤΙΝ ΑΥ ΚΑΙΝΤΑΥΘ ΙΝΑ
Χρῆν ἀντὶ τέτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν.*

Tragici autem locus, qui et alio morbo laborat, ita eſt legendus et inſtaurandus:

Πρὶν ἔν τιν ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν ϛέγης,
ΞΥΝΑΠΤΕΟΝ λόγοισιν· ΩΣ ΕΝΤΑΥΘ ΕΣΜΕΝ
ΙΝ ἐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ΑΚΜΗ.

Priuſquam igitur aliquis ex ædibus prodeat
Conferenda ſunt conſilia: in eo enim jam loco ſumus,
Ubi non amplius tardare nos oportet, ſed facto opus eſt.

Recte ſcripſimus ξυναπτέον, ut modo ſupra βελευτέον. ver. 16.

Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει ΒΟΥΛΕΥΤΕΟΝ.

Quod et Sophocli familiare eſt. Vocabula autem iſta ἀκμη, ἀμνὸς, ἕδρα, ἐσμὲν, ἰπνὸς, ἴχνος, ὅπλον, ὄχλος, ὕμνος, ὕπνος, et cætera ejuſdem farinæ, primam ſyllabam ſive vocalem nunc brevem nunc longam habent. De quo non eſt, ut prolixius agamus. Res enim ipſa et antiquorum auctoritas ſatis loquuntur.† Scio

* Et Euripid. in Siſypho, v. 27. Edit. Barneſ.

ΕΙΝΑΙ δ' ἔφασκε τὲς Θεὲς ΕΝΤΑΥΘ', ΙΝΑ
Μάλιϛα γ' ἐκπλήξειεν ἀνθρώπες λέγων.

† Ariſtoph. Veſp. v. 574.

Δεύτερον αὖ τινὶ γράψομαι, τὴν τῦ πλέτε κατάχηνην.

Legendum: γρᾶψόμαι 'γω.—Vide Dawes Miſcell. Crit. p. 274.

quidem Hephæstionem in pulcherrimo libello περὶ μέτρων, ut alios taceam, observationi nostræ nonnihil repugnare videri. Sed istorum hominum oracula nunc vera, nunc falsa sunt. Addam tantum, hinc restituendum Euripidem in Bacchis ver. 1132, qui malum medicum malo suo, ut fieri solet, est expertus : PARS I.

——Ἀνέφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην,
Ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις· ΕΓΥΜΝΟΥΝ-
ΤΟ ΔΕ
Πλευραὶ σπαραγμοῖς.

Vulgo legitur, γυμνῦντο δὲ, frustra reclamante Attici sermonis genio. Quod vero υ ante μν nonnunquam corripiatur,* vel satis ostenderit Epicharmus apud Hephæst. p. 5.

Εὔυμνος καὶ μυσικὰν ἔχοισα πᾶσαν φιλόλυρος.

ΔΕΚΑΤΕΥΤΗΡΙΟΝ. Τὸ ἐν τῇ Ἀβύδῳ πορθμεῖον.—Ὡς εὐθὺς τὴν Ἄβυδον λυμαίνεται, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δεκατευτήριον.] Depromptum est hoc fragmentum ex Agathia, lib. v. p. 151. ubi legitur: Καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πορθήσῃ δεκατευτήριον.† Erat autem

* Vide nos infra ad v. Σιμωνοπροσώπους. Vide et Arnaud in Addend. ad Animadversiones. Ita Scriptor Græcus vitæ Nicandri :

Αἰνίσσεις υἷα πολυμνήστοιο Δαμναίου.

† Menander in Excerptis p. 117. Edit. Hœsch. Κατὰ τρίτην τάξιν,

PARS I.

Δεκατευτήριον locus δεκάταις sive decimis exigendis atque adeo reponendis, adsignatus. Angl. *a Custom house*. Pollux viii. 132. Καὶ Δεκατευτήρια δέ ποτε κατέστησαν, καὶ Δεκάτη τὸ τέλος ἦν. *Et aliquando quoque* Δεκατευτήρια *constituebant, et* Δεκάτη *portorium erat*. Ubi respexit videtur Pollux ad Xenoph. Hist. Græc. Lib. I. i. 14. p. 430. Ἐντεῦθεν δὲ ἀφικόμενοι τῆς Χαλκηδονίας ἐς Χρυσόπολιν, ἐτείχισαν αὐτὴν, καὶ Δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν Δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων.

ΔΕΥΡΟ—Λέγεται δὲ καὶ δευρὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. Ταχέως ἥκειν ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν. Κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ μὰ τὸν Ἀπόλλωνα κατὰ γῆς ἀποπέμψω.] Verba hæc exstant apud Aristoph. Ran. ver. 1556. ubi ita legitur, idque, nemine contradicente:

Κἂν μὴ ταχέως ἥκωσι
Νὴ τὸν Ἀπόλλω——

Atqui deesse semipedem ad metrum fulciendum vel testi esse poterit versus Parœmiacus, qui non recte exit. Opportune autem manum auxiliatricem porrigit Suidas, qui et vicissim ex Co-

τάξιν, ὥστε τοὺς ἐμπόρους Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τῶν ὁποιωνοῦν φορτίων, τούτους δὲ καὶ τοὺς τοιούσδε πορίσας, κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς κρατῆσαι ἔθος ἐμπορεύεσθαι, διὰ τῶν εἰρημένων Δεκατευτηρίων.

mico

mico est sublevandus. Illud enim, μὰ τὸν Ἀπόλλωνα, quod exhibet noster, cum in metrum, tum in morem atque consuetudinem Atticorum peccat, qui Ἀπόλλω constanter amant. Locus ita est scribendus: PARS I.

Καὶ φράζ' αὐτοῖς, ταχέως ἥκειν
Ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν.
Κἂν μὴ ταχέως ΗΚΩΣΙΝ, ΕΓΩ
Νὴ τὸν Ἀπόλλω σίξας αὐτοὺς,
Καὶ συμποδίσας,
Μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου,
Κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.

ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΠΑΡΑΓΜΑΤΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ. Οἷον φροντιστὴς χορηγίας, τριηραρχίας, καὶ τῶν τοιούτων. Ἰδίως δὲ, οἷον εἰ ἀδικοῖτό τις καὶ δικάζοιτο πρός τινα, αὐτὸς ἐφρόντισεν. Ἀπεχθάνη δὲ, διότι ἀλλοτρίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες μισοῦνται.] "Sensus et "constructio requirunt ut scribatur ἀπεχθά-"νετο." *Kuster*. At vero nec sensum nec constructionem hujus loci perspexit vir doctissimus; nec quidem ipse perspexissem, nisi in locum, quo respexit Suidas, incidissem. Respexit autem Aristoph. in Plut. ver. 908.

ΣΥ. Τῶν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων
Καὶ τῶν ἰδίων πάντων. ΔΙ. σύ; τί μαθών;
ΣΥ. βούλομαι.
ΔΙ. Πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστὸς, ὦ τοιχωρύχε,
Εἴ σοι προσῆκον μηδὲν, εἶτ' ἀπεχθάνει;

PARS I. Ubi vide Scholiaſtam, quem exſcripſit, et cujus ope emendari atque ſuppleri poterit noſter Lexicographus.

ΔΙΑΒΗΤΗΣ—Σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα καιροῦ παραστατικόν.] "Quid hæc verba ſibi velint, dicant "alii. Ego enim ſenſum illorum me ignorare "fateor." *Kuſter.* Legendum: γνώμονα καιροῦ παραστατικόν. Intelligit autem Gnomonem ſolarii, qui formam literæ Λ ſive Διαβήτου quodammodo repræſentat, et *tempus* ſive *horas diei* indicat. Hæc eſt mens Suidæ, quæ viros doctiſſimos fefellit. Plutarch. Platon. Quæſt. p. 1006. Καὶ γὰρ οἱ τῶν ὡρολογίων ΓΝΩΜΟΝΕΣ οὐ συμμεθιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἑστῶτες, ὄργανα καὶ ΧΡΟΝΟΥ ΜΕΤΡΑ γεγόνασι. *Etenim ſolariorum quoque gnomones, non qui una cum umbris locum mutent, ſed quia in ſuo loco perſiſtant, dimetiendi temporis ſunt inſtrumenta.* Recte etiam καιροῦ παραστατικόν. Ita locutus eſt Apollon. Alexand. de Syntax. lib. iii. Εἰσὶν οὖν τῆς εὐχῆς ἐπιῤῥήματα ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΑ. *Sunt etiam adverbia quæ optationem indicant.* Euſeb. Eccleſ. Hiſt. iii. 7. Ταῦτα δ' ἂν εἴη δίκαιον ἔτι προσθῆναι, ἃ γένοιτ' ἂν ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΑ φιλανθρωπίας τῆς παναγάθου προνοίας. *Illa vero adjicere æquum fuerit, ad divini numinis clementiam ac providentiam indicandam.*

Δια-

PARS I.

ΔΙΑΕΙΔΕΤΑΙ. Γνωρίζεται. Φαίνεται.—Ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, κατὰ τὸν ποιητήν· μᾶλλον δὲ, ὅπȣ ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς.] Deprompſit hunc locum Suidas ex Damaſcio in vit. Iſidori, ut diſcimus ex Excerptis Photianis, p. 1032. Confer etiam Suid. v. Ἄναλκις et v. Φῶτα, unde hoc fragmentum ampliari poterit. Quod, quia elegantiſſimum eſt, et apud Photium magnam partem detruncatum, hic non pigebit adſcribere. Οὐ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν ȣ̓ φῶτα λαμβάνει, ὡς λεγει Πίνδαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ ȣ̓δένα μικρὸν ἀγῶνα προσίεται· ἀλλ' ὅπȣ φυγάδες ἄλλοι διὰ ἀνανδρίαν ἀποδιδράσκουσιν, ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος,*

——ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,

Κατὰ τὸν ποιητήν· μᾶλλον δὲ, ὅπȣ ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς. Perperam apud Photium legitur, καταλαμβάνει παραβαλλόμενος. Sed veram lectionem exhibet Suidas cum hic, tum infra v. Κατάβα.——Καὶ Καταβαίνειν, τὸ εἰς ἀγῶνα χωρεῖν.† Ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος. Ad

---

* Dio Chryſoſt. Orat. ii. p. 19—Ἀλλὰ τοῖς τε ἥρωσι καὶ τοῖς ἡμιθέοις παραβαλλόμενον. Legendum : παραβαλλόμενος.

† Theophylact. Epiſt. viii. Edit. Meurſii : Νῦν γὰρ νόμιζε δοκιμάζεσθαι οὐχ ἧττον, ἢ οἱ πρὸς τὰ Ὀλύμπια καταβαίνοντες. Procopius Gotth. p. 280. Edit. Hœſchelii : Ἐς μὲν τὸ πεδίον καταβαίνοντες. Atque iterum p. 344. Ἐπεὶ ȣ̓δὲ καταβαίνειν ἐκ τῶν ὀρῶν ἢ ἐκ τῶν ἐχυρωμάτων ἐτόλμων, ȣ̓δέπω τοῖς πολεμίοις ἐπεξιέναι.

hunc

PARS I.

hunc ipſum Damaſcii locum reſpexit. Polybius lib. iii. Διόπερ εἰς μὲν τὸ ὑπὲρ τῶν ὅλων διακινδυνεύειν ὐχ οἷός τ' ἦν ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΙΝΕΙΝ, προδήλυ τῆς ἐλαττώσεως ὑπαρχύσης.* Latini: *Deſcendere in certamen, Deſcendere in aciem.* Suetonius in Auguſto: *Apud Actium* deſcendenti in aciem, *aſellus cum aſinario occurrit.* Atque ita fortaſſe intelligendus Virgil. Æn. iv. 159.

Optat aprum aut fulvum deſcendere *monte leonem.*
Wiſhes a boar or lion would come down.

Quin et hinc explicandus videtur Horatii verſiculus, ore quidem omnium tritus, ſed a nemine, quod ſciam, intellectus:

Huc juvenes æquum eſt deſcendere ——

Græci elegantius, ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΙΝΕΙΝ εἰς ταὐτὸν γυναικί. Quomodo legitur in Epiſtola Synodica apud Euſeb. Eccleſ. Hiſt. p. 363.

ΔΙΑιΡΑΜΕΝΟΝ.—Ὡς ὐκ εἰκός τε αὐτὸν διαράμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίῳ. Τ' ὐναντίον μὲν ὖν.] Hic Suidas ſupenſo gradu ambulat, καὶ σὺν ἀσφαλείᾳ, ut Græci magiſtri loquuntur. Neque enim interpretamentum ullum

* Idem p. 334. vol. i. Εἰς ὁλοσχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολόγου συγκαταβαίνειν ὐδαμῶς οἷος τ' ἦν.

lum adfert τῶ, Διαῤῥάμενον, sed locum auctoris aliçujus, ubi vox occurrat, notasse contentus, verbum non amplius addit. Est autem locus mutilus, atque ita, quod jam moneo, ex Synesii Oratione de Regno p. 30. supplendus. Ὡς οὐκ εἰκός ΓΕ αὐτὸν διαῤῥάμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίῳ· τοὐναντίον μὲν αἰδεσθῆναί τε καὶ ἐνδοῦναι καὶ τελευτῶντα περιπτύξασθαι. *Siquidem credibile non est eum sublato vultu torvis ac rigidis oculis aurum ex adverso intueri posse; contra vero verecundia motum iri, nonnihilque remissurum, ac demum avide amplexurum esse.* Hinc Suidas hortum suum irrigavit. Non male autem, opinor, reddunt διαῤῥάμενον, *sublato vultu.* Horatius, *alto vultu.* Lib. iv. Od. 9.

PARS I.

Judex honestum prætulit utili, et
Rejecit alto *dona nocentium*
Voltu ——

Idem Lib. ii. Od. 2. *Oculo irretorto spectare.* Quem locum Lyrici in animo habuisse videtur Synesius. Æschines Dial. iii. 17. de morte. Οὐ γὰρ δὴ θνητή γε φύσις τόσον (leg. ἐς τόσον) ΔΙΗΙΡΑΤΟ μεγαλουργίας, ὥστε καταφρονῆσαι μὲν ὑπερβαλλόντων θηρίων βίας. *Neque enim mortalis natura eo se extulisset, ut vires magnarum belluarum contemneret.* Eunapius in Procemio ad vit. Sophist. Πρὸς τὴν τῶν ὄντων ΔΙΗΙΡΑΤΟ καὶ ἀνέβλεψε φύσιν. *Ad rerum naturam investigandam se extulit.*

Aristot.

PARS I.

Ariſtot. de Mundo, cap. i. Πολλάκις μὲν ἔμοι γε θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον ὄντως χρῆμα, ὦ Ἀλέξανδρε, ἡ Φιλοσοφία ἔδοξεν εἶναι· μάλιςα δὲ ἐν οἷς μόνη ΔΙΑΙΡΑΜΕΝΗ πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, ἐσπέδασε γνῶναι τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν. Ubi recte Interpres: *Sublime ſeſe tollens.* Atque hinc fortaſſe expediendus inſignis locus Theophraſti Charact. περὶ Ἀδολεσχίας, ſive *de Garrulitate*. Παρασείσαντα δὲ δεῖ τὲς τοιέτες τῶν ἀνθρώπων, καὶ ΔΙΑΙΡΑΜΕΝΟΝ ἀπαλλάττεσθαι. Ubi vim iſtius vocis minus adſecuti ſunt viri doctiſſimi, Caſaubonus ὁ μέγας, et qui eum ſequitur Jacobus Duportus. Nec melius ſane ſe expedivit Cl. Salmaſius in Plinianis p. 663. Etenim vera hujus verbi vis ex uſu ejus apud Veteres determinanda eſt. Nemo autem vel unum exemplum ejus protulit. Quare nihil mirum ſi erraverint univerſi. Ex exemplis autem allatis haud difficile erit, quid velit Theophraſtus cognoſcere. Nimirum vox διαράμενος, quæ *tollendi* et *ſe erigendi* * notionem

* Miſcellanea Lipſienſia Nova p. 108. vol. ix.

Τῆς δὲ ΔΙΑΙΡΑΜΕΝΗΣ φοινίσσετο χιονέη σάρξ,
Πορφυρίοιο ῥόδε μᾶλλον ἐρυθροτέρη.

Dio Chryſoſt. Orat. xxxix. p. 488. Ὅπε μηδὲ τοῖς χαλκεῦσιν ἐξῆν ΔΙΑΡΑΣΘΑΙ σχεδὸν, ἀλλὰ εἰργάζοντο κεκυφότες, καὶ ταῦτα πίπτοντα καὶ ὑπερηρεισμένα, ἃ πρὸς τὴν πληγὴν τῆ ῥαιςῆρος ἔτρεμε καὶ διίςατο. *Ubi fabris non licebat* oculos attollere, *ſed operabantur cernui, videntes ea cadere et impelli; quæ ad mallei ictum tremebant et divellebantur.*

tionem habet, vim simul et venustatem orationi conciliat: cujus generis sunt plurimæ voces in Lingua Græca, quæ nonnullis, qui minus Græce sapiant, παρέλκειν videntur. Διαράμενον ἀντιβλέψαι est Synesio: *Sublato vultu ex adverso spectare.* Διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι Theophrasto est: *Se effere, et correpto quidem gradu abire, quantum potest.* Aristophani in Thesmoph. ver. 1216. Ἀνδρικῶς φεύγειν. Non potuit melius Theophrastus. Utitur etiam ista voce Plutarchus in Lysandro: Ἐπεὶ δὲ οὗτος Αὐτόλυκον τὸν ἀθλητὴν, ΤΗΝ ΒΑΚΤΗΡΙΑΝ ΔΙΑΙΡΑΜΕΝΟΣ παίσειν ἔμελλεν, ὁ δὲ τῶν σκελῶν ΣΥΝΑΙΡΑΜΕΝΟΣ ἀνέτρεψεν αὐτὸν, οὐ συνηγανάκτησεν ὁ Λύσανδρος.* *Qui cum Autolycum athletam sublato baculo cædere pararet, hic cruribus eum sublatum prostravit in terram: nec de eo doluit Lysander.*

PARS I.

ΔΙΑΤΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ.—Πολύβιος· Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι, καὶ διαταϊκώτερον, τὸ μήτε τῷ καιρῷ, μήτε ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαθέσεσι παραγίνεσθαι τῶν ἐναντίων. *Melius existimantes esse, et prudentiæ ducis magis conveniens, neque temporis opportunitatem negligere, neque ad hostes*

* Vide Pausaniam p. 775. ubi consulas Kuhnium περὶ τοῦ, συναιράμενος (vulgo συναράμενος) quod male sollicitat vir doctissimus.

accedere,

PARS I. *accedere, cum duces pro concione animos illorum orationibus accendissent.*] "Puto scribendum "esse, διατακτικώτερον,* quam lectionem in ver-"sione secutus sum." *Kuster.* Recte id quidem vir optimus. Sed ne sic quidem res integra abibit. Error enim gravissimus latet, quem virum doctissimum non animadvertisse miror. Quid enim sibi velit, παραγίνεσθαι τῶν ἐναντίων? Homo sane Græcus scripsisset τοῖς ἐναντίοις. Sed vera lectio proculdubio est: περιγίνεσθαι τῶν ἐναντίων † *Hostes superare.* Lysias p. 413. ex Edit. Taylori nostri. Τοῖς δὲ ἀσθενέσιν ἐκ ἔςιν ἔτε ὑϐριζομένοις ἀμύνεσθαι τὲς ὑπάρξαντας, ἔτε ὑϐρίζειν βελομένοις, ΠΕΡΙΓΙΝΕΣΘΑΙ ΤΩΝ ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΩΝ. Restituendum istud verbum Dinarcho Orat. contra Aristogit. p. 105. Οὐ γὰρ δὴ μὰ τ' Ἡρακλέα βελτίω γενήσεσθαι αὐτὸν προσδοκᾶτε, συγγνώμης νυνὶ τυγχάνοντα παρ' ὑμῶν· οὐδὲ τὸ λοιπὸν ἀφέξεσθαι τὲ λαμβάνειν χρήματα καθ' ὑμῶν, ἐὰν νῦν ἀφῆτε αὐτόν. Πονηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν κωλύσαι τάχα τὶς κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγενημένην τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν, ἀδύ-

* Sextus Empiricus p. 225, ubi vide Fabricium.

† Phurnutus p. 213. Edit. Gale: Ἐκάλεν γὰρ τὸν λόγον, Εἰρήνην· ὁ δὲ πόλεμος, ἀπὸ τῦ πολλὰς ὀλλύναι, ὅτως ὠνόμασται, ἢ ἀπὸ τῦ παλάμαις σπεύδειν ΠΕΡΙΓΙΝΕΣΘΑΙ ΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΩΝ. Polyb. p. 360. vol. i. Ἐὰν ἄλλως πῶς τὰ παρόντα κριθῇ, ΠΕΡΙΓΕΝΕΣΘΑΙ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ἐκ ἔχει.

νατον

νατον εἶναι λέγουσιν. Ubi mendam quidem vide-runt, ſed minime ſuſtulerunt viri doctiſſimi. Reſcribe: περιγεγενημένην τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν. *Malum enim naſcens, facile quis animadverſione probibere poſſit; inveteratum autem, et quod pœnas legibus ſancitas ſemel evaſerit, non facile tolli poſſe dicunt.** Senſus autem Polybii verborum, ut ad Suidam revertamur, iſtiuſmodi eſſe videtur: *Melius et imperatorium magis eſſe exiſtimantes, neque occaſiunculam captando, neque milites inflammando, ſola vero* τακτικῆς *peritia hoſtes ſuperare.*

ΔΙΑΦΟΡΟΙ. Ἐχθροί. Λέγεται δὲ καὶ διάφορον πρᾶγμα, τὸ τίμιον.—Ἐστέβλωσαν δὲ πολλοὺς τούτων, οἷς ἠπίστησαν ἔχειν κεκρυμμένον διάφορον, ἢ κατασκεύασμα, ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων.] "Suidas "vocem διάφορον hic interpretatur τίμιον. Sed "rectius et magis ex mente Scriptoris Anony-"mi dixiſſet, ἀργύριον, i. e. *pecuniam.* Illo enim "ſenſu vocabulum hoc apud Polybium, Dio-"nyſium Halicarnaſſeum, alioſque Scriptores "Græcos interdum accipi paulo doctiores non "ignorant." *Kuſter.* Omnino recte vir doctiſ-ſimus.† Suidas autem et Scriptor, cujus verba

* Procopius Arc. Hiſt. p. 29. Edit. Lugd. 1623—Ἡ ἐδαμῆ τῇ νόσῳ ἁλόντες, ἢ γινόμενοι. Legendum: ΠΕΡΙΓΕΝΟΜΕΝΟΙ.

† Sic Crantor apud Stobæum p. 389. Edit. Grotii:

Τὸ

PARS I. laudat, non ſemper utique in omnibus concordant. Quod de hoc loco verum eſt. Eximium autem hoc fragmentum depromptum eſt ex Polybio, lib. iv. p. 400. Τὸ δὲ τελευταῖον ἐπισκηνώσαντες ἐπὶ τὰς οἰκίας, ἐξετοιχωρύχησαν μὲν τὰς βίας, ἐστρέβλωσαν δὲ πολλὰς τῶν Κυναιθέων, οὓς ἤλπισαν ἔχειν κεκρυμμένον ΔΙΑΦΟΡΟΝ ἢ κατασκεύασμα, ἢ ἄλλο τὶ τῶν πλείονος ἀξίων. Hinc Suidas emendandus eſt.

ΔΙΓΛΩΣΣΟΣ. Ὁ δύο γλώσσας ἐπιςάμενος.—Ἀνάχαρσις Σκύθης ἦν, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. Διὸ καὶ δίγλωττος ἦν· ὃς ἔθηκε νόμους Σκύθαις.] Repetitur hic locus infra v. Σκύθης. Decerptus autem eſt ex Laertio in Anacharſ. ubi ita legitur: Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, Γνύρου μὲν ἦν υἱὸς, ἀδελφὸς δὲ Καδουΐδου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος· διὸ καὶ δίγλωττος ἦν. Οὗτος ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις νομίμων, καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, εἰς εὐτέλειαν βίου καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ἔπη ὀκτακόσια. Confer etiam Suid. v. Ἀνάχαρσις. Voce autem Δίγλωσσος utuntur Græci ad ſignificandum *Interpretem.*

Τὸ γὰρ ΔΙΑΦΟΡΟΝ, καὶ φρονίμους πάντας ποιεῖ,
Τὸ σώφρονεῖν δ' ἔνεστιν ἐν τούτῳ μόνον.

Item Polybius p. 643. vol. i. Κρίνει μὲν οὖν ὁ δῆμος καὶ ΔΙΑΦΟΡΟΥ πολλάκις, ὅταν ἀξιόχρεων ᾖ τὸ τίμημα τῆς ἀδικίας, καὶ μάλιστα τοὺς τὰς ἐπιφανεῖς ἐσχηκότας ἀρχάς. Vide et Suidam v. Πάνθ' ὅμοια, et Theophraſtum p. 98. Edit. Pauw.

terpretem, five, *qui plures linguas callet*. Plutarchus in Themistocle: Ἐπαινεῖται δὲ αὐτῦ καὶ τὸ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΔΙΓΛΩΣΣΟΝ ἔργον ἐν τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπὸ βασιλέως ἐπὶ γῆς καὶ ὕδατος αἴτησιν. ΕΡΜΗΝΕΑ γὰρ ὄντα συλλαβὼν διὰ ψηφίσματος ἀπέκτεινεν, ὅτι φωνὴν Ἑλληνίδα βαρβάροις προστάγμασι ἐτόλμησε χρῆσαι. Arrian. Exped. Alexand. lib. iii: Λαομέδοντα δὲ, ὅτι ΔΙΓΛΩΣΣΟΣ ἦν ἐς τὰ βαρβαρικὰ γράμματα, ἐπὶ τοῖς αἰχμαλώτοις βαρβάροις κατέστησεν. *Laomedonta autem, quia linguæ barbaræ interpres erat*, vel, *quia linguam barbaram callebat, captivis barbaris præfecit*. Ista est mens Arriani, quam mirum in modum obfuscarunt Interpretes. Usurpatur etiam δίγλωσσος in sensu deteriori apud Socratem Hist. Eccles. lib. i. cap. 23. ubi minus honorifice de Eusebio Cæsariensi ait: Ἐξ ὧν καὶ ΔΙΓΛΩΣΣΟΥ δόξαν ἐκτήσατο, ὅτι τὰς αἰτίας λέγειν ἐκκλίνων, μὴ συνευδοκεῖν τοῖς ἐν Νικαίᾳ συνέθετο. *Unde et* bilinguis (Angl. *double tongued*) *a plerisque existimatus est, eo quod causas dissidiorum exponere detrectarit, cum apud se constituisset, iis quæ in Synodo Nicæna decreta erant, minime consentire*. Sic vocem *bilinguis* in utramque partem, tam bonam quam malam, accipiunt Latini. Hor. i. Sat. x. 30.

PARS I.

——*Patriis intermiscere petita*
Verba foris malis, Canusini more bilinguis?

PARS I.

Silius Ital. xvi. 157

—— *Dimitte* bilingues
Ex animo ſocios ——

Ad quem locum vide quæ ſcripſit Cl. Drakenborch.

ΔΙΕΙΡΩΝΟΞΕΝΟΙ—Ὅτι δὲ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγοι οἱ Λάκωνες, δηλοῖ ὁ χρησμός·

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.]

“ Cum ad hunc locum perveniſſem, incompa-
“ rabilis vir Richardus Bentleius hanc notam
“ mecum communicavit: *In Editione Fragmen-*
“ *torum Poëtarum Græcoram oſtendam, veram*
“ *lectionem eſſe* ἕλοι. *Nam ea quæ recepta eſt,*
“ *ne Græca quidem eſt.* Conjectura hæc viri
“ doctiſſimi facile placebit omnibus, quibus
“ non erunt nares obeſæ.” *Kuſter.* Sic uva uvam, quod aiunt, colorat. Viro autem incomparabili fraudi fuit Clem. Alexandrinus Strom. lib. iv. cap. 5. Ἁ φιλοχρηματία δὲ οὐ Σπάρταν μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν πόλιν ΕΛΟΙ ἄν. *Amor autem pecuniæ non ſolum Spartæ, ſed cuivis urbi exitio fuerit.* Quem et ſecutus eſt Joſephus Scaliger in collectione verſuum Græcorum proverbialium. Lectionem veterem ſatis tuetur Plutarch. Lacon. Inſtit. p. 239. Ἀλ-

χαμένη

καμένει γὰρ καὶ Θεοπόμπῳ τοῖς βασιλεῦσι χρησμὸς ἐδόθη· * PARS I.

Ἀ φιλοχρηματία Σπάρταν ΟΛΕΙ——

Huc facit etiam Plutarch. Ag. et Cleom. p. 799. Μανδροκλείδας καὶ Ἀγεσίλαος ἐδέοντο, μὴ δι' ὀλίγυς ἐντρυφῶντας αὐτοῖς, περιϊδεῖν ἐρριμμένον τὸ ἀξίωμα τῆς Σπάρτης· ἀλλὰ τῶν προτέρων χρησμῶν μνημονεῦσαι, ΤΗΝ ΦΙΛΟΧΡΗΜΟΣΥΝΗΝ ΩΣ ΟΛΕΘΡΙΟΝ ΤΗι ΣΠΑΡΤΗι, φυλάττεσθαι διακελευομένων.† Ad Græcismum autem verbi ὀλεῖ adstruendum, quod malæ quidem fidei insimulavit vir doctissimus, vel locus Theognidis suffecerit, v. 1098.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην, πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ΟΛΕΙ.

ΔΙΗΣΕΙΝ. Διαφήσειν.—Οὓς οὔτε δέξεσθαι οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας ὁμωμόκεισαν.] Dio in Excerptis Ursini p. 408. Οὐ μέν τοι καὶ τῆς ἐπιμιξίας καὶ ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἔτυχον, ἵνα μὴ καὶ οἱ Μαρκομάνοι, οἵ τε Ἰάζυγες, οὓς οὔτε δέξασθαι, οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας

* Hinc intelligendus Laërtius in Pherecyde: Καὶ Λακεδαιμονίοις εἰπεῖν, μήτε χρυσὸν τιμᾶν μήτε ἄργυρον, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν Θαυμασίοις· προςτάξαι δὲ αὐτῷ ὄναρ τοῦτο τὸν Ἡρακλέα· ὃν καὶ τῆς αὐτῆς νυκτὸς τοῖς βασιλεῦσι κελεῦσαι Φερεκύδῃ πείθεσθαι. Ἔνιοι δὲ Πυθαγόρᾳ περιάπτουσι ταῦτα.

† Confer Pausan. p. 775, et Suidam v. Πολλοὶ στρατηγοί.

PARS I. ὁμωμόκεισαν, ἅμα μιγνύωνται σφίσι. Hinc sua excerpsit Suidas, qui et recte, opinor, exhibet: οὔτε ΔΕΞΕΣΘΑΙ οὔτε διήσειν. *Quos nec recepturos se, nec transire per agrum suum passuros, juraverant.*

ΔΙΗΥΘΥΝΕΝ. Ἐκώλυσε.] "Hæc interpretatio suspecta mihi est, de qua proinde amplius cogitandum censeo." *Kuster.* Rescribe meo periculo: Διηύθυνεν, ἐκόλασε. Κολάζειν est *corrigere, castigare.* Schol. ad Apollon. Rhod. i. 739. ΕΚΟΛΑΣΕ τὸν λόγον. Philostratus de vit. Sophist. in Aspasio: Διενεχθέντε γὰρ, ὁ μὲν Ἀσπάσιος προσεποίησεν αὐτῷ τὸ σχεδιάζειν ξὺν εὐροίᾳ, ἐπειδὴ ὁ Φιλόστρατος καὶ τούτου τοῦ μέρους ἐλλογίμως εἶχεν· ὁ δ' αὖ τὸν ἑαυτοῦ λόγον, τέως ὑπομενοῦντα, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐκείνου ΕΚΟΛΑΣΕΝ. Quæ verba prius emendanda, quam interpretanda sunt. Illud enim ὑπομενοῦντα ne Græcum quidem est. Neque sane ὑπομένοντα hic quidquam facit. Olearius autem, homo festivus, nihil mali suspicatus est. Qui quidem nec sensum loci omnino perspexit. Nos vero, si quid unquam in hisce literis, musis adplaudentibus, fecimus, ita hunc locum jam tandem sanum integrumque præstamus. Ο ΔΕ αὖ τὸν ἑαυτοῦ ΛΟΓΟΝ, τέως ΥΠΟΚΥΜΑΙΝΟΝΤΑ, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐκείνου ΕΚΟΛΑΣΕΝ.* Sensus est: *Dum dissiderent enim,*

* Idem mendum apud Dion. Chrysost. Orat. xlviii. p. 532. ubi legendum ΔΙΑΚΥΜΑΙΝΟΝΤΑΣ. Vulgo: Διαμένοντας. Confer

Aspasius ex tempore cum insigni facilitate dicendi copiam sibi comparavit, quoniam Philostratus in hac quoque parte excellebat. Hic vero e contra (Philostratus) *suum dicendi genus, quod tum nimis redundabat, ad exactam illius* (Aspasii) *formam castigavit ac repressit.* Est autem λόγος ὑποκυμαίνων, *oratio turgida, et quæ exsultat et redundat nimis.* Quæ et recte opponitur λόγῳ κεκολασμένῳ. Vocem elegantissimam alibi, sed ab Interprete minus intellectam, usurpat Philostratus. Hesychius: Κυμαίνουσα, ταράσσουσα, ΟΙΔΑΙΝΟΥΣΑ. ὑπερβλύζουσα. Idem autem fere διευθύνειν τὸν λόγον. Lucian. in Anacharsi: Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. *Et fac ut non, tanquam legibus, his attendas quæ dicturus sim, ut omnino illis fidem habeas; sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicas statim et meum sermonem castiges.*

PARS I.

ΔΙΚΑΙΚΟΝ. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικὸν, ἵνα νῦν ποιήσῃς.] Marcus Antonin. lib. ix. § 22. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικὸν, καὶ τὸ τοῦ ὅλου καὶ τὸ

---

fer Himerium apud Photium p. 1114, et Procopium de Ædif. Justin. p. 13.

PARS I. τέτε. Τὸ μὲν σεαυτοῦ ἵνα νῦν δικαϊκὸν αὐτὸ ποιήσῃ. Lege: ποιήσῃς. Hunc locum suum fecit Suidas, cujus et auctoritate Marcum emendavimus. Cæterum Edit. Mediolanensis inter v. Δικάζεσθαι et v. Δικαϊκὸν, toto Articulo, qui non erat prætermittendus, auctior est. Δικάζω. Αἰτιατικῇ. Τὸ ἐγκαλῶ. Καὶ στρατηγῷ δικάζομεν.

ΔΙΚΑΙΟΣ. Ἔφη τις τῶν ὁσίων· Ἄλλες γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτέμεθα σῶσαι· ἑαυτὲς δὲ πάντες πάντως. Καὶ ἄλλος· Σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν.] Legendum putabam: Ἄλλες σώζων, σῶζε τὴν σεαυτῦ ψυχήν. Ut adluserit auctor ad illud Matthæi xxvii. 42. Ἄλλες ἔσωσεν, ἑαυτὸν ὐ δύναται σῶσαι. Sed vulgata lectio verissima est. Dionysius Alexandrinus, vir doctissimus et κριτικώτατος, in Epist. ad Novat. apud Euseb. Eccles. Hist. vi. 45. Εἰ δὲ ἀπειθέντων ἀδυνατοίης, ΣΩΖΩΝ ΣΩΖΕ ΤΗΝ ΣΕΑΥΤΟΥ ΨΥΧΗΝ. Sedes autem hujus ῥήσεως est apud LXX in Genes. xix. 17. Καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἐξήγαγον αὐτὲς ἔξω, καὶ εἶπαν· ΣΩΖΩΝ ΣΩΖΕ ΤΗΝ ΣΕΑΥΤΟΥ ΨΥΧΗΝ. Confer etiam nostrum v. Ὁσίων et v. Σῶσαι. Locus autem Suidæ, qui plane est ἀπροσδιόνυσος, sine dubio mutilus est, atque ita, ut mihi quidem videtur, redintegrandus. ΔΙΚΑΙΟΙ δὲ ἐσμὲν σῶσαι ἑαυτές· ἄλλες γὰρ ὐ πάντες ἀπαιτέμεθα σῶσαι, ἑαυτὲς δὲ πάντες πάντως. *Nos-*

met

met ipsi vero servare debemus: Non enim a nobis omnibus requiritur, ut alios servemus; sed ut nos ipsi servemus, omnino a nobis exigitur. Ita locutus est Lysias p. 369. Edit. Taylor. ΔΙΚΑΙΟΙ ΕΣΜΕΝ διὰ τὴν ἡμετέραν προθυμίαν ΤΟΥΤΟΝ ΤΕ ΣΩΣΑΙ ΚΑΙ ΗΜΑΣ. Quem locum in animo habuisse videtur auctor ille, nescio quis, Ecclesiasticus, quem exscripsit Suidas. Elegans autem locutio: Δίκαιοι ἐσμὲν σῶσαι ἑαυτούς. Ita nos Angli, quibus cum Græcis maxima est affinitas: *We ought in justice to save ourselves.*

ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ.—Ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογῆσαι, διότι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἔςι δίκης ὀφθαλμὸς,* ἧς μηδέ ποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.] Hæc sunt verba Polybii in Excerptis a Valesio editis p. 117. ut recte monuit Kusterus. Illud autem, δίκης ὀφθαλμὸς, ut videtur, in proverbium abiit. Eusebius de Laud. Constantini p. 771. Καὶ ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΝ ὑπάρχειν ἔφορον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Vetus Poëta apud Stobæum p. 121. Edit. Grotii:

* Huc respexit Plutarchus in Sympos. Tom. ii. p. 161. Ἅμα δὲ καθαρῶν τὸν οὐρανὸν ἀστέρων περίπλεων, καὶ τὴν σελήνην ἀνίσχουσαν εὐφεγγῆ καὶ καθαράν· ἑστώσης δὲ πάντη τῆς θαλάσσης ἀκύμονος, ὥσπερ τρίβον ἀνασχιζόμενον τῷ δρόμῳ, διανοεῖσθαι πρὸς αὐτὸν, ὡς οὐκ ἔςιν εἷς Ο ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ, ἀλλὰ πᾶσι τούτοις ἐπισκοπεῖ κύκλῳ ὁ Θεὸς τὰ πραττόμενα περὶ γῆν τε καὶ θάλατταν.

PARS I.

Ὁ τῆς δίκης ὀφθαλμὸς, ὡς δι' ἡσύχυ
Λεύσσων προσώπυ, πανθ' ὅμως ἀεὶ βλέπει.*

Quæ corruptissima leguntur apud Theophilum ad Autolyc. lib. ii. p. 254. Edit. Wolf. ubi ad Dionysium, poëtam nescio quem, referuntur. Legendum autem apud utrumque, ὃς δι' ἡσύχυ. Adlusit autem Dionysius ille ad Eurip. in Troad. ver. 887.

—— Πάντα γὰρ δι' ἀψόφυ
Βαίνων κελεύθυ, κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγει.†

Quæ leguntur etiam apud Plutarchum in Platon. Quæst. p. 1007. et, nonnihil corrupta, in pulcherrimo libello de If. et Osir. p. 173. Ed. Squire, ex Euripide facile emendanda. Usurpantur

* Diphilus Comicus apud Theodoret. Græc. Affect. p. 88. Edit. Friderici Sylburgii:

Οἴει σὺ τὺς θανόντας, ὦ Νικήρατε,
Τρυφῆς ἁπάσης μεταλαβόντας ἐν βίῳ,
Πεφευγέναι τὸ Θεῖον, ὡς λεληθότας;
Ἔστι ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.
Καὶ δὴ καθ' ᾅδην δύο τρίβυς νομίζομεν·
Μίαν μὲν, δικαίων· ἑτέραν δὲ, ἀσεβῶν.

Extant hi versus apud Eusebium, Clementem, et Scriptorem de Monarchia.

† Huc respexit Philo apud Euseb. Præpar. Evang. p. 323. Ταῦτα δὴ πάντα ὁ ποιμὴν καὶ βασιλεὺς Θεὸς ΑΓΕΙ ΚΑΤΑ ΔΙΚΗΝ. Et Proclus in Platon. Theol. p. 201. Δία δὲ τὴν δικαιοσύνην, ποδηγετεῖ τὰ μετ' αὐτὸν ΑΨΟΦῼ ΚΕΛΕΥΘῼ, φασὶ, καὶ μετρεῖ τὴν ἀξίαν, καὶ τὴν προσήκουσαν ἑκάστοις χορηγεῖ διανομήν. Confer etiam Plutarchum de Sera Numinis Vindicta, p. 9. Edit. Wyttenbach.

pantur etiam a Synesio de Regno p. 20. et Themistio Orat. xv. p. 196. Ed. Hard. cujus verba, quia insigniter depravata sunt, haud abs re fuerit hic emendare. Θεῷ μὲν γὰρ ὔτε ὀφθαλμοὶ, ὔτε ὦτα διακονῦνται, ὔτε γνώμη σώματι ἐνδεδεμένη· ἀλλὰ πάρεσιν ἁπανταχῦ, ὅλως ἄφετος ϗ ἀκώλυτος, τῷ κόσμῳ ἐπιςατῶν, ῦ βασιλεύει. Καὶ διὰ τῦτο αὐτῷ πολλὴ ῥαςώνη ϗ βαίνοντι διαφόρυς κελεύθυς, κατὰ δίκην τὰ θνητῶν ἄγειν. Rescribo certissima emendatione: ΒΑΙΝΟΝΤΙ ΔΙ' ΑΨΟΦΟΥ ΚΕΛΕΥΘΟΥ κατὰ δίκην τὰ θνητῶν ἄγειν. Locus ita vertendus est: *Siquidem Deo nec oculi, nec aures administræ sunt, neque mens corpori illigata est. Sed ubique præsens est, liber omnino et qui nullis impedimentis prohibeatur, mundo, cujus regnum obtinet, præsidens. Quapropter multa facilitate, tacite licet et nullo strepitu, res humanas æquus moderatur.*

ΔΙΜΙΤΡΙΟΣ. Ὁ ἔχων δύο μίτρας. Δημήτριος δὲ, διὰ τῦ ή, ὄνομα κύριον.] In Edit. Mediolanensi ita legitur: Δημήτριος, ὄνομα κύριον. Διμίτριος δὲ, διὰ τοῦ ί, ὁ ἔχων δύο μίτρας. Sed utrovis modo legatur, id pro certo habeo, vocem istam Διμίτριος spuriam esse et contra Græci sermonis analogiam. A μίτρα enim fluunt, ἄμιτρος, εὔμιτρος, δίμιτρος, et similia; non ἀμίτριος, εὐμίτριος, διμίτριος. Callimach. Hymn. in Dian. ver. 14.

Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ΑΜΙΤΡΟΥΣ.

Quare

PARS I.

Quare legendum contendo: Δίμιτρος, ὁ ἔχων δύο μίτρας. Videor autem in ipsum locum incidisse, quem ante oculos habuit Suidas; cujus indicio nostra emendatio satis se tueri poterit, et Lexicographus noster abunde illustrabitur. Est autem apud Plutarchum in Demetrio p. 909. Ἦν δὲ ὡς ἀληθῶς τραγῳδία μεγάλη περὶ τὸν ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ οὐ μόνον ἀμπεχόμενον καὶ διαδούμενον περιττῶς καυσίαις ΔΙΜΙΤΡΟΙΣ, καὶ χρυσοπαρύφοις ἁλουργίσιν, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένον ἐμβάδας.* Legendum: πεποιημένους ΥΠΟΔΟΥΜΕΝΟΝ ἐμβάδας. *Et erat revera ingens circa Demetrium tragœdia, quippe qui non solum amictus est auro intertextis purpuris, et caput redimitum habebat dimitris causiis, verum etiam pedibus subligavit auratas ex pura purpura compacta soleas.* Ad hunc locum sine dubio respexit Suidas.

ΔΙΟΓΕΝΕΙΑΝΟΣ——Ἡ γὰρ ἦν οὗτος παντοίοις

---

* Valesius in Emend. legit: χρυσυφεῖς. Sed fallitur. Vide Cl. Hemsterhusium ad Lucian. p. 131. Athenæus lib. v. 7. p. 200. ΥΠΕΔΕΤΟ ΔΕ ΕΜΒΑΔΑΣ ΧΡΥΣΟΒΑΦΕΙΣ. Atque idem lib. xii. 9. p. 535. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ δὲ πάντας ὑπερέβαλλεν· τὴν μὲν γὰρ ὑπόδεσιν ἣν εἶχε, κατεσκεύαστο ἐκ πολλοῦ δαπανήματος· ἦν γὰρ κατὰ μὲν τὸ σχῆμα τῆς ἐργασίας, σχεδὸν ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας· τούτῳ δὲ χρυσοῦ πολλὴν ἐνύφαινον ποικιλίαν ὀπίσω καὶ ἔμπροσθεν ἐνιέντες οἱ τεχνῖται.

λόγοις.]

λόγιος.] "Deest πεπαιδευμένος, vel simile quid; "ut Portus etiam monuit." *Kuster*. Rescribe: παντοίως λόγιος. *Erat enim revera omni doctrinæ genere eruditus*. Noster infra: Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἀλικαρνασσεὺς, ῥήτωρ, καὶ ΠΑΝΤΟΙΩΣ ΛΟΓΙΟΣ. Nihil verius hac emendatione. Lucas Act. Apost. xviii. 24. ἀνὴρ λόγιος, *homo eruditus*. Hesych. Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος. PARS I.

ΔΙΩΡΙΑ. Ἀναχωχή.—Δόξαν δὲ ἐπανεῖναι τὴν πολιορκίαν καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς στασιασταῖς παρασχεῖν.] Hæc sunt verba Josephi de Bello Jud. lib. v. cap. 9. ubi rectius legitur: Δόξαν δὲ ἐπανιέναι πρὸς ὀλίγον τὴν πολιορκίαν.

ΔΟΜΝΙΝΟΣ. Φιλόσοφος, Σύρος τὸ γένος, ἀπό τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας, μαθητὴς Συριανοῦ, καὶ τοῦ Πρόκλου συμφοιτητὴς, ὥς φησι Δαμάσκιος. Ἐν μὲν τοῖς μαθήμασιν ἱκανὸς ἀνὴρ, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις φιλοσοφήμασιν ΕΤΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΣ· * διὸ καὶ πολλὰ τῶν † Πλάτωνος δόξασμασιν οἰκείοις διέστρεψε.

Dominus Philosophus, natione Syrus, ex Laodicea vel Larissa urbe Syriæ, Syriani discipulus, et

* Vide Gronovii Emendationes in Suidam, p. 113. ubi pro more nugatur egregie.

† MS Lugd. legit: Πολλὰ ΤΟΥ Πλάτωνος.

Procli

PARS I.

Procli condiscipulus, ut ait Damascius. In mathematicis quidem disciplinis vir fuit exercitatus, sed in aliis Philosophiæ partibus longe exercitatior. Quamobrem etiam multa Platonica dogmata suis sententiis pervertit.] Græca cum Latinis descripsi, ut videas quam belle hæc administrarit Interpres. Erat, inquit, Domninus in Philosophicis egregie exercitatus; et tamen, quod mireris, Platonis dogmata pervertit. Hæc, opinor, non satis concordant. Adde quod vocem παλαιὸς in contrario plane sensu usurpent Græci. Aristoph. in Lysist. ver. 987.

—— Παλαιόρ γα, ναὶ τὸν Κάστορα,
Ὤνθρωπος ——
Stultus est, per Castorem, iste homo.

Ita legendus iste locus. Παλαιὸρ est idem Laconibus ac παλαιός. Vide Kusterum ad locum. Recte autem et, pro Comicorum more, ὤνθρωπος. ὁ ἄνθρωπος. Omnino enim desideratur articulus. Vides jam Suidæ interpretem nec Græca intellexisse, neque adeo sensum quidem ullum exinde expressisse. Atqui haud ita difficile erat mentem scriptoris, qui certo certius est Damascius, attigisse. *Erat quidem Domninus in mathematicis disciplinis satis exercitatus, in aliis autem Philosophicis non item. Quæ causa etiam fuit, ut multa Platonis Philosophica opiniunculis*

minusculis suis perverteret. Hic sensus loci est. PARS I.
Eadem quoque locutio occurrit infra v. Αἰδεσία. Ταύτης δὲ παῖδες ἀπὸ τοῦ Ἑρμείου, νεώτερος μὲν, Ἡλιόδωρος· πρεσβύτης δὲ, Ἀμμώνιος. Οὗτος μὲν ἦν εὐφυέστερος ἦν καὶ φιλομαθέστερος. Ὁ δὲ ἁπλούστερος καὶ ΕΤΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΣ ἔν τε τοῖς ἤθεσιν, ἔν τε τοῖς λόγοις. *Hujus ex Hermia filii, natu minor, Heliodorus, natu vero major, Ammonius, fuerunt: quorum ille et ingenio et studio discendi alteri præstitit; hic vero simplicior fuit, idque ipsum tam in moribus quam sermonibus præ se tulit.* Quæ ex eodem fonte, Damascio scilicet, in Historia Philosophica, hausit Suidas. Rem vero, quantum potuit, expressit Interpres: Heliodoro autem, errore festivo, attribuit, quod jure merito ad Ammonium pertinebat. Erat enim Ammonius iste, ut ad Longinum vidimus, omni doctrinæ laude celeberrimus. Vocem autem παλαιότερος longe melius hic quam prius accepit. Sed, quod nemo viderat, error utrobique in Græcis est, et scribendum ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΕΡΟΣ. *Magis superficialis.* Idem Damascius apud Suidam: Σιλβανὸς, φιλόσοφος· ὃς ἐπιεικὴς μὲν ἦν τὰ ἄλλα καὶ ἱερός· ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΟΣ δὲ τὰ ἤθη καὶ ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΣ. *Silvanus, Philosophus, qui cætera quidem probus erat et sanctus; sed moribus simplex et apertus.* Quæ totidem verbis repetuntur infra v. Ἐπιπόλαιος. Ubi recte interpretatur Suidas, οὐ βαθὺς τὸν τρόπον. Quare vere

PARS I. vere, opinor, et favente Critice, utrumque locum emendavimus.

ΔΟΞΟΚΟΠΙΑ. Κενοδοξία.—Ἀππιανός· Ὁ δὲ Φλαμίνιος τὴν ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ἡρμένος, ἠπείγετο Ἀννίβα συμπλακῆναι. Λέγεται δὲ καὶ δημοκοπία καὶ δοξοκοπία. Ὑπάτους αἱροῦνται, ἐκ δόξης πολεμικῆς, Λεύκιον ἐκ δὲ δημοκοπίας, Τερέντιον.] Scribendum: ΕΣ τὴν ἀρχήν. Quomodo legitur apud Appianum in Hannibalicis pag. 551. ubi consulendus Henricus Stephanus. Huc facit Julian. Epist. 49. Καὶ οἱ μὲν πειθόμενοι κατὰ ἀλήθειαν εἰσὶ θεοσεβεῖς· οἱ δὲ ἀντεχόμενοι τοῦ τύφου, ΔΟΞΟΚΟΠΟΙ εἰσὶ καὶ ΚΕΝΟΔΟΞΟΙ. Quæ autem sequuntur apud Suidam mutila videntur, atque ita ex Appiano p. 559. supplenda sunt. Ὑπάτους τε αἱροῦνται, ἐκ μὲν δόξης πολεμικῆς, Λεύκιον Αἰμίλιον, τὸν Ἰλλυριοῖς πολεμήσαντα· ἐκ δὲ ΔΗΜΟΚΟΠΙΑΣ, Τερέντιον Οὐάῤῥωνα, πολλὰ αὐτοῖς ἐκ τῆς συνήθους ΔΟΞΟΚΟΠΙΑΣ ὑπισχνούμενον.

ΔΩΡΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑ ΔΙΑΦΕΡΕΙ.—Δωρεαὶ μὲν γὰρ αἱ σιτίσεις, καὶ αἱ προεδρίαι, καὶ αἱ ἀτέλειαι, καὶ τὸ ἱερᾶσθαι, καὶ ὅσα ἄλλα λαμπρύνει ἄνδρας. Δῶρα δὲ, χρυσὸς, ἄργυρος, ἵπποι, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ἑρμηνεύει πλοῦτον.] Locus hic totidem fere verbis legitur apud Philostratum in vita Adriani cap. iv. ex quo deprompsit Suidas. Legendum autem, αἱ σιτήσεις. Quomodo habet Philostratus.

Æschines

Æſchines contra Cteſiph. ΔΩΡΕΑΙ καὶ ϛέφανοι ϗ κηρύγματα ϗ ΣΙΤΗΣΕΙΣ ἐν Πρυτανείῳ. Laërtius in Socrate: Θορυβησάντων δὲ τῶν δικαϛῶν, Ἕνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὸν δίκην ΤΗΣ ΕΝ ΠΡΥΤΑΝΕΙΩι ΣΙΤΗΣΕΩΣ. *Tumultuantibus vero judicibus; Eorum, inquit, gratia quæ a me geſta ſunt, cenſeo me in Prytaneo publice ali debere.*

PARS I.

ΔΡΩΠΑΞ. Ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ.—Πολλὰς ὁρῶ διὰ τὴν ὑγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ δρώπακα καταφεύγοντας.] Depromptum eſt hoc fragmentum ex Syneſ. Calvit. Encom. p. 75. Adſcribam autem integrum locum, quia pulcherrimus eſt. Εἰ δὲ καὶ ὑγίεια καλόν· τὸ κάλλιϛον μὲν ὂν τῶν καλῶν· διὰ ταύτην ἐγὼ πολλὰς κομήτας ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ τὸν ΔΡΩΠΑΚΑ καταφεύγοντας, ὡς ἅμα μὲν φαλακρὰς, ἅμα δὲ ἐξάντεις γενομένας τῆς νόσα. Ἀλλ' εἰ μὲν ὀφθαλμία, καὶ κόρυζα, καὶ βάρος ὤτων, καὶ τ' ἄλλα πάντα τὰ περὶ αὐτὴν ὄντα πάθη τὴν κεφαλὴν τῷ φορτίῳ τάτῳ συναπαλλάττεται, μέγα ἂν εἴη ϗ τᾶτο· πολὺ δὲ μεῖζον, εἰ ϗ ποσὶ καὶ σπλάγχνοις ἐλυσιτέλησεν. Οὗτοι μὲν ὖν εἰσὶν οἱ ταῦτα δυϛυχεῖς, οἱ τὰς καλαμένους κύκλους ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν ἀναγκαζόμενοι, ὧν ἀρχὴ ϗ μέσα καὶ τέλος ὁ ΔΡΩΠΑΞ ἐϛὶν, ὃς ἀκριβέϛερον σιδήρα ταῖς θριξὶν ἐπεξέρχεται. Hinc mirari ſubit interpretationem Suidæ: Δρώπαξ, ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. Niſi forte Comicus aliquis homunculum quendam molliorem et deglabratum

PARS I. bratum ludo jocoque ita vocaverit, quia δρώπακι scilicet ad formam et mollitiem uteretur. Erat autem δρώπαξ unguentum quoddam ex pice maximam partem confectum, quod ad crura læviganda, atque alias partes corporis depilandas, molles et κίναιδοι adhibebant. De quo consulendi ἰατρῶν παῖδες. Martial. Epigram. x. 65.

Lævis dropace tu quotidiano,
Hirsutis ego cruribus genisque.

Hinc δρωπακίζειν, *depilare*. Suidas: Δρωπακίζειν, παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος χρίεσθαι τὸ σῶμα, πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν. Glossæ: Δρωπακίζω: *Pilo*. Lege: *Depilo*. Verbo utitur Lucian. in Demonacte. Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. *Tum dropace illum velli jube*. Hinc Δρωπακισμὸς, *Depilatio*: et Δρωπακιστὴς, *Depilator*. Glossæ: Δρωπακιστὴς, *Dropacista, Alipilarius, Depilator*. De volsura autem et subvolsura ista, quæ ope δρώπακος peragebantur, elegantissime P. Africanus in eximio fragmento apud Aul. Gell. vii. 12. quod et hic non sine voluptate videbit lector eruditus atque harum elegantiarum studiosus. *Nam qui cotidie unguentatus adversum speculum ornetur, cujus supercilia radantur, qui barba volsa feminibusque subvolsis ambulet, qui in conviviis adolescentulus cum amatore, cum chiridota tunica interior accubuerit, qui non modo vinosus sed virosus quoque sit:*

Eumne

Eumne quisquam dubitet, quin idem fecerit quod cinædi facere solent? PARS I.

ΔΥΝΑΜΙΣ.——Πισίδης·

Τὰς πέντε δυνάμεις Ἀρχιμήδης εἰς μίαν
Συνάψας ὅλην, εἰς τὸ κινῆσαι μόλις
Τῶν δυσεραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία.]

"Metri gratia scribendum est: Ὅλην συνάψας, "ut Portus etiam monuit." *Kuster*. Laboranti metro optime succurrit Portus, adsentiente etiam Cl. Kustero. Et sic quoque locutus est Jamblichus de Myster. p. 87. Καὶ ψυχαὶ πλείονες εἰς ψυχὴν ΜΙΑΝ ΤΗΝ ΟΛΗΝ συμπήγνυνται.* Sed veram lectionem neuter tamen vidit. Scribendum:

——————— εἰς μίαν
ΟΛΚΗΝ συνάψας ———

Hesych. Ὁλκῇ μιᾷ, τόνῳ, δυνάμει. Et sic jam video editum a Commelino in Pisid. p. 158. Quæ autem sequuntur;

——— εἰς τὸ κινῆσαι μόλις
Τῶν δυσραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία,

Reddunt: *Ut machinis quibusdam gravissima onera moverentur.* Nimirum is est mos isto-

* Item Sophocles in Philoct. ver. 480.
Ὧδ' ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ΟΛΗΣ ΜΙΑΣ.

PARS I. rum hominum, ut ea non raro Latine reddant, quæ non intelligunt. Reſcribe: ΕΞ ϘΧΩΝ. Senſus eſt: *Cum quinque potentias Archimedis in unam quaſi vim atque actionem redegiſſet, ut onera tandem ex plauſtris cervices jumentorum gravantibus elevaret.*

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΥΜΕΝΟΣ. Μὴ ἀρεσκόμενος.

Χαλεπὸν μὲν ἂν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,
Εἰ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε
Τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖσθ' ἑκάστοτε.]

Senarii iſti exſtant apud Ariſtoph. Eccleſ. ver. 180. ubi legitur: Οἳ τοὺς φιλεῖν.

ΔΥΣΓΑΡΓΑΛΙΣ. Δυσυπόταπτος. Γαργαλίζειν γὰρ, τὸ εἰς γέλωτα ἄγειν, καὶ πείθειν.] Sic totidem quoque verbis Etymol. M. Reſpexit autem uterque ad trimetrum Ariſtophanis in *Anagyro*, quem nobis conſervavit Suidas v. Ὀρθοπλήξ.

Ὃς δ' ὀρθοπλὴξ πέφυκε καὶ ΔΥΣΓΑΡΓΑΛΙΣ.

Quod miror non animadverſum ab iis, qui ad Heſychium ſcripſerunt, apud quem male legitur, δυσγάργαλος.* Xenophon de re equeſtri, p. 937. Δεῖ δὲ καὶ εἴ τινα χαλεπότητα ἔχοι ὁ ἵππος

* Libanius Epiſt. 14. p. 113. Edit. Wolf. ΙΠΠΟΝ ΔΥΣΓΑΡΓΑΛΟΝ.

καταμανθάνειν, εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ἀνθρώπους, καὶ εἰ ΔΥΣΓΑΡΓΑΛΙΣ γε εἴη. *Cognoſcendum quoque, num aliqua pravitas* (Angl. *Vitiouſneſs*) *inſit equo, vel adverſus equos, vel adverſus homines; et an ſe contrectari non patiatur.* Hinc corrigendus Ælian. Hiſt. Animal. xvi. 9. Ἀναβαινόντων ὄνων τὰς ἵππους, ὑπομένειν ἐκείνας λέγουσι, καὶ ἥδεσθαι τῇ μίξει, καὶ τίκτειν ἡμιόνους πυρσοὺς τὴν χροιὰν, καὶ ἄγαν δρομικοὺς, δυσλόφους δὲ καὶ γαργαλεῖς ἄλλως. Legendum: ΔΥΣΛΟΦΟΥΣ δὲ καὶ ΔΥΣΓΑΡΓΑΛΕΙΣ. *Oneris atque contrectationis impatientes.* PARS I.

ΔΥΣΦΟΡΑ. Χαλεπά. Δυσυπόιστα.

Λέγω γὰρ αὐτὰ καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τύχοι
Καθ' ὀρθὸν ἐξιόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ὅ ἐστι, καὶ τὰ χαλεπὰ καθ' ὀρθὸν προϊόντα, εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω.] Locum hunc ex Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 87. atque ejus Scholiaſta deſumpſit Suidas, ſed ita ut utrumque pro more male mulctarit. Indicato autem fonte, unde latices ſuos hauſerit, emendatio cuivis erit in promptu.

PARS I.

AI.

ΑΙΓΕΙΡΟΥ ΘΕΑ. Αἴγειρος ἦν Ἀθήνησι πλησίον τοῦ ἱεροῦ· ἔνθα πρὶν γενέσθαι τὸ θέατρον, τὰ ἴκρια ἐπήγνυον· ἀφ' ἧς αἰγείρου οἱ μὴ ἔχοντες τόπον, ἐθεώρουν.] " Meursius Lect. Attic. lib. iv. cap. " ult. legendum censet, πλησίον τοῦ ἰκρίου· cui " emendationi ταυτολογία obstare videtur, quo- " niam paulo post sequitur, τὰ ἴκρια ἐπήγνυον. " Sed nulla erit ταυτολογία, si ἴκριον hic acci- " piatur pro loco in quo erant τὰ ἴκρια sive ta- " bulata; more Atticorum, qui locis nomina " imponere solebant a rebus quæ in illis erant, " ut ostendimus supra v. Δεῖγμα. Existimo " igitur emendationem Meursii spernendam " non esse." *Kuster*. Legunt viri doctissimi, ut vides, πλησίον τοῦ ἰκρίου, et pro loco accipiunt in quo erant τὰ ἴκρια. Atqui tum scribendum fuerit, πλησίον τῶν ἰκρίων. Aristoph. Thesmoph. ver. 402.

Ὡς εὐθὺς εἰσιόντες ΑΠΟ ΤΩΝ ΙΚΡΙΩΝ.

Quomodo etiam habet Hesychius: Παρ' αἰγείρου θέα. Αἴγειρος δέ ἐστι φυτοῦ εἶδος ΕΓΓΥΣ ΤΩΝ ΙΚΡΙΩΝ. Quod tamen in Suida ferri non potest propter sequentem Ἰκρία. Quare recte, opinor, emendavimus: πλησίον ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ, ΕΝΘΑ, πρὶν γενέσθαι τὸ θέατρον, ΤΑ ΙΚΡΙΑ ἐπήγνυον.

νων. *Juxta locum, ubi, antequam theatrum exstructum esset, tabulata posita erant.* Qua quidem emendatione nihil verius aut simplicius. Sic locutus est D. Joannes iv. 5. ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ὃ ἔδωκεν Ἰακὼβ Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Hesychius: Ὀρθία Ἄρτεμις. Οὕτως εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ΧΩΡΙΟΥ, ΕΝΘΑ ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἵδρυται.* PARS I.

ΑΙΓΙΑΖΕΙΝ.

Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθημένος.]

Versus, cujuscunque demum sit, notandus ob verbum αἰγιάζειν, quod haud alibi occurrit.† Metrum autem laborat, cui ita levi digito est succurrendum:

Σὺ δ' αἰγιάζεις ΕΝΘΑΔΙ καθημένος.
Tu vero capras pascis hic sedens.

---

* Phalaris Epist. cxxxv. p. 117. Edit. Boyle—Μηδὲ ἀνίστα τὸν Ὑμέναιον ἀπὸ τῆς ἑστίας, ΕΝΘΑ ἤδη· ἄξιον τὸ δώρημα τοῖς κομισομένοις ἀποδοχῆς νενομίκαμεν· φίλτατα γὰρ τὰ ΧΩΡΙΑ τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν, ΕΝΘΑ ἂν τὰ πρῶτα θεσμὰ ἀπόθωνται παρθενίας. Item Pausanias in Attic. p. 42. Edit. Kuhnii: Τοῦ δὲ ἱεροῦ τοῦ Σαράπιδος οὐ πόρρω ΧΩΡΙΟΝ ἐστὶν, ΕΝΘΑ Πειρίθουν καὶ Θησέα συνθεμένους ἐς Λακεδαίμονα καὶ ὕστερον ἐς Θεσπρωτοὺς σταλῆναι λέγουσι. Confer et eundem in Messen. p. 345.

† An αἰθριάζειν?—Theophylact. Epist. lv. p. 88. Edit. Meursii: Τὸ γὰρ οὐκ ἂν μοι γένοιτο ΑΙΘΡΙΑΣΑΝΤΙ, ὅπου φωλεύων οὕτω διάκειμαι;

PARS I.

Ita reddunt Interpretes. Ut vero ὧδε et ὡδί, sic ἐνθάδε et ἐνθαδί. Nihil notius apud Atticos. Aristoph. Ran. 202.

> Οὔκουν ΚΑΘΕΔΕΙ δῆτ' ΕΝΘΑΔΙ γάστρων;———
> *Non igitur hic sedibus tu, venter popa?*

Idem Equit. ver. 487.

> Καὶ τὰς μαχαίρας ΕΝΘΑΔΙ καταθήσομαι.

ΑΙΘΗΡ——Ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ' αἰθέρος.] "Hæc apud Sophoclem legisse memini: quam-"vis locum nunc in promptu non habeam." *Kuster*. Hæc Pindaro adjudicavit Rittershusius ad Oppian. Hal. iv. 568. et post eum Barnesius ad Eurip. Iphig. Taur. ver. 1445. Sed perperam. Leguntur enim hæc verba apud Aristoph. Thesmoph. ver. 1076, qui et ipse hausit ex Euripide in Andromedâ; uti recte vidit Cl. Kusterus ad locum. Vide etiam infra v. Ἴπτευμα, ubi auctius legitur hoc fragmentum. Nemini autem mirum videatur, quod unus idemque locus tum apud Comicum, tum apud Tragicum comparuerit. Solebant enim Comici ῥήσεις nonnullas a Tragicis mutuari, nunc ut majorem gratiam fabulis suis conciliarent, nunc ut auctores risu ludoque exciperent.* Id quod

* Hujusmodi exempla videas apud Stobæum in Excerpt. de Rerum Natura, p. 139. Edit. Grotii. Vide et Fabricium ad Sext. Empiricum, p. 274.

sæpissime

sæpissime fecit Aristophanes. Fecit et Menander, ex quo versiculum istum Paulino usu celeberrimum, PARS I.

Φθείρουσιν ἤθη χρῆσθ' ὁμιλίαι κακαὶ,

laudat non semel Hieronymus ad Pauli Epistolas.* Quocum faciunt et Scholiastæ Græci ad 1 Corinth. xv. 33. in MSS Steph. et Laud. Quorum prior ex *Thaïde* Menandri desumptum esse ait; concinente universo Eruditorum choro. Atqui senarium istum τραγικὸν vocat, haud sublestæ quidem fidei testis, Clemens Alexandrinus Stromat. i. p. 350. Πρός γ' οὖν Κορινθίους περὶ τῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως διαλεγόμενος, ΙΑΜΒΕΙΩι ΣΥΓΚΕΧΡΗΤΑΙ ΤΡΑΓΙΚΩι· Τί μοι ὄφελος, λέγων, εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται; φάγομεν καὶ πίομεν· αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν. Μὴ πλανᾶσθε· Φθείρουσιν ἤθη χρῆσθ' ὁμιλίαι κακαί. Facile autem componendæ sunt istæ lites.† Nimirum Menander, ut *Thaïdem* suam purpureo quodam panno con-

---

* Ex eodem hunc versiculum laudat Tertullianus. Vide Rittershusium ad Isidorum, iv. 35. Citatur etiam ab Eusebio in Præpar. Evang. p. 249.

† Non aliæ videntur lites de isto Sophocleo:

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.

Ad quem versiculum ita Zenobius in Proverb. Cent. V. 98. Τοῦτο Σοφοκλέους ἐστὶν ἐξ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. Πλάτων δὲ Εὐριπίδου φησὶν εἶναι τὸ ἰάμβιον. Καὶ οὐδὲν θαυμαστόν. Συμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις οἱ Ποιηταί. Vide Andr. Schottum ad locum.

PARS I. decoraret, versiculum istum ἠθικὸν ex Euripide mutuatus est;* ad quem proinde jure suo referendum esse monet Socrates in Histor. Eccles. lib. iii. cap. 16. cujus verba, quia elegantissima sunt, et omnibus, qui harum venerum haud penitus expertes atque ἄγευστοι sunt, facile arridebunt, hic adscribenda esse duximus: Εἰ δέ τις ἡμᾶς βιαίως ταῦτα λέγειν νομίζει, σκοπησάτω ὅτι ὁ Ἀπόστολος ἐ μόνον ἐ κωλύει μανθάνειν Ἑλληνικὴν παίδευσιν, ἀλλὰ γὰρ φαίνεται καὶ αὐτὸς μὴ ἀμελήσας αὐτῆς, ἕνεκεν τῦ γνῶναι πολλὰ τῶν εἰρημένων τοῖς Ἕλλησιν. Ἐπεὶ πόθεν ὁρμώμενος ἔλεγε, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαὶ, εἰ μὴ τὺς Ἐπιμενίδυ τοῦ Κρητὸς, ἄνδρος τελεστῦ ἀνεγνώκει χρησμὺς· ἢ πόθεν ἐγνώκει τὸ, Τῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμὲν, εἰ μὴ τὰ Φαινόμενα τῦ ἀστρονόμυ Ἀράτυ ἠπίστατο. Ἀλλὰ καὶ τὸ, ΦΘΕΙΡΟΥΣΙΝ ΗΘΗ ΧΡΗΣΤΑ ΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΚΑΙ, δείκνυσι μὴ ἀνήκοον τῶν ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ δραμάτων τυγχάνοντα.

ΑΙΘΡΙΑ.—Ξενοφῶν Οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες, δίκην ἔδοσαν, ὑπὸ τῆς αἰθρίας κακῶς σκηνῦντες.] Fragmentum

---

* Id quod fecisse videtur idem Comicus ex Æschylo. Vide Stobæi Floril. p. 157. Ita Tragicus:

Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Iisdem fere verbis Menander:

Οἴκοι μένειν χρὴ, καὶ μένειν ἐλεύθερον,
Ἢ μηκέτ εἶναι, τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

mentum hoc depromptum est ex Xenoph. Exped. Cyr. lib. iv. 4. 9. p. 328. ubi paulo aliter legitur: Ὅσοι δὲ, ὅτε τὸ πρότερον ἀπῄεσαν, τὰς οἰκίας ἐνέπρησαν, ὑπὸ τῆς αἰθρίας δίκην ἐδίδοσαν, κακῶς σκηνοῦντες.* Ubi distinguendum vel auctoritate Suidæ, ὑπὸ τῆς αἰθρίας, δίκην ἐδίδοσαν, κακῶς σκηνοῦντες. *Pœnas dederunt, sub dio in tentoriis male habitantes.* Quod non notassem, nisi virum doctissimum ad Xenophontem ista fraude deceptum animadvertissem.

ΑΙΚΑΛΛΕΙ. Θωπεύει. Κινεῖ. Προτρέπεται. Τὴν βασιλέως θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων δάφνην. Λέγεται καὶ ὑπαικάλλειν. Τὴν Ἀντωνίου θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων ἅμα φάτνην. Priorem partem hujus Articuli descripsit Suidas, idque nullo judicio, ex Schol. ad Aristoph. Eq. ver. 211.

Τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με——

Ubi Schol. Αἰκάλλει. Θωπεύει. Γράφεται καλεῖ με, (lege: καὶ καλεῖ με,) ἀντὶ τοῦ, κινεῖ, προτρέπεται. Vides jam quam negligenter hæc administrarit Suidas. Neque enim verba illa, κινεῖ, προτρέ-

* Sozomen. Hist. Eccles. lib. vi. cap. 2. Τῆς τε γὰρ γῆς συνεχῶς ὑπὸ χαλεπωτάτων σεισμῶν τινασσομένης, καὶ τῶν οἰκημάτων ἐρειπομένων, οὐκ ἀσφαλὲς ἦν οἴκοι, ὥστε ΑΙΘΡΙΟΥΣ διατρίβειν. Dio Chrysost. Orat. ix. p. 142. Ὅσοι κακῶς ἐσκήνουν, καὶ τούτου ἠπόρουν. Legendum: ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΗΠΟΡΟΥΝ.

πεται

PARS I. πιται ad vocem Αἰκάλλει pertinent, sed ad alteram lectionem Καλεῖ. Deinde duo exhibet fragmenta Suidas, quorum prius non nisi litura sanandum est. Locum enim non suum occupat; in posteriori autem recte emendatur. Est enim, si quid video, unum atque idem fragmentum; quodque auctius legas v. Ἄλβιος et v. Ὑπαικάλλων.

E.

ΕΒΡΑΓΧΙΑΖΕ. Κεκοπίακεν.] Psalm. lxviii. 4. ubi LXX. ΕΚΟΠΙΑΣΑ κράζων, ΕΒΡΑΓΧΙΑΣΕΝ ὁ λάρυγξ μου.* *Defatigatus sum clamando, et meum guttur est raucum.* Ad hunc locum respexit Suidas. Idem est Βραγχᾶν, Βραγχιᾶν, et Βραγχιάζειν· De quibus Hesychius, Pollux, alii. Confer et Etymologum in v. Βραγχιάζω, qui et eundem Psalmographi locum ad partes vocat.

ΕΓΚΑΤΩΙΚΟΔΟΜΗΣΕΝ. Ὁ δὲ πατὴρ μηνίσας τὸν παῖδα ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ παλλακῇ, ἐπήρωσεν αὐτὸν, καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. †] Locus luxatus est et mutilus. Lego certissime: Ὁ δὲ πατὴρ ΛΑΒΩΝ

---

* Libanius Tom. i. p. 309. Edit. Wolf. Οὐ βράγχος τῇ φάρυγγι προσιστάσιν.

† Vide Suidam in v. Ἀναγυράσιος, ubi hæc historia est.

τὸν

τὸν παῖδα ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ παλλακῇ, ΜΗΝΙΣΑΣ ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. *Pater autem iratus, quod filium in pellice sua deprehendisset, eum oculis privavit et parietibus struxit.* Solenne autem est verbum λαμβάνειν,* in re hujusmodi. Lysias pro Cæde Eratosthenis p. 17. ΕΠΙ ΔΑΜΑΡΤΙ τῇ ἑαυτοῦ ΜΟΙΧΟΝ ΛΑΒΩΝ. *Mœchum in uxore deprehendens.* Philostrat. vit. Apollon. viii. 7. Καὶ τὸ μοιχεύειν μὲν, ὃν λανθάνουσι χρόνον, γαμεῖν δὲ ἃς ἐμοίχευσαν, ὅταν ΕΠ' ΑΥΤΑΙΣ ΛΗΦΘΩΣΙ. *Et mœchari, quamdiu clanculum id fieri queat, matrimonio autem sibi jungere quas corrupissent, ubi deprehensi in eis essent.*

PARS I.

Sophocl. Aj. ver. 1313.

Αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ΕΦ ΗΙ
ΛΑΒΩΝ ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτεύσας πατὴρ
Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.

Ita scribendum cum Scholiasta ob metrum, non φυτεύσας. Sophocl. Trachin. ver. 314.

Τίς δ' ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ ΦΙΤΕΥΣΑΣ πατήρ.

Locus autem ita vertendus est:

* Heraclides de Polit. Cap. I. ΛΑΒΩΝ ΕΠΙ ΤΗ ΘΥΓΑΤΡΙ Λαμώνη ΜΟΙΧΟΝ. Artemidor. iii. 51. Κατέλαβεν ἐπὶ τῆς ἐρωμένης. Legendum: ΕΠΙ ΤΗ ΕΡΩΜΕΝΗ. Demosthenes contra Neæram p. 586. Edit. Taylor. ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΜΟΙΧΟΝ ΕΠΙ ΤΗ ΘΥΓΑΤΡΙ. Confer etiam Suidam ad v. Πωλῶσι, et Valcken. Diatrib. Eurip. p. 263.

Ex

PARS I.

Ex matre vero Cretensi es natus, in qua
Cum pater tuus adulterum deprehendisset,
Jussit eam mutis piscibus laniandam in mare abjici.

ΕΓΚΟΜΒΩΣΑΣΘΑΙ. Ἀπολλόδωρος Καρυςίοις ἀπολιπȣ̃σι· Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμος· Εἴγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς. Ἀμύκῳ.] Recte vir doctissimus Gatakerus nostras: Ἀπολλόδωρος Καρύςιος Ἀπολιπȣ́ση. *Apollodorus Carystius in fabula quæ* Ἀπολιπȣ̃σα *inscripta est.* Quocum facit et Photius. Sed in versibus Apollodori et Epicharmi constituendis parum vidit vir optimus. Ego totum locum ita redintegrandum esse censeo: Ἐγκομβώσασθαι. Ἀπολλόδωρος Καρύςιος Ἀπολιπȣ́σῃ·

—— Τὴν ΕΠΩΜΙΔΑ
Πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην.

ἘΠΙΧΑΡΜΟΣ Ἀμύκῳ·

ΕΥΓΕ μὲν,* ὅτ' ΕΠΩΜΙΣ ΕΓΚΕΚΟΜΒΩΤΑΙ † καλῶς.

* Theophylact. Epist. xix. p. 29. Ed. Meursii: Ἀλλ' ΕΥΓΕ ὅτι τοῖς καθ' ἡμᾶς ἐπιφάνης μέρεσιν ἀλεξίκακος, ὡς ταῦτα γε ἤδη ἀπέγνωςο ϰ̀ Λυσίας ἂν εἶπεν.

† Vide Hesychium v. Κοσσύμβη. Confer et Longum Pastor. ii. 60. Varro apud Nonium p. 542: *Encombemata ac parnacidas.* Lege: *atque* ARNACIDAS. Hesychius ad v. Ἀρνακίδες. Ἀρνῶν κώδια.

Bene

Bene est, quod epomis mihi recte et decore constricta est. PARS I.

Verba Apollodori, quæ male sollicitarunt viri docti, recte repræsentant Suidas et Photius. Comici enim anapæstum in secundo loco facile admittunt. Quid quod versus eo pacto suavior et numerosior erit. Senarium autem Epicharmi ita constituimus, ut ἀρτίπους sit, et sensu quidem optimo. Illud ἐπωμις, quod inseruimus, facile nobis suggessit Apollodori locus. Recte autem ἐγκεκόμβωται exhibet Photius; cujus locum, quia eximie huc facit, et viros doctos, qui ad Suidam scripserunt, elusit omnes, hic adscribere est visum. Est autem in Epist. 156. ubi de illo D. Petri I Epist. v. 5. Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε agit. Θαυμάζω μάλιστα, εἰ καί σοι γραμματικευομένῳ, καὶ ταῖς τῶν ποιητῶν λεσχηνεύοντι μελέταις, ΤΟ ΕΓΚΟΜΒΩΣΑΣΘΑΙ βαρβάρου φωνῆς, ἀλλ᾽ οὐχ Ἑλληνικὴ λέξις, ἔδοξεν. Ὁ μὲν γὰρ μακάριος καὶ κορυφαῖος Πέτρος, οὐδὲν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων σπουδάζων, ταύτην τοῖς ἑαυτοῦ παρείληφε γράμμασιν· οὐ γὰρ ἠχώ τινα καὶ τέχνην ῥημάτων, οὐδὲ λεξιδίων ψόφον, καὶ κτύπον ῥημάτων, δι᾽ ὧν τινες τὰ τῶν μειρακίων ὑπογαργαλίζουσιν ὦτα, καὶ κρότον ἑαυτοῖς ἐγείρουσιν ἐκεῖθεν, ἀλλὰ ψυχῶν σωτηρίαν τοῖς ἀκροαταῖς ἐνθεῖναι φροντίδα ἐτίθετο. Σὲ δὲ οὖν ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ μάλιστα καὶ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΥΣΤΙΟΥ τῶν σῶν μεμνημένον, ἔχρην περιπτύσσεσθαι

σεσθαι

PARS I. σιωπᾷν μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν τῇ λέξει. Ὁ μὲν γὰρ πολλαχῦ, ϗ κατὰ διαφόρυς ἐγκλίσεις σχηματίζων τὴν λέξιν, ἐχρήσατο ταύτῃ. ΕΓΚΕΚΟΜΒΩΤΑΙ γὰρ, φησὶ, καὶ ἀπαρεμφάτως, ΕΓΚΟΜΒΩΣΑΣΘΑΙ. Ο ΔΕ ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ ΕΝ ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΗι (εἰρήσθω γὰρ εἰς τὴν σὴν χάριν ϗ ἡ χρῆσις) ΤΗΝ ΕΠΩΜΙΑΝ (lege, ΕΠΩΜΙΔΑ) φησὶ, ΠΤΥΞΑΣΑ ΔΙΠΛΗΝ ΑΝΩΘΕΝ ΕΝΕΚΟΜΒΩΣΑΜΗΝ. Οὓς ἔχρην ἀναλαμβάνοντα, μὴ βαρβαροφωνίας τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα αἰτιᾶσθαι, ὑπερθαυμάζειν δὲ μᾶλλον, ὅτι καὶ τῆς τοιαύτης σπυδῆς ὡς παιδιᾶς ὑπερορῶν, ὅμως κατὰ τὺς τῶν Ἑλληνικῶν κριτὰς ὀνομάτων ἐςὶν ὗ, (lege, ἐςὶν ὗς,) τὰς ἑαυτῦ ἐπιςολὰς ἐξεδίδυ. Cæterum hanc fabulam Ἀπολιπῦσαν, quam Apollodoro Caryſtio adſignant Photius et Suidas, Apollodoro Geloo adſcribit Athenæus. Sic ſolent ſcilicet Grammatici. De quo conſulendus doctiſſimus Gatakerus in Miſcellaneis.

ΕΓΚΡΑΓΩΝ. Λόγοις κατεξαναςάς. Διαλοιδορησάμενος. Δοτικῇ συντάσσεται.] Syneſius Epiſt. 79. ΕΓΚΡΑΓΩΝ γὰρ ΑΥΤΩι δίς πυ ϗ τρὶς, καὶ τοῖς ἐξ ἁμάξης ΛΟΙΔΟΡΗΣΑΜΕΝΟΣ. Quem locum ante oculos habuiſſe videtur Suidas. Verbo uſus eſt Ariſtoph. in Plut. ver. 428.

ΕΝΕΚΡΑΓΕΣ ΗΜΙΝ ὐδὲν ἠδικημένη.

ΕΓΚΡΑΤΗΣ.—Ἔλεγεν ὁ Λεωργὸς τῶν φθανυσῶν ἰάσεων τύχῃ μᾶλλον, ἢ βυλήσει Θεῦ ἐγκρατὴς γεγονέναι.

νῆναι. *Leorgus dicebat, se casu potius quam voluntate Dei ante sanatum fuisse.*] Quis fuerit iste *Leorgus*, juxta scio cum iis qui nesciunt maxime. Interea locum ita vertendum censeo: *Dicebat* ille nebulo *se casu potius quam voluntate Dei ante sanatum fuisse.* Hesychius: Λεωργὸν, κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον.* Verbi sedes apud Æschylum est in Prometh. ver. 5. PARS I.

—— τόνδε πρὸς πέτραις
Ὑψηλοκρήμνοις ΤΟΝ ΛΕΩΡΓΟΝ ὀχμάσαι.

ΕΘΝΟΠΑΚΤΟΥ.† Ὁ Ἰώσηπος λέγει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Μακκαβαίων.] "Apud Joseph. de Maccab. "cap. xvi. sed ubi legitur Ἐθνοπάτορα, i. e. *pa-"trem gentis*: ut Pearsonius etiam observave-"rat." *Kuster.* Fallitur eruditissimus Præsul, et cum eo Kusterus. Locus enim Josephi, quem respexit Suidas, est cap. vii. ubi ita legitur: Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ Ἀαρὼν τῷ θυμιατηρίῳ καθωπλισμένος διὰ τοῦ ΕΘΝΟΠΛΗΚΤΟΥ πυρὸς ἐπιτρέχων τὸν ἐμπυριστὴν ἐνίκησεν ἄγγελον.‡ *Quemadmodum enim pater Aaron thuribulo instructus, per ignem late grassantem in populum cursitando,*

* Archilochus apud Euseb. Præpar. Evang. p. 687.

Ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος, σὺ δ' ἔργα
Ἐπ' ἀνθρώπους ὁρᾷς ΛΕΩΡΓΑ τε καὶ ἀθέμιστα.

† Forsan: Ἐθνοπλάγκτου.

‡ Vide Numer. xvi. 47. 48.

ustulatorem

PARS I. *ustulatorem Angelum devicit.* Hinc Suidas emendandus est.

ΕΚΜΗΡΥΟΜΕΝΟΥΣ. *Δυσχερῶς ἐκμηρυομένους καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας· ἀντὶ τοῦ, ἀναλεγομένους.*] Polybius lib. iii. p. 283. *Μετὰ δὲ ταῦτα θεωροῦντες τὸ τῶν ὑποζυγίων πλῆθος, καὶ τοὺς ἱππεῖς δυσχερῶς ἐκμηρυομένους καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας, ἐξεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ συμβαίνοντος ἐξάπτεσθαι τῆς πορείας.* Ex hoc loco suam notam decerpsit Lexicographus noster.

ΕΚΡΗΓΜΑΤΑ. *Τὰ ἐκ τῶν χειμάῤῥων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα.**] . Polybius lib. xii. p. 925. *Τοὺς γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν* ΧΕΙΜΑΡΡΟΥΣ *καταφερομένους τοσαῦτά φησι ποιεῖν* ΕΚΡΗΓΜΑΤΑ *κατὰ τὸ* ΠΕΔΙΟΝ, *ὥστε καὶ τῶν Περσῶν κατὰ τὴν φυγὴν διαφθαρῆναι λέγουσι τοὺς πλείστους ἐν τοῖς τοιούτοις* ΚΟΙΛΩΜΑΣΙ. Ad hunc locum sine dubio respexit Suidas.

ΕΚΣΑΛΕΥΣΟΝ ΑΥΤΟ. *Ἐξένεγκον. Ἦν δὲ ἐμπὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ.*] Vide Aristoph. in Lysist. v. 1027. et Schol. ad locum, unde hæc Suidas descripsit.

* Plutarchus in Alexandro p. 80. Edit. Bryani: *Τραχὺν δὲ Ὑδάσπην ὑπὸ τοῦ χειμῶνος ἐπιόντα καὶ μετέωρον,* ΕΚΡΗΓΜΑ *ποιῆσαι μέγα, καὶ πολὺ μέρος ἐκείνῃ φέρεσθαι τοῦ ῥεύματος.*

ΕΛΕΛΕΥ.

ΕΛΕΛΕΥ. Ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ— PARS I.
καθὰ καὶ Ἀχαιὸς Ἐρέτριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς.

Ὥρα βοηθεῖν ἐστίν. Ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.
Προσλαβέτω τὶς χειρὶ φασγάνε λαβῆς,
Σάλπιγγι δ' ἄλλος, ὡς τάχος, σημαινέτω.
Ὥρα ταχύνειν. Ἐλελεῦ.———]

" Ut metrum versus secundi fulciatur, vel scri-
" bendum est, Καὶ προσλαβέτω τὶς, vel Προσλαμ-
" βανέτω τίς. Interdum enim et Anapæstus in
" secunda sede senarii Iambici pro Iambo poni
" solet." *Kuster*. Achæi versus elegantissimi sunt, sed qui gemino morbo laborant. Peccant enim cum in metrum, tum in Græcismum. Quod non animadvertit Cl. Kusterus. Græci enim non προσλαβεῖν λαβῆς, sed προσλαβέσθαι λαβῆς dicunt. Aristoph. Lysist. v. 200.

Καθεῖσα ταύτην ΠΡΟΣΛΑΒΟΥ ΜΟΥ ΤΟΥ ΚΑΠΡΟΥ.*

* Versus apud D'Orvill. ad Charit. p. 332. sic se habet:

—— φιλήσας προσλαβέσθαι ΣΑΡΚΙΟΝ.

Sed barbare. Vide autem S. Marc. viii. 32. Act. Apost. xxviii. 2. In Act. Apost. xxvii. 34. legendum ex Codd. MSS: ΜΕΤΑΛΑΒΕΙΝ τροφῆς. Confer. cap. ii. 46. et Sozomen. p. 220. Ὑπὸ δὲ τῆς μερίμνης, ἤδη τῆς νυκτὸς ἐπιγινομένης ΜΕΤΑΛΑΒΩΝ ΤΡΟΦΗΣ, ἐπὶ θρόνου καθεζόμενος, εἰς ὕπνον ἠνέχθη.

PARS I. Deinde metrum quoque, ut dixi, laborat. Quod quidem partim vidit Kusterus, sed medelam non vidit. Emendatio enim utraque viri doctissimi etiam hoc incommodi in se habet, quod anapæstum in secundam sedem admiserit. Quod respuunt Tragici. Fortasse non deerit, ut diversa sunt hominum judicia, qui rem ita conficiendam putaverit:

Τὶς προσλαβέσθω χειρὶ φασγάνου λαβῆς.

Sed illud encliticum τὶς in initio versus ferri non potest. Quare nihil jam restat, nisi ut more Atticorum, quibus istiusmodi tmesis haud infrequens est,* verbum illud προσλαβέσθω discindamus, et senarium ita tandem constituamus:

Πρός τις λαβέσθω χειρὶ φασγάνου λαβῆς.

Quod verum est. Cæterum pæne oblitus sum monere legendum, Ἐλέλελεῦ, tetrasyllabῶς scilicet. Quomodo recte legitur apud Aristoph. Av. v. 363. cujus Scholiastam hic compilavit Suidas.

Ἐλελελεῦ, χωρεῖ, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν.

Ita scribendum ex lege metri. Versus enim est trochaicus tetrameter catalecticus. Locus autem Achæi ita scribendus et interpretandus est:

* Sic Plato in Phædro: ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου.

Ὥρα

῞Ωρα βοηθεῖν ΕΣΤ, ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.
ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΛΑΒΕΣΘΩ χειρὶ φασγάνȣ λαβῆς,
Σάλπιγγι δ' ἄλλος, ὡς τάχος, σημαινέτω.
῞Ωρα ταχύνειν. ΕΛΕΛΕΛΕΥ.——

Tempus eſt opem ferendi; ego vero dux veſter ero.
Alii diſtringant gladios; alii ocyus tuba ſignum dent.
Nullus eſt morandi locus. Eleleleu.

ΕΛΛΟΓΟΣ. ῞Οταν ᾖ δῆμος ἔλλογος τὸ ἀρχόμενον.] "Ex lacero hoc et mutilo fragmento "nullus ſenſus elici poteſt." *Kuſter.* Syneſius de Regno p. 6. Ed. Petavii: ῞Οςις οὐ πιαίνει τὴν ἀγέλην, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἀγέλης θέλει πιαίνεσθαι, τȣ̃τον καλῶ μάγειρον ἐπὶ βοσκημάτων, τȣ̃τον ἀποφαίνω τύραννον, ΟΤΑΝ ΗΙ ΔΗΜΟΣ ΕΛΛΟΓΟΣ ΤΟ ΑΡΧΟΜΕΝΟΝ. *Qui gregem non ſaginare, ſed a grege ipſe ſaginari vult, eum inter pecora coquum appello; eum Tyrannum eſſe cenſeo, ſi quod ſubditum eſt, populus ſit ratione prœditus.* Hinc Suidas notulam ſuam deprompſit, atque hinc facile ſuppleri et illuſtrari poterit. Vox autem ἔλλογος, quod notandum, ex rarioribus eſt.

ΕΛΥΓΩΣΕΝ. ῎Εκαμψε. Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. Τȣτέςιν, ὁ χρυσός.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra voce Δανάη. Eſt autem pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vii. p. 588.

PARS I.

Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κλῇδας ἐλέγχει,
Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὅδε φρένα· μή τις ἐραστὰς
Λιστέσθω Παφίαν ἀργύριον παρέχων.

Eleganter Philoſtratus Epiſt. 68 ad meretriculam: Μισθώματα λαμβάνεις. Καὶ γὰρ ἡ Δανάη χρυσὸν καὶ στεφάνους δέχεται. Τοῦτο μὲν καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἡ παρθένος. Quæ et corrupta, et peſſime diſtincta, ita ſunt refingenda: Μισθώματα λαμβάνεις· Καὶ γὰρ ἡ ΔΑΝΑΗ ΧΡΥΣΟΝ. Καὶ στεφάνους ΔΕΧΗΙ· ΚΑΙ τοῦτο μὲν καὶ ἡ Ἄρτεμις ἡ παρθένος. *Mercedem accipis: Et Danaæ etiam aurum accepit. Corollas accipis: Atque ita quoque Diana virginitate celebris.*

ΕΜΒΟΛΙΜΟΣ. Ἀτελής. Ἱπποκράτης· Παῖδές ἐμβόλιμοί τινες. *Hippocrates: Quidam imperfecti pueri.*] Ἀποσπασμάτιον hoc, tanquam magni illius Hippocratis fœtum nobis venditat Interpres. Sed fallitur vir bonus. Eſt enim Senarius ex Eupolidis Δήμοις, atque ita ſcribendus:

Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες.*

Ariſtoph. Nub. v. 997.

Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι
βλιτομάμμαν.

Ubi Schol. Οὗτοί εἰσι, Τελέσιππος, Δημοφῶν,

* Vide Photium in Lex. MS. ad v. Σύους. Τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, καὶ τοὺς Παναιτίου καὶ Μίμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες. Conſulas Albert. in Heſych. v. Σῦς.

Περικλῆς,

Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑνοδίαν. Καὶ Εὔπολίς φησὶν ἐν Δήμοις· PARS I.

Ἱπποκράτυς τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
Βληχητὰ τέκνα, κοὐδαμῶς τοῦ τρόπυ.

Versus posterior claudicat, atque ita est sublevandus: κοὐδαμῶς τὐμοῦ τρόπυ. Aristoph. Thesmoph. v. 581.

Φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς ΤΟΥΜΟΥ ΤΡΟΠΟΥ.

Idem in Vesp. v. 996.

Ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα, ΚΟΥ ΤΟΥΜΟΥ ΤΡΟΠΟΥ.

Locus ita vertendus: *Hippocratis autem filii sunt subdititii, et stupidi, et meis quidem moribus nequaquam adcommodati.* Vide etiam Suidam infra v. Ἱπποκράτυς, ubi ista Scholia paulo auctiora leguntur, quippe quæ ex veteribus et melioribus libris, quam qui nunc exstant, sine dubio descripta sunt.

ΕΜΒΡΑΧΥ—Ἀντὶ τοῦ, ἐλάχιστον.

Ποῦ δ' ὐχὶ διαβέβληται, ὅπυ περ ἔμβραχυ
Εἰσὶν θεαταί; ——]

Scribendum: διαβέβληχ', ὅπυ.* Quomodo recte legitur apud Aristoph. Thesmoph. v. 397. unde hunc locum deprompsit Suidas.

ΕΜΙΤΡΩΣΑΤΟ. Ἐζώσατο. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζύσαις·

* Vide Albert. ad Hesychium in v. Ἐμβραχυ.

PARS I.

K' Ἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
Ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς.]

Audiendus vir doctissimus ad Aristoph. Thesmoph. ver. 170. ex quo hic locus excerptus est. "Citant hunc locum Harpocrat. v. Ἰωνι-"κὸς, et Suidas v. Ἐμιτρώσατο. Cæterum par-"ticula τὲ in hoc versu redundat. Deinde pro "διεκίνουν, Valesius ad Harpocrat. v. Ἰωνικὸς, "legit διεκινοῦντ' (i. e. διεκινοῦντο,) quod non dis-"plicet. Intelligeudus autem est hic locus de "saltatione molli, quali Iones uti solebant: ut "vel ex Horatii loco constat;

Motus doceri gaudet Ionicos."

Kuster. Recte quidem, si sensum loci spectes, Valesius, quo nemo fere elegantiori ingenio has literas tractavit, legebat, διεκινοῦντο, *se movebant*. Quod vero dicit Kusterus particulam τὲ redundare, in hoc judicium ejus desidero. Sed ne sic quidem versus sanus erit; imo, quod nec Valesius nec Kusterus viderat, misere oneri succumbit. Verbum enim κινεῖν primam semper producit. Quo pacto quartam sedem degravat spondeus. Vide igitur an nos rem acu tetigerimus:

————————Ἀνακρέων ὁ Τήιος,
K' Ἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
Ἐμιτροφόρουν τε καὶ ΔΙΕΚΛΩΝΤ' Ἰωνικῶς.*

* Dionysius Halicarnass. Tom. ii. p. 310. Edit. Hudsoni: Ἰωνικὸς καὶ διακεκλασμένους. Dio Chrysost. Orat. xxxiii. p. 411. Καὶ

πάντα

Hesych. Διακλῶν, θρύπτων. Idem: Ἰωνικὸν, τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ καλεαγότος, ἢ θηλυκοῦ. Pollux iv. 91. ubi περὶ ὀρχήσεως agit. Λυγίσαι τὸ σῶμα, κάμψαι, ΚΛΑΣΑΙ. Quare διακλᾶσθαι Ἰωνικῶς est, *corpus instar Ionum molliter movere, saltare.* Horatio, *artubus frangi.* Locus autem ita vertendus est:

Anacreou et Alcæus, qui musicis gratiam et venustatem conciliarunt, Mitras gestabant, et molliter, more Ionum, saltabant.

Cæterum illud διεκινοῦντο est purum putum vocis διεκλῶντο interpretamentum; quod et in textum, contra artis regulas, ut usu evenit, viam sibi muniverat, et veram lectionem supplantaverat. Quod, ne cui mirum videatur, nam omnibus utique non datur nasum habere, insigni exemplo illustrabo ex Sophocl. Philoct. ver. 1326.

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιαδῶν,
Νόσȣ μαλαχθῆς τῆς δέ ————

Ubi vocem illam, quæ excurrit, ἀσκληπιαδῶν, non minus aversatur metri ratio quam Polyphemum Galatea. Nemini autem, qui aures

πάντα τρόπον διακλώμενος. Tatius p. 81. ἀθρυνομένοι καὶ διακλώμενοι. Confer etiam Platonem in Timæo p. 59. Suidam ad v. Σκορδινᾶσθαι, et denique D'Orvillium, ad Charit. p. 560.

 subactas

PARS I. ſubactas habet, dubium eſſe poterit quin Poëta dederit:

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.*

Nimirum Æſculapii filios Podalirium et Machaonem, Ἀσκληπιὰς ſive *Medicos* vocat. Recte autem expoſuerat Scholiaſtes ἀσκληπιαδῶν. Quæ interpretatio, alicujus Librarii imperitia, primariæ vocis ſedem, reclamante licet metro, occupavit.

ΕΝΑΗ. Ὄνομα κύριον. Καὶ ἡ νόσος.] Reſcribo, Ἕννα ——καὶ ἡ νῆσος. In quo tamen fallitur Suidas. Neque enim *Henna* eſt nomen inſulæ; ſed tantum oppidulum in media parte ſive umbilico Siciliæ *Henna* vocabatur. Reſpexiſſe videtur ad Callimach. Hymn. Cer. ver. 15.

Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης ΝΗΣΟΥ δράμες ὀμφαλὸν ΕΝΝΑΝ.

Ad quem locum conſulendus illuſtriſſimus Spanhemius. Recte autem Suidas, Ἕννα. Ὄνομα κύριον. Scriptor incertus, Sappho, opinor, apud Hephæſt. Enchir. p. 47.

Μόλις μὲν ΕΝΝΗ λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτῳ λίνον.

Ubi reponendum videtur, ΕΝΝΑ.† Nam hæc Dorica ſunt.

* Vide nos in Præfat. ad Emend. P. III. ſub finem.

† Vide Callimachi Fragmen. cxlvi. Bentl.

Φιλιστίρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν ΕΝΝΑ.

ΕΝΔΕΙΚΤΑΙ:

ΕΝΔΕΙΚΤΑΙ. Σπαράττεται γὰρ ὑπὸ ἐνδεικτῶν, κακῶς ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ. Ἤτοι συκοφαντῶν, κατηγόρων.—Ἐνδεικται. Οὗτοι ἦσαν κατὰ τὴν Ἀσίαν. Μὴ ἰάσῃς ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν κοινῶν ἀλαστόρων τῆς χώρας.] Utrumque hoc fragmentum deprompţum est ex Synesii Epistolis. Prius ex Epist. 118. Posterius autem ex Epist. 119. ubi ita legitur: Κωλυσάτω συγγενῆ μου σφόδρα αὐτανέψιον, ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν, κοινῶν ἀλαστόρων τῆς χώρας. Quod autem dicit Suidas, Οὗτοι ἦσαν κατὰ τὴν Ἀσίαν, in hoc adsentientem habet Philostratum vit. Sophist. in Quirino: Αἰτιωμένων δὲ αὐτὸν ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ ΕΝΔΕΙΚΤΩΝ, ὡς πρᾳότερον περὶ τὰς κατηγορίας ἢ αὐτοὶ διδάσκουσι· Καὶ μὴν πολλῷ βέλτιον, εἶπεν, ὑμᾶς λαβεῖν τὴν ἐμὴν πρᾳότητα, ἢ ἐμὲ τὴν ὑμετέραν ὠμότητα. PARS I.

ΕΜΠΟΙΝΙΜΟΝ. Θέσιμον. Ἐπιζήμιον.] "Vox "θέσιμον est suspecta: de qua Lector cogitet. "Portus legendum putabat τίσιμον a τίω: sed "quæ conjectura mihi non probatur." *Kuster*. Ut a κρίσις fit κρίσιμος, sic a τίσις, τίσιμος. Sed hoc infortunio vox ista laborat, quod nullibi legatur. Quare audacter rescribo, ne literula quidem mutata: Ἐμποίνιμον, θέσμιον.* Suidas: Θέσμιον, νόμιμον. Hesych. Θέσμιον, δίκαιον. Atque

* Forsan: Θύσιμον.

in

PARS I. in isto sensu vox ἐμποίνιμος accipi videtur in proximo articulo. Σατορνῖνος ὁ ὕπατος τυραννίδα ἐπέθετο. Οἱ τοίνυν Ῥωμαῖοι ἀναγκαίαν αὐτῷ πίστιν ὑπισχνῆνται μᾶλλον, ἤπερ ἀληθεστέραν, καὶ καταγαγόντες ΕΔΙΚΑΙΩΣΑΝ θανάτῳ, ΟΡΚΟΥΣ ΟΥΚ ΕΜΠΟΙΝΙΜΟΥΣ ἡγησάμενοι εἶναι, ὥσπερ πρὸς τὸν κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσαντο. *Saturnino Consuli regnum affectanti, Romani necessariam potius quam veram fidem dederunt; eumque ad supplicium deductum morte mulctarunt: existimantes jusjurandum, quo se homini pessimo, et communi patriæ pesti obstrinxissent, nequaquam justum ac legitimum esse, atque idcirco impune violari posse.* Respexit autem Scriptor, quisquis demum fuerit, ad notum senarium apud Stobæum.

Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.*

ΕΝΑΙΣΙΜΟΣ. Δίκαιος. Καθήκων.

Ἐναισίμῳ δὲ συντύχοιμι, μηδὲ τῷ
Πονηρῶν συντυχών.]

Vide quam belle hæc digesserint Editores, et trimetrum nobis omnibus numeris absolutum concinnaverint. Cito vero evanescent istæ nugæ, cum semel locum indicavero, ad quem re-

---

* Ita Phurnutus de Nat. Deorum, cap. 24. p. 64. Ἀκύρους δὲ, οὐκ ἐμποινίμους ἔφασαν τοὺς ἀφροδισίους ὅρκους εἶναι.

spexit

ſpexit Suidas. Reſpexit autem ad Sophoclem in Oedip. Col. ver. 1478. PARS I.

Ἐναισίω δὲ συντύχοιμι,
μηδ᾽ ἄλαστον ἄνδρ᾽ ἰδὼν
ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.
Feliciter autem mihi eveniat,
Neque, quod hunc virum calamitoſum aſpexi,
Damnum pro gratia reportem.

Ubi Schol. Ἐναισίω δὲ συντύχοιμι. Μηδὲ πονηρῷ τινι συντύχω. Dicitur autem Ἐναίσιος et Ἐναίσιμος. Sed hoc Ἀττικώτερον, utpote Æſchylo et Euripidi familiare. Æſchyl. Agamemn. ver. 925.

——ἀλλ᾽ ΕΝΑΙΣΙΜΩΣ
Αἰνεῖν, παρ᾽ ἄλλων χρὴ τόδ᾽ ἔρχεσθαι γέρας.

Eurip. Alceſt. ver. 1077.

Μὴ νῦν ὑπέρβαιν᾽, ἀλλ᾽ ΕΝΑΙΣΙΜΩΣ φέρε.

Hinc Arrianus, Attici moris ſervantiſſimus, in Indicis: Ἔδοξε τῷ Νεάρχῳ ΕΝΑΙΣΙΜΑ λέγειν. Quare cum auctoritate Suidæ, tum ſermonis Attici ratione permotus, ita Sophoclis locum corrigendum cenſeo:

ΕΝΑΙΣΙΜΩι δὲ συντύχοιμι.

Recte autem ἐναισίμῳ, non ἐναισίμω. Quomodo legiſſe videtur Scholiaſtes, quem et exſcripſit Suidas. Sophocl. Philoct. ver. 684.

Ἄλλον

PARS I.

Ἄλλον δ' ὅτιν' ἔγωγ'
οἶδα κλύων, ἐδ' ἐσιδὼν ΜΟΙΡΑΙ
τῦδ' ΕΧΘΙΟΝΙ ΣΥΝΤΥΧΟΝΤΑ θνατῶν.

Ariſtoph. Ran. ver. 198.

Οἴμοι κακοδαίμων, ΤΩι ΞΥΝΕΤΥΧΟΝ ἐξιών;

Idem Veſp. p. 1314.

Τύπτων ἁπάντας, ἤν τις ΑΥΤΩι ΞΥΝΤΥΧΗι.

Ita legendum, non ξυντύχοι. Xenoph. de Inſtit. Cyri lib. 5. 4. 8. Διεσπαρμένοις δὲ τοῖς ἵπποις—ΣΥΝΤΥΓΧΑΝΕΙ.* Noſtræ autem emendationi, ut ingenue fatear, nonnihil obſtare videtur Sophocles in Philoct. ver. 319.

——οἶδα ΣΥΝΤΥΧΩΝ κακῶν
Ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας.

Sed videtur tantum. Eſt enim locus ad priorem normam exigendus, atque ita refingendus:

——οἶδα ΣΥΝΤΥΧΩΝ ΚΑΚΟΙΝ
ΑΝΔΡΟΙΝ ΑΤΡΕΙΔΑΙΝ ΤΗι Τ' ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΒΙΑι.†

---

* Eunapius in Ædeſio p. 52. Edit. Hieron. Commelini: Καὶ γὰρ αὐτὸς ᾤετο ξένοις μὲν ἀνδράσι Θεοῖς δὲ συντετυχηκέναι.
Euripides in Rheſo v. 864.

Δέδοικά γ' αὐτόν· καὶ τί μιν δράσοι φρένας,
Μὴ καὶ Δόλωνα συντυχὼν κατακτάνῃ.

Ubi minus accurate vertit Barneſ.

*Ne in Dolonem incidens interfeceri*t.

† Vide Weſſelingium ad Herod. iv. §. 141. p. 342.

Quod

Quod elegantius eſt longe. Plutarchus in Pompeio: ΔΥΟΙΝ ΑΝΔΡΟΙΝ (τὴν ἐπιθυμίαν) ἐκ ἐπέσχεν. Ita accipiendus Plutarchi locus, in quo quidem expediendo, vir non indoctus, Moſes Du Soul nugatur egregie. Sæpius autem viris doctiſſimis fraudi fuit numerus dualis, cujus, quia hic mentio incidit, exemplum unum atque alterum ſubjiciam. Antiphanes Comicus apud Stobæum p. 778.

> Λυπηρὸν ἀνθρώποισι καὶ τὸ ζῆν κακῶς
> Ὥσπερ πονηρῷ ζωγράφῳ τὰ χρώματα
> Πρώτιστον ἀφανίζουσιν ἐκ τοῦ σώματος.

Parum feliciter emendabit Grotius, πονηροὶ ζωγράφοι. Quinetiam, quod virum magnum fugit, deſideratur articulus ante λυπηρὸν, quem tamen metri ratio non admittit. Vocabula enim λύπη, λυπεῖν, et λυπηρὸς primam ſemper producunt. Sed poëtæ manus non longe petenda eſt. Scribendum:

> Λύπη γὰρ ἀνθρώποισι καὶ τὸ ζῆν κακῶς
> Ὥσπερ πονηρὼ ζωγράφω ———
> *Mæror hominibus et vita laborioſa,*
> *Velut duo mali pictores, id agunt inprimis,*
> *Ut colorem omnem ex corpore aboleant.*

Euripides apud Stobæum p. 787.

> Λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.

Poteris

Poteris etiam ſcribere,

Τὸ λυπρὸν ἀνθρώποισι καὶ τὸ ζῆν κακῶς.

Idem eſt λυπρὸν et λυπηρόν. Suidas, Λυπρὸν, λυπηρόν. Eurip. Alceſt. ver. 273.

Ὤι μοι· τόδ' ἔπος ΛΥΠΡΟΝ ἀκούω.

Eadem plane labes dedecorat Ionem Chium apud Plutarchum in Libello de Tranquillitate Animi, p. 466. Φίλων δ' ὅ, τ' ἐλθὼν λυπηρὸς, ὅ, τ' ἀπιὼν βαρὺς, ὡς ὁ Ἴων φησίν. Reſcribe cum Grotio:

——ὅ, τ' ἐλθὼν ΛΥΠΡΟΣ, ὅ, τ' ἀπιὼν βαρύς.

Proxime emendandum ſe offert Diodorus Siculus lib. i. cap. 11. Φύσιν δὲ συμβάλλεσθαι πλεῖστα εἰς τὴν τῶν ἁπάντων ζωογονίαν τῶν θεῶν τούτων, τὸν μὲν πυρώδους καὶ πνεύματος, τὸν δὲ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ, κοινῇ δὲ ἀμφοτέρους ἀέρος. Quem quidem locum minus perſpexiſſe videntur Editores. Nec mirum. Oratio enim manca eſt et ſolœca. Nos eleganter emendavimus: ΦΑΣΙ δὲ συμβάλλεσθαι——ΤΩ ΘΕΩ ΤΟΥΤΩ. *Aiunt vero deos iſtos* (Iſim et Oſirim) *plurimum conferre ad generationem omnium: hunc ad generationem ignis et ſpiritus, illam aquæ et terræ, utrumque autem communiter ad generationem aëris.* Atque hæc hactenus.

ΕΝΕΚΑΨΑ. Ἐξέπτυσα. Κατὰ βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐνέκαψα.] " Hæc interpretatio nihil

" ad

“ ad rem facere videtur. Aliud eſt ἐγκάπτειν, “ ut ex Ariſtophane aliiſque ſcriptoribus con- “ ſtat. Quare Lector cogitet. Mihi enim in “ præſens nihil in mentem venit, quod ad loci “ hujus illuſtrationem facere poſſit.” *Kuſter*. Exſcripſi tantum priorem partem notæ Kuſterianæ. Nam quæ ſequuntur longe ineptiſſima ſunt. Recte autem vidit vir doctiſſimus, aliud eſſe ἐγκάπτειν, aliud ἐκπτύειν. Cæterum referendus eſt hic Articulus ad Ariſtophanis locum in Veſpis, ſine cujus ope atque ſubſidio quidquam hic novi adtentare, tantundem foret, ac in tenebris par impar ludere. Eſt autem ver. 787.

Αἴσχιςα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίςρατος
Ὁ σκωπτόλης· δραχμὴν μετ' ἐμȣ͂ πρώην λαβὼν,
Ἐλθὼν διεκερμάτιζέ μ' (leg. διεκερμάτιζεν) ἐν τοῖς
ἰχθύσιν.
Κἄπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεςρέων.
Κἀγὼ 'ΝΕΚΑΨ', ὀβολὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν,
ΚΑΙΤΑ ΒΔΕΛΥΧΘΕΙΣ ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ ΕΞ-
ΕΠΤΥΣΑ.

Quæ ita vertit Florens Chriſtianus:

Factum facetus turpe nam Lyſiſtratus
Admiſit in me, debitam qui ſumpſerat
Utrique drachmam, quam minutam in piſcium
Secuit macello, treſque ſquamas mugilum
Induxit; et quas truſi in os, nummos putans,
Odore ſed mox expui offenſus gravi.

Hinc

PARS I.

Hinc illustratio, si qua demum, Suidæ petenda est. Et notandus locus; nam egregium exemplum est vel negligentiæ vel imperitiæ hujus Compilatoris. Recte autem Schol. Ἐνέκαψα, ἐνέθηκα τῷ στόματι, νομίζων εἶναι ἀργύριον. Πολλοῖς γάρ ἐστιν ἦθος ἐν τῷ στόματι φυλάττειν τὸ ἀργύριον.* De quo more accuratissime egit Casaubonus ὁ πάνυ ad Theophrasti Characteres.

ΕΝΕΡΓΟΝ. Ἐπιστεταμένον. Σύντομον. Πολύβιος· Οἱ δὲ ἐξαναστάντες ἐνεργὸν ἐποιήσαντο τὴν πορείαν καὶ τὴν ἔφοδον.] Polybius lib. viii. p. 275. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τοῦτον οἱ τὰς ἐνέδρας ἐκ τῆς μεσογαίας διειληφότες, ἀφανῶς ἐξαναστάντες ἐνεργὸν ἐποιήσαντο τὴν ἔφοδον. Hinc Suidas sua mutuatus est, sed ita ut locum Polybii pro more interpolarit. Recte autem Portus σύντονον pro σύντομον legebat. Polybius lib. v. p. 546. Καὶ προῆγε ΣΥΝΤΟΝΟΝ ποιούμενος ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ.† Josephus de Bello Jud. iii. 4. ΣΥΝΤΟΝΩΙ δὲ χρώμενος ΠΟΡΕΙΑΙ διὰ τάχους εἰς Πτολεμαΐδα ἀφικνεῖται. Quæ ad mentem Suidæ perquam adcommodata.

---

* Alexis apud Athenæum iii. 4. p. 76.

——Ὁ δ' ἐγκάψας τὸ κέρμα εἰς τὴν γνάθον
Ἔριν' ἀπέδοτο, σῦκα πωλεῖν ὀμνύων.

† Polybius lib. iv. p. 451. Edit. Amst. 1670. Ἐνεργότερον δ' ἐμπεσὼν εἰς ἐνέδραν, ἔσφαλη καὶ πολλοὺς ἀπέβαλε τῶν ἀνδρῶν. Ubi deest aliquid. Lego: Ἐνεργότερον δὲ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑΝ ΚΑΙ ἐμπεσὼν εἰς ἐνέδραν, ε. κ. π. α. τ. α.

ΕΝΗΓΕΝ.

ΕΝΗΓΕΝ. Ἐχίνῃ. Παρέπειθεν.*——Ἐνῆγε δὲ πάντας ἔις τε τὰς εὐχὰς τὰς ὑπὲρ αὐτȣ̃, καὶ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν, ὅτι χρεία τῆς ϛρατείας ἀναγκαία ȣ̃σα, ἣν ὑπὲρ πάντων κοινῇ ποιȣ́μενος δῆλος ἦν. Τό τε κάλλος τὸ τȣ̃ σώματος καὶ τὸ μέγεθος.] "Quid hæc "verba, τό τε κάλλος, &c. ſibi velint, non vi"deo. Cum ſuperioribus enim nullam con"nexionem habent." *Kuſter*. Recte vir doctiſſimus. Quin et ſuperior ῥῆσις, quod nemo vidit, turpiſſime labaſcit. Sententia enim nullum exitum habet. Facile autem una atque altera literula utrique morbo eſt ſubveniendum. Legendum ſine dubio et diſtinguendum: Η ΤΕ χρεία τῆς ϛρατείας——δῆλος ἦν, τό τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος καὶ τὸ μέγεθος. Quo pacto tota hæc oratio ſibi conſtabit, et nitida atque rotunda exhibit. *Omnes vero impellebat ad preces pro eo fundendas, cum expeditionis illius, quam pro communi omnium ſalute ſuſceperat, neceſſitas, tum corporis ejus pulcbritudo et majeſtas.*

PARS I.

ΕΝΤΕΛΗΣ——Ἐντελῆ ϛρατόπεδα δύο ἐκάθητο Ῥωμαϊκά.] Hæc ſunt verba Polybii lib. vii. p. 713. Δύο μὲν γὰρ Ῥωμαίοις κατὰ τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῶν ὑπάτων ἐντελῆ προσεκάθητο ϛρατόπεδα, δύο δὲ κατὰ Ἰβερίαν.

* Herodotus iv. §. 145. p. 344. Μάλιϛα δὲ ἐνῆγέ σφεας ὥϛε ποιέειν ταῦτα, ἡ Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίη ἐν τῇ Ἀργοῖ. Vide Suidam ad v. Ἄδην.

PARS I.

ΕΝ ΤΩι ΜΕΡΕΙ. Ἀντὶ τοῦ, κατά τι μέρος διαδεχόμενος ἕτερος τὸν ἕτερον. Καὶ αὖθις·

Ἰδὼν κἀκεῖνος, ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει,
Γαμεῖν ἔμελλεν.]

Hæc decerpta ſunt, opinor, ex Babrii Choliambis, atque ita legenda, metro poſtulante:

Ἰδὼν Δ' ἐκεῖνος, ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει,
Γαμεῖν ἔμελλεν ———

Mulierculam autem conſpicatus, (viciſſim enim amore ejus erat captus,) uxorem ducere ſtatuit.

ΕΞΑΡΞΑΝΤΕΣ. Ἐκρήξαντες. Κρούσαντες.] "Imo "ἐξαράξαντες." *Kuſter*. Recte vir doctiſſimus. Et ſic legendum quoque apud Heſychium. Ἐξαράξαντες, ψοφήσαντες, κρούσαντες. Ariſtoph. Equit. ver. 638.

Τὴν κιγκλίδ' ΕΞΑΡΑΞΑ ———

Ubi legendum omnino ex more Attico, ἐξήραξα. Feſtivus ſane locus eſt apud Ariſtophanem in Nub. ver. 1376.

Ὁ δ' εὐθὺς ἦσ' ἐξ Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν' ὡς ἐκίνει
Ἀδελφὸς, ὦ 'λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
Ἐγὼ δὲ τ' οὐκ ἠνεσχόμην· ἀλλ' εὐθὺς ΕΞΑΡΑΤΤΩ
Πολλοῖς κακοῖς κ' αἰσχροῖσι ———

Ubi optime Schol. Ἐξαράττω, κρούω αὐτὸν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς.

Sophocl.

Sophocl. Philoct. ver. 373. PARS I.

Κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ΗΡΑΣΣΟΝ κακοῖς.

Ad quem locum consulendus Scholiastes. Primus autem Comici versus, quod omnes latuit, paulo longior est. Syllaba enim una redundat. Quin et trochæum alit in quarto loco contra leges Iambicorum, qui in nullo quidem admittunt:

Ο δ' ευ | θυς ης | εξ Ευ | ριπι | δε | ρησιν | τιν ως | εκι | νει.

Facile autem metro laboranti subveneris, si illud ἐξ, quod nescio quomodo huc irrepserat, ejeceris:

Ὁ δ' εὐθὺς ἦσ' Εὐριπίδε ῥῆσίν τιν', ὡς ἐκίνει.

Idem est Εὐριπίδε ῥῆσις ac ῥῆσις ἐξ Εὐριπίδε. Sed et versus penultimus nonnihil corruptus est. Nihil enim hic facit illud τί. Rescribo certissime:

Ἐγὼ δ' ΕΤ' ἐκ ἠνεχόμην——

Ego vero utique me amplius non continebam: *I, being a modest fellow, could not forbear any longer.* Eadem vocula restituenda videtur Sophocli in Philoct. ver. 1341.

Ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί με τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
Βλέποντα;——

Nihil video in his verbis quod quenquam offen-

PARS I. dat. Appello tamen elegantiores omnes annon recte emendaverimus:

——— τί μ' ΕΤΙ δῆτ' ἔχεις ἄνω
Βλέποντα; ———

Quid me amplius vivum videntemque retines?

Non aliter locutus est supra ver. 879.

Ἀνώδυνον ΒΛΕΠΟΝΤΑ κἀμπνέοντ' ΕΤΙ.

Idem Oedip. Col. ver. 1432.

——— Οὐ γάρ μ' ΕΤΙ
ΒΛΕΠΟΝΤ' ἐσόψεσθ' αὖθις ———

Antig. ver. 1038.

Τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς Θεὺς ΕΤΙ
ΒΛΕΠΕΙΝ; ———

Commode autem mihi in mentem venit alterius loci apud Comicum nostrum in Thesmoph. ver. 711. qui viros doctissimos hactenus elusit omnes.

Οἷον ὑμῶν ΕΞΑΡΞΩ τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.

Recte vidit vir in Græcis haud imperitus nec metrum nec sensum huic versui inesse. Utrumque autem una literula salvum præstabit. Repono confidentissime:

Οἷον ὑμῶν ΕΞΑΡΑΞΩ τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.
Quomodo vestram effrænatam insolentiam contundam!

Nihil

Nihil verius hac emendatione. Quod vel ex loco Comici prius allato, et Scholiastæ interpretamento satis liquet. PARS I.

ΕΞΕΚΕΚΛΗΤΟ. Προεκαλεῖτο. Ταχὺ δὲ ἐξεκέκλητο αὐτοὺς πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἅτε οἰκείους ὄντας τῶν τοιούτων ἐγχειρημάτων.] Hæc sunt verba Polybii lib. iv. p. 448.

ΕΞΕΛΟΦΙΖΕΤΟ. Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν δικαιαρχιστελόφων ἐξελοφίζετο.] "Loci hujus tenebras nemo "discutiat, quin prius auctorem, unde hæc "sumpta sunt, investigaverit. Quare quærat "diligens Lector." *Kuster.* Monstrum illud vocis, δικαιαρχιστελόφων, Herculem quendam averruncatorem postulat. Videor autem veram lectionem exsculpsisse. Rescribe: Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΣΤΙΩΝ * ἐξελοφίζετο. *Terra autem ex antiquis sedibus evibrabatur.* Eurip. in Rheso ver. 228.

Οἰκοῦμεν αὐτόῤῥιζον ΕΣΤΙΑΝ ΧΘΟΝΟΣ.

ΕΞΕΣΤΗΚΕ. Μαίνεται.] Legendum videtur: Ἐξέστη, μαίνεται. Quod vel ex subjecto exemplo liquet: Ὁ δὲ τῇ πολυχρονίῳ τριβῇ τῶν πολεμικῶν οὐδόλως ΕΞΕΣΤΗ τῶν φρενῶν. Quæ Po-

* Forsan ΕΔΑΦΩΝ.

PARS I. lybii esse suspicor. D. Marcus iii. 20. 21. Καὶ ἔρχονται εἰς οἶκον· Καὶ συνέρχεται πάλιν ὄχλος, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτοὺς μήτε ἄρτον φαγεῖν.* Καὶ ἀκούσαντες οἱ παρ᾽ αὐτοῦ, ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γάρ· Ὅτι ΕΞΕΣΤΗ. Multa in hunc locum Evangelistæ viri docti, quæ non sunt unius assis. Neque sane phrasin illam, οἱ παρ᾽ αὐτοῦ, satis intellexisse videntur. Aliud est οἱ παρ᾽ αὐτοῦ, aliud οἱ παρ᾽ αὐτῷ. Marci autem verba, quod nemo vidit, corrupta sunt et mutila, nec MSS ullam opem administrant, nisi quod nonnulli exhibent, περὶ αὐτοῦ. Idque recte admodum. Vide igitur annon iste locus ex vi et ductu sententiæ ita refingendus et supplendus sit: Καὶ ἀκούσαντες ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ, ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γάρ· ὅτι ἐξέστη. Καὶ ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβάντες ἔλεγον· Ὅτι Βεελζεβοὺλ ἔχει. *Et cum audiissent de eo Pharisæi, exierunt comprehendere eum; dicebant enim, quod insaniret. Et Scribæ, qui ab Hierosolymis descenderant, dicebant, quod a Beelzebub possessus sit.* Vides quam pulchre nebulones isti Pharisæi et Scribæ hic copulentur, et quam adposite Marci verba eis adcommodentur. Dicebant

* Libanius Epist. 407. p. 208. Edit. Wolfii: Καὶ ἔδοξα τοῖς μὲν οὐκ εἶναι ταύτῃ χείρων, τοῖς δὲ καὶ βελτίων· ὥστε ἐν οὐ πολλαῖς ἡμέραις πεντήκοντα νέων ἦν ὁ χόρος· ἀριστᾶν δὲ οὐκ ἦν, ἀλλ᾽ ἔδει ποιεῖν εἰς ἑσπέραν.

Phari-

Pharisæi, ὅτι ἐξέστη.* Dicebant Scribæ, ὅτι Βεελζεβὰλ ἔχει. Satis ex officio et κατὰ τὸ πρέπον utrique. Recte autem illud, ἐξῆλθον κρατῆσαι, de Pharisæis dicitur. Marcus supra ver. 6. Καὶ ΕΞΕΛΘΟΝΤΕΣ οἱ Φαρισαῖοι εὐθέως μετὰ τῶν Ἡρωδιανῶν συμβέλιον ἐποίεν κατ᾽ αὐτοῦ.† Matthæus xxi. 45. 46. ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΑΝΤΕΣ——ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ——Καὶ ζητοῦντες ΑΥΤΟΝ ΚΡΑΤΗΣΑΙ, ἐφοβήθησαν τοὺς ὄχλους. Quare vix ulla, opinor, poterit esse dubitatio, quin hunc locum, qui pene conclamatus fuerat, recte restituerimus. Est autem ita nostro sermone interpretandus: *And when the Pharisees heard of him, they went out to lay hold on him: for they said; He is beside himself.* Illud tantum moneo, in ver. 20, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτοὺς μήτε ἄρτον φαγεῖν, legendum ex Linguæ Græcæ genio, ΜΗΔΕ ἄρτον φαγεῖν, *ne panem quidem manducare.*‡ Recte omnino nostri Interpretes: *They could not so much as eat bread.* Marcus vi. 31. Ἦσαν γὰρ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ ὑπάγοντες πολλοί· Καὶ ΟΥΔΕ ΦΑΓΕΙΝ ηὐκαί-

---

* Suidas v. Τιβέριος. Αἰφνιδίως δὲ εἰς τὴν χείρονα γνώμην μετετέθη, ὥστε παραφρονεῖν νομισθῆναι.

† Idem viii. 11. Καὶ ΕΞΗΛΘΟΝ ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ, καὶ ἤρξαντο συζητεῖν αὐτῷ, ζητοῦντες παρ᾽ αὐτοῦ σημεῖον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, πειράζοντες αὐτόν.

‡ Suidas infra v. Μάρκελλος. Τά τε γὰρ ἄλλα ἥκιστα ἄδδην ἐσιτεῖτο, καὶ ὅπως ΜΗΔΕ τῶν ἄρτων διαπιμπλᾶται, *ut ne pane quidem ventrem impleret.*

ρου.

PARS I. μῶν. *Erant enim qui veniebant et redibant multi, et ne cibum quidem capere vacabant.* Et sic jam video exhibere, ut alios taceam, Codicem Alexandrinum.

ΕΞΩΣΤΟΑ. *Extra porticum sita.*] Vox inepta atque inaudita, Legendum sine dubio: Ἐξώστρα. Hesych. Ἐξώστρα, ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ ἐκκύκλωμα. Scribe: τὸ ἐκκύκλημα. Pollux iv. 127. Εἴη δὲ ἂν τῶν ἐκ θεάτρου καὶ ΕΚΚΥΚΛΗΜΑ, καὶ μηχανὴ καὶ ΕΞΩΣΤΡΑ.—ΤΗΝ ΔΕ ΕΞΩΣΤΡΑΝ ταὐτὸν τῷ Ἐκκυκλήματι νομίζουσιν. Erat autem Ἐξώστρα sive Ἐκκύκλημα, *Machina rotalis, cujus conversione et projectione res in theatro spectandæ exhibebantur.* Schol. ad Aristoph. Acharn. v. 407. Ἐκκύκλημα δὲ λέγεται μηχάνημα ξύλινον, τροχοὺς ἔχον, ὅπερ περιστρεφόμενον τὰ δοκοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ πράττεσθαι, καὶ τοῖς ἔξω ἐδείκνυε, λέγω δὲ τοῖς θεαταῖς. Ἐγκύκλημα vocat Schol. ad Aristoph. Nub. v. 184. Ὅρα δὲ ὡς φιλοσόφους κομῶντας ΣΤΡΑΦΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΥΚΛΗΜΑΤΟΣ. Vox autem ἐξώστρα occurrit apud Polybium lib. xi. p. 874. Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἐπὶ τὴν ΕΞΩΣΤΡΑΝ ἀναβιβαζούσης τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν.* *Fortuna amentiam vestram, velut dedita opera, ceu*

* Polybius p. 1267. Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἀναβιβαζούσης ἐπὶ σκηνὴν τὴν τῶν Ῥοδίων ἄγνοιαν. Qui locus gemellus.

machinæ

machinæ theatrali impositam, per hominum ora traducente. PARS I.

ΕΩΛΑ. Τὰ χθεσινά——Καὶ ἑώλων κρεῶν πλήρεσι. Χθιζῶν. Ἐπὶ ὄψων. Ἔκειτο πήρα ἄρτων.] "Videtur deesse vox ἑώλων. Alias enim exemplum hoc postremum erit ἀπροσδιόνυσον." *Kuster.* Recte vir doctissimus: ἄρτων ΕΩΛΩΝ. Sic sæpius peccatum apud nostrum. Quin et superius exemplum corruptum est. Scribendum: Ἑώλων κρεῶν ΠΛΗΡΗΣ. Respexit enim versus Babrii, qui leguntur infra voce Ῥωγαλέον.

Ἐν τῇδ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλων πήρα,
ΑΡΤΩΝ ΕΩΛΩΝ πᾶσα καὶ ΚΡΕΩΝ ΠΛΗΡΗΣ.
Illic autem jacebat lacera caprariorum pera,
Tota panibus obsoletis et carnibus referta.

Atque hinc emendandus Pollux iv. 105. Μιμητικὴν δὲ ἐκάλουν, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τοὺς ἐπὶ τῇ κλοπῇ τῶν ἑώλων μερῶν ἁλισκομένους. Repone: ΤΩΝ ΕΩΛΩΝ ΚΡΕΩΝ.* *Imitatricem vero vocabant saltationem illam, qua imitabantur eos, qui in furto ciborum hesternorum deprehensi erant.* Quod miror neminem eruditorum Interpretum animadvertisse.

ΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ. Ἕως τοῦ τέλους. *Us-*

* Philo Tom. ii. p. 245. Edit. Mangey: ΚΡΕΩΝ ΔΕ ΕΩΛΩΝ εὐσιπτος ἡ φύσις κἂν ἡδύσμασι παραρτυθῇ.

que

PARS I.

que ad Patres. Id est, usque ad finem.] Nihil viderunt hic viri docti, quod displiceret. Atqui vel quovis pignore contenderim, locum hunc inquinatum esse, atque ita emaculandum: Ἕως τῶν ΠΕΡΑΤΩΝ.* Ἕως τοῦ ΤΕΛΟΥΣ. Suidas infra: ΠΕΡΑΤΑ. ΤΕΛΗ. Psalm. lxxi. 8. *Καὶ κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ποταμοῦ* ΕΩΣ ΠΕΡΑΤΩΝ *τῆς οἰκουμένης.* Ad quem locum respexisse videtur noster Lexicographus.

ΕΠΑΝΑΒΑΛΕΣΘΕ. Περιστολίσεσθε. Ἱμάτια τ' ἀνδρεῖα περιστολίσεσθε.] Hic, primaria voce ejecta, in locum ejus surrepserat interpretamentum. Id quod sæpius observavimus apud nostrum Lexicographum. Respexit autem Suidas Aristoph. in Eccles. v. 275.

> *Καὶ θοἰμάτια τ' ἀνδρεῖα, τάπερ ἐκλέψατε,*
> *Ἐπαναβάλλεσθε* ———

Quæ miror viris doctis, qui ad Comicum scripserunt, imponere potuisse. Nihil enim vidi fœdius aut inquinatius. Primum illud *τάπερ* Ionicum est, et quod proinde respuit scena Attica. Deinde quod legitur versu posteriori,

* Theophylact. Epist. xvii. p. 26. Edit. Meursii: Οὔτε ἡ ἀπὸ ποταμῶν ΕΩΣ ΠΕΡΑΤΩΝ θαλάσσης διατεταμένη ἐξουσία καὶ ἐπικράτεια. Theophyl. Simocatta in Histor. iv. 16. p. 115. Ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτῆς, καὶ τὸ κατάντημα ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΑΤΩΝ τῆς γῆς.

ἐπανα-

ἐπαναβάλλεσθε, metrum jugulat.* Præfert enim ſpondeum in ſecundo loco. Veram autem lectionem exhibet Suidas. Reſcribe ſine mora: PARS I.

> Καὶ θοἰμάτια τ'ἀνδρεῖα Γ, ἅπερ ἐκλέψατε,
> ΕΠΑΝΑΒΑΛΕΣΘΕ ———
> *Veſtes etiam viriles, quas ſubduxiſtis,*
> *Super imponite.*

Eleganter, ut ſolet, Herodotus in Euterpe § 81. Ἐνδεδύκασι δὲ (Αἰγύπτιοι) κιθῶνας λινέους, περὶ τὰ σκέλεα θυσσανωτοὺς, οὓς καλέουσι καλασίρις· ἐπὶ τούτοισι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ΕΠΑΝΑΒΛΗΔΟΝ φορέουσι. *Veſtibus amiciuntur lineis, circa crura fimbriatis, quas calaſiris appellant; ſuper quas candida ferunt amicula lanea ſuperinjecta.*

ΕΠΕΡΡΑΞΕΝ. Ἐπέπεσε. Συνεπλάκη. Μάχην συνῆψεν. Ὁ δὲ πολλὴν διανύσας ὁδὸν, ἄφνω τούτοις ἐπέῤῥαξεν.] Diodorus Sic. lib. xv. cap. 84. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ΠΟΛΛΗΝ ΔΙΑΝΥΣΑΣ ΟΔΟΝ, ΑΦΝΩ τοῖς Μαντινεῦσιν ἀνελπίστως ΕΠΕΡΡΑΞΕΝ. Hunc locum ſuum fecit Suidas. Verbo etiam utitur Appian. de Bell. Civil. lib. ii. Καὶ ὁ ἄνεμος ΑΦΝΩ μείζων ἢ πρότερον ΕΠΕΡΡΑΞΕΝ. Item Sophocl. Oedip. Col. v. 1498.

---

* Sophocles Oedip. Colon. v. 1253.

> Ἔσθητι σὺν τοιᾷδ᾽ τῆς ὁ δυσφιλὴς———

Legendum: ΤΗΣΔΕ δυσφ. Vel, Γ', ΗΣ ὁ δυσφ. Quod melius.

Μή

PARS I.

Μή τις δῖος κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία
Χάλαζ' ΕΠΙΡΡΑΞΑΣΑ; * ——

ΕΠΕΙΡΩΝΕΥΟΜΕΝΟΣ. Χλευάζων. Ἐπεγγελῶν.—Ὁ δὲ ἄντικρυς Ῥωμαίων προαχθεὶς, ἀναιρεῖται. Τοῦτο δὲ ἔπραττεν ὁ Σίμων ἐπειρωνευόμενος, εἴ τι βοηθήσουσιν αὐτῷ πρὸς οὓς ἐξελθεῖν εἵλετο. *Ille vero in conspectum Romanorum adductus, interficitur. Hoc autem Simon simulate fecit, ut cognosceret, an auxilium sibi laturi essent, adversus quos proficisci decreverat.*] Interpres toto cœlo hic aberravit, quippe qui nesciebat locum, unde hæc Suidas deprompserit. Deprompsit autem ex Josepho de Bell. Jud. lib. v. p. 360. ubi ita emendatius legitur: Ὁ μὲν οὖν ἐν ὄψει φονευθεῖσιν ἐναπεσφάγη τοῖς παισὶν,† ἄντικρυς τῶν Ῥωμαίων προαχθείς· οὕτω γὰρ ὁ Σίμων Ἀνάνῳ τῷ Βαμάδου προσέταξεν, ὃς ἦν ὠμότατος αὐτῷ τῶν δορυφόρων· ΕΠΕΙΡΩΝΕΥΟΜΕΝΟΣ, εἴ τι βοηθήσουσιν αὐτῷ πρὸς οὓς ἐξελθεῖν εἵλετο. *Et ille quidem super cæsos in conspectu suo filios jugulabatur, in locum e regione Romanorum productus; id enim Simon in mandatis dederat Anano Bamadi filio, qui erat ejus satel-*

* Item Diodorus in Excerptis p. 160. Edit. Hœschelii: Ἐπὶ δὲ τὸν λόφον διελθόντες, ΕΠΕΡΡΑΞΑΝ παραδόξως τοῖς Μαμερτίνοις.

† Legendum cum MS Lugd. ΕΠΕΣΦΑΓΗ τοῖς παισίν. Similis est locus apud Sozomenum ii. 10. Τελευταῖον δὲ αὐτοῖς ΕΠΙΣΦΑΓΗΝΑΙ Συμεώνην, τὸν πάντων θάνατον θεασάμενον. Idem verbum restituendum Plutarcho in Otho. p. 416. Edit. Bryan. Ἔνιοι δὲ τῇ πυρᾷ λαμπάδας ἀφέντες, ἑαυτοὺς ΕΠΙΣΦΑΞΑΝ. Vulgo Απέσφαξαν.

satel-

satellitum crudelissimus, cum hac cavillatione: Videat an quid eum juvaturi sint, ad quos egredi voluisset. Haud absimilis εἰρωνεία Judæorum super Christo pendente. Ita enim accipiendus locus Matthæi xxvii. 49. Ἄφες, ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται Ἠλίας σώσων αὐτόν. *Videamus, an Elias scilicet venturus sit ad eum liberandum.* PARS I.

ΕΠΙΓΥΟΙΣ. Τοῖς ἀπὸ γῆς.—Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγύοις.] "Ergo ἐπιγείοις vel potius ἀπογείοις scribendum "est; subintellecta scilicet voce σχοινίοις. Certe "Scholiasta Homeri ad Il. α'. 476, τὸ παρὰ "πρυμνήσια exponit, παρὰ τὰ ἀπόγεια σχοινία. "Et ratio appellationis in promptu est. Nam "funes illi nautici dicuntur ἀπόγεια, quod iis na-"vis a littore religetur: vel ἐπίγεια, quod iidem "a navibus ad littus protendantur, a præpositi-"one ἐπὶ et nomine γῆ quæ etymologia non "convenit voci ἐπίγυα." *Kuster.* Satis subtiliter vir doctissimus; sed fallitur. Idem enim est γύη et γῆ. Hesychius: Γύας, γῆς.* Etymol. M. voce Γυῖα· Τῆς γύης, τῆς γῆς. Pro recepta etiam lectione stant Harpocratio et Hesychius. Addam, auctoritatem sexcentis Grammaticis anteferendam, Polybium lib. iii. p. 276. Τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο ΤΟΙΣ ΕΚ

* Idem ad v. Ἰλλυρὶς-γονή. Ἀντὶ τοῦ, Ἰλλυρὶς γενέα. Γράφεται δὲ καὶ Γυνή. Ὁ δὲ Καλλίστρατος, Γύη· ἀντὶ τοῦ, Γῆ. Χρῶνται γὰρ οὕτως.

ΤΗΣ

PARS I. ΤΗΣ ΓΗΣ ΕΠΙΓΥΟΙΣ. *Latus vero quod impetum fluminis excipiebat rudentibus e terra firmabant.* Agnoſcis jam, opinor, fontem, ex quo pocula ſua hauſit Suidas. Porro vocabantur etiam iſti funes, quibus naves ad littus alligari ſolebant, *γύαια.** Heſych. Γύαια, ἀπόγυα, σχοινία τὰ πρυμνήσια, ἐπίγυα. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo, ἀπόγυια. Unde corrigunt viri docti, ἀπόγεια ſive ἀπόγαια. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt. Non raro autem confundi ſolent ab imperitis Librariis γύα et γυῖα. Quod ad Euripidem non ſemel obſervavimus. Nobis jam ſuccurrit locus in Hecuba, ubi vocem γύα, per varios caſus et diſcrimina, ſic fata volebant, in patrias tandem ſedes reſtituendam curavimus. Eſt autem ver. 452.

——Ἔνθα τὸν καλλίς—
τῶν ὑδάτων πατέρα
φασὶν Ἀπιδανὸν
ΠΕΔΙΑ λιπαίνειν.

Ubi illud πεδία, quod metro adverſatur, ex gloſſemate natum eſt. Reponit autem Editor nuperus ex MSS Baroc. et Reg. Soc.

Τὰς γύας λιπαίνειν.

---

* Antholog. p. 110.
Ἀγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἑλκύσαιο γύαια,
Ναυτίλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην.

Atqui

Atqui illud γυίας ne Græcum quidem eſt. Deinde, ſi Græcum eſſet, primam tamen ſyllabam neceſſario produceret.* Quod itidem contra metrum eſt. Quare revocanda eſt lectio omnibus numeris abſoluta: PARS I.

ΤΑΣ ΓΥΑΣ λιπαίνειν
Agros pinguefacere.

Quod et vidit, ut mihi poſtea compertum eſt, ſed per nubila vidit Cl. Valckenarius ad Euripidis Phoeniſſas. Sophocl. in Meleagro apud Lucian. Lapith. p. 437.

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως ΓΥΑΙΣ
Ἀνῆκε Λητῦς παῖς, ἑκηβόλος θεά.

ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΟΥ. Τῦ φαινομένυ.—Ὁ δὲ ᾔτει τιμὴν τὺς κεκτημένυς τῦ ἐπικειμένυ καρπῦ, καὶ παρ'

---

* Vide Dawes in Miſcel. Crit. p. 297. qui fallitur. Prima enim vocis γύια, ſi διϲσυλλαβῶς pronuntietur, eſt longa. Quare legendum eſt in Ariſtoph. Av. 997. κατὰ γύας vel κατ' ἀγυίας. Vulgo,

——διελεῖν τὰ κατ' ἀγυίας.

Sophocles in Antig. v. 579.

Ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.

Idem in Oedip. Col. 58.

——αἱ δὲ πλησίοι γύαι.

Ita legendum cum Scholiaſta. Vide Burton.—Lycophron ver 906 et 1340. ubi male γυίας.

PARS I. ὧν μὴ λάβοι, διέφθειρεν.] Quid sit καρπὸς ἀποκείμενος non male explicat Suidas: *Quod in agris erat*, scilicet. Contra ἀποκείμενον vocant Græci, *quod in horreis erat repositum*. Leguntur autem hæc verba apud Appian. in Hispanicis p. 491. ubi de Viriatho agit.

ΕΠΙΚΛΗΤΟΣ. Ἔξωθεν ἐρχόμενος.—Διὰ τῆς ἐπικλήτου καὶ ἀλόγου λοιδορίας ὑπέλαβε πιςότερος φανήσεσθαι.] Hoc fragmentum legitur apud Polybium in Excerptis Valesii p. 1379.

ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ. Κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἔμπορος καὶ Ἀντιλαΐς.] "Harum duarum fabu-" "larum meminit Athenæus, qui præterea ejus" "Δύσπρατον et Ἀμάζονας laudat." *Kuster*. Addo quintam, Χόρον scilicet, cujus meminit Ælian. Nat. Animal. xii. 10. Καὶ πάλιν παρὰ Ἐπικράτει ἐν τῷ Χορῷ· δράμα δὲ ἐςι τῷ Ἐπικράτει τοῦτο·

Τελέως δὲ ὑμῖν ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαςροπὸς
Ἐπομνύουσα τὰν Κόραν, τὰν Ἄρτεμιν,
Τὰν Φερσεφάτταν, ὡς δάμαλις, ὡς παρθένος,
Ὡς πῶλος ἀδμής. Ἡ δ' ἄρ' ἦν μυωνία.

Εἰς ὑπερβολὴν δὲ λαγνιςάτην αὐτὴν εἰπεῖν ἠθέλησε μυωνίαν ὅλην ὀνομάσας. Versus sunt longe elegantissimi; quorum primus tamen cum in metrum, tum in Græcismum peccat. Senarius enim, quod mireris, septenis pedibus subsultat. Deinde

Græci

Græci ὑπῆλθεν ὕμας dicunt, non ὑμῖν.* Cod. Mediceus et Apoſtolius exhibent, εὖ με ὑπῆλθεν. Repono ex genio atque indole ſermonis comici, certiſſimâ, opinor, emendatione: PARS I.

Τέλος δ' ὑπῆλθέ μ' ἡ κατάρατος μαςροπός.†

Locus ita vertendus eſt:

Ad finem vero me decepit læna illa deteſtabilis,
Per Κόραν, *per* Ἄρτεμιν, *per* Φερσέφατίαν *dejerans,*
Quod puella eſſet, quod virgo, quod pullula intacta;
At vero, quod aiunt, nidus erat utique murium.

ΕΠΙΚΡΙΤΗΣ. Σύμβουλος. Δοκιμαςής.—Χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν λεγομένων τῷ Μασάνῃ διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν.] Hæc ſunt verba Polybii lib. xiv. p. 947. ubi recte legitur: Χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν

---

* Sophocles Philoct. ver. 1004.

Οἷος μ' ὑπῆλθες——

Euripides Suppl. ver. 138.

Φοῖβε μ' ὑπῆλθεν δυσόπας' αἰνίγματα.

† Legendum:

Τέλος εὖ μ' ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαςροπός.

Ariſtophanes Equit. v. 457.

Ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισιν;

Sed verum videtur:

Τέλος δ' εὖ μ' ὑπῆλθεν ἡ κατάρατος μαςροπός.

λεγομένων ϗ συμβύλῳ ΤΩι ΜΑΣΑΝΑΣΣΗι διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν. *In omnibus quæ dicerentur, judicio et consilio Masanissæ stans, utpote illorum locorum periti.* Hinc Suidas corrigendus est.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ. Γνῶσις.——Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀσδρύβας πέφυκεν ἡμῖν ἄξιος ἐπιστάσεως εἶναι ϗ ζήλυ.*] Legendum: Ὁ δὲ Ἀσδρύβας πέφηνεν. Quomodo exstat apud Polybium lib. xi. p. 868. unde Suidas hunc locum descripsit.

ΕΠΙΤΙΘΗΣ. Περαίνεις.—Ἐπεὶ ϗ σὺ τῶν σῶν ὑπηκόων τοῖς τι θανάτυ ἄξιον ἐργασαμένοις, αὐτὸς ἐπιτίθης τὴν δίκην.] Nihil hic viderunt viri docti, quod improbarent. Atqui ἐπιτιθέναι non est περαίνειν. Neque id probat exemplum allatum. Quare respexit, opinor, Suidas ad locum aliquem, ubi legebatur, Ἐπιτίθης πέρας sive τέλος. *Finem facis. Coronidem imponis.* Lucian. in Tyrannicida: Ἐτυραννοκτόνησε ϗ ΤΕΛΟΣ ΕΠΕΘΗΚΕ τῷ ἐμῷ δράματι.† Polybius lib. i. p. 59.

---

* Eusebius Præpar. Evang. p. 87. Ἡμεῖς δὲ ἔγνώμεν ἐκ τῶν παρατιθεισῶν αὐτῷ φωνῶν, ὡς ἄρα ϗ ἡ θαυμαστὴ ϗ ἀπόῤῥητος φυσιολογία τῆς Ἑλληνικῆς θεολογίας, θεῖον μὲν ὐδὲν, ὐδὲ τὶ μέγα ϗ θεοπρεπὲς, ϗ τῆς ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΑΞΙΟΝ ἐπήγετο. Vigerus legit: ἀναστάσεως ἄξιον. Sed locum corrige ex hoc Polybiano, et ita lege: καὶ τῆς ΕΠΙΣΤΑΣΕΩΣ ἄξιον ἐπήγετο.

† Polybius p. 1474. Καὶ μάλιστα διότι συντελεῖ ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι. Hic legendum: τέλος ἐπιτίθεναι. Et sic Reiske.

Σπυ-

PARS I.

Ἐπιβοάζοντες εἰς δύναμιν ΠΕΡΑΣ ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ ΤΩι ΠΟΛΕΜΩι.* Hinc restituendus videtur Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. lib. ii. cap. 44. Οἵ τε Σαβῖνοι ἐν βουλῇ ἐγίνοντο πότερον ἀποίσουσιν ἐπ᾽ οἴκου τὰς δυνάμεις, ἢ προσμεταπεμπῶνται στρατιὰν ἑτέραν οἴκοθεν, καὶ προσμένωσι λιπαροῦντες, ἕως τὸ κάλλιστον ΕΠΙΘΗΣΩΣΙ ΤΩι ΠΟΛΕΜΩι ΚΡΑΤΟΣ. Ubi minus placet locutio ista, ἐπιθεῖναι τῷ πολέμῳ κράτος. Neque enim alibi legisse memini. Quare lubens reposuerim ex Polybio: ἕως τὸν κάλλιστον ἐπιθήσωσι τῷ πολέμῳ ΠΕΡΑΣ. *Donec præclarissimum finem bello imponerent.* Sed hæc speciosa fortasse magis quam vera. Video enim jam meliora doctus, ut dies diem docet, vulgatam lectionem satis defendi posse ex Demosth. in Orat. περὶ παραπρεσβ. p. 158. Edit. Taylor. Τίνας οὖν εὐχὰς ὑπολαμβάνετε εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς τὸν Φίλιππον ὅτ᾽ ἔσπενδεν ἢ τοὺς Θηβαίους; ἆρ᾽ οὐ ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΗΝ αὐτοῖς καὶ τοῖς συμμάχοις ΔΙΔΟΝΑΙ; Ubi κράτος et νίκη fere synonyma videntur.† Quare ἐπιθεῖναι τῷ

---

* Theophylact. Epist. xxxiii. p. 59. Κίνησις δὲ αὐτὸν ἀεὶ ἐπὶ τὸ ΠΕΡΑΣ ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ τοῖς ζητουμένοις. Procopius in Persicis p. 50. Edit. Hœschelii: Καὶ σπονδαῖς αὐτὸς ΠΕΡΑΣ ταῖς ἀπεράντοις ΕΠΕΘΗΚΕ. Ita Menander in Excerpt. p. 115. et Priscus p. 47.

† Vide Cl. D'Orvill. Animad. in Charit. p. 629. Ita quoque locutus est Plutarchus in Æmilio p. 157. Καὶ φανεὶς εὐθὺς ἐν τοῖς μετιοῦσι τὴν ὑπατείαν, ἔδοξεν οὐκ ἀρχὴν ληψόμενος, ἀλλὰ ΝΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ κομίζων. Procopius in Persicis p. 21.

PARS I. ΝΑΣ τῇ πόλει.* Quem locum minus recte accepit magnus Interpres.

ΕΣΠΑΣΑΣ. Ἔπιες. Εἵλκυσας.

Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον ἄκρητον ἀφειδῶς
Ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὄλισθες ἐών.]

" Distichum hoc est pars Epigrammatis in Arcesilaum, quod integrum exstat apud Laërtium in Arcesilao circa finem. Ibi autem versus prior, qui apud Suidam claudicat, sic legitur:

Ἀρκεσίλαε, τί μοι, τί τοσοῦτον ἄκρητον ἀφειδῶς.

" At ego malim:

Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον οἶνον ἄκρητον ἀφειδῶς."

Kuster. Versiculum hunc satis pro imperio interpolavit vir doctissimus. Leniori autem medicina facile persanandus est. Quin et posterior versus male affectus est. Repone:

Ἀρκεσίλαε, ΤΙΗ μοι ΤΟΣΣΟΝ ἄκρητον ἀφειδῶς
Ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὄλισθες ἙΩ͂Ν;

Arcesilae, quare tantum meri tam largiter hausisti,
Ita ut e mente tua excideris?

---

* Idem in Histor. lib. viii. p. 723. Ὡς' εἴπερ καὶ περὶ τὰς ἀποιχομένους ἐστι τὶς αἴσθησις, εἰκὸς ΕΥΔΟΚΕΙΝ αὐτὸν καὶ ΤΗ͂Ι τῶν Ἀχαιῶν ΕΥΧΑΡΙΣΤΙᾼ, καὶ ΤΑΙΣ ἐν τῷ ζῆν ΚΑΚΟΠΡΑΓΙΑΙΣ καὶ ΚΙΝΔΥΝΟΙΣ.

Hesychius;

Hesychius: Τίη, διατί. Homer. Il. M. 310. PARS I.

Γλαῦκε, ΤΙΗ δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα.

ΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ. Ἐσκευασμένοι. Νεανίαι χωρητικῶς ἐσταλμένοι.] "Vel scribe χωρίτικῶς a χω-"ρίτης, *rusticus*; vel, quod Portus suggerebat, "χωρικῶς." *Kuster.* Utraque proba tam Porti quam Kusteri emendatio. Synesius Epist. 35. Ἤδη καὶ ὑποφαινομένης ἡμέρας κατασείει τις ἄνθρωπος ΧΩΡΙΚΩΣ ΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ, καὶ δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ὑπόπτους. Idem Epist. 104. Κἀνταῦθα ΝΕΑΝΙΑΙ τέσσαρες ΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ ΧΩΡΙΤΙΚΩΣ, καὶ κεκραγότες ὅσον ἐχώρουν αἱ κεφαλαὶ, δρόμῳ πρὸς ἡμᾶς ἔθεον. Ad hunc locum respexit Suidas, et ad hanc normam proinde est corrigendus.

ΕΣΤΙΑΔΕΣ. Ἱέρειαι.——Συνέσιος· Οὐδὲν ἂν φαίην ἀπόῤῥητόν τι κρύπτειν αὐτοὺς, ὥσπερ τὰς Ἑστιάδας τὸ πῦρ.] Scribendum, Οὐδ᾽ ἂν φαίην. Quemadmodum recte legitur apud Synesium in Dion. p. 43. unde descripsit Suidas.

ΕΤΙΘΕΤΟ. Οὐδὲ τῇ ὄψει τῶν ὀνείρων ἐτίθετο: Ἀντὶ τοῦ, προσέκειτο. Προσεῖχεν.] "Hæc Interpretatio non convenit verbo Ἐτίθετο, sed προσετίθετο." *Kuster.* Atqui falli virum doctissimum vel ex loco incerti scriptoris apud Suid. v. Ἐτέθησαν liquet. Οἱ δὲ τῇ τοῦ βασιλέως μᾶλλον καὶ τοῦ ἐπισκοποῦντος ΕΤΕΘΗΣΑΝ ΒΟΥΛΗι. *Illi*

PARS I. *vero ad Regis et Inspectoris consilium animum advertebant magis.* Synesius Epist. 4. Τῦτυς αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδας ἐνόμισα κ̀ ΕΘΕΜΗΝ ΤΩι ΔΟΓΜΑΤΙ. Sophocl. Philoct. ver, 1443.

Κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.

Quæ phrasis vide an restituenda sit Aristophani Eccles. ver. 654.

Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην ——

Quomodo et legitur apud Suidam v. Ἐθέμην. Rescripserim tamen, præeunte Sophocle:

Κἀγὼ ΤΑΥΤΗι ΓΝΩΜΗι Γ' ΕΘΕΜΗΝ ——
Ego quoque hanc sententiam adprobavi.

Nempe ut e utilitate publica esset, si lites tollerentur. Quod quidem ex sensu loci et enarratione Scholiastæ patet, Ἀντὶ τῦ, κἀμοὶ δοκεῖ τῦτο συμφέρον εἶναι, τὸ μὴ εἶναι δικαστήρια.

ΕΥΘΙΞΙΑι ΕΧΩΝ ΤΟΝ ΝΟΥΝ. Εὐθιξία πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολῦντα. Τυτέστιν, Ἀκρίβεια. Εὐφυΐα.] "Locus hic et corruptus et mutilus "esse videtur; ex quo, prout potui, me expe- "divi." *Kuster.* Locus nec mutilus, nec admodum corruptus est; quem ita facile, distinctionis ope, sublevaveris: Εὐθιξία. Ἔχων τὸν νῦν εὐθιξίᾳ πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολῦντα. Τυτέστιν, ἀκριβείᾳ εὐφυΐᾳ. *Qui animum haberet magna dexteritate in morbis curandis præditum.* Recte autem

autem Suidas vocem εὐθιξία explicat per ἀκριβώς, εὐφυΐα.* Cæterum hic locus ſine dubio depromptus eſt ex Damaſcii Hiſtoria Philoſophica; id quod et ſenſus et ſtilus ſuadet. PARS I.

ΕΥΘΥ ΤΟΥ ΔΙΟΣ. Ἀντὶ τῦ, πρὸς τὸν Δία.] Ariſtoph. in Pac. ver. 67.

Πῶς ἄν ποτ' ἀφικοίμην ἂν ΕΥΘΥ ΤΟΥ ΔΙΟΣ;

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Non male autem explicat, πρὸς τὸν Δία. *Recta ad Jovem.* Schol. εἰς τὰς Διὸς αὐλάς. Ariſtoph. Eccleſ. ver. 830.

Χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' ΕΥΘΥ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΔΟΣ.
Ite, feſtinate recta ad Præfectam noſtram.

Idem Pac. ver. 819.

Ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' ΕΥΘΥ ΤΩΝ ΘΕΩΝ.
What pain it gives a man to go to heaven!

De phraſi autem iſta, εὐθὺ τῦ Διὸς, vide quæ nobis haud parca manu obtulit vir doctiſſimus atque hiſce literis promovendis unice natus, Lud. Caſp. Valckenarius ad Ammonium p. 90. Nobis jam obverſatur inſignis locus Philoſtrati in vit. Apollon. vii. 2. p. 280. quem viri docti mi-

* Philo vol. i. p. 593. Ῥυβὶν μὲν σύμβολον εὐφυΐας ἐςίν· ἑρμηνεύεται γὰρ ὁρῶν υἱός· ἐπειδὴ πᾶς ὁ ΕΥΘΙΞΙΑ ΚΑΙ ΕΥΦΙΑ χρώμενος, ὁρατικός.

nus

PARS I.

nus perſpectum habuerunt. Ὁ μὲν ΕΥΘΥ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ ἥκων, ἐπέπληξεν ὑπὲρ Ἀθηναίων Φιλίππῳ, ΠΕΡΙ ΩΝ Ἡρακλείδης εἶναι φάσκων, ἀπώλλυ ὅπλοις τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων ὅπλα ἠρμένους. In quo quidem loco infeliciter admodum ſe geſſit Cl. Editor, eo nomine jure reprehenſus a Cl. Weſſelingio ad Diodorum, vol. ii. p. 149. Neuter tamen locutionem rariorem intellexit. Ἐπέπληξεν Φιλίππῳ περὶ ὧν ἀπώλλυ. *Increpuit Philippum, quod Athenienſes perditum iret.* Senſus eſt: *Diogenes recta Chæroneam petivit, et Philippum Athenienſium nomine graviter objurgavit, eo quod Heraclidem ſive unum ex Herculis poſteris ſe profeſſus, eos tamen armis conficeret, qui olim pro Heraclidis arma geſſiſſent.* Ita fere locutus eſt Philoſtratus lib. iv. cap. 5. Ἐπίπληξιν ποιούμενος ΠΕΡΙ τοῦ βαρβαρισμοῦ τούτου. *Increpuit eos, eo quod barbare locuti eſſent.**

ΕΥΜΟΙΡΙΑ. Εὐκληρία. Καὶ εὐμοιρότερον. Εὐτυχέστερον. Οἱ δὲ τοὺς ἀχρείους σφῶν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ πιεζόμενοι ἐξέβαλον εἰς τὸ μεσοτείχιον, καὶ ἐκτείνοντο εὐμοιρότερον ὑπὸ τῶν πολεμίων.] Hunc locum deſcripſit Suidas ex Appiano in Hannibalicis, ſed quem pro more et libitu immutavit. Ita enim legitur apud Appian. p. 571. Οἱ δὲ ἐπιτείνοντος αὐτοῖς τοῦ κακοῦ πρῶτα μὲν τοὺς ἀχρείους σφῶν ἐς μάχας

* D. Joannes viii. 46. Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με ΠΕΡΙ ἁμαρτίας;

ἐξέβαλον

ἐξέβαλον ἐς τὸ μεσοτείχιον, καὶ κτεινομένους ὑπὸ τοῦ Ἄννωνος ἐφεώρων ἀλύπως, ὡς ΕΥΜΟΙΡΟΤΕΡΟΝ ἀποθνήσκοντας. *Oppidani, ingravescente indies fame, inutilem bello turbam intra murum et fossam excluserunt; eamque, dum ab Annone trucidaretur, æquis oculis, ceu meliori conditione morientem, spectabant.*

Virg. Æn. i. 98.

——— O terque quaterque beati,
Queis ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis
Contigit oppetere! ———

ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ. Εὐπροσήγορος. Σοφοκλῆς·

Ἦ πού Τελαμὼν, σὸς πατὴρ, ἐμός τ' ἴσως,
Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ———]

Hunc locum depromptum esse ex Sophocl. Aj. v. 1028. recte monuerunt viri docti, corruptum autem esse et claudicantem ne viderunt quidem. Atqui priori versiculo syllaba una deficit. Penultima enim τοῦ, Τελαμὼν, semper corripitur. Quare revocanda est vocula, quæ nescio quomodo exciderat, atque ita rescribendum:

Ἦ πού ΜΕ Τελαμὼν, σὸς πατὴρ, ἐμός θ' ἅμα,
Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος, ἵλεως τ' ἰσὼς,
Χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. Πῶς γὰρ οὐχ; ———
Scilicet Telamo, qui tuus pater et meus est,

Læto

PARS I.

Læto me vultu ac placato excipiet
Redeuntem sine te. Quid ni enim excipiat?

Poteris etiam scribere,

Ἦπε Τελαμὼν Ὁ σὸς πατὴρ ——

Quod et Sophocleum videtur magis. Oedip. Col. v. 1350.

Ἃ νῦν Ο ΣΟΣ ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει.

Elect. v. 1160.

Δαίμων Ο ΣΟΣ ΤΕ ΚΑΙΜΟΣ ἐξαφείλετο.

Anapæstum autem in propriis nominibus non respuunt Tragici. Poteris etiam alio atque alio modo hianti versui satisfacere, sed priorem nostram emendationem, quæ et simplicior est, firmare videtur Euripides in loco plane gemello. Est autem in Medea v. 505.

Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοι προδοῦσα καὶ πάτραν ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
ΔΕΞΑΙΝΤΟ Μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.

Quo me nunc vertam? an ad patris ædes,
Quibus tibi proditis et patria adveni?
An ad miseras filias Peliæ? Scilicet illæ libenter
Me reciperent in domum suam, quarum patrem interfeci.

Recte autem distinximus, nam in nonnullis libris

bris hæc male administrantur, πῶς γὰρ ἒχ; Sophocl. Elect. v. 1313.

Ἀλλ᾽ οἶσθα μὲν τὰ 'νθένδε. ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥ;——

Item v. 1451.

Ἔξοιδα· ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΧΙ;——

Anaxandrides apud Athenæum p. 570.

A. Τὴν ἐκ Κορίνθε Λαΐδ᾽ οἶσθα; B. ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥ; ΤΗΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ. A. Τότ᾽ ἦν ἐκείνη τις φίλη Ἄντεια. B. Καὶ τοῦτ᾽ ἡμέτερον ἦν παίγνιον.

Ita scribendum. Vulgo, Τὴν ἡμέρειον.* Quod magnum Casaubonum torsit. Est autem ita interpretandus iste locus:

A. *Laidem Corinthiam nosti?* B. *Quidni scilicet? Nostram utique intelligis.* A. *Erat tum amica illi Antea.* B. *Et ista quoque nobis fuit deliciis.*

ΕΥΡΕΣΙΛΟΓΟΣ. Φλύαρος. Ἑτοιμολόγος.—Πολύβιος· Ἔχων δὲ καὶ πλείω λέγειν, ἀγωνιῶ μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν ἐκ ἀναγκαίων εὑρεσιλογεῖν.] " Puto, addita præpositione περὶ, legendum esse, περὶ ἐκ " ἀναγκαίων. Alias enim constructio claudica-" bit." *Kuster.* Imo potius, περὶ ΤΩΝ ἐκ ἀναγκαίων. Sed lenior emendatio in promptu est. Repone: ἐκ ΑΝΑΓΚΑΙΩΣ εὑρεσιλογεῖν. Quod tantundem est. Rectissime Interpres:

* Abresch in Dilucid. Thucyd. p. 489. " Ego pro cor-" rupto ἡμέρειον lego ἡμετέρειαν. Quod vocabulum Lexicis, quæ " evolvo, ignotum, conservavit nobis Suidas et Etymologus."

Quamvis

PARS I. *Quamvis autem plura habeam dicenda, vereor tamen, ne cui vestrum verbosior esse videar quam necesse est.* Vox autem ἑτοιμαλόγος restituenda est Suidæ supra. Εὐθυῤῥήμων. Εὐθυλόγος. Ἐτυμολόγος. Rescribe, ἑτοιμολόγος. Quomodo et legendum apud Hesychium. Nam illud alterum, quod uterque præfert, nihil facit ad locum.

ΕΥΡΩΤΙΩΝ, ΤΟΥ ΕΥΡΩΤΙΩΝΤΟΣ. Ἐξήγησις τοῦ, εἰκῆ κείμενος.—Τοῖς γὰρ εἰκῆ καὶ ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει καὶ νοτίς. Τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ ἂν ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. Διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται. Ὡς φησὶ Μένανδρος·

Εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.]

Hæc descripsit Suidas ex Scholiis ad Aristoph. Nub. v. 44. ut recte vidit Kusterus, sed iis auctioribus et melioribus quam quæ nunc habemus. Neque enim Menandri locus, ut alia taceam, apud Scholiastam hodie comparet. Inest autem una atque altera macula, quas hic eluemus. Primum rescribendum: Ὥσπερ ΑΥ ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. *Ut contra urbanorum vita munda et nitida.* Quod vel ex Aristoph. Nub. v. 51. satis patet.

Ἡ δ' ΑΥ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων.

Illa

Illa vero contra *unguentum olebat, et crocum, et basia obscœna.*

PARS I.

Deinde Menandri trimetrum, qui uno pede claudicat, ita ex sermonis comici natura restituendum contendo:

Εἰς ΠΑΝΤΑ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.

In omnia loca, quæ munda et nitida sunt, fames intrat.

ΕΥΣΕΒΕΙΑ—ἡ γὰρ εὐσέβεια ȣ̓ συνθνήσκει βροτοῖς· κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν; ȣ̓κ ἀπόλλυται.

Εὐσεβεῖν δεῖ τὰ πρὸς Θεὸν, ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς.] Hæc misere divulsa sunt a se invicem, quippe quæ utraque pertinent ad vocem Εὐσέβεια, et proinde erant una connectenda. Quid quod tota oratio susque deque habita est; et currus, quod aiunt, bovem trahit. Locus autem ita reformandus atque in ordinem redigendus est ex Sophocle in Philoct. v. 1436. quem Suidas exscripsit.

———Τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν
Πορθῆτε γαῖαν, ΕΥΣΕΒΕΙΝ τὰ πρὸς θεȣ́ς.
Ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς· ΟΥ ΓΑΡ ΗΥΣΕΒΕΙΑ συνθνήσκει βροτοῖς,
Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, ȣ̓κ ἀπόλλυται·
———*Hoc vero memineritis,*
Cum urbem vastabitis, ut religionem tueamini:

Quia

PARS I.

Quia alia omnia posteriora judicat Jupiter.
Pietas enim una cum hominibus non moritur,
Nec interit, sive illi vivant, sive moriantur.

Male autem apud Sophoclem et nullo quidem sensu legebatur:

—— ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.

Nos correximus ex Suida. Quomodo et recte legendum viderat vir doctissimus in Miscellaneis Criticis. Istiusmodi autem crasis Atticis familiaris est. Sophocl. Oedip. Col. v. 115.

Ἔνεστιν ΗΥΛΑΒΕΙΑ τῶν ποιουμένων.

Eurip. Iphig. Taur. v. 1202.

Δίκαιος ΗΥΣΕΒΕΙΑ καὶ προμηθία.

Cæterum locum illum Sophoclis imitatus videtur Euripides in *Temeno* apud Stobæum Floril. cap. 1.

Ἀρετὴ δὲ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
Ζῇ δ' οὐκ ἔτ' ὄντος σώματος. ——

ΕΥΦΕΓΓΙΑΣ. Ἀπὸ τῶν δύο τοίχων εὐφεγγίας ποιούντων.] Satis festive Interpres: *A duobus parietibus claram lucem reddentibus.* Repone: Εὐφεγγίας. Ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγίας ποιούντων. *Ab iis qui duos parietes dealbant.* Notum Proverbium: Cic. in Epist. vii. 29. *Una fidelia duos parietes dealbare.* Petronio cap. 39. *Utrosque*

que parietes linere. Atque ita totidem verbis ſupra Suidas: Δύο τοίχους ἀλείφεις.* Λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ διὰ μέσου χωρούντων ἐν μάχαις ἢ φιλίαις. Εἴρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγείας ποιούντων. Ex hoc loco egregie illuſtrandus eſt atque emendandus noſter. Heſychius: Εὐφεγγεῖς, λαμπρούς.† Apollon. Rhod. iii. 1194.

PARS I.

Αὐτίκ' ἐπεί ῥ' ἑλίκης ΕΥΦΕΓΓΕΟΣ ἀστέρες ἄρκτου.

Hinc Εὐφέγγεια Jamblicho in Protrept. p. 145. Δᾳδίον μὲν γὰρ διὰ τὴν ΕΥΦΕΓΓΕΙΑΝ φιλοσοφίᾳ παραβέβληται. *Etenim facula propter claritatem et lucem ſuam philoſophiæ comparatur.*

ΕΥΦΡΟΝΗ. Ἡ νύξ

Τίς τὸν μεγιστόφωνον ἔνδον τῆς στέγης
Ἔπεισεν ὄρνιν ὡραλογεῖν τὴν ἑσπέραν;]

"Duo hi ſenarii Iambici leguntur apud Geor-"gium Piſidem in poemate de creatione mundi, "ſive περὶ κοσμουργίας, v. 1087, 1088." *Kuſter.* Scribendum — ὡρολογεῖν τὴν εὐφρόνην. Quomodo recte legitur apud Piſidem. Quod miror virum doctiſſimum non animadvertiſſe.

---

* Legendum: ἐπαλείφεις. Ita Pauſanias in Eliacis p. 460. Δῆλοι δὲ εἰσιν οἵ τε Σάμιοι καὶ οἱ ἄλλοι Ἴωνες, κατὰ τὸ λεγόμενον ὑπ' αὐτῶν Ἰώνων, ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΕΠΑΛΕΙΦΟΝΤΕΣ.

† Idem: Χροαυθὴς, εὐφεγγής. Anthol. Reiſkii p. 91.

——— ἔχων εὐφεγγέα πεύκην.

Confer Stobæum p. 634. et Needham in Notis ad Hieroclem p. 455.

PARS I.

ΕΦΕΙΛΙΞΑΝ. Σχοινίον τι ἐφείλιξαν μίλτῳ. Ἀντὶ τῦ, ἔφυραν, καὶ περιείλιξαν.] "An ἔσυρον? Certe "ἔφυραν stare non poteſt." *Kuſter*. Imo recte omnino: ἔφυραν καὶ περιείλιξαν. Homer. Il. Ω. 162.

Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον* ———

Ubi Schol. Ἔδευον, ἔβρεχον. Heſych. Ἔφυρον, ἔβρεχον, ἐμόλυνον. Hinc Μιλτοφυρὴς σχοῖνος, et Μίλτῳ φυρόμενοι κανόνες. De quibus nos infra ad v. Μίλτος; ubi legitur hic locus, et quidem auctior. Reſtituendum autem videtur verbum ἐφελίττειν ſive ἐφελίσσειν Dioni Caſſio lib. xlvi. cap. 36. Ἐς ἐλασμὸν μολίβδε λεπτὸν ἐγγράψαντές τινα, ΑΠΕΙΛΙΞΑΝ αὐτὸν, ὥσπερ τι χαρτίον. Vir doctiſſimus, Fr. Oudendorpius, ad Frontinum legebat, ἐπείλιξαν. Neutrum recte. Utraque enim vox Ioniſmum redolet. Quare legendum proculdubio vel auctoritate Suidæ, ΕΦΕΙΛΙΞΑΝ. Non alio modo locutus eſt Pauſanias in Meſſenicis, p. 343. Ἀνοίξας δὲ εὗρε κασσίτερον ἐληλασμένον ἐς τὸ λεπτότατον. ΕΠΕΙΛΥΤΤΟ ΔΕ ΩΣΠΕΡ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ. Quæ ſimillima plane et germaniſſima ſunt.

ΕΦΙΕΙ. Ἐπέτρεπεν.—Ὁ δὲ Καῖσαρ δῆμον τὰ πρὸ τῆς πόλεως ἐπέτρεπεν.] Miram oſcitantiam vel

---

* Philo de Joſeph. p. 77. Edit. Mangey—τοὺς ἐσθῆτας δάκρυσι φύραντες. Ubi reſpexit ad Homerum.

Lexico-

Lexicographi nostri, vel alicujus Librarii! Repone, πρὸ τῆς πόλεως ΕΦΙΕΙ. Xenophon Hist. Græc. lib. iii. 1. 6. p. 481. Κατηγόρων γὰρ αὐτῦ οἱ σύμμαχοι, ὡς ΕΦΙΕΙ ἁρπάζειν τῷ στρατεύματι τὺς φίλυς. Idem Cyri Institut. lib. vii. 2. 4. Διαρπάσαι μὲν ἔξεν αὐτοῖς ΕΦΕΙΝΑΙ τὴν πόλιν ὐ βύλομαι. Cæterum hoc fragmentum proculdubio descripsit Suidas ex Dione Cassio. Quod et sensus loci et stilus indicat. PARS I.

ΕΦΟΡΟΙ.——Ὁ δὲ πρὸς τὺς Ἐφόρυς ἔγραψεν, ὡς ἐκείνυς κήρυγμα ποιήσασθαι δημοσίᾳ, τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιρῦντας, καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας, ἐς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαθίστασθαι.] Locus hic amplior quidem legitur infra v. Πίττα. Depromptus est autem ex Philost. vit. Apollon. iv. 27.* Recte vero τὰς παρατιλτρίας de *mulieribus depilatricibus* accepit Suidæ interpres. Quod ideo moneo, quia virum doctissimum ad Philostratum circa hanc vocem gravissime hallucinatum animadverti. Glossæ: Παρατίλλω, *Depilo*. Παρατίλτρια, *Tricula*. Muliercula scilicet, quæ a *tricis* erat. Glossæ: *Tricæ*, τριχώματα. Vocem usurpat Cratinus Comicus in *Horis* apud Athenæum lib. xiv. p. 638.

* Idem de Vitis Sophistarum sub Polemon. p. 536. Edit. Olearii: Διαφορᾶς γῦν τῷ Τιμοκράτει πρὸς τὸν Σκοπελιανὸν γενομένης, ὡς ἐνδεδωκότα ἑαυτὸν ΠΙΤΤΗι, ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΙΛΤΡΙΑΙΣ, διέστη μὲν ἡ ὁμιλῦσα αὐτοῖς. ἡ Σμύρνη.

PARS I.

——— ἴτω δὲ καὶ τραγῳδίας
Ὁ Κλεομάχου διδάσκαλος μετὰ τῶν παρατιλτριῶν,
Ἔχων χορὸν Λυδιστὶ τιλλουσῶν μέλη.
Ποιηρά———

Verſus ſecundus ſodales ſuos ſupereminet, et proinde ad propriam menſuram ita eſt redigendus et diſtinguendus:

Ὁ Κλεομάχου διδάσκαλος, ΠΑΡΑΤΙΛΤΡΙΩΝ
Ἔχων χορὸν———

Faceſſat vero et Cleomachi tragœdiæ actor, chorum habens mulierum depilatricium.

ΕΦΡΙΞΑ. Τὰς τρίχας ὠρθώθην. Ἐπυκνώθην. Ὅμηρος· Ἔφριξε δὲ μάχη. Καὶ Σοφοκλῆς·

Ἔφριξ᾽ ἔρωτι, περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτάμην.

ἀντὶ τοῦ, ὠρθώθην τῇ ἡδονῇ. Ἀνεπτερώθην.] "An "potius ἐπαχνώθην quam ἐπυκνώθην? Heſychius: "Παχνοῦται, θυμοῦται, πήσσεται παρὰ τὴν πάχνην, "φρίσσει, λυπεῖται, ἀνιᾶται." *Kuſter*. Nihil ad rem vir doctiſſimus. Locus nonnihil perturbatus eſt, atque ita, ut mihi quidem videtur, inſtaurandus: Ἔφριξα. Τὰς τρίχας ὠρθώθην. Ὅμηρος· Ἔφριξεν δὲ μάχη. ΕΠΥΚΝΩΘΗ. Nimirum ἐπυκνώθη eſt interpretatio τοῦ, ἔφριξεν.* Eſt autem ex Homer. Il. N. 339.

* Ita oraculum apud Strabonem lib. ix. p. 398. Edit. Lutet. et apud Herodotum lib. viii. p. 664. Edit. Weſſelingii:

Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι. PARS I.

Ubi recte Schol. ΕΠΥΚΝΩΘΗ δὲ ἡ μάχη τῇ τῶν δοράτων ἀναλάσει. ΦΡΙΣΣΕΙΝ γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι ΠΥΚΝΩΣ. Eurip. Phœnis. v. 1112.

Λόχον ΠΥΚΝΑΙΣΙΝ ἀσπίσιν ΠΕΦΡΙΚΟΤΑ.

Arrian. Exped. Alex. lib. iii. Ἡ τε φάλαγξ ἡ Μακεδονικὴ ΠΥΚΝΗ καὶ ταῖς σαρίσσαις ΠΕΦΡΙΚΥΙΑ.* Dicitur etiam φρίσσειν de *aristis inhorrescentibus*.†

Κυλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρίξουσι.

Hic tamen legendum est, φρύξουσι. De quo Valckenaer ad locum, et præcipue Kuhnius ad Pausaniam p. 4. Sic Plutarchus in Solon. p. 201. Edit. Bryan. Καὶ Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς εἴρηκέ που,

Πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν
Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν.

Hæc autem verba Scholiastes ad Aristoph. Nub. v. 447. ita disposuit: Καὶ Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς εἴρηκέ που περὶ τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος·

Οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάγχρυς τοῖς κύρβεσιν.

Recte. Est versus Trochaicus. Sed vide Valcken. Diatrib. Eurip. p. 221.

* Æschylus in Supplic. v. 616.

Πανδημίᾳ γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις
Ἔφριξεν αἰθὴρ, τόνδε κραινόντων λόγον.

† Eodem sensu in Epigram. apud Anthol. p. 286. Carmen integrum, quia haud inelegans, hic emendatum apponitur. Est autem in quendam piscatorem a phycide occisum.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἰχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὤλεσεν ἄγρη,
Δύστηνος ἰσπείης ἐκ τριχὸς ἑλκομένη.
Εἶδαρ ὅτ' ἀγκίστρου φόνιον πλάνον ἀμφιχανοῦσα,
Ὀξείην ἐρυθρὴ φυκὶς ΕΦΡΙΞΕ ΡΑΧΙΝ·

PARS I.

Homer Il. Ψ. 599.

Λήϊον ἀλδήσκοντος ὅτε ΦΡΙΣΣΟΥΣΙΝ *ἄρουραι.*

Schol. Ὅτι ΠΕΠΥΚΝΩΝΤΑΙ *διανεστηκότες ταῖς χώραις οἱ στάχυες.* Eurip. in Supplic. v. 31.

ΦΡΙΞΑΣ *ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς.*

Latinis *Horrere.* Virgil. Æn. xi. 601.

——*Tum late ferreus hastis*
Horret *ager*——

Cæterum illud *ἀνεπτερώθην*, quod addit Suidas, nihil habet commune cum *ἔφριξα*. Eſt enim interpretamentum *τοῦ, ἀνεπτάμην.* Id quod liquet ex Schol. ad Sophoclis Aj. ver. 705. *Ἀνεπτάμην, ἀνεπτερώθην.* Quo reſpexit Suidas.

Atque hæc habui, Lector erudite, nam ineruditum non moror, quæ tecum ad primum volumen Suidæ communicarem. Poſſem plura, ſed hæc ſufficiant, in guſtum ſaltem. Prius autem quam manum de tabula, verbum unum

---

Ἀγχιβαθὴς δ' ὑπένερθε κατέκτατο ἄλμῃ ἐνὶ λάβρῳ
Ἐντὸς ἁλιοθηρῶν διστιχμένη φαρέτρην.

In ſecundo pentametro vulgo legitur, *ἔφριξε πάγην.* Sed nihil verius noſtra emendatione. Athenæus vii. 20. p. 319. *Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζωϊκῶν* ΑΚΑΝΘΟΣΤΕΦΗ *φησὶν εἶναι καὶ ποικιλόχροα* ΦΥΚΙΔΑ. Ubi Cl. Caſaubonus: " *Ἀκανθοστεφῆ* vocat Phycidem, reſpiciens ad *pinnam quæ per dorſum hujus piſcis continua porrigitur.*" Vide Suidam ad v. *Ῥάχιν.*

atque

atque alterum, coronidis loco, adjicere decrevi de monte *Arganthonio* five *Arganthoneo*; nam utroque modo fcribitur, Ἀργανθώνιος et Ἀργανθώνειος, hoc ab Ἀργανθώνη, illud ab Ἀργανθών: de quo fupra nonnihil adnotavimus ad p. 81. Erat autem mons Myfiæ, juxta oppidum Cion, ad Propontidem. De quo Strabo, Stephanus Byzantinus, Schol. ad Apollonium Rhodium, et præter alios denique Cl. Salmafius fatis accurate in Exercitationibus ad Solinum. Non uno autem nomine infigniebatur ifte mons. Nunc enim Ἄργανθος, nunc Ἀργανθών, nunc denique Ἀργανθώνη audit. Quin et Ἀργανθώνις Stephano Byzant. in v. ubi tamen Codd. nonnulli, Ἀργανθώνη. Sic folent Poëtæ et Mythographi, qui ubi fint nefcii, omnia mutant, mifcent, et perturbant pro libitu fuo. Antonin. Liberal. cap. xxvi. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ ςενὸν ἐξίκοντο τοῦ πόντου, καὶ ΤΑ ΣΦΥΡΑ παρέπλευσαν ΤΗΣ ΑΡΓΑΝΘΩΝΗΣ. Orpheus Argon. ver. 635.

——— ἀμφὶ δὲ ΚΝΑΜΟΣ
ΑΡΓΑΝΘΟΥ κατέφαινε———

PARS I.

Scribendum Κνημὸς. Hefych. Κνημοὺς, δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους. Pollux ii. 191. Κνημοὶ ὀρῶν.* *Juga montium*. Etymol. Mag. Κνημὸς,

* Theocritus Idyl. iv. 63.

——— τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

PARS I. ὁ τραχὺς καὶ σκληρὸς τόπος. Idem in v. Κνήμη. Καὶ τὰς ἐξοχὰς καὶ προβάσεις καὶ καθύγρους τόπους τῶν ὀρῶν, κνημοὺς λέγουσιν, ὡς τὸ, Ἴδης ἐν κνημοῖσι. Ubi reſpexit Etymologus ad Hom. Il. B. 821.

Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſta. Orpheus Argon. ver. 600.

ΚΝΗΜΟΝ ἐπὶ ζάθεον, καὶ δίνδυμον ἀκρώρειαν.

Qui locus ab imperitiſſimis Librariis peſſime acceptus eſt. Excidit enim verbum, quod ad ſenſum plane neceſſarium eſt. Tu vero poëtæ manum tandem aliquando agnoſcas, et mecum ita locum integrum reſtituas:

Καί τοτε δὴ ΒΑΣΙΛΗΕΣ ὀνειροπόλον διὰ πύστιν
ΚΝΗΜΟΝ ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δίνδυμον ΑΚΡΟΝ ΑΓΕΡΘΕΝ,
Ὄφρα καὶ μειλίξαιντο ΕΥΟΙΝΙΣΤΟΙΣ ἐπὶ λοιβαῖς
Ῥείην πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ' ἀλέαιντο ἀνάσσης.

Et tunc reges ob religionem nocturnorum monitorum
In ſacrum jugum et Dindymon promontorium congregati ſunt;
Ut placarent vino abundantibus libationibus
Rheam venerandam, iramque evitarent reginæ.

Ubi Scholiaſta ad poſtrema verba: Ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακοδίεμοις. Legendum cum MSS. ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν ΚΝΗΜΩΝ.

De

De qua quidem emendatione, uti spero, litem mecum non commovebunt viri docti. Orpheus Argon. ver. 69. PARS I.

Ἀλλ' ὅτε δὴ ΣΥΝΑΓΕΙΡΕΝ ἀγακλειτοὺς ΒΑΣΙΛΗΑΣ.

Hom. Il. Ψ. 287.

Ὡς φάτο Πηλείδης· ταχέες δ' ΙΠΠΗΕΣ ΑΓΕΡΘΕΝ.
Sic dixit Pelides. Cito autem congregati sunt equites.

Ita legendum, vel auctoritate Hesychii, qui ad Homerum, ut solet, respexit: Ἄγερθεν, συνηθροίσθησαν. Nuperi autem Editores, re non satis explorata, locum corruperunt. Illud vero Orphei, λοιβαὶ εὐοίνιστοι, viris doctissimis minus videtur arrisisse. Vir ingeniosissimus et verus musarum alumnus, Joannes Piersonius, in libris *Verisimilium* legendum censet, εὐαγνίστοις λοιβαῖς. Sed minime sollicitanda est vox innoxia et elegantissima. Εὐοίνιστοι λοιβαὶ sunt *libamina meraciora. Vino abundantia*, ut non male Interpres. Ἀκρήτους λοιβὰς vocat Apollon. Rhod. i. 435. Cæterum, ut in viam tandem redeamus, montis *Arganthi* meminit etiam Propertius i. 20.

Hic erat Arganthi Pege *sub vertice montis*
Grata domus Nymphis humida Thyniasin.

Ita edidit Cl. Broukhusius. Quod et probat vir elegantissimi ingenii, Nicolaus Heinsius. Mihi vero

PARS I. vero illud *Pege* in politiſſimo ſcriptore Romano ſemper putidiſſimum eſt viſum.* Libri veteres *Phlegre.* Quod Marklandi εὐστοχίαν deſiderat. Solus enim iſte homo in hujuſmodi rebus naſum atque oculos habet.

Οἷος πέπνυται· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν.

Interea laudo diſertiſſimum Muretum reponentem:

Hic erat Arganthonei *ſub vertice montis*
Grata domus Nymphis humida Thyniaſin.

Videtur autem iſte mons nomen traxiſſe vel ab *Argantho* quodam, homine omnium, quot ſunt, quot fuere, quotque poſt aliis erunt in annis, obſcuriſſimo hodie et ignotiſſimo; vel ab *Arganthona*; vel ab utroque denique. Erat autem *Arganthona* inſigni forma puella, Oreſibii filia, montium nemorumque cultrix, uxor tandem Rheſi, qui niveis invectus equis ad Trojam ſerius venerat, atque ocyus perierat. Quare domum perlata, mulier maleſana, ut vitam et amorem ſimul cum morte commutaret, in

* Sed vide Suidam ad v. Λογγῖνος. Ἐπισύχνως ἐνδιατρίβοντος ταῖς κληϊζομέναις ΠΗΓΑΙΣ, ἠγγέλθη τούτῳ παρὰ τῶν προσαγορευόντων, ὡς εὐπρεπεῖς λίαν εἰσὶν αἱ γυναῖκες. Et Apollon. Rhod. i. 1243.

Βῆ δὲ μεταΐξας ΠΗΓΕΩΝ σχεδὸν, ἠΰτε τὶς θὴρ
Ἄγριος, ὅν ῥά τε γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων.

fluvium

fluvium se abjecit, suo nomine deinceps appellatum. Fabulam integram persecutus est Parthenius in pulcherrimo libello περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, cap. xxxvi. quem consulas, si voles. Vide et Eustathium ad Dionys. Perieg. ver. 322. 809. ubi de nostra *Arganthona* atque ejus filiis agit. PARS I.

TANTUM.

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS SECUNDA.

ORNATISSIMO VIRO

JACOBO HARRIS

ARMIGERO,

REGI ET REIPUBLICÆ

AB AERARIO,

IN

LITERIS ELEGANTIORIBUS

TUM GRÆCIS, TUM LATINIS,

EGREGIE EXERCITATO:

HAS EMENDATIONES

IN

SUIDAM,

IN PERPETUUM

OBSERVANTIÆ SUÆ TESTIMONIUM,

D. D. D. C. Q.

AUCTOR.

PRÆFATIO AUCTORIS

AD

SECUNDAM PARTEM.

LECTORI ERUDITO S.

EN tibi, Lector, alteram partem nostrarum Emendationum, quam et brevi fortasse sequetur tertia, si dii voluerint, et nos salus minus neglectos habuerit. Quod spero futurum. Prius autem quam has chartas in manus tibi tradam, non abs re fuerit, quoniam bella occasio est, unum atque alterum verbum commutare cum Cl. HEATHIO *nostro, homine sane doctissimo et laboriosissimo, qui in Addend. ad Sophocl. ita commentatur : " Emendationem " Dawesianam ab eruditissimo* TOUPIO, *Emen-*

P " *dat.*

" *dat. in Suidam, p.* 115. *velut ineptam tra-*
" *duci, et vocem* ἴμεν, *quasi ne Græca quidem*
" *esset, effurcillari, satis mirari nequeo.*" *Locus Tragici, de quo agit vir doctissimus, est in Elect. ver.* 21.

Πρὶν ὖν τιν᾽ ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης
Ξυναπτέον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ᾽ ἐμὲν
Ἵν᾽ ὐκέτ᾽ ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ᾽ ἔργων ἀκμή.

Ubi legendum monueram, tum sententia, tum Græcismo postulante,

——— ὡς ἐνταῦθ᾽ ΕΣΜΕΝ.*

Ibi enim sumus, ubi nullus segnitiæ locus. Our present circumstances wont admit of any delay. *Stabant enim ante fores Ægisthi. Monet igitur Pædagogus, ut caveant, ne locus sibi fraudi sit; hortaturque, ut quicquid agunt, sine mora agant. Hæc est mens Tragici. Nostri autem Critici nihil viderunt. Nam quæ disputat vir Cl. in Miscell. Criticis p.* 281. *nimis subtilia sunt, et poetæ menti adversantur. Porro*

* Plato de Legibus lib. x. p. 951. Edit. Francf. 1602. Ὁπότε δὴ τοίνυν ΕΝΤΑΥΘΑ ΕΣΜΕΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, τόδε ἀποκρινόμεθα.

illud

illud ἐνταῦθ' ἰέναι *auctoritatis lubricæ est, et quod scena Attica non novit;* ἐνταῦθ' εἶναι *vero probum et usitatum. Sophocl. Philoct. ver.* 16.

Σκοπεῖν θ' ὅπȣ 'ΣΤ' ΕΝΤΑΥΘΑ δίστομος πέτρα
Τοιάδ', ΙΝ' ἐν ψύχει μὲν ἡλίȣ διπλῆ
Πάρεστιν ἐνθάκησις ———

Idem in Philoct. ver. 429.

——'Οδυσσεὺς δ' 'ΣΤΙΝ αὖ ΚΑΝΤΑΥΘ', ΙΝΑ
Χρῆν ἀντὶ τȣ́των αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν.

Euripides in Sysipho:

ΕΙΝΑΙ δ' ἔφασκε τȣ̀ς θεȣ̀ς ΕΝΤΑΥΘ', ΙΝΑ
Μάλιστ' ἂν ἐξέπληξεν ἀνθρώπȣς λέγων.*

Ita legendus iste locus, cujus venustatem minus adsecuti sunt viri eruditi. Atque hoc rectum. At vero Cl. Heathius *vocalem præcedentem* σμ *corripi posse negat. Quo pacto nostra emen-*

---

* Atticus apud Euseb. Præpar. Evang. xv. 5. p. 800. Τάχ' ἂν αἰδοῖ δοκοίη λέγειν ΕΝΤΑΥΘΑ ΕΙΝΑΙ τȣ̀ς Θεȣ́ς. Euripides in Helena v. 622.

Ὦ χαῖρε Λήδας θύγατερ, ΕΝΘΑΔ' ΗΣΘ' ἄρα;

Vix aliter in Heraclidis v. 346.

———— ἱζόμεσθα δή
Ἱκέται μένοντες ΕΝΘΑΔ' εὖ πρᾶξαι πόλιν.

datio corruat necesse est. Sed in eo quoque fallitur vir μετρικώτατος. *Epigram. Anthol. lib. ii. p. 270.*

> Ἦν ῥαφανὶς, σερὶς ἦν, τῆλις, θρίδακες, πράσα,
> βολβοὶ,
> Ὤκυμον, ΗΔΥΟΣΜΟΝ, πήγανον, ἀσπάραγος.†

Atque hæc non altercationis gratia, sed eo tantum, ut res clarior atque manifestior fiat. Hæc enim metri ratio minus perspectâ, causa fuit, ut homines imperiti textum depravarint. Nos vero et sensui et senario undequaque consuluimus. Quare desinat mirari vir doctissimus.

---

† Aristoph. apud Athenæum lib. 2. p. 48.

Ὅς τις ἐν ἡδυόσμοισι στρώμασι σὺν δέσποιναν ἐρείδεις.

Ita legendus iste locus. Vide Kuster. ad Nubes ver. 1065. qui fallitur.

EMEN-

EMENDATIONES

IN

SUIDAM.

Z.

ZAH ANEMON. Τὸν σφοδρῶς πνέοντα.] Respexit Suidas ad Homer. Odyss. M. 313. ita legitur: PARS II.

Ὦρσεν ἐπὶ ZAHN ANEMON νεφεληγερέτα Ζεύς.

Quemadmodum etiam laudant Hesychius, Etymol. Mag. Photius in Lex. MS. Lex. Coislin. alii. Et hoc quidem probat doctissimus Hesychii Editor; illud Cl. Kusterus. Perperam uterque. Neutrum enim Homericum. Quippe illud Ζαῆ Atticorum tantum, Ζαὴν autem nullorum hominum est. Rescribo, ut mihi quidem videtur, certissime:

Ὦρσεν ἐπὶ ZAEA ANEMON ——

Error ortus ex pronuntiatione. Efferebatur enim ZAHANEMON. Hinc istæ Grammatico-

P 3 rum

PARS II. rum turbæ. Recte autem et pro more Homerus, Ζαέα ἄνεμον. Sic Νηλέα θυμὸν. Ἀεικέα λοιγόν. Μελιηδέα οἶνον. Περικαλλέα δίφρον, atque alia ejusdem κόμματος sexcenta. De metro autem cave sis sollicitus. Nihil enim usitatius apud poetam quam ejusmodi συνίζησις. Homer. Il. Γ. 27.

Ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα.

Idem Odyss. Ω. 522.

Καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήϊ.

Quin et Latini; Virgil. Ecl. vi. 30.

Nec tantum Rhodope miratur et Ismarus
Orphēa.

Festivus autem est Etymologus Mag. v. Ζαής. Ὡς παρὰ τὸ πέτω γίνεται πέτην, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄω, ἄην, καὶ ζάην, μετὰ τοῦ, ζα. Τὸ γὰρ τέλειον, ζάηνα, ὡς πέτηνα, εἰ μὴ κατ' ἔκθλιψιν γέγονε. Cæterum occurrit vox ΖΑΗΣ in Epigrammate Philippi, apud Antholog. lib. i. p. 60. quod quia elegantissimum est, et viris doctissimis parum perspectum, hic emendatum adscribam;

Ὅτ' ΕΞ ΑΗΤΟΥ λίβυος, ἐκ ΖΑΟΥΣ νότου
Συνεζοφώθη πόντος, ἐκ δὲ νειάτων
Μυχῶν βυθῖτις ψάμμος ἐξηρεύγετο,
Ἱστὸς δὲ πᾶς ὤλισθεν εἰς ἅλα πλύσας,
Φορτὶς δ' ἐσύρετ' ἐς ἀΐδαν πλανώμενος,
ΑΡΩΓΟΝΑΥΤΑΣ δαίμονας Λυσίστρατος

Ἐλιτά-

Ἐλιπάρησεν· οἱ δὲ τῷ ΝΕΩΚΟΡΩι
Μῦνα θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν.

In primo versiculo vulgo exhibetur, ἐκ ζαήτȣ. Quæ vox hoc incommodo laborat, quod nulla legatur. Græci enim Ζαὴς, non Ζαήτης. Deinde metrum reclamat: prima enim τȣ̃, ζαήτȣ necessario longa foret. Quare omnino revocanda est vetus lectio, ἐξ ἀήτȣ. Hesychius: Ἐξ ἀήταο, ἐξ ἀνέμȣ. Est autem ἀήτης λίβυς, *ventus Africus*. Deinde quod legitur, εἰς ἅλα πτύσας, venustum in primis est. Respexit Epigrammatista ad Theocritum in Syracus. ver. 133.

—— Κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα.

In versu sexto recte dedimus, Ἀργοναύτας δαίμονας, *Dioscuros* scilicet, *qui nautis periclitantibus adesse solent*. Quod et vidit doctissimus Brodæus. Vidit et Hadrianus Junius in Animadversionibus. Sed carminis acumen neuter vidit.

—— νεωκόρῳ
Μȣ́νῳ θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν.

Nimirum Lysistratus ille Dioscuris νεωκόρος sive *a sacris* erat. Quæ causa fuit, ut homini opitularentur. Hæc est mens Epigrammatis.

ΖΑΚΟΡΟΣ. Νεωκόρος. Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι· Οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις γένοιτο ζάκορος.] Emendabat

mendabat doctissimus Hemsterhusius ad Luciani Timon. ὥς τις γένοιτο. Sed virum præstantissimum mens Comici fefellit. Alius est Μεγάβυζος, alius ζάκορος. Qui ζάκορος, non idem utique Μεγάβυζος. Hic sensus loci est.* Verba optime constituit Bentleius:

——Οὐ Μεγάβυζος ἦν,
Ὅς τις γένοιτο ζάκορος——

ΖΑΜΟΛΞΙΣ.——Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς νόμοις φησὶν, ὅτι Ἑλληνικός τις γεγονὼς τελετὰς κατέδειξε Γέταις τοῖς ἐν Θράκῃ.] Hæc totidem verbis leguntur etiam apud Etymol. Mag. v. Ζάμολξις. Sed in utroque inest vitium, nullo negotio corrigendum. Scribendum, ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς νομίμοις, *in Barbaricis institutis*.† De quibus præter Hellanicum et Callimachum scripserunt Aristoteles, Nymphodorus, Theodectes, alii.‡ Apollon. Hist. Mirab. cap. xi. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ δὲ ἐν ΝΟΜΙΜΟΙΣ ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΙΣ, τῆς Καρίας σκορπίοι γίνονται, οἱ τοὺς μὲν ξένους πατάξαντες οὐ λίαν ἀδικοῦσι, τοὺς δὲ ἐπιχωρίους παρ' αὐτὰ

* Vide D'Orvill. ad Charit. p. 314. qui fallitur. Photius in Lex. MS. nonnihil auctior est, v. Ζάκορος.

† Porphyrius apud Euseb. Præpar. Evang. p. 466. Καὶ τί ὑμῖν λέγω, ὡς ΤΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΑ ΝΟΜΙΜΑ Ἑλλανίκου ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάσου συνῆκται;

‡ Suidas in v. Ἀνάχαρσις—ἔγραψε ΝΟΜΙΜΑ ΣΚΥΘΩΝ δι' ἐπῶν.

ἀποκλίνουσι. Varro de Ling. Lat. lib. vi. *Hoc factitatum Aristoteles scribit in libro qui inscribitur* NOMIMA BAPBAPIKA. Clemens Alexand. Cohort. ad Gent. p. 56. Τί μοι Σαυρομάτας καταλέγειν, οὓς ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΣ ΕΝ ΝΟΜΙΜΟΙΣ ΒΑΡΒΑΡΙΚΟΙΣ τὸ πῦρ σέβειν ἱστορεῖ; Schol. ad Apollon. Rhod. ii. 1012. Ἐν δὲ τῇ τῶν Τιβαρηνῶν γῇ αἱ γυναῖκες, ὅταν τέκωσι, τημελοῦσι τοὺς ἄνδρας ὥσπερ λεχοὺς· ὡς ἱστορεῖ Νυμφόδωρος ἐν τισι νόμοις. Emendabat doctissimus Rutgersius, ἐν τοῖς νόμοις. Sed vera lectio est, ἐν τοῖς νομίμοις. Idem mendum apud Schol. ad Lucian. Lexiph. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τρίτῳ Βαρβαρικῶν νόμων, (scribe, νομ̄ων, i. e. νομίμων) ὡς λυλικῷ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶ τοὺς βαρβάρους. Suidas: ΘΕΟΔΕΚΤΗΣ, Φασηλίτης, ῥήτωρ. Ἔγραψεν ἐγκώμιον Ἀλεξάνδρου—ΝΟΜΙΜΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΑ. Huc facit Agathias lib. i. Τῆς ἱστορίας αὐτοὺς ἀπαθανατιζούσης, οὐχ οἷα ΤΑ ΖΑΜΟΛΞΙΔΟΣ ΝΟΜΙΜΑ, καὶ ἡ Γετικὴ παραφροσύνη.

ZH. Ἀντι τοῦ, ζῆθι. Εὐριπίδης.] Lexicon nescio cujus in Bibl. Coisl. p. 482, nonnihil auctius est: Ζῆ, ἀντὶ τοῦ, ζῆθι. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ·

Ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῆ, καὶ δόμους οἴκει πατρός.

Σοφοκλῆς Δανάῃ·

Ζῆ, πῖνε, φέρβου ——

Locus Euripidis, ad quem respiciunt, est Iphig. Taur. ver, 699. Huc referendus Sophocles in Antig. ver. 1287.

Καὶ

PARS II.

Καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων——

Ubi Schol. Ζῆ, ἀντὶ τοῦ, ζῆθι Reſtituendum vero, ut obiter moneam, hoc verbum Euripidi in Supplic. ver. 532. Locum integrum, quia celeberrimus eſt, et viros doctiſſimos ludos fecerat, hic partim ingenio, partim auctoritate Stobæi, emendatum adponam.

Ἐάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς·
Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ ΖΗιΝ ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ΑΠΕΛΘΕΙΝ· πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν.* Οὔτι γὰρ κεκτήμεθα
Ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι ΜΟΝΟΝ·
Κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ δεῖ λαβεῖν.

Vulgo nullo ſenſu legitur, εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt. Sophocl. Oedip. Col. ver. 1525.

——χὤταν εἰς τέλος
ΤΟΥ ΖΗιΝ ΑΦΙΚΗι†——

Cætera per ſe clara ſunt.

---

* Euripides in Excerptis Grotii p. 423.

Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως
Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα,
Νεκρὸν δὲ σῶμα κἂν μίμημα δαιμόνων.

In ultimo verficulo legendum eſt:

ΕΙΣ ΓΗΝ δὲ σῶμα——

Vide Cl. Valcken. Diatrib. Eurip. p. 56.

† Jamblichus in Vita Pythagoræ p. 173. Edit. Kuſter. Η ΕΙΣ ΤΟ ΖΗΝ ΑΦΙΞΙΣ.

EI.

PARS II.

EI.

EIMA. Ἱμάτιον. Ἔνδυμα. Καὶ διὰ τοῦτο ἐν Ἐπιγράμματι·

Πραξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
Εἷμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέροις σοφίη.

Καὶ αὖθις· Δέξαι βύσσινον εἷμα.] Uterque locus depromptus eſt ex Anthologia Conſtantini pag. 13. 50. quam non ita pridem publici juris fecit doctiſſimus Reiſkius. In priori Epigrammate, quod Anacreonti tribuitur, Cod. MS. exhibet,

——ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων φιλίη.

Quomodo et edidit Barneſius ad Anacreonta. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior. De arte enim ſive σοφία utriuſque feminæ hic agitur. Praxidice fecit, Dyſeris invenit. Hic eſt ſenſus Epigrammatis. Notanda autem vox Δύσηρις. Eſt enim nomen ex rarioribus. Occurrit tamen apud Ariſtidem Orat. in Eteoneum p. 75. Ποία δὲ ΔΥΣΗΡΙΣ Θετταλὴ τοσοῦτο πένθος ἐπένθησεν ἐπ' Ἀντιόχῳ τελευτήσαντι, ὅσον νῦν μητρὶ τῇ τούτου πένθος πρόκειται; Sic ΕΥΗΡΙΣ nomen mulieris apud Pauſaniam in Atticis cap. 27. Πρὸς δὲ τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐστι μὲν ΕΥΗΡΙΣ πρεσβῦτις. *Anus Everis dicta.* Ita accipiendus videtur iſte

locus,

PARS II. locus, ad quem Cl. Kuhnius insigniter nugatur. Quod Kuhnio solenne est.

* ΕΙΣΑΤΟ. Καθίδρυσε. Ἐν Ἐπιγράμματι

——ὃς τάδε καλὰ

Ἕισαθ' ὑπαὶ πιτύων ὕμμι θεαὶ ξόανα.] Myro apud Anthol. lib. vi. p. 547.

Νύμφαι ἀμαδρυάδες, ποταμοῦ κόραι, αἳ τάδε βένθη
Ἀμβρόσιαι ῥοδέοις στείβετε ποσσὶν ἀεὶ,
Χαίρετε κ' σώζοιτε Κλεώνυμον, ὃς τάδε καλὰ
ΕΙΣΑΘ' ὑπαὶ πιτύων ὕμμι θεαὶ ξόανα.

Ita vulgo legitur istud Epigramma, idque nemine improbante. Verum illud ἀμβρόσιαι frigidum est, et sine gratia. Reponendum absque dubio:

——αἳ τάδε βένθη
ΑΜΒΡΟΣΙΑ ῥοδέοις στείβετε ποσσὶν ἀεί.

Nimirum quicquid dii deæve edunt, bibunt, gestant, calcant, ἀμβρόσιον poetis dicitur. Hinc βένθη ἀμβρόσια de flumine puro atque incorrupto.* Metrum autem quod attinet, vide nos infra ad v. Καββαλών.

* Auctor Titanomachiæ apud Athenæum vii. 3. p. 277.
Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες ἐλλοὶ,
Νήχοντες παίζουσι δι' ΥΔΑΤΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΙΟ.

ΕΙΣΗΡ-

ΕΙΣΗΡΡΗΣΕΝ. Εἰσεφθάρη.—Ὁ δὲ προστερήσας εἰσήῤῥησεν αὐτόθι.] Hoc fragmentum decerptum est ex Menandro in Excerptis Hœschelii, p. 133. PARS II.

H.

HΒΗΤΗΡ.—Ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὐ καλὸν ἡβητῆρες· ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην
Τὴν τρίχα τὴν ταχὺ φυομένην.] "Pentameter hic mutilus est, quem ex Anthologia "lib. vii. p. 607. sic supple:

"Τὴν τρίχα τὴν φθονερὴν τὴν ταχὺ φυομένην."

Kuster. Recte vir doctissimus. Est autem Epigramma Eratosthenis, idque elegans in primis, et dignum quod hic quoque legatur:

Ἄρσενας ἄλλος ἔχοι· φιλέειν δ' ἐγὼ οἶδα γυναῖκας
Ἐς χρονίην φιλίην οἷα φυλασσομένας.
Οὐ καλὸν ἡβητῆρες. Ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην
Τὴν τρίχα τὴν φθονερὴν, τὴν ταχὺ φυομένην.

Notandum pulcherrimum illud, Ἐς χρονίην φιλίην. Metaphora a fructibus, quorum nonnulli εἰς χρόνον φυλάσσονται, alii cito fugiunt et marcescunt. Strabo lib. iii. p. 233. Ἀποτίθεσθαι εἰς χρόνον. Quæ locutio Interpretem fefellit. Deinde per τρίχα τὴν ταχὺ φυομένην, barba intelligenda est: quam et proinde φθονερὴν vocat.*

* Strato in Carm. 26. Τὰς φθονερὰς· scilicet, τρίχας. D'Orvill. ad Charit. p. 197. Φθονερὸν κάλλος.

Philip-

PARS II. Philippus in Epigrammate, μιαρὴν τρίχα. Barba enim φιλονέοις invisa. Hinc Martialis v. 48.

Tardaque pro tanto munere, barba, veni.

Quin, dum hoc agimus, et aliud Epigramma, celeberrimum id quidem, et haud dissimilis argumenti ex Anthologia Cl. Reiskii p. 111. hic subjiciendum curabimus. Est autem Philodemi, viri in hisce nequitiis satis exercitati:

Εἰνὶ μύχοις κραδίας δοιὰς περιθάλπω ἔρωτας,
Τὸν μὲν Ῥωμαΐδος, τὸν δὲ Κορινθιάδος·
Ἡ μὲν ματρώνας τε τρόπους καὶ ἤθεα στέργειν
Οἶδ' ἀπὸ κεκρυφάλου μέχρι περισκελίδων.
Ἡ δὲ χύδην παρέχει πάσῃ φιλότητι πεσσηνᾶς
Πλαστουργοῦσα τύπους τοὺς Ἐλεφαντιάδος.
Ἂν δὲ μίαν ταύταιν, Πεῖσον, μ' αἱρεῖν ἐπιτέλλεις,
Εἰν Ἐφύρῃ μίμνω, τὴν δ' ἄρα Γάλλος ἔχοι.

Carmen venustissimum est, sed postremus hexameter non una macula deformatus est. Quin et oratio nonnihil σολοικίζει. Dicendum enim fuerat, Ἂν δὲ —— ἐπιτέλλῃς. MS. La Crosii: Τί δὲ μίαν. Repono:

ἘΙ δὲ μίαν ταύταιν, Πεῖσον, μ' αἱρεῖν ΕΠΙΤΕΛ-
ΛΕΙΣ.

Quod verissimum est. Recte etiam scripsimus, αἱρεῖν. Hesychius: Αἱρέσομεν, ἐπιλέξομεν. Minime autem dubium est, quin ad hoc Epigramma Philodemi respexerit Horatius Satir. i. 2.

Illam,

Illam, Post paulo, Sed pluris, Si exierit vir; PARS II.
GALLIS: *hanc, Philodemus ait, sibi, quæ neque magno*
Stet pretio; nec cunctetur, cum est jussa, venire.

Sed vereor ut verba Philodemi satis recte ceperit Poeta Romanus. MS. Lipf. τὴν δ' ἄρα γ' ἄλλος ἔχοι. Quæ nescio an verior lectio. Eratosthenes in Epigrammate supra laudato:

Ἄρσενας ΑΛΛΟΣ ΕΧΟΙ *——

Sed de hoc ipse viderit Horatius. Erat autem noster Philodemus Epicuri de grege, vir elegantissimi ingenii, et Lucii Pisonis familiaris, de quo intelligendus Cicero Orat. in Pison. p. 612. Ed. Gronov. *Est quidem Græcus, qui cum isto vivit, homo, vere ut dicam (sic enim cognovi) humanus, sed tam diu, quam diu cum aliis est, aut ipse secum.*

ΗΕΡΟΣ ΟΓΜΟΙ. Αἱ ὁδοί. Οἱ τόποι. Λέγεται δὲ θηλυκῶς ἐν Ἐπιγράμμασι·

——καὶ διὰ μέσσης
Ἠέρος εὔαγρον τῆσδε δίδου κάματον.]

---

* Miscellanea Lipf. vol. ix. p. 304.

Καὶ μὴ λυπηθῇς ἤν τις ΕΧΗ μ' ΕΤΕΡΟΣ.

Anthol. lib. ii. p. 258.

——ἀμβροσίην δ' ΑΛΛΟΣ ΕΧΕΙΝ ἐθέλοι.

Legen-

PARS II.

Legendum,

——εὔαγρον ΤΟΙΣΔΕ δίδε κάματον.

Quomodo recte legitur in Epigram. apud Anthol. lib. vi. p. 566. unde hoc fragmentum deprompsit Suidas. Græca ita sunt vertenda: *Fac ut labor istorum faustus felixque sit.* Ista est vis τῦ, εὔαγρος. Hinc Εὐαγρεῖν, Εὐαγρία, et, si Musis Gratiisque placet, Εὐαγροσύνη. Theocritus in Berenice apud Athenæum lib. vii. p. 284.

Αἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύναν τε καὶ ὄλβον
Ἐξ ἁλός——

Corrigit vir doctissimus in Epistola ad Roverum, αἰτεῖτ' εὐαγροσύναν. Quod altero nihilo melius est. Utrumque enim hoc infortunio premitur, quod ne Græcum quidem sit: quod viros doctissimos non animadvertisse miror. Vera autem lectio, me vide, est:

——ΕΥΑΓΡΕΣΙΑΝ τε καὶ ὄλβον.

Suidas: Ἀγρεσία, ἄγρα. Hinc Εὐαγρεσία, *felix captura:* quæ vox restituenda Homero Odyss. Τ. 114.

——Θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς
Ἐξ εὐηγεσίης——

Multum sudant Interpretes in hac lectione adstruenda. Verum non nisi laterem lavant. Nec quicquam præstat altera lectio quam exhibet

hibet Scholiastes, εὐεργεσίης.* Quid moror? Revocanda omnino vox elegantissima, et Græciæ adeo jam demum redonanda: PARS II.

——φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς, καὶ κριθὰς, βρίθησι δὲ δένδρεα καρπῷ
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς
Ἐξ ΕΥΑΓΡΕΣΙΗΣ——

Nihil verius hac emendatione. Cæterum ad hunc locum Homeri respexit, qui et nostram lectionem unice firmat, Crinagoras in Epigrammate apud Reiskium pag. 147.

Νῆσον, τὴν εἰ χ' οἵ με περιγράψαντες ΕΧΟΥΣΙ
Μετρῆσαι βαιὴν, ἑπτὰ μόνον σταδίους,
Ἔμπης καὶ τίκτουσαν ΕΝ ΑΥΛΑΚΙ ΠΙΑΡ ΑΡΟΥΡΗΣ
Ὄψει, καὶ παντὸς κάρπιμον ἀκροδρύου,
Καὶ πολλοῖς ΕΥΑΓΡΟΝ ΕΠ' ΙΧΘΥΣΙ ——

In primo disticho rem minus dextre administravit doctissimus Editor. Nos recte scripsimus cum MSto, Νῆσον ἔχουσι. Strabo lib. iii. p. 257. Τοσοῦτοι δ' ὄντες νῆσον ἔχουσιν οὐ πολὺ μείζονα τῶν ἑκατὸν σταδίων τὸ μῆκος.† Deinde legebatur, ἐπ' αὔλακα πῖαρ ἀρότρου. Quod ridiculum est. Nos

* Vide Etymol. Mag. v. Εὐηγενέων.

† Idem—ὅσον ἑπτὰ τὸν κύκλον σταδίων.

PARS II. verba et ſenſum reſtituimus: Πῖαρ ἀρέρης, *the fat of the land.**

ΗΙΩΝ. Ἀχύρων——Βάβριος· Οὔπω δὲ καιρός ἐστιν ἥια λύειν.] Babrii verſiculus laborare videtur, cui ſic facile ſubveneris:

Οὔπω δὲ καιρός ἐστιν ΗΙΑΛΛΥΕΙΝ.

Heſychius: Ἀλλύει, ἀναλύει. Sed vide nos infra ad v. Καββαλών.

Η ΚΑΜΗΛΟΣ ΨΩΡΙΩΣΑ ΠΟΛΛΩΝ ΟΝΩΝ ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ ΦΟΡΤΙΑ.] Deſumptus eſt hic locus ex Syneſio Epiſt. 113. Elegantiſſime autem dicitur, ἀνατίθεται φορτία. *Camelus ſcabioſa multorum aſinorum onera geſtat.* Ita locutus eſt Lucian. in Contempl. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ΑΝΑΘΕΣΘΑΙ ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὄσσαν; *Et poterimus, Mercuri, nos duo geſtare Pelium aut Oſſam?* Interpres minus percepit. Epigram. Antipatri Sidonii in Zenonem Citieum, apud Laertium vii. 29.

Τῆνος ὅδε Ζήνων Κιτίῳ φίλος, ὃς ποτ' Ὄλυμπον
Ἔδραμεν, οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ΑΝΘΕΜΕΝΟΣ.
Οὐδὲ τά γ' Ἡρακλῆος ΑΕΘΛΕΑ· τὰν δὲ ποτ' ἄστρα
Ἀτραπιτὸν μούνας εὗρε σαοφροσύνας.

---

* Vide Brunck in Analect. Vol. ii. p. 146. qui meam lectionem tacitus ſequitur.

Ita

Ita legendum iſtud carmen, quod nuperus Editor Meibomius male intellectum turpiſſime commaculavit. Ἀναθέσθαι φορτίον eſt *onus ſublatum vel ſibi vel alii imponere.** Hinc ἀναθέσθαι Πήλιον Ὄσσῃ, *Pelion Oſſæ ſuperimponere.* Quod Gigantes fecerunt ſcilicet——ἵν' ὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.†

PARS II.

ΗΛΕΚΤΩΡ. Ὁ ἥλιος. Ἥλιος δέ ἐστιν ἄστρον ἡμεροφανές. Λέγεται δὲ ἠλέκτωρ, ὅτι ἄληκτός ἐστι, καὶ ἀκάμας. Ἀλλ' ἡ ἐτυμότης ὅλη σφαιρική.] "Portus "hæc ita vertit: *Sed bujus vocis etymologia* "*eſt tota ſphærica.* Quæ ineptiæ! cui enim "qui ſanum ſinciput habet, unquam perſua- "debitur, dari etymologias ſphæricas." *Kuſter.* Quæ ad hunc locum adnotavit Cl. Kuſterus, nihilo meliora ſunt, quam quæ Portus. Utrumque enim fefellit corrupta vox σφαιρική. Reſcribendum ſine dubio: ἀλλ' ἡ ἐτυμότης ὅλη ΣΦΑΛΕΡΗ. *Sed bujus vocis etymologia eſt tota dubia et malæ ſidei.* Quod verum eſt. Procopius in Gothicis lib. ii. Ἔστι γὰρ ἔθνος τοῦτο τὰ

---

* Porphyrius de Vita Pythagoræ p. 42. Edit. Amſt. 1707. Φορτίον δὲ συναναλιθέναι μὲν τοῖς βαστάζουσιν, συγκαθαιρεῖν δὲ μή.

† Huc alluſit Atticus apud Euſeb. Præpar. Evang. p. 795. Ποῦ σοι τῆς αἱρέσεως τοσοῦτον ὕψος λόγων, ὥς τε τὸ τῶν Ἀλωάδων φρόνημα κτήσασθαι, καὶ τὴν εἰς οὐρανὸν ὁδὸν ζητεῖν; ἣν ἐκεῖνοι μὲν ᾤοντο ΟΡΩΝ ΑΝΑΘΕΣΕΙ δύνασθαι γίνεσθαι.

PARS II.

ἐς πίστιν ΣΦΑΛΕΡΩΤΑΤΟΝ ἀνθρώπων ἁπάντων. *Sunt enim Franci omnium hominum fallacissimi et perfidiosissimi.**

ΗΛΟΓΗΘΗΣΑΝ. Ἠμελήθησαν. Κατεφρονήθησαν. Οἱ δὲ ἠλογήθησαν εἰς τὴν εἴσοδον, καὶ κατεπατήθησαν. Καὶ αὖθις· Πάντων ἠλόγουν. Τουτέστι, Κατεφρόνουν.] Verbum ἠλογήθησαν an recte interpretatus sit Suidas, ipse viderit; sed in exemplo subjecto, quod Polybii esse suspicor, res neutiquam sana est. Quale enim illud, ἠλογήθησαν εἰς τὴν εἴσοδον? *contempti fuerunt in ipso ingressu.* Quæ miror viris doctis placere potuisse. Tu noli dubitare, quin nos veram lectionem invenerimus: Οἱ δὲ ΗΛΟΗΘΗΣΑΝ εἰς τὴν εἴσοδον καὶ κατεπατήθησαν. *In ipso ingressu protriti conculcatique sunt.* Polybium sponsorem dabo, si non ipso loco, quem laudavit Suidas, at gemino tamen. Est autem lib. x. p. 816. Καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἐν τῷ τῆς μάχης καιρῷ διεφθάρησαν, καὶ κατὰ τὴν ἀποχώρησιν· οἱ δὲ πλείους ἐν τῷ παραπίπτειν ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΥΛΗΝ ὑπ' αὐτῶν ΗΛΟΗΘΗΣΑΝ. Græca leviter laborant. Scribendum, ΥΦ' ΑΥΤΩΝ.† Atque ita

* Demetrius Phalereus de Elocut. §. 247. Ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρὰ, ὁ καιρὸς ὀξὺς, ἡ πεῖρα ΣΦΑΛΕΡΑ. Suidas in v. Ἀδὰμ p. 46. Ἐντεῦθεν ἡ Χαλδαίων ἀστρονομία ἡ ΣΦΑΛΕΡΑ τε καὶ πολυώδυνος.

† Polybius lib. xiv. p. 948. Καὶ πολλοὶ μὲν ΥΦ' ΑΥΤΩΝ περὶ τὰς τοῦ χάρακος ἐξόδους συνεπατήθησαν.

ita vertendum: *Et multi quidem eorum in ipso discrimine perierunt, aut in fuga; plures tamen irruentes in portam a se ipsis protriti conculcatique sunt.* Sed quid hæc, inquies, πρὸς τὸν Διόνυσον? Neque enim vox primaria ἠλογήθησαν hic utique comparet. Equidem persuasus sum binos articulos Librarii alicujus vel incuria vel inscitia hic coaluisse: id quod sæpius accidit, et nostro imprimis Lexicographo. Quare totum locum, qui nonnihil mutilus est, ita disponendum et instaurandum esse contendo: PARS II.

ΗΛΟΓΗΘΗΣΑΝ. Ἠμελήθησαν. Καλεφρονήθησαν. Καὶ αὖθις· Πάντων ἠλόγουν. Τουτέστι, κατεφρόνουν.

ΗΛΟΗΘΗΣΑΝ. Οἱ δὲ ἠλοήθησαν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ Καλεπατήθησαν. Imo, dum hæc scribo, ipsum locum reperisse videor, ad quem respexit Suidas, et quem proculdubio adscripserat, sed qui hodie cum multis aliis desideratur. Est autem apud Polybium in Excerpt. Legat. p. 1250. Νῦν δὲ καλῶς ποιῶν, οὐκ ἦλθε ταύτην τὴν ὁδὸν, δι' ἧς ἢ κρατήσας τῶν ὅλων, ἐξουσίαν ὑπερήφανον ἔσχεν, ἢ σφαλεὶς πολλοὺς ἂν ἐποίησε τῆς αὐτῆς τύχης πεῖραν αὐτῷ λαβεῖν· ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν, δι' ἧς ὀλίγοι τελέως ΗΛΟΓΗΘΗΣΑΝ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν τῆς πράξεως καιρόν.*

* Vide Reisk. ad locum, qui pro ἠλογήθησαν legit ΗΛΕΓΧΘΗΣΑΝ. Confer Cl. Ernestum ad v. 88. Callimach. Hymn. in Delum.

PARS II. Quæ ita vertit Casaubonus: *Nunc recte fecit Perseus, qui hanc non ingressus sit viam, per quam aut plena victoria parta, dominationem superbam erat obtenturus; aut si vinceretur, in ejusdem perniciei societatem multos secum attracturus: Sed contrariam potius viam instituit; unde factum est, ut pauci omnino Græci, per occasionem ejus belli, quod ipse gessit, in fraudem inciderint.* In hoc sensu verbum occurrit 2 Maccab. xii. 24. Αὐτὸς δὲ ὁ Τιμόθεος ἐμπεσὼν τοῖς περὶ τὸν Δοσίθεον καὶ Σωσίπατρον, ἠξίου μετὰ πολλῆς γοητείας ἐξαφεῖναι καὶ σῶον αὐτόν· διὰ τὸ πλειόνων μὲν γονεῖς, ὧν δὲ ἀδελφοὺς ἔχειν, καὶ τούτους ΑΛΟΓΗΘΗΝΑΙ συμβήσεσθαι, εἰ ἀποθάνοι.*

ΗΛΥΣΙΟΝ.——Πολέμων δὲ Ἀθηναίους φησί το καταισκηφθὲν χωρίον καλεῖν.] "Sic locum hunc ex "ingenio emendavi. In prioribus enim Editt. "et MSS. Par. itemque in Hesychio et Lexico "Photii MS. mendose et nullo sensu legitur, "καταισκαφέν: quod Portus verterat, *locum ef*-"*fossum.* Nihil autem certius est, quam scri-"bendum hic esse, καταισκηφθὲν, i. e. *fulmine* "*tactum*, a κατασκήπτομαι quod *fulmine feriri* "significat." *Kuster.* Recte vidit vir doctissimus nullum locum hic esse τῷ, κατασκαφέν. Sed

* Laërtius in Thalete, p. 21. Οἱ δ᾽ ἐπειδὴ διαπρεσβευόμενοι ΗΛΟΓΟΥΝΤΟ, πρὸς τοὺς Κώους πολεμοῦσι.

veram

veram lectionem non vidit tamen. Scribendum, καλασκηφέν. Ut a σκάπλομαι, σκαφὲν, sic a σκήπλομαι formatur σκηφέν. Quæ certissima emendatio. PARS II.

ΗΜΙΔΑΗΣ. Ἡμίκαυλος. Ἡμιδεὴς δὲ πίθος, ὁ τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ ἔνδειαν ἔχων. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἡμιδεὲς πέμψαι, χοῦς γὰρ ἔνεισι δύο.] Aliud est ἡμιδαὴς, aliud ἡμιδεής. Quod et recte notavit Suidas. Librarii autem non raro pro more confundunt. Est autem Pentameter ille, quem subjecit noster, pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita non ita pridem nobis dedit vir doctissimus in Miscell. Lips. Nov. vol. ix. p. 321. Carmen integrum, quod elegans et perspicuum est, hic apponere lubet.

Τέσσαρες οἱ πίνοντες· Ἐρωμένη ἔρχεθ' ἑκάστῳ·
Ὀκτὼ γινομένοις ἓν χίον οὐχ ἱκανόν.
Παιδάριον βαδίσας πρὸς Ἀρίστιον εἰπὲ, τὸ πρῶτον
Ἡμιδεὲς πέμψαι, χοῦς γὰρ ἔνεισι δύο
Ἀσφαλέως· οἶμαι δ' ὅτι καὶ πλέον· ἀλλὰ τρόχαζε.
Ὥρας γὰρ πέμπτης πάντες ἀθροιζόμεθα.

ΗΜΩΝ. Εθέριζον.—Ἡμῶν δὲ, ἤγουν ἐμέτῳ κατείχοντο.] Xenoph. Exped. Cyri lib. iv. 8. 16. p. 342. Τὰ δὲ σμήνη πολλὰ ἦν αὐτόθι, καὶ τῶν κηρίων ὅσοι ἔφαγον τῶν στρατιωτῶν, πάντες ἄφρονές τε ἐγίγνοντο καὶ ΗΜΟΥΝ. *Alvearia autem multa illic erant, et de favis quotquot ex militibus comedebant, om-*

PARS II. *nes et amentes fiebant, et vomebant.* Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

ΗΙΩΡΟΥΝ. Ἐβάςασον. Ἀνεῖχον.—Τὴν δὲ κλίνην ταῶνες τέσσαρες χρυσοῖ ἠώρουν.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hœschelii, pag. 128.

ΗΩΣ—— ἐπὶ δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας.—Ἤδη δέ μοι νῦν ἠὼς ἐνδεκάτη.] Scribe,

——Ἤδη δέ μοι νῦν
Ἠὼς ἐνδεκάτη——

Ita enim legitur apud Homer. Il. Φ. 155. Confer Hesych. in v. Etymol. Mag. et Schol. ad Homer. Odyss. Β. 1. Quæ vero sequuntur apud Suidam, Λέγεται δὲ ἡμέρα κοινῶς, ἠώς· Ἰωνικῶς, ἕως· minime quidem vera sunt. Nam ἕως Atticorum est. Aristoph. Eccles. ver. 85.

Ἡμεῖς βαδίζειν ἐξ ΕΩ γενήσεται.

Eurip. Ion. ver. 1158.

ΕΩΣ διώκουσ' ἄστρα——

Idem in Hippolyto, ver. 455.

Ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεοὺς ΕΩΣ.

Atque hinc obiter corrigendus notus ille versiculus Euripidis in Hippol. ver. 78.

Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.

Ad

Ad quem locum audiamus doctissimum Heathium: "Marklando prorsus assentior pro "Αἰδὼς conjicienti Ἠώς. At hoc jam antea "conjecerat Is. Vossius ad Catullum p. 116. "nisi quod hic potius Αἰὼς Æolice rescribi jus- "serat." Hoc falsum. Æoles enim Αὐὼς non Αἰὼς dicunt.* Deinde nec Ἠὼς, nec Αὐὼς locum hic habere potest. Utrumque enim a Scena Attica alienum. Hoc enim Æolum, ut dixi, illud Ionum est. Scribendum utique,

ΕΩΣ δὲ πολαμίαισι κηπεύει δρόσοις.

Quod unice verum est. Αι et ε in libris scriptis passim confunduntur. Rectissime Etymol. Mag. Ἀττικοὶ μὲν ΕΩΣ λέγουσιν —— Αἰολικῶς δὲ ΑΥΩΣ——ΗΩΣ δὲ ὑπὸ Ἰώνων. Atque ad hanc normam locus Suidæ refingendus est.

ΗΠΑΛΥΝΘΗΣΑΝ.] Vocem hanc notasse contentus Suidas, interpretamentum nullum adjecit: id quod in hac farragine, nescio quomodo, sæpius accidit. Occurrit non semel hoc verbum apud Xenophontem. Occurrit etiam

* Pindar. Pyth. ii. p. 205.

ἀλλά νιν ὕβρις ἐς ΑΥΑΤΑΝ ὑπεράφανον ὦρσε. ——

Ubi Schol. Εἰς ἄτην καὶ βλάβην. Αἰολικῶς δέ το αὐάταν προσῆγαγεν. Ἐκεῖνοι γὰρ ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα μεταξὺ, ἐντιθέασι τὸ ύ· ὡς ἐπὶ τοῦ, ἀὴρ, αὐὴρ· καὶ ἄως, αὔως.

apud

PARS II. apud LXX. Pſalm. liv. 22. ΗΠΑΛΥΝΘΗΣΑΝ οἱ λόγοι αὐτῦ ὑπὲρ ἔλαιον, καὶ αὐτοί εἰσι βολίδες. Atque huc Suidas referendus eſt.

ΗΠΗ,ΝΗΜΕΝΩΝ. Ἐπαίνυ τυχόντων. Ὁ δὲ ἐκέλευε παρὰ τῷ ἠπηνημένῳ πλείονα μισθὸν κομίζεσθαι.] "Fragmentum hoc obſcurum eſt, in quo, ſi "divinare licet, pro παρὰ τῷ ἠπηνημένῳ legen-"dum puto, παρὰ τῦ ἠπηνημένυ." *Kuſter.* Vera lectio in proclivi eſt, quam miror virum doctiſſimum non vidiſſe. Scribendum, παρὰ ΤΩΝ ΗΠΗ,ΝΗΜΕΝΩΝ, *a viris laudatis.* Quod vel ipſe Suidas abunde confirmat.

Η,ΡΕΤΙΣΑΜΗΝ. *

ΗΡΕΙΚΟΝ. Ἔσχιζον. Ἤρεικον χθόνα δῖαν.] Heſiod. Scut. Hercul. ver. 287.

——— οἱ δ' ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν ———

Hinc Suidas notulam ſuam decerpſit.

Η,ΣΑΝ. Ἤιδεισαν. Ἐγίγνωσκον.—Οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἦσαν.] Ad hunc locum ne verbum quidem Cl. Kuſterus. Atqui ex inſignio-

* ΗΡΕΤΙΣΑΜΗΝ. Αἰτιατικῇ· Εἱλόμην. Ἐξελεξάμην.] Occurrit hoc verbum in illo caſu apud LXX. Pſalm. cxix. 173. Γενέσθω ἡ χείρ σε τῦ σῶσαί με, ὅτι τὰς ἐντολάς σε ᾑρετισάμην. Hoc reſpexit Suidas.

ribus

tribus est. Egregiam lucem atque opem præstat Etymologus M. Ἤισμεν—Εὐριπίδης Ῥήσῳ—οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἤσαν. Ἀντὶ τοῦ, ᾔδεισαν. Ita legendus iste locus. Est autem ex Euripid. Rhes. ver. 854. Quod et vidit doctissimus Piersonus. Sed veram poëtæ manum nemo vidit. Rescribo certissime:

Τίς δ' ἂν χαμεύνας πολεμίων κατ' εὐφρόνην
ΡΗΣΟΝ μολὼν ἐξεῦρεν, εἰ μή τις θεῶν
Ἔφραζε τοῖς κτανοῦσ'; ΟΝ οὐδ' ἀφιγμένον
Τὸ πάμπαν ΗιΣΑΝ ——

Quis vero hostium cubilia noctu profectus
Rhesum invenisset, nisi deorum aliquis
Interfectoribus indicasset, quem quidem
Nec huc advenisse noverant. ——

Optime accedit Dio Chrysost. Orat. 55. p. 561. Καὶ γὰρ τοὺς ἵππους ἐμήνυσε τοὺς Θρᾳκικοὺς, καὶ ΤΟΝ ΡΗΣΟΝ ΟΝ οὐδεὶς ᾔδει ἀφιγμένον.

ΗΣΘΕΙΗ. Χρήσαιτο.

Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβὼν
Τὴν κύλικα ——

Φησὶν ἐπεὶ μεγάλη ἦν, καὶ πλέα.] Locus male distinctus est, atque ita refingendus:

Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.

Τὴν κύλικα φησὶν, ἐπεὶ μέγαλη ἦν καὶ πλέα. Ita enim legitur iste trimeter apud Aristoph. in Lysist.

PARS II. Lysist. ver. 201. Τὴν κύλικα autem, et quae sequuntur, sunt verba Suidae, vel saltem Scholiastae, quem exscripsit Suidas.* Sed locus Comici insigniter deformatus est, quem proinde nequeo quin adscribam, ut concinnior tandem incedat.

Φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν καὶ σαμνίον,
Ὦ φίλταται γυναῖκες, κεραμέων ὅσος.
Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.

In versiculo secundo quartam sedem injuste admodum occupat dactylus. Deinde illud vide, κεραμέων ὅσος. MS. Voss. κεραμέων ὄχλος. Ex utraque mala nascitur vera lectio. Repono:

Ὦ φίλταται γυναῖκες, ΟΧΛΟΣ ΚΕΡΑΜΩΝ
ΟΣΟΣ.

Jubet mulier facetissima amphoram cum calice afferri. Quibus allatis, bene amplis scilicet, et compluribus, ut videtur, ludi jocique gratia, factum est, ut prae gaudio exclamaret, ὄχλος κεραμῶν ὅσος. *Quanta vis fictilium!* Deinde, arrepta calice, pergit,

Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.

Hic sensus loci est. Recte autem dicitur ὄχλος

* Vide Suidam ad v. Πλία.

κεραμῶν ὅσος. Sic mulier apud Theocritum in Syracusis ver. 44. PARS II.

Ὦ θεοὶ, ΟΣΣΟΣ ΟΧΛΟΣ ———

Lucian. in Amor. p. 440. Πυξίδων ΟΧΛΟΝ.* Nihil verius hac emendatione. Librarii vero, homines imperitissimi, cum modulum τοῦ, ὄχλος, nescirent, et sensum et senarium pessundederunt. Idem autem κεράμεος et κεραμοῦς, ut χρύσεος et χρυσοῦς, ἀργύρεος et ἀργυροῦς, et similia.† Solebant autem veteres, ut plurimum, ἐκ κεραμέων sive κεραμῶν bibere. Theopompus in insigni loco apud Athenæum lib. vi. p. 230. Θεόπομπος δὲ ὁ Χῖος ἐν ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον συμβουλαῖς περὶ Θεοκρίτου τοῦ πολίτου (lege, συμπολίτου· uterque enim ex Chio) τὸν λόγον ποιούμενος φησίν. Ἐξ ἀργυρωμάτων δὲ καὶ χρυσῶν πίνει, καὶ τοῖς σκεύεσι χρῆται τοῖς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἑτέροις τοιούτοις. Ὁ πρότερον οὐχ ὅπως ἐξ ἀργυρωμάτων οὐκ ἔχων πίνειν ἀλλ' οὐδὲ χαλκῶν, ἀλλ' ΕΚ ΚΕΡΑΜΕΩΝ, καὶ τοῦτο (leg. ΤΟΥΤΩΝ) ἐνίοτε κολοβῶν.

ΗΤΡΙΑΙΑ, ΚΑΙ ΗΤΡΑΙΟΝ, ΚΑΙ ΗΤΡΙΟΝ. Ἔνδυμα ὑμενῶδες.—Ἠτρίον δὲ τὸ ἄτρωτον.] "De hoc loco

---

* Synonyma fere videntur Πυξίδες, et Κύλικες, et Ἀγγεῖα κεράμια. Vide Hesychium ad v. Κυλιχνίδες.

† Const. Porphyr. de Leone Armenio lib. 15. Ἐκρίματό ἐξ αὐτῶν ὥσπερ τι ΚΕΡΑΜΟΥΝ ἀγγεῖον.

"amplius

PARS II. "amplius cogitandum censeo." *Kuster*. Distinguit Suidas, ut solet, inter ἤτριον et ἰτρίον. Sic supra: Διμίτριος. Ὁ ἔχων δύο μίτρας.—Δημήτριος δὲ, ὄνομα κύριον; ad quem locum nonnulla adnotavimus. Quare lego, idque, opinor, tutissime: ΙΤΡΙΟΝ ΔΕ ΤΟΝ ΑΡΤΟΝ. Est enim ἴτριον placentæ sive ἄρτου genus: de quo Athenæus, Hesychius, Harpocratio, alii. Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. i. cap. 55. ΙΤΡΙΑ καρποῦ πεποιημένα πυρίνου. *Wheaten cakes*. Sophocles in Iride apud Athenæum lib. xiv. p. 646.

Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ΙΤΡΙΑ βλέπω.

I.

ΙΑΚΩΒΟΣ. Ἡσυχίου υἱὸς ἰατροῦ, ὁ ἐπικληθεὶς ψύχριστος, ἐκ τοῦ ἐξάρχου Δαμασκηνοῦ.] "Sic "MS. Priores vero Editt. habent εἰς τὸ ἐξ-"άρχου. Videtur autem ἐκ τοῦ ἐξάρχου hic dictum "esse pro ἀπὸ ἐξάρχων, i. e. *Exprafectus*. Vel "legendum est, ἐκ τῆς ἐξαρχίας Δαμασκηνοῦ. *Ex* "*provincia Damascena*." *Kuster*. Nugæ. Legendum, ἐκ τοῦ ΕΞΑΡΧΗΣ Δαμασκηνός. *Ex Damasco ab origine oriundus*. Suidas infra de eodem: Ἀπὸ Δαμασκοῦ εἷλκε τὸ γένος. Procopius in Persicis lib. ii. Ἐλέγετο δὲ καὶ Ῥωμαῖος γένος τὸ ΕΞΑΡΧΗΣ εἶναι. Strabo lib. xiv. p. 960.

Πυθό-

Πυσσοωρος ἀνὴρ Νυσαεὺς ΤΟ ΕΞΑΡΧΗΣ.* Idem eſt τὸ ἐξαρχῆς et ἐκ τῆς ἐξαρχῆς. Quæ locutio Librariis fraudi fuit. De cognomine autem hujus Jacobi, viris doctis parum convenit. Aliis enim ψυχόχριςος, aliis ψύχριςος audiebat. Quam et veram eſſe lectionem Cl. Kuſtero patet ex Joanne Malela. Atqui Malela non ψύχριςον, ſed ψύχιςρον vocat. Quod, etſi non verum, vero tamen proximum eſt. Nullus enim dubito, quin verum Jacobi cognomen fuerit ΨΥΧΡΙΣΤΡΟΣ. *Pſychriſter.* Frigidus Iſter omnibus notus. Ita autem dicebatur noſter Jacobus, quod in ſanandis morbis frigidis balneis plerumque utebatur: id quod collegiſſe videor ex Damaſcio in Excerptis apud Photium pag. 1051. Ἐχρῶντο κατὰ τῶν νόσων ἤτοι καθαρσίοις πολλοῖς καὶ ΒΑΛΑΝΕΙΟΙΣ. *Utebantur pater et filius adverſus morbos purgationibus multis et balneis.* Erat autem Jacobus artis medicæ peritiſſimus, et Leoni imperatori imprimis charus: quod ex Damaſcio et Malela conſtat. Eum quoque laudat, et medicis celeberrimis adnumerat Scriptor neſcio quis in Bibl. Coiſlin. p. 598.†

PARS II.

ΙΑΚΧΟΣ——Ἕρμιππος ἐν Μοίραις·

* Suidas v. Σιμμίας—Ἦν δὲ ΤΟ ΕΞΑΡΧΗΣ Σάμιος.

† Vide Suidam ad v. Σωρανός. Confer etiam Euſebium in Epitom. Χρονῶν p. 291. Edit. Amſtel. 1658.

PARS II.

Μείζων γὰρ ἦν. Νῦν δ' ἐςι, ϗ δοκεῖ δέ μοι
Ἐάν τις ἐπιδιδῷ τῆς ἡμέρας, ὅτι
Μείζων ἔτ' ἔςαι Διαγόρϐ τϐ Τερθρέως.

Major enim erat. Nunc vero est, ut videtur mibi,
Si quis quotidie aliquid addat,
Major futurus Diagora Tertbrei filio.]

Plurima hic peccari video cum in Græcis tum in Latinis. Primus enim versiculus a distinctione laborat, secundus a metro: uterque autem corruptus est, et sensu cassus. Quin et vereor ne pater hujus Diagoræ nomen suum amiserit. Opportune Suidas: Τερθεύς. Ὄνομα κύριον. Reponendum utique et distinguendum:

Μείζων γὰρ ἢ νῦν ἐςι, ϗ δοκεῖ δέ μοι
Ἐάν τις ἐπιδιδῷ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ, ὅτι
Μείζων ἔτ' ἔςαι Διαγόρϐ τϐ Τερθέως.

Major enim erit quam nunc est, et ut mibi quidem videtur,
Si quis quotidie aliquid in cibum conferat,
Major erit Diagora Tertbei filio.

Constructio hic paulo exquisitior est. Nam verbum ἔςαι, ut vides, ad utramque partem sententiæ referendum est. Scripsimus autem, καθ' ἡμέραν. *Quotidie.* Ita enim Græci, non τῆς ἡμέρας. Quod et metrum et sententia respuit. Ἐπιδιδόναι καθ' ἡμέραν, est Hermippo: *Quotidie aliquid*

aliquid in cibum conferre. Quomodo intelligendus Hesiodus Op. ver. 396. PARS II.

——— Ἐγὼ δέ τοι οὐκ ΕΠΙΔΩΣΩ.

Hinc Jupiter Ἐπιδώτης dictus: de quo Pausanias in Arcadicis. Quare sensus hujus loci est: Eum brevi fore majorem Diagora, si alimentum non defuerit. Quod Comicum plane est. Dicitur etiam ἐπιδιδόναι καθ' ἡμέραν, *indies atque paulatim adaugescere et incrementum capere.* Quo sensu usurpatur a Thucydide vi. 60. Καὶ οὐκ ἈΝΑΠΑΥΛΑ ἐφαίνετο, ἀλλὰ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΕΠΕΔΙΔΟΣΑΝ. Ita legendum: quod et firmat Scholiastes. Vulgo ἐν παύλῃ ἐφαίνετο. Verbum ἐπιδιδόναι in utroque sensu satis festive usurpat Athenæus lib. iv. p. 168. Ἐπιδόσεων δὲ πολλῶν γινομένων παρελθὼν καὶ αὐτὸς (Φῶκος) εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔφη, ΕΠΙΔΙΔΩΜΙ κἀγώ· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὁμοθυμαδὸν ἀνεβόησαν, Εἰς ἀκολασίαν. De quo consulendus ὁ πάνυ Casaubonus ad Characteres Theophrasti.*

ΙΔΙΟΞΕΝΙΑ. Δεδιὼς μὴ διὰ τὴν ἰδιοξενίαν, ἣν ἔχει πρὸς τὸν Ἀρχίδαμον.] "Sensus hujus loci "est omnino imperfectus; quem supplere ne"queo, quoniam auctorem ex quo hæc de-

* De illo dicto apud Athenæum consulendus etiam omnino Claud. Salmasius de Usuris cap. iii. p. 55. Edit. Batav. 1638.

PARS II. "prompta sunt, ignoro." *Kuster*. Depromptus est hic locus ex scriptore aliquo, qui hodie non exstat. Sensus autem ejus satis manifestus est. De Pericle enim et Archidamo Lacedæmonio hic agitur, inter quos ἰδιοξενία sive privatum hospitium intercedebat: quod veritus est Pericles, ne fraudi sibi esset. Rem omnem narrat Thucydides ii. 13. et post eum Plutarchus in Pericle. Vide et Trogi epitomatorem lib. iii. cap. 7. qui historiam hanc persecutus est.

ΙΕΙΣ. Ἀφιεὶς. Πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱείς. Ἀριστοφάνης.] Locus Aristophanis, quem respexit Suidas, est in Equit. ver. 519.

Πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς, καὶ ψάλλων καὶ πτερυγίζων.

Huc adlusit Dio Chrysost. Orat. de Homero pag. 554. Ὡς ΕΙΚΟΝΑ ὄντα παντὸς χρήματος, καὶ ΠΑΣΑΣ ἀτεχνῶς ΑΦΙΕΝΤΑ ΦΩΝΑΣ ποταμῶν τε, καὶ ἀνέμων, καὶ κυμάτων.* Ita scribendus iste locus. Vulgo, ὡς ἱκανὸν ὄντα. Eleganter autem Dio Homerum vocat εἰκόνα παντὸς χρήματος. *Uniuscujusque rei expressam imaginem.*† Nosti illud Horatii:

Ut pictura poesis ——

---

* Polybius p. 940. Κατ' ἐλάχιστον ΠΑΣΑΝ ἠνάγκαζε ΦΩΝΗΝ ΠΡΟΙΕΣΘΑΙ τὸν πιεζόμενον. Contra, ΠΑΣΑΝ ΦΩΝΗΝ ΑΚΟΥΕΙΝ apud eundem p. 1392.

† Polybius lib. xv. p. 999. Πρῶτος δὲ τὴν ΕΙΚΟΝΑ τοῦ στρατηγοῦ φέρειν ἐτόλμησεν ἐν τῷ δακτυλίῳ.

IH.——

PARS II.

ΙΗ.——Ὡς ἐφυμνίῳ δὲ κέχρηται Εὐριπίδης τῷ, Ἰήκοπον ἐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.] "Locum istum "Euripidis diu frustra quæsivi, nec invenire "potui: quare lampada hic aliis trado." *Kuster*. Decerptus est hic locus ex Aristoph. Ranis ver. 1307. ubi consulendus Scholiastes, quem exscripsit Suidas.

ΙΘΕΙΑ. Εὐθεῖα. Ὀρθή.

——Οὐ γὰρ ἀφαυρῶς
Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης].

Leguntur etiam hæc supra v. Ἀφαυροτέροις. Deprompta autem sunt ex Epigrammate Diotimi in Anthologia Cl. Reiskii p. 51. quod hic emendatum subjiciam. Nam plurima hic video perperam administrata.

Φωσφόρος, ὦ σώτειρ', ἐπὶ Παλλάδος ἵσταθι ΚΛΗΡΩι
Ἄρτεμι, καὶ χαρίεν φῶς ἐὸν ἀνδρὶ δίδου,
Αὐτῷ, καὶ γενεῇ τε ΠΟΤ' εὔμαρες, οὐ γὰρ ἀφαυρῶς
Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.
Ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο ΚΑΙ ΑΝ χαρίτεσσι θεοῖσαις
Εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων σύμβολα κοῦφα βαλεῖν.*

* Pro σύμβολα fortasse legendum est σάμβαλα. Vide Suidam, Hesych. et Phot. MS. Lex. ad v. Sed Gratiæ nudæ. Confer D'Orvill. Sicula p. 196. Sapph. apud Hephæst. p. 23. et præcipue Polluc. v. 12.

PARS II. In primo hexametro Suidas et MS. κλήρων. unde recte, opinor, dedimus, Παλλάδος κλήρῳ. Pallas est nomen viri. Attica autem Palladis sive Minervæ κλῆρος· hinc argutiam captat Epigrammatista. Deinde male MS. πόρ' εὔμαρες. Nos recte scripsimus, αὐτῷ καὶ γενεῇ τε ποτ' εὔμαρες· *quod sibi et filiis aliquando commodo futurum sit.* Cl. Editor nihil hic vidit. Quin et versu penultimo legendum, καὶ ἂν χαρίτεσσι θεύσαις. i. e. καὶ χαρίτεσσι ἀναθεύσαις. Quomodo recte exhibet MS. Lipf. Cl. Editor dedit καλὰ χαρίτεσσι θεύσαις. Sed lectio MSti verissima est. Aliud enim est καταθέειν, aliud ἀναθέειν· quod minus animadvertit vir doctissimus. Vide etiam nostrum v. Ἀνθεμίδων. Κλῆρος. Σωτήρ.

ΙΘΜΑΤΑ. Ἴχνη—ὁρμάς.] Hic locus nonnihil auctior legitur in libris vetustis. Τὸ δὲ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἰθμοῦ· de quo nonnulla nos commonefecit Jacobus Gronovius Mutilat. Suid. p. 16. Locus ita legendus et supplendus videtur. ΊΘΜΑΤΑ. Ἴχνη—ὁρμάς.† ΙΘΜΟΣ. Τὸ δὲ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἰθμοῦ. Confundit Suidas Ἠθμὸς et Ἰθμὸς· quemadmodum quoque scribit Philippus in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 571.

ΙΘΜΟΝ τε πολύτρητον——

Sed

Sed vera scriptura est ἠθμόν.* Noster supra: Ἠθμός. Διυλιςήρ. Καὶ μέν τοι καὶ διακριθὲν πρότερον ὑπὸ τῦ λεγομένυ ἠθμῦ. Vides eandem ῥῆσιν, eadem fere verba. Est autem decerptum hoc ἀποσπασμάτιον, ne quid nescias, ex Artemidoro lib. v. p. 254. Idem quoque mendum Strabonem devenustat lib. iii. p. 101. Τὴν δὲ γῆν σκαλίσι τὰς γυναῖκας διαμώσας πλύνειν ἐν ΙΣΘΗΤΗΡΙΟΙΣ πλεκτοῖς ἐπὶ τὴν πίςην. Jampridem monuit Casaubonus legendum, ΗΘΗΤΗΡΙΟΙΣ πλεκτοῖς ἐπὶ ΚΙΣΤΗι. Sed virum incomparabilem sensus loci fefellit. Πλεκτοῖς ἐπὶ τὴν κίςην, est, *textis in modum cistæ*.† Κίςη est *vas textile*. Hesych. Κίςη, ἀγγεῖον πλεκτόν. Idem: Ὀγκίον, πλέγμα ΚΙΣΤΟΕΙΔΕΣ. Atque hæc mens et manus Geographi. ‡

PARS II.

---

* Athenæus lib. i. 19. p. 24. Αἱ γὰρ ἐμβάσεις, περικεχυμένυ πανταχόθεν τοῖς πόροις τῦ ὕδατος, φράττυσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν, καθάπερ ἂν εἴτις ΗΘΜΟΣ εἰς ὕδωρ βληθείη. Hic locus citatur Suida v. Καταιονῦσι.

† Callimachus in Epigram. cv. p. 477. Edit. Ernest.

——— ἀλλ' ΕΠΙ ΤΕΘΜΟΝ

ΔΗΝΑΙΟΝ. ———

More antiquo. Julianus in Cæsar. p. 11. Edit. Paris. 1630. Εἶτα ἀποβλέψας ἐκεῖνος (Σειληνὸς) πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· ὗτος, εἶπεν, ΕΠΙ ΣΕ παρασκευάζεται. *Ad tui imitationem*. Plutarchus quidem in Lysand. sub init. Λυσάνδρυ δὲ ἐςιν εἰκονικὸς (ἀνδρίας,) εὖ μάλα κομῶντος ΕΠΙ ΤΩ ΠΑΛΑΙΩ, καὶ πώγωνα καθειμένυ γενναῖον. *More antiquorum*. Hic tamen legitur, ΕΘΕΙ τῷ π.

‡ Suidas ad v. Μωϋσῆς. Τῦ Μωσέως γεννηθέντος, οἱ τεκόντες δεδιότες τὺς Αἰγυπτίυς, μηχανῶνται ΠΛΕΓΜΑ βύβλινον, ΕΜΦΕΡΕΣ ΤΗ

PARS II.

ΙΛΛΟΣ. Ὄνομα κύριον, ὃς ἦν μάγιςρος Ζήνωνος. —Ἰλλȣ̃ς'ον. Εὑρὼν δὲ Ἰλλȣ̃ςον φθορέα ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμȣ ξύλȣ.] "Locus hic corruptiſſimus eſt, "quem optime in integrum reſtituit Valeſius "ad Evagrii Hiſt. Eccleſ. lib. i. cap. 16. ubi "monet hæc connectenda eſſe, totumque il-"lum locum ſic legendum: Ἴλλȣς, ὄνομα κύ-"ριον, ὃς ἦν μάγιςρος Ζήνωνος· ὁ ϗ Ἰλλȣ̃ς. Εὑ-"ρὼν δὲ Ἰλλȣ̃ς τὸν φθορέα ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμȣ ξύλȣ. "Nihil hac emendatione eſt verius." *Kuſter.* Summum artificem nactus eſt hic locus, ſed minus accuratum tamen. Idem Ἴλλος et Ἰλλȣ̃ς. Sed Græci ſcriptores, quantum memini, poſteriorem ſcripturam conſtanter retinent, Malchus, Joannes Malela, Candidus Iſaurus, Damaſcius, Theodorus in Hiſtoria Eccleſiaſtica, alii. Nam quod noſter in v. Παμπρέπιος ſcribit Ἴλλος, id Librariis acceptum referendum eſt. Quod patet ex Suida in v. Ἐμποδών. Quare locus ita ſine dubio reformandus eſt: ΙΛΛΟΥΣ. Ὄνομα κύριον, ὃς ἦν μάγιςρος Ζήνωνος. Εὑρὼν δὲ ΙΛ-ΛΟΥΣ τὸν φθορέα ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμȣ ξύλȣ.

ΙΛΛΩΠΤΕΙΝ. Ἐν Ἐπιγράμμαſι·

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΙΣΤΙΔΙ. Nemeſius de Natura Hominis p. 210. Edit. Oxon. 1671. Αὗται δὲ αἱ φλέβες ϗ ἀρτηρίαι γίνονται τὸ ἰλικοῖδὲς ϗ κιρσοειδὲς πλέγμα, Legendum, ΚΙΣΤΟΕΙΔΕΣ ΠΛΕΓΜΑ.

Τῷ

Τῷ γλυκερὸν καὶ θῆλυ καλλιλλώπτοντι Πριήπῳ.] PARS II.

Hexameter iste est pars Epigrammatis quod legitur in Miscell. Lipſ. vol. ix. p. 461. Carmen integrum adſcribam:

Ὁ κρόκος, οἵ τε μύροισιν ἔτι πνείοντες Ἀλεξοῦς
Σὺν μίτραις κισσοῦ κυάνεοι στέφανοι,
Τῷ γλυκερῷ καὶ θῆλυ καλλιλλώπτοντι Πριήπῳ
Κεῖνται τῆς ἱερῆς ξείνια παννυχίδος.

In hoc Epigrammate Alexo, puella jocundiſſima, cui res ſcilicet ex voto ſucceſſerat, nocturni amoris exuvias Priapo, harum nequitiarum magiſtro ſimul et miniſtro, conſecravit. In altero hexametro Suidas habet γλυκερὸν, quod perinde eſt. Τὸ θῆλυ καλλιλλώπτειν eſt *oculis obliquis et patrantibus aſpicere*. Petronio cap. 126. *Occulorum molli petulantia*. Quem locum fruſtra ſollicitarunt viri eruditi. Totum hoc negotium optime expreſſit Virgilius Ecl. iii.

Novimus et qui te, tranſverſa tuentibus hircis,
Et quo, ſed faciles Nymphæ riſere, ſacello.

Heſychius: Ἰλλώπτειν, στραβίζειν, ἀπὸ τῶν ἴλλων τῶν ὀφθαλμῶν ἐμβλέπειν. Philemo Comicus apud Clem. Alexand. Pædag. lib. iii. p. 296.

——— ἐξιὼν
Γυναικὸς ἐξόπισθ' ἐλευθέρας βλέπω

PARS II.

Μόνην θεράπαιναν κατόπιν ἀκολυθεῖν καλὴν
Ἐκ τῦ Πλαταϊκῦ, προηκολυθῦντά τε τινὰ
Ταύτῃ ΚΑΤΙΔΑΛΩΠΤΕΙΝ ———

Ita ſcripſimus ex emendatione Bentleii et Marklandi. Notanda autem diverſa ſignificatio verborum ἐξόπιϑε ——— κατόπιν· quæ viros doctiſſimos fefellit.* Nimirum homo mulierem ingenuam *e longinquo* ſequebatur, puella vero famula *proxime* ſequebatur. Hæc eſt mens Philemonis: quod vel ordo verborum ſatis indicat. Quare diſtinctione locus ſublevandus eſt:

——— ἐξιὼν
Γυναικὸς ἐξόπιϑ' ἐλευθέρας, βλέπω
Μόνην θεράπαιναν κατόπιν ἀκολυθεῖν καλήν.

Quod omnino verum eſt. Cæterum non erat quod dubitaret doctiſſimus Hemſterhuſius ad Pollucem de forma verbi ἰλλώπτειν.† Rem extra omnem aleam ponit Æſchylus in Eumen. ver. 113.

Ὤρυσεν ὑμῖν ΕΓΚΑΤΙΛΛΩΨΑΣ μέγα.

ΙΞΕ. ΚΑΙ ΙΞΟΝ.—Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα.] Homer. Odyſſ. Δ. 1.

Οἱ δ' ΙΞΟΝ κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

---

* Ariſtophanes in Pluto v. 1210,

Οὐκ ἔτι τοίνυν γ' εἰκὸς μέλλειν ἐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
Ἐς ΤΟΥΠΙΣΘΕΝ· δεῖ γὰρ ΚΑΤΟΠΙΝ τύτων ᾄδοντας ἕπεσθαι.

† Sed conſulendus idem ad Heſych. v. Ἰλλώπτειν, ubi verum vidit.

Vide

Vide et Etymol. Mag. v. Ἶξον. Hinc ἶξις, *adventus*. Hesychius: Ἶξις, παρουσία, ἄφιξις. Glossarium MS. Cl. Rhunkenii: Ἧξις——ἀντὶ τῦ, ἄφιξις· Εὐριπίδης Τρωάσιν. Uterque respexit Eurip. Troad. ver. 396. PARS II.

Καὶ τῦτ' Ἀχαιῶν ΙΞΙΣ ἐξειργάζετο.

Utra vero lectio ab Euripide profecta sit, definire non audet doctissimus Piersonus. Ego neutram veram esse affirmo. Nodus autem facile solvendus est. Audacter rescribo:

Καὶ τῦτ' Ἀχαιῶν Η ΙΞΙΣ ἐξειργάζετο.

Ἡ ἶξις Ἀχαιῶν *The coming of the Greeks*. Hinc illæ Grammaticorum et Librariorum corruptelæ.

ΙΩΑΝΝΗΣ—Οὗτος δὲ—ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ παρανομίας ἐξέτισεν.] " Procopius habet ἐς τὴν δίαιταν, cui ta- " men lectionem Suidæ præfero." *Kuster.* Desumpsit hunc locum Suidas ex Procopio in Persicis, lib. i. p. 42. ut recte monuit Kusterus. Sed quod lectionem Suidæ præferat vir doctissimus, non possum non mirari. Nihil enim habet quo se commendet nisi verborum tintinnabulum. Rectissime Procopius, ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ΕΣ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ παρανομίας ἐξέτισε. *Quare tandem male transacta*

PARS II. *actæ vitæ juſtas meritaſque pœnas exſolvit.* Ita loqui amat Procopius. Sic mox de eodem: Τῆς μέν τοι πονηρίας αὐτῷ, καὶ τῆς ΕΣ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΣ οὐδὲν οὔτε ἔλωφα οὔτε ὑπέληγε. Idem Vandal. lib. i. p. 95. Ἔς τε ἀλλοτρίων γυναικῶν ἔρωτας δαιμονίως ἐσπουδακὼς, πολλῇ ἐχρῆτο ΕΣ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑι. Idem in Gothicis, lib. iv. p. 332. Ἄλλα τε πολλὰ ΤΗι ΕΣ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑι ἐξαμαρτάνων, καὶ ταῖς γυναιξὶ τοῦ πατρὸς ὀκνήσας οὐδεμιᾷ ἐς εὐνὴν ξυνιών. Quare emendandus Suidas ex Procopio, non Procopius ex Suida.

ΙΠΠΑΦΕΣΕΩΝ. Τῆς ἀφετηρίας. Πολύβιος·— Παρακλήσιόν τι πάθος ἔφασκε τοῖς ἐπὶ τῶν ἱππαφέσεων.] Locus Polybii, ex quo hoc fragmentum depromptum eſt, hodie deſideratur. Sed mendum ineſſe video, quod facile tamen tolli poteſt. Scribendum, Παραπλήσιόν τι ΠΑΘΟΣ ΕΠΑΣΧΕ. *Idem ei accidit, quod iis accidere ſolet, qui equorum carceribns præſunt.* Ita vertendus iſte locus, quem Interpretes minus intellexerunt. Recte autem et pro more Atticorum, πάθος πάσχειν, ut νόσον νοσεῖν, φευγὴν φεύγειν, et alia complurima. Ariſtot. Hiſt. Animal. p. 318. ΠΑΣΧΟΥΣΙ δὲ τοῦτο τὸ ΠΑΘΟΣ καὶ αἱ μάλιστα καλῶς πεφυκυῖαι. Scriptor neſcio quis apud Stobæum Serm. cxix. Τὸ δὲ ΠΑΣΧΕΙΝ ΠΑΘΟΣ

οἶον

οἷον οἱ τελεταῖς μεγάλαις κατοργιαζόμενοι.* Porro, vocem ἱππαφέσεις, quæ rarior ſane, legere eſt apud Dion. Halicarn. Antiq. Rom. lib. iii. cap. 68. Ἡ δὲ λοιπὴ τῶν ἐλαττόνων πλευρῶν αἴθριος ἀνειμένη ψαλιδώτας ΙΠΠΑΦΕΣΕΙΣ ἔχει, διὰ μιᾶς ὕσπληγγος ἅμα πάσας ἀνοιγομένας. *Reliquum autem e minoribus latus, quod et ſubdiale eſt, habet fornicatos carceres, unde equi emittuntur, qui omnes ſimul uno repagulo aperiuntur.* Epigram. apud Pauſan. in Eliacis:

> Ὃς τὴν ΙΠΠΑΦΕΣΙΝ σεῦ Ὀλυμπίᾳ εὕρατο πρῶτος,
> Τεῦξέ με Κλεοίτας υἱὸς Ἀριστοκλέους.

ΙΠΝΙΑ. Τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, τοῦ λεγομένου φούρνου. Ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα. Λέγει δὲ οὕτω καὶ τὴν κόπρον τῶν ζώων Καλλίμαχος·

> Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.]

Hunc articulum exſcripſit Suidas ex Schol. ad Ariſtoph. Veſp. ver. 833. ut recte vidit Kuſterus. In verſu autem Callimachi aliam, et ſpecioſam quidem, lectionem exhibet noſter ſupra v. Ἄειρεν.

---

* Hinc emendandus eſt Plutarchus in C. Mario p. 531. Edit. Bryan. Οὐ μὴν ἥγε Φαννία τότε πάθος γυναικὸς ἠδικημένης ΕΛΑΒΕΝ. Lege, ΕΠΑΘΕΝ. Sic idem in Cato. Minor. p. 236. Ἀποφυγὼν δὲ ὁ Μουρήνας, οὐ πονηροῦ ΠΑΘΟΣ οὐδὲ ἄφρονος ΕΠΑΘΕΝ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Κάτωνα.

——Καὶ

PARS II.

—— Καὶ ΙΠΠΙΑ λύματ' ἄειρεν.

Quod et probat doctissimus Rhunkenius in Epistola Critica. Probat et Cl. Ernestus ad Callimachum. Perperam omnino. Nimirum vox ἰπνὸς viros doctissimos fefellit. Est autem ἰπνὸς, *locus ubi stercora congeruntnr*. Pollux v. 91. Τὸν δὲ ΚΟΠΡΩΝΑ καὶ ἰπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ. Hesychius: Ἰπνός. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ καὶ τὸν ΚΟΠΡΩΝΑ οὕτως εἶπεν. Quare per ἴπνια λύματα nihil aliud intelligit Poeta quam τὴν ΚΟΠΡΟΝ τῶν ζώων, five *stercora animalium*, ut recte Suidas et Scholiastes. Quibuscum facit et Hesychius: Ἴπνια, τὰ καθάρματα τοῦ ἰπνοῦ. Callimachi autem locum de Hercule Augeæ stabulum purgante recte accepit Bentleius. Scholiastes ad Homer. Il. B. 629. Ὃς (Φυλεὺς) εἰς τὸ Δουλίχιον πόλε ἀπῳκίσθη, διὰ τὸ καταμαρτυρῆσαι τοῦ πατρὸς Αὐγέου πρὸς Ἡρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ, ὃν ὑπέσχετο παρέχειν τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Αὐγέας, εἰ καθάρει αὐτοῦ τὰς ἐπαύλεις, μεστὰς οὔσας ΤΗΣ ΚΟΠΡΟΥ ΤΩΝ ΒΟΩΝ. Ἱστορία παρὰ ΚΑΛΛΙΜΑΧΩι. Ad hunc ipsum Callimachi locum proculdubio respexit Scholiastes; qui et nos docet, non *equinum*, sed *bovinum* stercus hic intelligendum. Quod telum accerrimum est.

ΙΠΝΟΣ. Τὸ μαγειρεῖον, ἢ ἡ καπνοδόχη, ἢ ὁ φανός.—Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὁ δὲ

Ὁ δὲ ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.]

Ad hunc Comici locum multa ſcripſerunt viri longe eruditiſſimi, Kuſterus, Hemſterhuſius, et utroque prior Bentleius, quorum hic, illis non improbantibus, ex auctoritate Pollucis, ἶπος, *muſcipula*, legendum putavit. Cujus tamen rationibus profligatis, eo tandem res deducta eſt, ut Cl. Miſcell. Criticorum auctor priſtinam lectionem retinendam, et per ἰπνὸν ἐλεφάντινον *laternam eburneam* hic intelligendam eſſe cenſuerit. At vero laterna eburnea res ridicula atque incommoda admodum eſt. Equidem crediderim nihil aliud hic intelligi quam *latrinam* ſive *ſellam familiarem*, ubi alvi onus deponebant veteres.* Quod ex iis quæ modo ſcripſimus quodammodo liquet. Vox ἰπνὸς enim uſurpabatur ab Ariſtophane, ad κοπρῶνα ſignificandum. Atqui κοπρὼν eſt *ſella familiaris*. Quod vel patet ex feſtiviſſimo loco Ariſtophanis in Theſmoph. ver. 490.

Ὁ δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ, Ποῖ σὺ καταβαίνεις; ὅποι;
Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦνερ, κ' ὠδύνη·
Ἐς τὸν ΚΟΠΡΩΝ' οὖν ἔρχομαι ——

* Varro de Re Ruſt. "In eo quidam *ſellas familiaricas* ponunt." Ubi Joſ. Scaliger p. 198. *Sellas familiaricas*, τὰς ἀφιδρῶνας· et *ſellas* ſimpliciter. Confer Kuſter. ad Suid. v. Ἀφ' ἱδρῶν, et Heſychium v. Λάσανα.

Vir

PARS II.

Vir autem rogat, Quo descendis? Quo?
Tormina me cruciat ventris, marite, et dolor:
Quare ad latrinam eo ——

Quare satis festive dicit Carrio, Pluti adventu ita omnia domi nitidiora atque elegantiora facta, ut non modo quod ederent, sed etiam ubi cacarent elegantissime haberent.* Nihil autem facetius et κωμικώτερον quam ἰπνὸς ἐλεφάντινος· *An ivory bog-house.* Quin et illud vide quod sequitur, unde non parum subsidii nostræ interpretationi peti queat. Aristoph. Plut. ver. 818.

——ἀποψώμεθα δ' ὀ λίθοις ἔτι,
Ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.

Quod argumentum satis validum ex posteriori est.

ΙΠΝΟΣ. Ὁ φοῦρνος. Ἡ κάμινος. Ἢ ὁ φανός. Καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἐσχάρα. Ἱπνεσαπιαλέυ φθόις. Τουτέστι, πλακοῦντος.] "Verba postrema ἱπνεσαπιαλέυ et quæ sequuntur, non solum corrupta "sunt, sed etiam a loco hoc alienissima, quæ "proinde non nisi litura sanari possunt. Certe "apud Scholiastam Aristophanis et Harpo-

* Sellæ elegantiores ex ebore factæ. Græci Ἐλεφάντινος θρόνος. Vide Gronovium ad Aul. Gellium iii. 18. p. 252.

"crationem

"crationem, ex quibus reliqua descripta sunt, "ea non reperiuntur." *Kuster*. Nihil vidit hic vir doctissimus. Jamdudum conjeceram,

—— ἰπνίτα πιαλέυ φθόϊδος,

idque recte admodum, ut postea didici ex Epigrammate Phaniæ apud Anthologiam Cl. Reiskii p. 59. ubi ita legitur iste Pentameter:

Καὶ τρύφος ἰπνεύτα πιαλέυ φθόϊδος.

Ita exhibet Cod. MS. unde perinde esse ait Cl. Editor, ἰπνευτὸν an ἰπνευτῦ legas. Sed vera lectio sine controversia est ἰπνίτα. Dores dicebant ἰπνίτα pro ἰπνίτη. Ἄρτυ ἰπνίτυ meminit Athenæus lib. iii. p. 109. ubi ita scribendus Timocles Comicus in Pseudolestis:

—— καλαμαθὼν δὲ κειμένην σκάφην
Θερμῶν ΙΠΝΙΤΩΝ ἥδιον ——

Quod restat autem hujus Epigrammatis nec vacat nec lubet describere. Est enim Augeæ stabulum. Tantum addam, carminis aculeum minus percepisse Cl. Editorem, ubi pollicetur agricola, si Deos, Mercurium scilicet et Venerem, propitios habuerit, se brevi hœdo facturum. Quod in hujusmodi rebus solenne est.

ΙΠΠΟΜΑΝΗ——εἰ δὲ ἐπὶ τῦ λειμῶνος, τὸν ἄγαν ἀνθῦντα καὶ ἐνυβρίζοντα τῇ χλοῇ διὰ τὸ πλῆθος. Ἢ ὁ εὐανθὴς, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται. Σοφοκλῆς·

—— Σὲ

PARS II.

——Σὲ τὸν ἱππομανῆ

Λειμῶν' ἐπιβάντα.] Hunc locum deprompsit Suidas ex Schol. ad Sophoclis Aj. ver. 143. ut recte monuit Kusterus. Notandum autem illud, ἐνυβρίζοντα τῇ χλοῇ. Quomodo quoque habet Scholiastes. Perperam omnino. Scribendum, ἐξυβρίζοντα. Græcis ἐξυβρίζειν dicitur de agro sive arbore fructibus luxurianti. Hesychius: Καρπομανὴς, εἰς κόρον ΕΞΥΒΡΙΖΟΥΣΑ. Metaphora ab animalibus proterve lascivientibus sumpta est. Hesych. Κριὸς ἀσελγοκέρως ——ἄμεινον δὲ τὸν ἀσελγοκέρων δέχεσθαι τὸν κυρίττοντα, καὶ οἱονεὶ ΕΞΥΒΡΙΖΟΝΤΑ τοῖς κέρασιν.* Sophoclis autem locum,

——σὲ τὸν ἱππομανῆ

Λειμῶν' ἐπιβάντα——

minus concoxerunt viri eruditi. Atqui in hac nuce nihil duri videtur. Eleganter dicitur λειμὼν ἱππομανὴς, *pratum quod abundat equis; quod multos equos alit.* Sic πεδία ὑλομανοῦντα Straboni lib. xiv. p. 1003. *campi sylvis abundantes.*

* Plutarchus in Pericle p. 344. Ὑφ' ἧς (ἐλευθερίας,) ὥσπερ ΙΠΠΟΝ, ΕΞΥΒΡΙΣΑΝΤΑ τὸν δῆμον οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγουσι. Longus lib. iv. p. 153. Edit. Junger. Καὶ ἐπὶ τὸν παράδεισον ἐλθὼν, καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθῶν ἰδὼν, αὐτὸς ἔφη παραιτήσεσθαι τὸν πατέρα, καὶ κατηγορήσειν τῶν ΙΠΠΩΝ, ὡς ἐκεῖ δεθέντες ΕΞΥΒΡΙΣΑΝ, καὶ τὰ μὲν κατέκλασαν, τὰ δὲ κατεπάτησαν, τὰ δὲ ἀνώρυξαν λυθέντες.

dantes. Ita legendum: Hesych. ΥΛΟΜΑΝΗΣ. Ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων. Idem: ΚΑΘΥΛΟΜΑΝΟΥΝΤΩΝ. Ὕλην ἐχόντων πολλήν. Potes etiam vertere, nam hujusmodi vocabula non raro ἀντίστροφα sunt, *pratum quo equi delectantur: quod equos lascivire, atque adeo* μαίνεσθαι *præ gaudio facit*. Quo sensu vox usurpatur a Theocrito Idyll. B. 48. PARS II.

> Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᶜᶦᶦσαι
> Καὶ πῶλοι ΜΑΙΝΟΝΤΑΙ ἀν' ὤρεα, καὶ θοαὶ ἵπποι.

Ubi Schol. Τοῦτο ὥσπερ ἐφερμηνευτικὸν ἐπάγει τοῦ ΙΠΠΟΜΑΝΕΣ. Οὐ δείκνυσι δὲ τίνα μανίαν λέγει μαίνεσθαι ἐπ' αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πώλους. Ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ' ἑαυτὸ καὶ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΙΝ ΠΟΙΕΙ. Hinc Virgil. in Georgicis iii. v. 280.

> ——*Hippomanes vero quod nomine dicunt*
> *Pastores*———

Ad quem locum consulendus Servius. Quare recte omnino Scholiastes: Ἱππομανῆ λειμῶνα. Εὐανθῆ, ἐφ' ὃν (lege ἐφ' ᾧ) οἱ ἵπποι μαίνονται. Quod verissimum est. Dum hæc scribo, succurrit locus elegantissimus Apuleii, a viris doctissimis minus dextre procuratus. Est autem p. 2. Edit. Colv. *Ac dum is* (equus) *jentaculum ambulatorium prataque præterit ore in latus detorto pronus adlectat, duobus comitibus, qui forte paululum*

PARS II. *paululum processerant, tertium me facit.* Verba gravissime laborant, atque ita certo certius redintegranda sunt: *Ac dum is jentaculum ambulatorium* PER PRATA* ATQUE PER ITER *ore in latus detorto pronus adjectat, duobus comitibus, qui forte paululum praecesserant, tertium me facio.*

ΙΣΑΝ. Ἐπορεύθησαν. Παρ' Ὁμήρῳ, καὶ μόνον.] "Verba καὶ μόνον sunt somnium inepti cujusdam "hominis. Nihil enim ad hunc locum fa- "ciunt: imo falsa penitus sunt, si hæc ita in- "telligere velis, quasi apud Homerum solum "vox ἴσαν pro ἐπορεύθησαν legatur." *Kuster.* Recte Suidas, Ἴσαν, ἐπορεύθησαν. Quo sensu apud Homerum gaudet vox ista, et præterea nullo. Hæc est mens Lexicographi. Quod et recte vidit vir doctissimus Lambertus Bos. Ita autem locutus est Strabo lib. i. p. 29. Οἱ δὲ ἡμέτεροι, ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ, ποιητὴν ἔφασαν εἶναι τὸν σοφόν. *Nostri autem poetam, eumque solum, sapientem esse affirmarunt.* Evagrius Hist. Eccles. lib. i. cap. 21. Καὶ κοινὴ τράπεζα παρατίθεται,——ὀσπρίοις μόνοις δεξιουμένη, ἐς τοσοῦτον χαρ-

* Hinc forsan corrigendus Horatius iv. 5.

Tutus bos etenim PRATA PERAMBULAT.

Quæ Fabri conjectura. Vulgo, *rura* perambulat.

γυμένοις, ὅσον ἀποζῆν, KAI MONON.* Ita legend. Vulgo, ἀπὸ ζῆν. *Menſa communis apponitur— —ſolis oleribus ac leguminibus inſtructa; quæ hactenus tantum præbentur, quantum ſatis eſt ſolummodo ad vitam ſuſtentandam.*

PARS II.

ΙΣΙΣ, ΙΣΙΔΟΣ. Ὄνομα δαίμονος. Καὶ ἡ κλητικὴ, ὦ Ἶσι. Σὺ δὲ, ὦ Ἶσι τάλαινα, μενεῖς ἐπὶ χεύματος νήσου.] "Forte legendum eſt, ἐπὶ χεύματι "νήσου, quam lectionem in verſione ſecutus "ſum. Senſum autem Scriptoris ex quo hæc "excerpta ſunt, quis ex tam mutilis et laceris "reliquiis divinare queat?" *Kuſter.* Eſt verſus Sibyllinus, cujus meminit Clemens Alex-

* Suidas v. Ξυήλην —μαχαίριον, ὅσον ξυήλην Λακωνικήν· ἣν Ἀττικοὶ κνῆστιν, Λάκωνες δὲ ξυήλην λέγουσι μόνον. Ubi male Kuſter. Legendum, Λάκωνες δὲ ξυήλην λέγουσι, KAI MONON. Heliodor. in Æthiopic. i. 29. p. 53. Ὁ δὴ πολλοῖς εἰς τὸ παροξύναι, KAI MONON, πρὸς μάχην ἤρκεσε. Confer eundem iv. 19. p. 197. et vii. 28. p. 360. Confer etiam Æſchinem de Virtut. cap. 12. et Syneſium de Febribus p. 174. Ita Ælian. Var. Hiſt. ix. 40. Ὅτι Καρχηδόνιοι δύο κυβερνήτας εἰσῆγον εἰς τὴν ναῦν, ἄτοπον λέγοντες εἶναι, δύο μὲν πηδάλια ἔχειν, τὸν δὲ λυσιτελέστατον τοῖς ἐμπλέουσι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τῆς νεὼς, ἔρημον εἶναι, KAI MONON, διαδόχου καὶ κοινωνοῦ. Ubi T. Faber iſthæc duo verba, καὶ μόνον, gloſſema eſſe temere pronunciat. Haud abſimili formula utitur Plutarchus in Ageſilao p. 382. καὶ μᾶλλον, ubi perperam Du Soul. Ita eſt locus. Ἔστι δὲ (Ἀγησίλαος) ὅπου πρὸς τὸ συμφέρον ἐχρῆτο τῷ καιρῷ KAI ΜΑΛΛΟΝ· ὡς ἐδήλωσεν ἀναζυγῆς αὐτῷ θορυβωδεστέρας γενομένης, ἀσθενοῦντα καταλιπὼν τὸν ἐρώμενον. Senſus τῶν, καὶ μᾶλλον, eſt: Idque magis fortasse quam par erat.

 andrinus

PARS II. andrinus Cohort. ad Gent. cap. iv. ubi ita haud paulo emendatior legitur:

Ἶσι, θεὰ τριτάλαινα, μενεῖς ἐπὶ χεύμασι Νείλου
Μούνη, μαινὰς ἄναυδος, ἐπὶ ψαμάθοις Ἀχέροντος.

ΙΣΟΛΟΓΙΑ. Ἰσοτιμία.—Διαψευσθεὶς δὲ τῆς κρίσεως ἐν οὐδενὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἰσολογίαν ἕξειν οὐδέ ποτε πρὸς τὸ συνέδριον. *Cum eventus judicii ſpem ejus feſelliſſet, exiſtimavit, ſe apud judices in nulla re controverſa æquo unquam cùm aliis jure gaviſurum eſſe.*] Græca Polybii eſſe ſuſpicor. Latina autem minime proba ſunt. Ἰσολογίαν ἔχειν πρὸς τὸ συνέδριον, eſt, *pari eſt honore et privilegio cum iis qui* συνεδρεύουσι. Interpres non intellexit. Ita locutus eſt Polybius in Excerpt. Legat. p. 1220. Ed. Gronov. Ἔτι γὰρ τούτοις ἐξῆν καὶ κατ᾽ ἐκείνους τοὺς χρόνους κατὰ ποσὸν ΙΣΟΛΟΓΙΑΝ ΕΧΕΙΝ ΠΡΟΣ Ῥωμαίους, διὰ τὸ τετηρηκέναι τὴν πίστιν ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις καιροῖς, ἐξ οὗ τὰ Ῥωμαίων εἵλοντο· λέγω δὲ τοῖς κατὰ Φίλιππον καὶ Ἀντίοχον. *Nam ad hanc uſque diem Achæi ſocietatem ex æquo cum Romanis aliquo ſaltem modo colebant: quoniam ex quo ſectam populi Romani cæperunt ſequi, fidem conſtanter temporibus maxime inſignibus ſervaverant: tempora dico bellorum quæ Philippus et Antiochus geſſerunt.* Ita non male vertunt. Sed graviſſimus error in Græcis eſt, quem nemo vidit. Scribendum ſine dubio, ἐν τοῖς ΕΠΙΣΦΑΛΕΣΤΑΤΟΙΣ καιροῖς. *In periculoſiſſimis*

*fallimis temporibus.** Quod vel ſenſus loci confirmat. Notus verſiculus: PARS II.

Amicus certus in re incerta cernitur.

ΙΣΟΥΨΕΙΣ οἰκίαι, καὶ παράλληλοι τῷ τείχει, ἐν Σιφλῷ οὖσαι καταλύματα τοῖς ἐργαζομένοις τὰ χρύσεια μέταλλα. *Ædes parem altitudinem habentes, et æquali ſpatio a muro diſtantes, quæ in Siphlo ſunt diverſoria metallicorum, qui auro effodiendo operam ſuam locant.*] "Vide Polybium "lib. ix. cap. 20. unde fragmentum hoc "ſumptum eſſe Cl. Jacobus Gronovius ſuſpi"catur." *Kuſter.* Polybio quidem hoc fragmentum adſignandum eſſe puto, qui ita fere loquitur lib. viii. p. 717. Κλίμακα τῷ πλάτει τετράπεδον ἑτοιμάζοντες, ὥς τε ἐξ ἀποβάσεως ΙΣΟΥΨΗ γενέσθαι ΤΩι ΤΕΙΧΕΙ. Miror autem nec Gronovium nec Kuſterum vel verbulo nos commonefeciſſe de *Siphlo*, divite illo ſolo, ubi aurum effodiebatur ſcilicet. Sed vereor ne lectori impoſuerit Suidas, et quod de *Siphlo* narrat, de *Siphno* intelligendum ſit. Eſt autem Siph-

* Ita Plutarchus in Camillo p. 308. Τὴν μὲν οὖν Ἀλβίνου πρὸς τὸ Θεῖον εὐλάβειαν καὶ τιμὴν ἐν τοῖς ΕΠΙΣΦΑΛΕΣΤΑΤΟΙΣ καιροῖς ἐκφανῆ γενομένην, οὐκ ἄξιον ἦν ἀμνημόνευτον παρελθεῖν. Idem in Cato. Major. p. 352. Ἀφορᾷν δὲ τὴν βουλὴν πρὸς αὐτὸν ἐν τοῖς ΕΠΙΣΦΑΛΕΣΤΑΤΟΙΣ καιροῖς, ὥσπερ ἐν πλῷ πρὸς κυβερνήτην. Confer eundem in Phocion. p. 184.

PARS II. nus, una ex Cycladibus, auri et argenti fodinis celeberrima: de qua Herodotus, Strabo, Stephanus Byzantinus, Pausanias, Eustathius ad Dionysium περιηγητὴν, alii quam plurimi. Confer etiam nostrum infra v. Σίφνιοι.

ΙΣΟΧΕΙΛΕΙΣ. Μέχρι χείλους πεπληρωμένοι. Ἦσαν δὲ κρατῆρες οἴνου ἰσοχειλεῖς.] Xenoph. Exped. Cyri, lib. iv. p. 332. Ἦσαν δὲ καὶ πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ὄσπρια, καὶ οἶνος κρίθινος ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς. Ad hunc locum sine dubio respexit Suidas, sed ita ut sententiæ formam pro lubitu mutaverit. Quod nostro Lexicographo solenne est. Hinc Apollonides in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 550.

Καὶ ζωρὸν κεράσας ΙΣΟΧΕΙΛΕΑ.——

Occurrit etiam vox apud Maximum Tyrium; loco satis eleganti, sed a viris doctissimis parum perspecto. Est autem Dissert. 31. § 2. Καὶ μήτε τὰ ἔργα εἰς ἀφάνειαν κομιδῇ ξυνεληλάσθαι, μήτε τοὺς λόγους ὑπὲρ τὰ ἔργα χωρεῖν, ὥσπερ ΕΞ ΑΓΓΕΙΟΥ ΣΤΕΝΟΥ ἀποχεομένους, ἀλλ' ἑκάτερα ἑκατέροις συντεταγμένα, ἰσομέτρητά τε καὶ ΙΣΟΧΕΙΛΗ εἶναι. Ita scribendus iste locus. Nec audiendi sunt viri eruditissimi. Adludit autem Maximus, idque non sine gratia, ad Aristoph. in Nub. ver. 160.

Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος

ΣΤΕ-

ΣΤΕΝΟΝ· διαλέιπτε δ' ὄντος αὐτῦ τὴν πνοὴν
Βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τὐῤῥοπυγίε·
Ἔπειτα κοῖλον πρὸς σενῷ προσκείμενον,
Τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τῦ πνεύματος.

ΙΣΩι ΖΥΓΩι. Ἀντὶ τῦ, ἐξίσης. Ὁ δὲ ἀγαπήσας αὐτὸν, κ̀ φιληθεὶς, τὸ λεγόμενον, ἴσῳ ζυγῷ παρ' ἐκείνε, ἡδέως μὲν αὐτῷ συνῆν, ἔπραττε δὲ ἐδὲν, ὧν μὴ πρότερον ἐκεῖνος πύθοιτο, καὶ φήσειεν εἶναι πρακτέον.] Pulcherrimus hic locus depromptus est ex Julian. Orat. viii. p. 244. Adlusit autem Julianus ad Theocritum Idyll. xii. 15.

Ἀλλήλες δ' ἐφίλησαν ΙΖΩι ΖΥΓΩι· ἦ ῥα τότ' ἦσαν.
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς,

Ubi optime Scholiastes: Τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγῦ ἰσοςάθμε.

ΙΣΤΙΟΝ. Ἄρμενον. Πλήρεσιν ἱςίοις ἐς τὴν αὐτὲ σοφίαν καθῆκεν. Ἀντὶ τῦ, παντὶ σθένει, πάσῃ δυνάμει, ὅλῃ ψυχῇ.] Repetitur hic locus infra v. Πλῆντο. Est autem decerptus ex Philost. Vit. Sophist. i. 25. ubi ita legitur: Ἐφιλοσόφει δὲ (Τιμοκράτης) καταρχὰς μὲν τὰς ἰατρικὰς τῶν λόγων, εἰδὼς εὖ τὰς Ἱπποκράτες τε κ̀ Δημοκρίτε δόξας. Ἐπεὶ δὲ ἤκεσεν Εὐφράτε τῦ Τυρίε, πλήρεσιν ἱςίοις ἐς τὴν ἐκείνε φιλοσοφίαν ἀφῆκεν. Ubi non male Gruter, ἐπαφῆκεν.

PARS II. ἐπαφῆκεν. Sed non minus vere atque eleganter Suidas: ἐς τὴν ἐκείνου σοφίαν καθῆκεν. Ita legendum ex Philostrato, non αὐτοῦ. Est autem locutio elegantior quam pro captu vulgari: Εἰς τὴν ἐκείνου σοφίαν καθῆκεν αὐτόν· quæ postrema vox vel additur vel omittitur pro re nata. Procopius in Gothicis lib. iii. Ἀρταβάζης δὲ μόνος ἐς τὴν πρᾶξιν ΚΑΘΗΚΕΝ ΑΥΤΟΝ. Arrian in Epictet. iii. 6. Εἰς τοῦτον μόνον τὸν ἀγῶνα ΚΑΘΙΗΣΙ.* Atque hinc intelligendus est elegantissimus locus Aristophanis in Equit. ver. 428. qui viros longe eruditissimos admodum torsit:

Ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας ΚΑΘΙΕΙΣ,
Ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῆ.

Quæ ad hunc locum scripsit Scholiastes, ut alios taceam bene multos, nauci non sunt. Λαμπρὸς καὶ μέγας καθίεις, est, *magno animo et spiritu descendens*. Quod de Cleone recte admodum dicitur, homine turbulentissimo, et qui tumultuari et populum concitare soleret. Huc nonnihil facit Isidorus Pelus. iii. 371. Ὁ μὲν τὸν ἐγκρατέστατον καὶ αὐταρκέστατον βίον ἑλόμενος,

---

* Hinc recte Æschines contra Timarchum p. 15. Ed. Taylor. ΣΥΓΚΑΘΙΕΝΑΙ· scilicet, εἰς τὰ Ἑρμαῖα. Wolfius, Stephanus, et Taylor. legunt συγκατιέναι. Sed perperam. Vide Cl. Reisk. ad locum p. 38. et ad Polybium p. 223. Schol. ad Pindar. Isth. iv. p. 455. Τῶν γὰρ μὴ ΚΑΘΙΕΝΤΩΝ ΑΥΤΟΥΣ εἰς ἅμιλλαν καὶ πειρωμένων ἀγῶνος, ἰδιμία μνήμη ἐστίν.

τῇ μὲν ψυχῇ ΛΑΜΠΡΟΣ ἐςὶ καὶ ΜΕΓΑΣ, τῷ δὲ βίῳ εὐτελής. PARS II.

ΙΣΤΙΟΝ ΣΑΠΡΟΝ. Ἄρμενον παλαιόν. Τρίβακον, ἢ μὴ ἁρμόζον. Ἀριςοφάνης· ἀντὶ τῦ, ἱςίον σαπρόν.] "Verba ἀντὶ τῦ, ἱςίον σαπρὸν meo periculo expunge. Sunt enim ſupervacanea, et "ad loci hujus ſenſum nihil omnino faciunt." *Kuſter*. Fallitur aperte vir doctiſſimus. Eſt enim fragmentum deſumptum ex Ariſtoph. Equit. ver. 914.

Διαμηχανήσομαι θ' ὅπως
ΑΝ ΙΣΤΙΟΝ ΣΑΠΡΟΝ λάβῃς.

Quomodo et ſcribendum apud Suidam eſt.

ΙΤΑΜΟΣ. Ἀναιδής. Σκληρός. Ὠμός.——Ὁ αὐτὸς μένων ἐπὶ τὸ χρῶμα, ἐκ ἐρυθριᾷ.] "Hæc "nec ſatis Græca ſunt, nec video quomodo "cum præcedentibus cohæreant. Quare per "me inducantur licet." *Kuſter*. Bona verba, quæſo! Legendum videtur: Ὁ μένων ἐπὶ τῦ αὐτῦ χρώματος, ἐκ ἐρυθριᾷ. *Qui eundem colorem ſervans, non erubeſcit*. Eſt autem nova interpretatio ſive explanatio τῦ, Ἰταμός. Quod et confirmant ea quæ præcedunt. Ita autem locutus eſt Ariſtænet. lib. i. ep. xi. Οὐ γὰρ ΕΦ' ΕΝΟΣ ΜΕΝΕΙ ΧΡΩΜΑΤΟΣ, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μελανθεῖ.*

* Iiſdem fere verbis Philoſtratus in Icon. lib. i. Περὶ Ἀμφίονος

PARS II.

ΙΥΓΞ. Ἠχοῦς ἡ Πειθοῦς θυγάτηρ, ἱερονίκης καὶ Ἀφροδίτης.] "Locus hic corruptissimus est, "quem optime emendavit Cl. Potterus ad Ly- "cophronem ver. 309. ubi legendum monet, "ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης." *Kuster.* Nimis festinanter vir doctissimus. Emendatio enim Cl. Potteri neutiquam probanda est. Scribendum videtur: ἱερὰ Νυκτὸς καὶ Ἀφροδίτης. *Nocti et Veneri sacra.* Utrique enim deæ unum atque idem commercium. Menander apud Schol. Theocrit. Idyll. ii. 10.

Ὦ νὺξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης ἔχεις.

Ita sine dubio legendus iste locus.* Philostratus vit. Sophist. p. 518. Ὦ νὺξ, σὺ γὰρ δὴ πλεῖστον σοφίας μετέχεις. Quæ elegantissima παρῳδία lectionem Comici egregie confirmat. Atque hæc scripseram. Sed jam nihil mutandum esse video. Ἱερονίκης Ἀφροδίτης est *victrix in stadio Veneris.* Nimirum ea est vis ἴυγγος in amore, ut homines semper allicere et conciliare possit: de quo consulendi Interpretes ad Theocriti Pharmaceutriam. Iste est sensus hujus

νος p. 779. Edit. Olearii: Οὐ γὰρ ἀφ' ἑνὸς φέρει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται, καὶ κατὰ τὴν ἶριν μετανθεῖ.

* Huc respexit Plutarchus in Sympos. lib. ii. p. 654. Edit. Lutet. 1624. Σκοπῶμεν οὖν, εἰ δοκεῖ, πότερον ἐμμελῶς καὶ προσηκόντως ὁ Ἐπίκουρος παρὰ πᾶν δίκαιον ἀφαιρεῖ τὴν Ἀφροδίτην τῆς νυκτός· καίτοι κράτιστον αὐτῇ θεῶν μετεῖναι, φησὶν ἐρωτικὸς ἀνὴρ Μένανδρος.

loci,

loci, quem nemo intellexit. Ita locutus est Lucianus in libello de Hist. Conscribenda. 'Αντιοχανȣ̃ τȣ̃ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΙΕΡΟΝΙΚΟΥ. *Antiochani in sacro Apollinis certamine victoris.** Quare non est quod de hujus loci emendatione amplius satagamus. PARS II.

ΙΥΓΞ. Τὸ ἕφελκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἴυγξ ἡ νικῶσ', ἡ καὶ διαπόντιον ἄνδρα, καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισαμένη.] " Bisetus in Scholiis ad Aristophanis Lysistra-" tum distichum hoc sic recte supplet et le-" git;

" Ἴυγξ ἡ νικῶσ', ἡ καὶ διαπόντιον ἄνδρα
" Ἕλκειν, κ' ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισα-
" μένη."

Kuster. Extat hoc Epigramma in Miscell. Lips. Nov. Vol. ix. p. 469. ubi ita legitur:

Ἴυγξ ἡ Νικȣ̃ς, ἡ καὶ διαπόντιον ἕλκειν
Ἄνδρα, καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισαμένη.

Quomodo et apud Suidam scribendum est.

† D'Orvill. ad Charit. p. 434. Ἱερονίκης apud Gruterum cccxv. 9. *qui in sacris agonibus vicit.*

PARS II.

Θ.

ΘΑΛΕΡΟΙ. Δίυγροι. Νέοι.—Καὶ Θαλερώπιδος ἠριγενείης. Τῆς εὐπροσώπȣ ἡμέρας.] Agathias in Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 380.

> Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγῇ ΘΑΛΕΡΩΠΙΔΟΣ ΗΡΙΓΕΝΕΙΗΣ
> Ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πλερύγων.

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. Ἀντὶ τȣ̃, ἐθαύμασα, Ἀττικῶς. Οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθȣ παῖ θαυμάσας ἔχω.] Hunc locum, quia non intelligebant, ideo nec Latinum fecerunt Interpretes: in quo quidem judicium eorum laudo. Depromptum autem est hoc fragmentum ex Sophocl. Oedip. Col. ver. 1134. ubi ita legitur:

> Οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθȣ πλέον,
> Τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω.

Ad quem locum Scholiastes: Θαυμάσας ἔχω, ἀντὶ τȣ̃, ἐθαύμασα, Ἀττικῶς. Hinc Suidas emendandus est. Eadem porro locutio occurrit in Philoct. ver. 1355.

> Καί σȣ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε.

Ubi recte Schol. Θαυμάζω σȣ, καταγινώσκω σȣ. Ita scribendum. Non aliter Suidas: Θαυμάζω,

ὅτι

ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει. PARS II.

ΘΕΛΙΜΟΣ. Εὔκαρπος, ϗ γονιμωτάτη.] "Vox "hæc ſuſpecta mihi eſt; de qua eruditus lec-"tor cogitet, quoniam nihil mihi in mentem "nunc venit." *Kuſter*. Scribendum Θελεμός. Idem Θελεμὸς et Θελημός. Etymol. Mag. v. Ἄνεμος. Τὸ μέν τοι Θελεμὸς ὀξύνεται ἀπὸ τῦ, θελημός. Vox legitur apud Æſchyl. Suppl. ver. 1034.

Ποταμὺς δ' οἱ διὰ χώρας
ΘΕΛΕΜΟΝ πῶμα
Χέυσι πολύτεκνοι.

Ubi non male Interpres, *nutritium potum*. Dici autem nonnunquam videtur Θελεμὸς de *terra*, quæ γονιμωτάτη eſt, et ſponte ſua fructus edit. Γῆν αὐτομάτην vocant Græci: de quo viri docti ad D. Marcum iv. 28. Eleganter, ut ſolet, Xenoph. Oeconom. v. 12. Ἔτι δὲ Η ΓΗ ΘΕΛΟΥΣΑ τὺς δυναμένυς καταμανθάνειν ϗ δικαιοσύνην διδάσκει· τὺς γὰρ ἄριστα θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ. Ita legendus iſte locus. *Quin et terra ſponte ſua juſtitiam docet eos, qui animadvertere poſſunt. Nam iis qui maxime eam colunt, maximam frugum copiam viciſſim largitur.** Optime expreſſit Virgil. Georg. ii. 500.

* Euripides in Cyclop. v. 331.

Η ΓΗ

PARS II. *Quos rami fructus, quos ipsa* VOLENTIA RURA *Sponte tulere sua.* ———

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ —Καὶ δείκνυται καὶ νῦν ὑπὸ λίθῳ Θεοπόμπου εἴδωλον Παρίας λίθου.] Ita quoque leguntur hæc verba infra v. Παρίας λίθου· ubi Æliano adſignantur. Sed corruptelam manifeſto indicant. Reſcribendum utique: ΕΠΙ ΤΑΦΩι Θεοπόμπου εἴδωλον Παρίας λίθου. *Super ſepulchrum Theopompi imago ex Pario lapide.* Quod viros doctos ad Ælianum fugiſſe miror. Epigram. Anthol. lib. iii. p. 379.

Ἀντί τοι εὐλεχέος θαλάμου σεμνῶν θ' ὑμεναίων
Μάτηρ στῆσε ΤΑΦΩι ΤΩιΔ' ΕΠΙ μαρμαρίναν
Παρθενικὰν ———

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ. Δούλη.—Καὶ θεράπαινη ἐτίμησεν αὐτὸν δοριαλώτῳ.] Depromptum eſt hoc fragmentum ex Menandri Excerptis, p. 129. Ed. Hœſchelii.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΕΣ. Οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι θεραπευταὶ Ἴσιδος παρ' Αἰγυπτίοις.] " Hæc turbato " ordine poſita ſunt. Illa enim, οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι θεραπευταὶ Ἴσιδος παρ' Αἰγυπτίοις, perti-" nent ad articulum præcedentem, cujus caput

Η ΓΗ δ' ἀνάγκη, κἂν ΘΕΛΗ, κἂν ΜΗ ΘΕΛΗ,
Τίκτουσα ποίαν, τἀμὰ πιαίνει βοτά.

" eſt

"est Θεραπευταί." *Kuster.* Sensum hujus loci minus cepit vir doctissimus. Dicit Suidas sacerdotes sive θεραπευτὰς Isidis apud Ægyptios vocatos esse θεραπευτῆρας. Isidis θεραπευτῆρες sunt, *Isidis ministri. Qui Isidi a sacris erant.* Suidas, v. Ἀγείρει. Καὶ στολὴν Αἰγυπτίαν ἀναλαβὼν, ἣν οἱ ΤΗΣ ΙΣΙΔΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΕΣ ἤσθηνται. Quæ repetuntur infra v. Σεῖστρον. Idem, v. Λιπαρία. Ὁ δὲ ἐτωθάζετο ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΑΣ, λέγων ἐκ τῆς τοσαύτης λιπαρίας πλέον ἔχειν ὐδέν.* Eunapius in Ædesio: Καὶ τὴν κοτίδα τις ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΩΝ ἐκόμιζεν. Locus autem Suidæ, qui in omnibus libris pessime administratur, isto modo concinnandus est: Θεραπευτῆρες. Οἱ τῶν ἱερῶν προϊστάμενοι. Θεραπευταὶ Ἴσιδος παρ' Αἰγυπτίοις. Θεράποντες. Δῦλοι. Ὑπηρέται. Quod vel literarum ordo satis demonstrat.

PARS II.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΣ. Ὁ τὺς νόμυς ἐπιφερόμενος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

---

* Idem ex Æliano infra v. Χλευασία. Χλευάζων γε μὴν ΤΟΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΑΣ, καὶ ἐπετώθαζε. Synesius de Laudibus Calvitii p. 70. Ἤδη δὲ ἐγὼ κατενόησα καὶ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΘΕΡΑΠΕΥΤΑΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ, μηδὲ τῶν ἐπιβλεφαρίδων ἀνεχομένους τριχῶν. Plutarchus in Lycurgo p. 98. Edit. Bryan. ἀπαλλάξας δὲ τὺς συνήθεις καὶ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΑΣ ὑπηρέτας. Ubi vox ultima delenda; quod et Editor recte monuit.

Ὡμολόγησ'

PARS II.

Ὡμολόγησ' ἥξειν εἰς νύκτα μοὶ ἡπιβόητος
Καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον.]

" Pentameter hic non est ἀρτίπυς, quem Por-
" tus non inepte sic supplet:

" Καὶ Δηὼ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον."

Kuster. Est pars Epigrammatis quod legitur in Miscell. Lipf. vol. ix. p. 301. Carmen ipsum, quia non illepidum est, hic adponere visum est:

Ὡμολόγησ' ἥξειν εἰς νύκτα μοι ΗΠΙΒΟΗΤΟΣ
ΝΙΚΩ, καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον.
Κ' οὐχ ἥκει, φυλακὴ δὲ παροίχεται. Ἆρ' ἐπιορκεῖν
Ἤθελε; τὸν λύχνον, παῖδες, ἀποσβέσατε.

Scriptum est hoc Epigramma in Niconem τὴν ἐπιβόητον, meretricem quandam decantatam, quæ amatorem suum ludum fecerat. Sic Philænis ἡ ἐπιβόητος Æschrioni Samio apud Athenæum p. 335.

Ἐγὼ Φιλαινὶς ΗΠΙΒΩΤΟΣ ἀνθρώποις.

Cæterum occurrit nostra Nico cum Pythiade sua, digna matre puella, in Epigrammate, quod ex eadem Anthologia inedita non ita pridem nobis dedit vir doctissimus in Miscell. Lipf. vol. ix. p. 306. sed cujus vim atque venustatem nemo hominum perspexit. Quare operæ pretium fuerit integrum carmen, quod Asclepiadæ est, hic emendatum adscribere:

Νὺξ

Νὺξ, σὲ γὰρ ἐκ ἄλλην μαρτύρομαι, οἷα μ᾽ ὑβρίζει PARS II.
Πυθιὰς ἡ Νικῶς, ἔσα φίλη, ἐξ ἀπάτης.
Κληθεὶς, ἐκ ἄκλητος ἐλήλυθα. Ταὐτὰ παθῶσα
Μέμψεαι ἡμετέροις ςᾶσα παρὰ προθύροις.

O nox, te enim solam testari volo, quali contumelia me affecit Pythias, Niconis filia, mea amica, ex dolo malo. Siquidem ab ipsa vocatus, non sponte mea veni. At vero tu eadem utique perpessa, ad nostras fores vicissim conquereris. Hæc est mens Epigrammatis : quo se par pari redditurum minatur amator exclusus. Vulgo inepte legitur, ταῦτα παθῶσα σύ μοι μέμψ᾽ ἔτ᾽ ἐμῶις. Nos veram lectionem vidimus. Ita locutus est Zosimus lib. v. Τελευτᾷ μὲν ἡ Κόρη μετ᾽ ὀ πόλυ, ΤΑΥΤΑ τῇ προτέρᾳ ΠΑΘΟΥΣΑ. Porro haud dissimiliter lusit Horatius, qui et nostrum Epigramma manifesto respexit, Epod. xv.

Eheu translatos alio mærebis amores,
Ast ego vicissim risero.

ΘΗΚΤΟΝ. Ἠκονημένον.

Θηκτὸν δ᾽ ἐν προβόλῳ θεμένα ξίφος, εἶπεν ὀδόντα
Ὀξὺν ἐπιβρύχωσα——] "In Anthologia lib. iii. p. 293. legitur ἐν προβολᾷ; "quod Brodæus interpretatur, *Statu pugilis* "*in procinctu stantis.* Hac enim significatio-

T "ne

PARS II.

"ne vox προβολὴ interdum apud Græcos accipitur. Cæterum qui ſenſum loci hujus noſſe cupit, ipſam Anthologiam adire debet." *Kuſter*. Nonnulla hujus carminis leguntur etiam ſupra v. Βρύχουσα et v. Ἔῤῥε. Eſt autem Tymnæ, viri haud infimæ notæ in re epigrammataria. Notanda vero lectio Suidæ, ἐν προβόλῳ. Quæ fraudi fuit Cl. Rhunkenio in Epiſtola Critica ad Valckenarium legenti, ἐν προλόβῳ· probante etiam doctiſſimo Hemſterhuſio, cui idem videbatur πρόβολος et πρόλοβος. Sed utrumque latuit elegantiſſima locutio: θέσθαι ἐν προβολῇ ξίφος, eſt, *gladium vibrare, intentare*. Xenoph. Exped. Cyri lib. i. 2. 17. προβαλέσθαι τὰ ὅπλα· *arma projicere, prætendere*. Appianus in Hiſpanicis pag. 552. Ἐκέλευε τοὺς ἱππέας μήτε διώκειν, μήτε ἐπιχειρεῖν ἔτι, ἀλλ' ΕΝ ΠΡΟΒΟΛΗ͂Ι ΤΑ ΔΟΡΑΤΑ ΘΕΜΕΝΟΥΣ ἑςάναι, καὶ ἐπιόντας ἀμύνεσθαι μόνον. *Equites monuit ut de inſequendo vel aggrediendo hoſte jam nihil cogitarent, ſed in procinctu ſtantes infeſtis haſtis irruentem hoſtem cohiberent*. Hic eſt quod quærimus. Quare recte poeta, ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος· *gladio juveni intentato*. Quod omnino verum eſt. En ipſum Epigramma:

Τὸν παρὰ τὰς βαθέας νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.
Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
Ὀξὺν ἐπιβρύχουσ', οἷα Λάκαινα γυνά.

Ἔῤῥε

Ἔῤῥε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ ΜΕΡΙΣ,* ἔῤῥε ποθ' ᾅδαν. PARS II.

Ἔῤῥε· τὸν ὀυ Σπάρτας ἄξιον ἐτρέφομες.

In pentametro secundo legitur, οἷα Λάκαινα γυνή· quod verum est, et neutiquam sollicitandum. Lacæna enim mulier ἐν τοῖς κρατίστοις. Quod ex oraculo celeberrimo apud Strabonem et Athenæum satis notum.

Ἵππον Θεσσαλικὴν, Λακεδαιμονίην τε γυναῖκα,
Ἄνδρας θ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.

Quare Λάκαινα γυνὴ omnino amplectenda est.

ΘΗΣΕΙΔΑΣ.

———Τίς φθόνος αἰὲν
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;] Ita quoque legitur supra v. Ἔγκοτον. nemine, quod sciam, improbante. Sed vox αἰὲν invenuste admodum repetitur. Scribendum, Τίς φθόνος ἀστῶν. Quomodo recte legitur in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 394. unde hoc fragmentum decerpsit Suidas. Carmen ipsum subjiciam. Est autem nescio cujus in Æschylum.

Αἴσχυλον ἥδε λέγει ταφίη λίθος ἐνθάδε κεῖσθαι
Τὸν μέγαν, οἰκείης τῆλ' ἀπὸ Κεκροπίης.

---

* Suidas v. Μεγαρέων ἄξιοι ΜΕΡΙΔΟΣ. S. Lucas x. 42. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν ΜΕΡΙΔΑ ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς.

PARS II.

Λευκὰ Γέλας Σικέλοιο παρ' ὕδατα. Τίς φθόνος
ΑΣΤΩΝ
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

ΘΙΑΣΟΣ. Ἱερὸς χόρος. Καὶ Θιασώτης, ὁ χορευτής.—Ἔλθε χορεύσων ὁσίως ἐς θιασώτας.] Respexit noster ad Aristophanem in Ranis ver. 329.

Ἴακχ', ὦ Ἴακχε,
Ἔλθε τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων
Ὁσίους ἐς θιασώτας.

ΘΡΑΣΚΕΑΣ. Ὁ ἄνεμος.] Scribendum, Θρασκίας· ut Καικίας, Καυνίας, atque ejusdem familiæ alia quamplurima. Arrian. Peripl. Pont. Euxin. p. 130. Σκέπη ἐστιν ΑΝΕΜΟΥ ΘΡΑΣΚΙΟΥ καὶ βορρᾶ. Etymol. Mag. ΘΡΑΚΙΑΣ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ΘΡΑΣΚΙΑΣ. Ὁ ἄνεμος. Horatio, *Ventus Thracius*. i. 25.

Thracio bacchante magis sub interlunia vento.

ΘΡΑΤΤΕΙΝ. Ταράσσειν. Ἐνοχλεῖν. Νύσσειν. Κινεῖν.] Nescio quomodo accidit, sed accidit tamen, ut Cl. Kusterus insignem hunc locum detruncaverit. Libri veteres ita exhibent: Θράττειν. Ταράσσειν. Ἐνοχλεῖν. Νύσσειν. Κινεῖν. Δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι. Ὥστε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων. Atqui verba illa δυσωπεῖσθαι

σαυπεῖσθαι ϰ̀ ὑφορᾶσθαι non ad Θράτ]ειν sed ad Θράττεσθαι pertinent: id quod recte animadvertit ad Suidam Jacobus Gronovius. Sed sic solent Grammatici. Cujusmodi quid non semel ad Hesychium observasse memini.* Quid, quod istum verborum ordinem præfracte conservant Etymol. Mag. et Phot. in Lex. MS. Deinde lego certissime: ΩΣ ΜΗΚΕΤΙ θράττεσθαί τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων. Sunt autem hæc verba Marini in vita Procli cap. 33. cujus locum, quia non inelegans est, hic adscribendum esse duxi. Εἰ δέ τις ἐπιποθεῖ καὶ ἰδεῖν αὐτοῦ ϰ̀ ταύτην τὴν ἐπιτηδειότητα, λαβέτω εἰς χεῖρας τὴν Μητρωακὴν αὐτοῦ βίβλον. Ὄψεται γὰρ, ὡς οὐκ ἄνευ θείας κατακωχῆς τὴν θεολογίαν τὴν περὶ τὸν θεὸν ἐξέφηνεν ἅπασαν, ϰ̀ τὰ ἄλλα τὰ μυθικῶς περὶ αὐτὴν καὶ τὸν Ἄττιν δρώμενά τε ϰ̀ λεγόμενα φιλοσόφως ἀνέπτυξεν, ΩΣ ΜΗΚΕΤΙ ΘΡΑΤΤΕΣΘΑΙ τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων θρήνων, ϰ̀ τῶν ἄλλων τῶν ἐκεῖ κρυφίμων λεγομένων. *Quod si quis desiderat etiam in his qualis fuerit cognoscere, ejus librum de matre deorum in manus sumat; ex quo intelliget Philosophum non absque divina ope omnem deæ illius Theologiam in lucem protraxisse, et præterea quæcunque cum de eadem, dum de Atti aguntur dicunturve, Philosophico more explicuisse,* ut non

PARS II.

* Ita cum aliis in locis tum ad v. Σαίνει, ubi vide Cl. Albertum.

PARS II.

amplius turbentur atque obtundantur aures nostræ absurdis et incongruis illis næniis, *ceterisque quibus illa personant mysterii plenis.* Ita vertendus iste locus, quem viri docti minus ceperunt: οἱ ἀπεμφαίνοντες θρῆνοι, sunt, *næniæ absurdæ, et inter se discrepantes.* Origen. in Philosoph. cap. 5. Μετὰ τούτους ἐγένοντο καὶ ἕτεροι φυσικοὶ, ὧν οὐκ ἡγησάμεθα τὰς δόξας εἰπεῖν, μηδὲν τῶν προειρημένων ΑΠΕΜΦΑΙΝΟΥΣΑΣ.* Ita recte MS. Vulgo male ἀπεμφωνούσας. *Hos alii quoque Physici sunt secuti, quorum recensere opiniones, operæ pretium haud duximus, quod nihil discrepent a commemmoratis.* Vide et Suidam v. Κατακωχὴ et v. Πρόκλος. ubi Marini verba repetuntur.

ΘΡΗΝΟΥΣ. Τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους θρηνῳδούς. Διαλύσας Ὅμηρος τὴν συνήθειαν θρήνους αὐτοὺς καλεῖ.] Locus inquinatus, a Kustero tamen insuper habitus. Reponendum sine dubio: Θρήνους. Τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους θρηνῳδούς. Διαλύσας δὲ

* Schol. Pindar. Pyth. iv. p. 266. Τοῦτο δὲ ἐὰν κυρίως ἀκούσῃ, ΑΠΕΜΦΑΙΝΕΙ. Polybius p. 683. Καὶ γὰρ ἂν ὅλως ἐπιτυχὲν ὑπάρχῃ (τὸ ἄγαλμα) κατὰ τὴν τέχνην, τήν γε σύγκρισιν τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις ἐνδεῆ καὶ τελείως ΑΠΕΜΦΑΙΝΟΥΣΑΝ, εἰκὸς προσπίπτειν τοῖς θεωμένοις. Phurnutus de Natura Deorum xvi. p. 169. περὶ τοῦ Ἑρμοῦ. Παραστῆσαι δ' αὐτῷ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν τοῦ ΑΠΕΜΦΑΙΝΟΝΤΩΝ.

Ὅμηρος

Ὅμηρος τὴν συνήθειαν, ΘΡΗΝΩΝ ΑΟΙΔΟΥΣ αὐτὺς καλεῖ. *Dirimens autem Homerus id quod vulgo legitur* θρηνῳδὺς, θρήνων ἀοιδὺς *vocat.** Eſt autem apud Homer. Il. Ω. ver. 720. PARS II.

—— παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδὺς.

Θρήνων ἐξάρχυς ——

Ad quem locum nonnulla ſcripſit, ſed minus recte ſcripſit, Cl. Barneſius. Idem θρῆνος et θρηνῳδός. Quod virum doctiſſimum cum aliis latuit. Pollux. vi. 202. Θρηνώδης ᾗ θρήνων ἔξαρχος, ᾗ ΘΡΗΝΩΙΔΟΣ ΟΝ ΚΑΙ ΘΡΗΝΟΝ ἐκάλυν. Cæterum de hoc loco eleganter agit Auctor vitæ Homeri pag. 361. Ed. Gale. Οὐδὲν δὲ ἧσσον ᾗ εἰς πένθη παραλαμβάνει τὴν μυσικὴν, ΘΡΗΝΩΝ ΕΞΑΡΧΟΥΣ ΑΟΙΔΟΥΣ ποιῶν, ὡς τῇ λειότητι τῶν μελῶν τὴν τραχύτητα τῆς ψυχῆς καταγγέλλοντα. Quæ miror viro doctiſſimo placere potuiſſe. Nam et Græca ſolœca ſunt, et ſententia nulla eſt. Reſcribo, ΤΟΥΣ τῇ λειότητι τῶν μελῶν τὴν τραχύτητα τῆς ψυχῆς ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΟΝΤΑΣ.†

---

* Vide Cl. Erneſt. ad Homer. vol. v. in Addend. p. 22. Confer nos infra ad v. Σάμυ ὑλήεσσης. Emend. P. iii.

† Athenæus xiv. 5. p. 624. Καὶ ὁ Ὁμηρικὸς δὲ Ἀχιλλεὺς τῇ κιθάρᾳ κατεπραΰνετο, ἣν αὐτῷ ἐκ τῶν Ἠετίωνος λαφύρων μόνην Ὅμηρος χαρίζεται, ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΙΝ τὸ πυρῶδες αὐτῦ δυναμένην· μόνος γὖν ἐν Ἰλιάδι ταύτῃ χρῆται τῇ μυσικῇ. Photius in Biblioth. p. 1360. Edit. P. Stephani 1611. Αἱ πρεσβύτεραι γυναῖκες —— τοῖς πραΰνυσι λόγοις τὺς θυμὺς ἀπηρεθισμένυς ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΟΥΣΑΙ. Sextus Empiricus

PARS II.

Nihilo tamen secius et ad luctus musicam recipit, lamentationum præcentores adhibens, qui modorum suavitate asperitatem animi lenirent et componerent.

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΟΥ. Κα]ὰ Ῥωμαίους τοῦ τυραννοκτόνου Ἰνδοῦ.] Hæc sunt Sibyllæ folia, quæ aliis interpretanda et illustranda reliquit Kusterus. Descripsit autem bona fide Suidas ex Glossis Nomicis, quæ ita hodie repræsentant: Θριαμβευτοῦ. Τοῦ τυραννοητονουίνδου. Quod monstrum lectionis est. Vir clarissimus M. Roverus de Baccho intellexit, qui de Indis triumpharat scilicet. Sed quid Romani cum Indis? Vide igitur an huic loco, qui plane conclamatus est, ex emendatione nostra subveniri queat. Repono: τοῦ τυραννοκτόνου Ἰνδουπεράτορος. Induperatorem quendam intelligit, qui regem sive tyrannum in acie occidisset. Idem *Imperator* et *Induperator*. Hoc antiquioris formæ est. Antiquis autem formulis et vocabulis gaudebant jurisconsulti. Moris autem erat apud Romanos, ut qui hostium ducem manu sua in bello occidisset, spolia Feretrio Jovi, idque triumphantis in modum,

---

Empiricus p. 357. Edit. Fabricii: Εἴπερ τοίνυν, φασὶ, φιλοσοφίαν ἀποδεχόμεθα σωφρονίζουσαν τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ τὰ ψυχικὰ πάθη ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΟΥΣΑΝ—Confer eundem p. 360. et Porphyrium de Abstinentia p. 149.

reportaret:

reportaret: de quo affatim ſcriptores tum Græci tum Latini. Plutarchus in Romulo: Ἡ μὲν ἂν πομπὴ τῶν αὖθις ΘΡΙΑΜΒΩΝ ἀρχὴν καὶ ζῆλον παρέσχεν. Τὸ δὲ τρόπαιον ἀνάθημα Φερετρίου Διὸς ἐπωνομάσθη. Τὸ γὰρ πλῆξαι, φερίρε Ῥωμαῖοι καλοῦσιν. Εὔξατο δὲ πλῆξαι τὸν ἄνδρα καὶ καταβαλεῖν. *Fuit hæc celebritas triumphorum in poſterum origo et exemplum. Feretrum Jovis Feretrii donum appellatum eſt a feriendo. Precatus enim deum fuerat, ut hoſtium ducem feriret et cæderet.* Vide etiam nos infra ad v. Κάσος. Quare auctor ſum, ut deinceps legatur apud Suidam, τοῦ τυραννοκτόνου ἰνδουπεράτορος. Quomodo locutus eſt neſcio quis apud Anthol. lib. iv. p. 498. PARS II.

Οἶκος Ἀναστασίοιο ΤΥΡΑΝΝΟΦΟΝΟΥ ΒΑΣΙΛΗΟΣ.

ΘΡΙΝΑΞ. Τὸ πτύον. Ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντωτόν.—Καὶ παλιουροφόρου χεῖρα θέρευς θρίνακα.] "Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate "quodam Antiphili, in quo omnia ſunt ſatis "plana et clara præter pentametrum ſecundum, "qui omnino mendoſus eſt, ſic forte emen-"dandus:

"Καὶ παλιουρόροφον φθειραθερῆ θρίνακα.

"Παλιουρόροφον eſt *paliuro tectum*, ut χρυσόροφον "*auro tectum*." *Kuſter*. Epigramma, ex quo Suidas hunc pentametrum decerpſit, legitur in Anthologia Reiſkii pag. 6. ſed eodem morbo

PARS II. succussum. Quod vero ad hunc locum scripsit Cl. Kusterus, longe ineptissimum est; meliora utique doctus in Addendis, ubi re ipsa ostendit τὰς δευτέρας φροντίδας nonnunquam esse σοφωτέρας. Reponendum proculdubio:

Καὶ ΠΑΛΙΝΟΤΡΟΦΟΡΟΝ, χεῖρα θέρευς, θρίνακα.

Idem παλίνορος et παλίνωρος. Hinc θρίναξ παλινορόφορος· *qui huc et illuc, rursum prorsum jactatur.* Non potuit elegantius poeta instrumenti hujus agitationem depingere. Recte autem illud et exquisite admodum, χεῖρα θέρευς. Schol. ad Homer. Il. N. 588. a Cl. Valckenario non ita pridem editus: Πτύον δέ ἐστιν ἐν ᾧ τὰ ἠλοημένα γεννήματα ἀναβάλλοντες χωρίζουσι τοῦ ἀχύρου. Ὁ δὲ τύπος παραγωγή. Τινὲς δέ, τὰ μὲν σιδηρᾶ, πτύα· τὰ δὲ ξύλινα καὶ ΤΡΟΠΟΝ ΧΕΙΡΟΣ ΕΧΟΝΤΑ, οἷς καὶ τοὺς στάχυας ἀναῤῥίπτουσι, ΘΡΙΝΑΚΑΣ καλοῦσιν.

ΘΡΟΟΣ, ΚΑΙ ΘΡΟΥΣ. Ἡ φήμη.—Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγηρῷ αὐχμῷ.] Desumptum est hoc fragmentum ex Menandro in Excerptis Hœschelii p. 86. ubi ita legitur: Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγηρῷ τῶν Περσῶν αὐχμῷ τῶν Τούρκων οἱ πρέσβεις, ἅτε τῆς αὐτῶν χώρας θαμὰ νιφετῷ παλυνομένης, καὶ ἀδύνατον ὂν αὐτοῖς ἄνευ κρυμώδους καταστήματος βιοτεύειν. *Rumor autem ad Persas perlatus est, Turcarum legatos*

gatos æstu suffocatos periisse, quippe qui, terra eorum frequenter nivibus obducta, sine frigido aëre vivere non poterant. Confer etiam Suidam v. Νιφετός, et v. Παλυνομένης. ubi ad hunc Menandri locum respexit.

ΘΡΥΠΤΕΤΑΙ. Δοτικῇ· Μαλακίζεται. Καὶ αὖθις·

Τὴν ϰ̀ ἅμα χρυσῷ, ϰ̀ ἀλϐργίδι, καὶ σὺν ἔρωτι
Θρυπτομένην, ἁπαλῆς Κύπριδος ἁϐροτέρην,
Λαΐδ' ἔχω——]

Hæc partem faciunt elegantissimi Epigrammatis in Laïdem, quod integrum legitur Antholog. lib. iii. p, 327. Vide infra v. Θυσέν. Κηλώδης. Ὀδωδεν. ubi nonnulla hujus carminis laudantur.

ΘΥΡΕΠΑΝΟΙΚΤΗΣ. Κράτης ὁ Θηϐαῖος. Ἐκλήθη δ' ὕτω διὰ τὸ ἐπεισιέναι ἐς πάντα, ὃν ἐϐύλετο, οἶκον.] Confer Laertium in Cratete, et nostrum infra v. Κράτης, ubi hæc fabula narratur. Huc adlusit Alciphron lib. iii. ep. 44. Καὶ πᾶσα αὐτῷ καθάπερ Κράτητι τῷ Θήϐηθεν κοινὴ ἀνέῳγεν ἡ οἰκία. *Omnisque ei quemadmodum Crateti illi Thebano communiter patet domus.* Sed error in Græcis est. Repono certissime: τῷ Θήϐηθεν ΚΥΝΙ. *Cynico Thebano.* Emendandus etiam una opera Laërtius in Cratete: Καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κείνοις, ὡς αὐτὸς ἔφη, ἐπὶ πείρᾳ δὺς τριάκονθ' ἡμέρας.

Qui

PARS II. Qui locus magnum Casaubonum, ut alios taceam, mirifice torsit. Legendum sine dubio: Καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε ΚΥΝΙ. *Et filiam suam, ut ipse ait,* Cynico *collocavit, probationi triginta datis diebus.* Quæ verissima et suavissima sunt.

K.

KABBAΛΩN. Ὁ καταβαλών. Ἀμειψίας Μοιχοῖς·

Καὶ σὺ μὲν ἦλθες, κάββαλε τριώβολον.]

"Cum Porto potius legerim καββαλών." *Kuster.* Quod ad versum attinet, nihil interest κάββαλε an καββαλὼν legas. De modulo autem senarii ne verbum quidem vel Portus vel Kusterus. Atqui primam sedem occupat trochæus, quem metrum iambicum respuit. Ita quidem videtur. Sed res tamen, me vide, satis recta est: Syllaba enim, sive vocalis brevis ante liquidam, nonnunquam producitur.* Quod non satis

---

* Vide Cl. Dawes Miscell. Critic. p. 160. Homer. Odyss. I, v. 191.

Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλᾶ ῥίῳ ὑλήεντι.

Sophocles Elect. v. 693.

Δρόμων διαύλων πεντάθλ' ᾶ νομίζεται.

Idem in Trachin. v. 353.

Ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἄγνοιᾶ μ' ἔχει.

Aristoph.

perceperunt viri doctissimi. Hinc innumeri errores in re critica. Babrius apud Suidam in v. Ἠιὰν. PARS II.

Οὔπω δὲ καιρός ἐστιν ἠιὰ λύειν.

Theopompus apud Suidam v. Ῥαχίζειν.

Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς Δημοφῶν.

Ita scribendus uterque versiculus. Cæterum Amipsiam ἐν Μοιχοῖς laudat Pollux vii. 100. ubi male legitur: ἐν Μυχοῖς. Quod et recte monuit vir singularis industriæ et doctrinæ Joan. Alb. Fabricius in Bibliotheca Græca.

ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ. Ἠρεμοῦντα, Ἤρξαντο τὰ καθεστῶτα κινεῖν. *Præsentem rerum statum sollicitare cœperunt.*] Hæc sunt verba Polybii lib. ii. p. 152. Ita loquitur Procopius in Persicis lib. i. Διὸ δὴ οὔτε (leg. οὐδὲ) νόμον τινὰ εὐπετῶς ἔγραφεν, οὐδέ ΤΙ ΤΩΝ ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ ΚΙΝΕΙΝ ἤθελεν.

Aristoph. Nub. v. 815.

Δία νομίζειν.

Ita legendum. Epigr. in Antholog. lib. iii. p. 312.

Ἰθῦναι κοινὴν εὐκύλικα λαλιήν.

Apollon. Rhod. lib. iii. v. 847.

Ἠτ' ἂν ὅγ' οὔτε ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῇσιν.

Confer nos supra ad v. Εἴσατο. p. 236.

E con-

PARS II.

E contra *μένειν ἐν τοῖς καθεστῶσι, in præsenti rerum statu acquiescere.* Eleganter admodum Isocrates in Evagora: Τὰς ἐπιδόσεις ὁρῶμεν γιγνομένας καὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὀ διὰ ΤΟΥΣ ΕΜΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΙΣ ΚΑΘΕΣΤΩΣΙΝ, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐπανορθοῦντας, καὶ τολμῶντας ἀεί τι ΚΙΝΕΙΝ τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. *Artes autem et cætera omnia aucta esse videmus, non per eos qui usitata retinuerunt, sed eorum opera qui correxerunt, locoque movere prava omnia non dubitarunt.*

ΚΑΘΙΓΜΕΝΟΣ. Θέλων. Φθάσας.] Scribendum, ἐλθὼν, φθάσας. Quod vel ex Hesychio patet. Restituenda quoque ista vox D. Paulo in Epist. ad Coloss. ii. 18. qui eodem morbo laborat: Μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω ΕΛΘΩΝ ἐν ταπεινοφροσύνῃ. Quod elegans in primis est. *Nemo vos seducat adveniens humilitate et cultu angelorum.* Quo quidem adludit Paulus ad Christi effatum apud Matth. xxiv. 5. Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ΠΛΑΝΗΣΗι. Πολλοὶ γὰρ ΕΛΕΥΣΟΝΤΑΙ ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες, Ἐγώ εἰμι ὁ Χριστὸς, καὶ πολλοὺς ΠΛΑΝΗΣΟΥΣΙ.* Quin et redonanda

* Herodotus lib. ix. p. 697. Πυθόμενος δὲ ταῦτα, ἐβουλεύετο, ΘΕΛΩΝ, εἴκως τούτους πρῶτος ἕλοι. Legendum, ΕΛΘΩΝ—*Si quo pacto in itinere.* Quod ex sequentibus patet. Hic male Cl. Wesselingius.

videtur vox ἐλθὼν Philippo in Epigrammate, quod ex Anthologia inedita nobis dedit doctissimus Piersonus: PARS II.

Ἡνίκα μὲν καλὸς ἦς, Ἀρχέστρατε, κ᾽ ἀμφὶ παρειαῖς
Οἰνωπὸς, ψυχὰς ἔφλεγες ἠϊθέων,
Ἡμετέρης φιλίης ἐδεὶς λόγος, ἀλλὰ μετ᾽ ἄλλων
Παίζων τὴν ἀκμὴν ὡς ῥόδον ἠφάνισας.
Ὡς δ᾽ ἐπιπερκάζεις μιαρῇ τριχὶ, νῦν φίλον ἕλκων
Τὴν καλάμην δωρῇ, δὺς ἑτέροις τὸ θέρος.

Est carmen satis elegans et perspicuum, sed quod non una macula dehonestarunt Librarii. Audacter repono:

——— νῦν ΦΙΛΟΣ ἘΛΘΩΝ
Τὴν καλάμην δωρῇ, δὺς ἑτέροις τὸ θέρος.

Quod vel sua elegantia se satis commendat. *Jam exoletior factus amicitiam præfers:* νῦν φίλος accedis, antea φιλίας ἐδεὶς λόγος. Nihil verius aut venustius. Theocritus in Adoniaf. ver. 144.

Καὶ ΝΥΝ ΗΝΘΕΣ Ἄδωνι, ϗ ὅκκ᾽ ἀφίκη ΦΙΛΟΣ ΗΞΕΙΣ.

Quod vero sequitur, τὴν καλάμην——τὸ θέρος longe venustissimum et festivissimum est.*

Aristoph. Lysist. v. 1083.

——τί κἂν λέγοι τίς; ἀλλ᾽ ὅπᾳ σίλη
Παντᾷ τὶς ΕΛΣΩΝ ἁμῖν εἰράσαι σίτω.

Schol. Ἀντὶ τῦ, ΕΛΘΩΝ. Ἅπερ πάντα Δωρικῶς εἴρηται.

* Hesych. v. Καλάμη, ubi vide notas. In explicatione vocis ita

ΚΑΘΙΔΡΥΣΑΣΘΑΙ. Βεβαιῶσαι.——Ἐκπέμπει γοῦν τοὺς περὶ συμβιβάσεως λόγους δυνατοὺς καθιδρύσασθαι κεχειροτονηκὼς πρεσβεύτας.] "Fragmentum "hoc ἀνερμήνευτον reliqui, quoniam sensus ejus "prorsus est obscurus." *Kuster.* Ex quo auctore hunc locum descripserit Suidas, compertum non habeo.* Miror tamen virum doctissimum ad eum cespitasse, cum Græca sana, sensus planissimus sit. Distinguendum utique post λόγους, atque ita vertendum: *Mittit igitur conditiones pacis, designatis legatis, qui potestatem haberent ad eam confirmandam.*

ΚΑΚΗ ΜΕΝ ΟΨΙΣ. Κόμμα παροιμίας.
Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες.
Μένανδρος Σικυωνίῳ.] "Grotius in Excerptis "proverbium hoc sic exhibet:

"Καλὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες.

"Sed altera lectio κακὴ, quæ Suidæ, Stobæi, et "Diogeniani consensu firmatur, temere rejicienda non est." *Kuster.* Omnino placet Grotii lectio. De homine enim delicato dici videtur, et qui formæ studebat: quales erant

ita Hesychius: Δηλοῖ δὲ, ὥς τινες, καὶ ἄκαρπον ἡλικίαν· ἄλλοι, ἐπὶ τῆς συγγενίας τοῦ σώματος. Legendum, ἐπὶ τῆς εὐγενείας. Vide in Addend. v. Γενία.

* Depromptus est hic locus ex Theophyl. Simocatt. Hist. lib. iii. cap. 15.

Sicyonii. Quod non animadvertit Kufterus. Accedit quodammodo Homerus Il. Γ. 45. PARS II.

Φάντες ἀριςῆα πρόμον ἔμμεναι, ὅνεκα ΚΑΛΟΝ
ΕΙΔΟΣ ἔπ'. ἀλλ' οὐκ ἔςι ΒΙΗ ΦΡΕΣΙΝ, ὐδέ τις
ἀλκή.

Quo refpexiffe videtur Comicus.

ΚΑΜΑΤΗΡΟΥΣ. Κεκοπιακότας.—Μήπως καματηρὺς ϗ πνευςιῶντας ἀκμῆσι παραδῷ τοῖς βαρβάροις.] Hæc verba leguntur apud Arrian. Exped. Alexand. lib. v. p. 340. nifi quod nonnulla Suidas pro more immutavit.

ΚΑΜΕΙΡΑΙΑ ΙΣΧΑΣ. Βάβριος·

Μικρὸν δ' ἐπισχὼν εὖτ' ἔσωθεν ἐκκύψας
Ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίας.]

In priore Babrii verficulo leve eft mendum, quod viros doctiffimos effugit. Legendum,

——ΕΙΤ' ἔσωθεν ἐκκύψας.

Paulifper autem moratus, deinde capite exferto
Guftaturus erat ficus Camiræas.

ΚΑΠΗΛΙΣ. Παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλόν. Πηλὸς δὲ ὁ οἶνος· ὅθεν ϗ ἄμπελος, οἱονεὶ ἔμπελος ὖσα, ἡ ἐν αὐτῇ ἔχυσα τὸν πηλόν.] Depromptus eft hic locus ex Scholiis ad Ariftophanis Plutum ver. 435. Sed auctioribus iis et haud paulo melioribus,

PARS II.

quam quæ nunc habemus. Deducitur autem vox καπηλὶς ſive καπηλὸς, ἀπὸ τȣ͂, πηλȣ͂, a vino ſcilicet vel vendendo, vel corrumpendo, vel ab utroque denique. Heſychius: Πηλὸς, οἶνος. Ἴωνες. Sophocles apud Etymol. Mag. v. Κάπηλος·

Πολὺς δὲ ΠΗΛΟΣ ἐκ πίθων τυρβάζεται.*

Atque hinc intelligendum videtur dictum illud Apollonii apud Philoſtratum i. 9. de homine, qui aqua intercute laborabat, et vino vacabat tamen. Ὕδατι ἐπαντλεῖς ΠΗΛΟΝ. *Aquæ vinum ſuperinfundis:* id quod κάπηλοι facere ſolent. Interpretes non intellexerunt. Quod vero Ionibus πηλὸς, idem Siculis, ut mihi quidem videtur, δηλός. Theocritus Idyll. x. 13.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς ΔΗΛΟΝ· ἐγὼ δ' ἔχω ȣ̓δ' ἅλις ὄξος.

Ita ſcribendum, et de vino intelligendum: quod vel ex oppoſito ὄξος ſatis liquet. Epicharmus Siculus apud Polluc. x. 71.

---

* Epigramma Macedonii in Surrentinos montes vitibus nobiles, apud Salmaſ. Plin. Exercit. in C. J. Solini Polyhiſt. p. 58. Edit. Traj. ad Rhen. 1689.

Συῤῥέντȣ τρηχεῖα μυρίπνοι χαῖρε κονίη,
Καὶ Πολλεντίνων· Γαῖα μελιχροτάτη.
Ἐςὶ γὰρ αἱ τριπόθητοι, ἀφ' ὧν βρομιῶδεα ΠΗΛΟΝ
Φέρουσαι Βάκχῳ τριζυγέες χάριτες.

Οὔτ'

Οὔτ' ἐν κάδῳ δηλοίμην, ὔτ' ἐν ἀμφορεῖ.

PARS II.

Quibus verbis nec metrum nec sensus inest. Sicco tamen pede transiliunt Interpretes. Rescribe meo periculo:

Οὔτ' ἐν κάδῳ ΔΗΛΟΣ ΜΕΝ, ὔτ' ἐν ἀμφορεῖ.

Neque in cado vinum est, neque in amphora.

Cæterum videtur vox πηλὸς de vino mixto sive adulterato interdum dici. Quod vel patet ex joco nescio cujus apud Demetrium Phalereum in elegantissimo libello de Elocut. §. 173. Ἔστι δὲ καὶ τοῦ ἤθους τὶς ἔμφασις ἐκ τῶν γελοίων, καὶ ἢ παιγνίας ἢ ἀκολασίας. Ὡς καὶ τὸν οἶνον τὸν προχύθεντα ἐπισχὼν τὰ Πηλέα ἀντὶ Οἰνέως. Hæc sunt inquinata admodum. Corrigit vir multæ et præclaræ eruditionis Thomas Galeus, οἶνον τὸν προχύθέντα πιπράσκοντα. Atqui in ista emendatione ne mica quidem salis est. Neque enim Πηλεὺς dictus, quod vinum vendiderit, sed quod corruperit: id quod ad Athenæum recte animadvertit magnus Casaubonus. Legendum opinor: Ὡς καὶ ΤΟΝ οἶνον τὸν προχυθέντα ΜΙΣΓΟΝΤΑ Πηλέα ἀντὶ Οἰνέως. *Qui vinum in cratere jugulabat*, sive *aqua miscebat*, *Peleus non Oineus vocandus*. Hinc jocus scilicet de eo qui ex vino bono, πηλὸν fecit non bonum.* Male autem

* Athenæus ix. 8. p. 383. Ἐπιτιμῶντες δέ τινι, φασὶν, μὴ δεῖν ΤΟΝ ΟΙΝΕΑ ΠΗΛΕΑ ποιεῖν. Ad quem locum vide Cl. Casaub.

audiebant κάπηλοι ob vina corrumpenda. Quod ex Comico notissimum. Suidas: Καπηλικῶς. Ἀντὶ τῦ, πανυργικῶς· ἐπεὶ οἱ κάπηλοι ἀνθυλεύωσι τὸν οἶνον, ΣΥΜΜΙΓΜΥΝΤΕΣ αὐτῷ σαπρόν. Esaias i. 22. Οἱ κάπηλοί σῦ ΜΙΣΓΟΥΣΙ τὸν οἶνον ὕδατι. Hinc vox usitata ad hominem nebulonem sive veteratorem denotandum. Lysias in Orat. contra Æschinem Socraticum apud Athenæum lib. xiii. p. 612. Ὅτυς δὲ ἐράνυς συνείλεκται, τὰς μὲν ὑπολοίπυς φορὰς ὖ κατατίθησιν, ἀλλὰ περὶ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΠΗΛΟΝ ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται.* Ubi verba ista, τῦτον τὸν κάπηλον, de Æschine ipso intelligenda recte vidit vir præstantissimus Henricus Valesius ad Harpocrationem. Quod manifestum est ex loco Aristidis in Orat. contra Plat. p. 311. corrupto quidem eo, sed opera nostra jam jam emendando: Οὐ Λυσίας Πλάτωνα σοφιστὴν καλεῖ, καὶ ΚΑΠΗΛΟΝ Αἰσχίνην; Vulgo pessime legitur, καὶ πάλιν Αἰσχίνην.† Ad Lysiæ locum sine dubio respexit Aristides. Non uno autem nomine male audiebant Κάπηλοι. Nam et περὶ τὰ μέτρα inique agebant: quod passim Comicis notatum. Quin et Καπηλείου

* De his verbis Lysiæ vide Salmasium de Usuris p. 59.

† Vide autem Wesselingium ad Herodot. p. 13. qui ex eodem Aristide: Οὐχ Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληκεν; ὖ Πυθαγόραν ΠΑΛΙΝ; ὐκ Ἀνδροτίων τὺς ἑπτὰ σοφιστὰς προσείρηκε; λέγω δὴ τὺς σοφύς.

fores,

fores, ut Janua Ditis, ſemper apertæ, et hominibus proletariis perviæ : quod probroſum imprimis et infame. Jamblichus Vit. Pythag. cap. 34. Παραιτήσασθαι δὲ λέγονται τὰς τὰ μαθήματα ΚΑΠΗΛΕΥΟΝΤΑΣ, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς ΠΑΝΔΟΚΕΙΟΥ ΘΥΡΑΣ, ἀνοίγοντας παντὶ τῷ προσιόντι τῶν ἀνθρώπων. Hinc ſcite admodum Sophocles in Phineo apud Polluc. vii. 193. PARS II.

Βλέφαρον κέκλεισαι γ' ὡς ΚΑΠΗΛΕΙΟΥ ΘΥΡΑΣ.

Ita legendum, non θύραι. atque ita recte exhibet Editio prima. Eſt autem Attica locutio, βλέφαρον κέκλεισαι. *Palpebram habet clauſam Phineus, ut tabernæ januam*, i. e. ſemper apertam habet. Quod et doctiſſimo Kuhnio partim ſuboluiſſe video. Vir magnus ad Athenæum malebat, ὡς καπηλείου πύλαι. Sed ſenſus loci hominem fefellit. Huc facit Libanius Orat. x. in Julian. p. 294. Τὸ δὲ ἔργον ΚΑΠΗΛΩΝ· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ἕωθεν ΑΝΟΙΓΟΝΤΕΣ σκοποῦσι περὶ τῆς ἐμπολῆς, οὕτως οὗτοι κερδῶν ἐμέμνηντο.

ΚΑΙ ΠΙΔΩΣΕΙΝ ΜΟΙ ΔΟΚΩ ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΜΑΛΛΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, προσθήκην σχήσειν.] Decerptus eſt hic locus ex Ariſtophane in Lyſiſt. ver. 660. ubi legitur δοκεῖ. Quomodo et recte legendum viderat Cl. Kuſterus.

PARS II.

ΚΑΡΑΔΟΚΕΙ. Προσδοκᾷ.—Παρατίθεται Διφιλον λέγοντα· Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαραινόμησιν.] "Hoc "fragmentum est corruptum, nec propter "brevitatem integrum habet sensum: quod "proinde frustra quis illustrare conetur." *Kuster*. Diphili senarius nonnihil corruptus est, sed ita tamen ut nullo negotio redintegrari possit. Rescribe,

Τὴν νυκτ' ἐκείνην διεκαραδοκήσαμεν.

Noctem illam totam expectantes transegimus.

Ea est vis verbi διακαραδοκεῖν· quod quidem rarissimum est.

ΚΑΡΔΟΥΧΟΙ. Σφενδονῆται ἄριστοι.] Indicare videtur Suidas locum Xenophontis Exped. Cyri, lib. iv. ubi de *Carduchis* ita scribit: Οὐδὲν γὰρ ἄλλο εἶχον ἢ τόξα καὶ ΣΦΕΝΔΟΝΑΣ. ΑΡΙΣΤΟΙ δὲ τοξόται ἦσαν.——εἷλκον δὲ τὰς νευρὰς, ὁπότε τοξεύοιεν, πρὸς τὸ κάτω τοῦ τόξου, τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες. Ita legendus iste locus, quem imperite admodum sollicitarunt Editores. Nam quod Cl. Hutchinsonus legendum malit, τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προτείνοντες, vereor equidem ut satis Græcum sit.* Eleganter dicitur, τῷ ἀριστερῷ

* Philostratus in Icon. p. 883. Ἕστηκε δὲ γυμνὸς, ἐν προσβολῇ, ΤΟΝ μὲν ΑΡΙΣΤΕΡΟΝ ΠΡΟΤΕΙΝΑΣ ΠΟΔΑ, ὄχημα εἶναι τῷ παντὶ σώματι, μεθισταμένῳ πρὸς τὸ τῆς κινήσεως ὀξύῤῥοπον.

ποδὶ

ποδὶ προβαίνειν· *pede finiſtro anteriori procedere.* Quod quidem σχῆμα ſagittarii eſt. Strabo, lib. vi. Τῶν μὲν κατεχόντων τὸ τόξον, καὶ ΠΡΟΒΕΒΗΚΟΤΩΝ ΤΟΙΣ ΠΟΣΙ.* Ὑπασπίδια προποδίζειν vocat Homerus, Il. N. 807. Quem locum non ſatis perceperunt Interpretes. Heſychius: Ὑπασπίδια προποδίζων, ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τὲς πόδας, καὶ ὅτως ΠΡΟΒΑΙΝΩΝ. Quod parum accuratum eſt. Idem ὑπασπίδια προποδίζειν et τῷ ἀριςερῷ ποδὶ προβαίνειν.† Notum quid ſit Tacticis ἐπ' ἀσπίδα· *to the left.*‡ Cæterum notandum quos hic vocat Xenophon τοξότας ἀρίςες, eos a Suida vocari σφενδονήτας ἀρίςες. Sed ſic ſolet noſter bonus.

PARS II.

ΚΑΡΙΝΟΣ.——Οὗτος ὁ Καρῖνος βασιλεύσας πρᾶγμα μὲν ἐς κοινὸν ὄφελος φέρων ὐδὲν εἰργάσατο.——Βαρυνομένων δὲ πάντων ἐπὶ τῇ πικρᾷ τυραννίδι συναναμιχθείσῃ νεότητι, καὶ πάντα ἐκμέλως καὶ δίχα

---

* Arrianus in Hiſt. Indic. libro, cap. 16. p. 331. Edit. Jac. Gronovii: Ἀλλ' οἱ μὲν πεζοὶ αὐτοῖσι τόξον τε ἔχεσιν ἰσόμηκες τῷ φέροντι τὸ τοξον· καὶ τῦτο κάτω ἐπὶ τὴν γῆν θέντες, ΚΑΙ ΤΩ ΠΟΔΙ ΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΩ ΑΝΤΙΒΑΝΤΕΣ, οὕτως ἐκτοξεύεσι, τὴν νευρὴν ἐπὶ μέγα ὀπίσω ἀπαγαγόντες. Vide Suid. ad v. Ἄραβες.

† Idem ad v. Προπαδίζων. Προβαίνων πρὸ τῆς ἀσπίδος. Lege, ΠΡΟΒΑΔΙΖΩΝ ΥΠΟ τῆς ἀσπίδος. Vide Ruhnken. in Addend. ad Heſychium.

‡ Ita apud Dionyſ. Halicarn. vol. ii. p. 182. Ed. Hudſon. ἐπὶ δόρυ· *to the right.*

λογισμῦ

PARS II. λογισμȣ̃ πράττοντος.] Totum hunc articulum ad Eunapium refert Kusterus. Sed fallitur. Sunt enim hæc verba Joannis Antiocheni in Excerptis a Valesio editis, p. 834. ubi recte legitur, ἐς κοινὸν ὄφελος ΦΕΡΟΝ ȣ̓δὲν εἰργάσατο — ϗ δίχα λογισμȣ̃ ΠΡΑΤΤΟΥΣΗι. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

ΚΑΡΧΑΡΟΔΟΝΤΑ. Ὅσα σρογγύλȣς καὶ ἐναλλάσσοντας τȣ̀ς ὀδόντας ἔχȣσι, λέων, κύων, πάρδαλις, ἀε|ίδες, ϗ ἰχθύων γένος, ἃ σαρκοφάγα εἰσί.] "Sic "etiam legitur apud enarratorem Comici. "Sed, ut verum fatear, vocem istam, ἀέτιδες, "suspectam habeo, quoniam non memini me "usquam de isto genere animalis aliquid le-"gisse." *Kuster.* Descriptus est hic locus, ut recte monuit Kusterus, ex Schol. ad Aristoph. Equit. ver. 1014. qui eandem scripturam præfert, quam noster Suidas. Sed uterque fœdissime corruptus est; reclamante licet Jacobo Gronovio, Mutilat. Suid. p. 26. qui novum quoddam animal, credo, hic intelligendum existimavit, quod Africa non novit.* Tu vero noli dubitare quin hoc monstrum nobis satis feliciter fuerit procuratum, atque adeo locus ita legendus atque instaurandus sit: Λέων,

* Suidas ad v. Πελαργιδεῖς. Πελαργῶν παῖδες· ὥσπερ ΑΕΤΙΔΕΙΣ οἱ τῶν αἰτῶν. Sed ista vox Ἀετιδεῖς, nullum locum hic habet.

κύων,

κύων, πάρδαλις, ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΑΛΛΟ· καὶ ἰχθύων γένος, ἃ σαρκοφάγα εἰσί. *Ut leo, canis, pardus, et si quod aliud sit ejusmodi. Item pisces, qui carnivori sunt.* Ita locutus est noster infra: Μώνυχα ζῶα. Ἵππος, ὄνος, ὀρεὺς, ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΑΛΛΟ. Idem: Συνόδοντα ζῶα. Βοῦς, πρόβατον, αἴξ, ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ συμβέβηκεν ΑΛΛΟ στέαρ ἔχειν, ἀλλ' οὐ πιμελήν. Idem, v. Χαυλιόδων. Καὶ ζῶα χαυλιόδοντα, τὰ φαίνοντα ἔξω τοὺς ὀδόντας, οἷον ἀσπάλαξ, ἐλέφας, σῦς, ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΑΛΛΟ. Artemidorus, lib. iii. p. 168. Κώνωπες δὲ, καὶ αἱ λεγόμεναι ἐλπίδες, (leg. ἐμπίδες) ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΑΛΛΟ ὅμοιον. Nihil verius hac emendatione. Error autem ortus videtur ex affinitate literarum. Quod vero addit Suidas, καὶ ἰχθύων γένος, ἃ σαρκοφάγα εἰσι· notandum pisces in universum fere omnes καρχαρόδοντάς esse: id quod docet Aristoteles, Hist. Animal. lib. ii. p. 33. Οἱ γὰρ ἰχθύες πάντες σχεδὸν καρχαρόδοντές εἰσι.

PARS II.

ΚΑΣΟΣ. Ῥωμαίων γοῦν ὁ νικήσας τὴν μουνὰξ μάχην, ἀνεδεῖτο στεφάνῳ ἀγρώστεως· Καὶ ἦν Κάσος ἄμαχος· φησὶν Αἰλιανός.] "Nullam video rationem, quare Ælianus in linguam Græcam receperit hoc Latinum vocabulum *Casus.* Crediderim nomen hoc fuisse viri, qui in tali certamine fuerit ἄμαχος, sive jam integrum illud est, sive corruptum." *Perizonius ad Ælian.* Vocem Κάσος suspectam etiam habuit

PARS II. habuit Kufterus. Nec immerito. Scribendum utique: Κόσσος. Intelligit Ælianus A. Cornelium Coffum, cujus nomen non incelebre in Hiftoria Romana. Livius, lib. iv. cap. 20. *Longe maximum triumphi fpectaculum fuit,* Coffus *fpolia opima regis interfecti gerens.* Plutarchus in Marcello: Πρῶτος μὲν γὰρ ἀνήνεγκε σκῦλα Ῥώμυλος, ἀπὸ Ἄκρωνος τοῦ Καινινήτου· δεύτερος δὲ, ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ἀπὸ Τολουμνίου Τυῤῥηνοῦ· μετὰ δὲ τούτους, Μάρκελλος, ἀπὸ Βριτομάρτου βασιλέως Γαλατῶν· μετὰ δὲ Μάρκελλον, οὐδὲ εἷς. Quæ totidem fere verbis leguntur etiam apud eundem in Romulo. Atque hinc coarguendus venit Scriptor nefcio quis apud Suidam in v. Ὄπιμα. Ὁ δὲ ΚΟΣΣΟΣ τὸν βασιλέα Γάλλων ἀποκτείνας, τὰ σκῦλα τῷ Διῒ ἀνέθηκε. Ubi de Coffo dicuntur, quæ non nifi ad Marcellum pertinebant. Neque enim Coffus Gallorum regem interfecit, fed Marcellus: quod ex modo dictis patet. Cæterum ad hunc locum Æliani refpexiffe videtur Suidas infra: Μοναξ μάχη. Ἡ μονομαχία.

ΚΑΤΑΒΟΗ. Μέμψις. Κατηγορία.—Ὁ δὲ οὐχ ἥκιστα ἐπιμέμφεται αὐτῷ, καὶ καταβοὴν πεποίηται τοῦ ἀνδρὸς οὐκ ἐλαχίστην.] Hæc funt verba Menandri in Excerptis Hœfchelii, pag. 122.

ΚΑΤΑΔΙΑΙΤΗΣΩ. Καταδικάσω. Καταχρινῶ.—Εἰ δὲ γ' ἐς τοὐναντίον ὀφθήσεται ἀδίκως ἐπεγκαλῶν, αὐτοῖς

αὐτὸς ἐγὼ καταδιαιτήσω τῦ Σαρακηνῦ.] Et hunc locum deprompſit Suidas ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, pag. 84. PARS II.

ΚΑΤΑΙΞ. Καταιγίς. Ἠδ' ἀπὸ Μηρισοῖο θοὴ βορέαο καῖάιξ. Ἤτοι ἀπὸ τῆς Θράκης.] Depromptus eſt hic verſus ex poeta aliquo, qui hodie in deſideratis eſt. Quin et, quod nemo vidit, non uno mendo dehoneſtatus eſt. Reſcribendum utique:

Ἡ δ' ἀπὸ ΜΗΡΙΖΟΙΟ θοὴ βορέαο καταῖξ.

Eſt autem Μήριζος mons Thraciæ. Hierocli in Synecdemo, Μόριζος. Plinio, *Meriſus.* Sed Conſtantinus in Thematibus recte admodum Μήριζον vocat. Quam quidem ſcripturam ſatis confirmat hexametri noſtri modulus. Videtur autem vel Apollonii vel Callimachi eſſe; nam utriuſque plurima deſiderantur. Quod et doctiſſimo Ruhnkenio viſum.

ΚΑΤΑΚΩΧΗ. Ἡ καῖάσχεσις. Καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον. Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς ὥρας.] Hæc feſtinantem Kuſterum non ſunt remorata. Doctiſſimus Hemſterhuſius ad Luciani Nigrinum emendabat, πρὸς τὴν κατακωχὴν τῆς χώρας. Quo nihil verius. Sed ne ſic quidem ſalva res eſt. Obſtat enim vox χωρίον, quæ neutiquam interpretatio eſſe poteſt τῦ, καῖακωχή. Nos pulcherrimam ῥῆσιν Suidæ reſtituimus.

Repono

PARS II. Repono certissime: Κατακωχή. Ἡ κατάσχεσις. Καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας. *Natura loci pro munimento erat.** Optime rem explicabit Harpocratio, et post eum Suidas: Ἐπιτείχισμα, τὸ τειχιζόμενον κατά τινων ΧΩΡΙΟΝ, ὅθεν ἦν τοὺς ἐπιτειχισθέντας κακῶς ποιεῖν. Quæ et nostram lectionem non parum corroborant.†

ΚΑΤΑ ΠΗΧΥΝ ΕΠΕΔΙΔΟΥ. Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ κρείττω προκοπτόντων. Ὁ δὲ Φιλόσοφος ἀνεμπόδιστος εἰς ἐπίδοσιν διετέλει, καὶ ἐπεδίδου κατὰ πῆχυν, ὡς φάναι, ἀτεχνῶς ἀχρὶ τοῦ πανικοῦ δυστυχήματος.] Fragmentum hoc ex Damascii Historia Philosophica decerptum est: quod et res et stilus indicat. Idem etiam exhibetur supra v. Ἐπίδοσιν. ubi legitur, Ὁ δὲ φιλοσοφῶν. Sed Græca minime sincera sunt. Rescribendum proculdubio: ἀχρὶ τοῦ ΠΑΝΟΙΚΙΟΥ δυστυχήματος. Locus ita vertendus est: *Ille autem in Philosophiæ studio, nullis impedimentis retardatus, cubito, ut aiunt, iden-*

* Consulendus Hermias apud Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 191.

† Quin et χῶρος pro *loco munito* usurpatur ab Æliano Var. Hist. iv. 8. Καὶ μικρὸν χῶρον καταλαβὼν, καὶ ἀθροίσας ὀλίγους στρατιώτας, ἀνεκτήσατο τὴν ἀρχήν. Dionys. Halicarn. v. 22. p. 281. Ὀχυρωτέραις ἐκραλύναντο κατασκευαῖς τὲ καὶ φυλακαῖς, περὶ παντὸς ποιούμενοι μὴ γενέσθαι τοῖς πολεμίοις ἐπίκαιρον ΧΩΡΙΟΝ ἐπιτείχισμα κατὰ τῆς πόλεως.

tidem

tidem proficiebat, usque ad calamitatem illam, quæ totam ejus domum oppressit. Nihil, opinor, certius hac emendatione. De Isidoro autem Philosopho hic agi videtur, de quo Damascius apud Photium, p. 1032. Ὑποπεσὼν δὲ συμφορᾷ δημευούσῃ τὰ ὄντα. Quod de hac ipsa calamitate, quam πανοίκιον vocat Suidas, accipiendum. PARS II.

ΚΑΤΑΠΛΗΞ. Ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Θεόπομπος·

Ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγγνώμην ἔχει
Ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ * τὴν τέχνην.]

Hæc auctiora longe leguntur apud Harpocrationem, quem compilavit Suidas. Desumpti autem sunt isti versiculi ex Theopompo ἐν Τισαμένῳ· ut nos docet Harpocratio. Interpres autem nec sensus nec Græcismi rationem habuit. Ita enim vertit: *Sed Lucina quidem a mulieribus assidue arte percussa veniam ipsis dat.* Nimirum id libenter agunt nonnulli, ut ea vertant, quæ non intelligunt. Quod fecit noster Interpres. Sensus autem verborum, si modo

---

* Plutarchus in Fabio Maximo p. 394. Edit. Bryan—Παῦλον Αἰμίλιον, ἄνδρα πολέμων ἔμπειρον, οὐκ ἀρεστὸν δὲ τῷ δήμῳ, καὶ καταπλῆγα πολλῶν. Lege, καταπλῆγα ΥΠΟ ΤΩΝ πολλῶν. Heliodorus in Æthiop. lib. ix. p. 416. Καταπλῆγες ἄνθρωποι, καὶ πτοίας ἤδη πρὸς τῶν περιεχόντων κινδύνων ἀνάμεστοι.

PARS II. sana sint, ejusmodi esse videtur: *Lucinam ita obtundi a mulieribus, ut nesciat utique quid agat; id tamen eis condonare.* Sed illud καταπλὴξ τὴν τέχνην nove dictum esse puto. Adde quod de mulieribus *parturientibus* hic sermo est: quod tamen in Græcis neutiquam comparet. Quare nullus dubito quin hunc locum ita, fausta et favente Critice, recte restituerim:

Ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγγνώμην ἔχει
Ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ ΤΩΝ ΛΕΧΩΝ.

Καταπλὴξ ὑπὸ τῶν λεχῶν· *a mulieribus parturientibus percussa et fatigata.* Orpheus in Hymno primo:

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ λύουσα πόνους δεινοῖς ἐν ἀνάγκαις·
Μούνην γάρ σε καλοῦσι ΛΕΧΟΙ——

Cæterum ad hunc locum Theopompi manifeste respexit Schol. ad Sophocl. Elect. ver. 5. qui et subtiliter satis, ut mos est istorum hominum, rem explicat et enarrat: Καταπλὴξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Καὶ ΚΑΤΑΠΛΗΞ ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ, ἡ πληγὰς συνεχεῖς (Angl. *Throws*) ἔχουσα. εἰσὶ δὲ εἰλείθυιαι οἱ τόκοι, καὶ αἱ ἔφοροι τῶν τόκων θεαί.

ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΤΑΙ—Ἀρχίλοχος· Εὖ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν Ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσω φησί. Καὶ Ἀρχίλοχος· Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσ-

πρoΐσσομαι.] Vide Etymol. Mag. v. Προΐκτης. ubi Archilochi senarius ita recte legitur:

Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος ἐ καταπροΐξεται.
Ille vero haud impune me deridebit.

Hesychius: Καταπροΐξεις, καταφρονήσεις. Legend. Καταπροΐξει. Aristoph. Nub. ver. 1242.

Οὐ τοι μά τὸν Δία τὸν μέγαν, καὶ τὲς θεὲς,
ΕΜΟΥ ΚΑΤΑΠΡΟΙΞΕΙ——

Quin et vicissim ex Suida emendandus Etymologus, apud quem male scribitur: προτείνω χεῖρα, προΐσσομαι. Sed recte noster:

——Προτείνω χεῖρα, καὶ προΐσσομαι.

Quomodo et corrigendus Schol. ad Homer. Odyss. P. 352. Προΐκτη, μεταίτη, παρὰ τὸ ἱκετεύειν καὶ προσαιτεῖν. Ἀρχίλοχος· Προτείνω χεῖρα, Προΐσσομαι. Noli dubitare quin Suidæ lectio verissima sit. Vertendum utique:

Manum porrigo, et stipem peto.

ΚΑΤΑΣΚΕΔΑΖΕΙΝ. Γενικῇ.—Καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει. Ἀναςὰς ὡς εὐθὺς συνέπιε, καὶ συγκατεσκεδάσατο τὸ μετ' αὐτῷ κέρας.] "Pessime. Rescribendum enim est ex Xenophonte, Ἀναςὰς ὁ Σεύθης συνεξέπιε. Quæ autem sequuntur, nec apud Xenophontem nec apud Suidam satis emendata sunt, quæ sic legenda puto: Καὶ συγκατεσκεδάσατο εἰς τὲς μετ' αὐτῷ τὸ κέρας." *Kuster.*

PARS II. *Kuster.* Perperam omnino vir doctissimus. Nec quicquam melius Cl. Hutchinsonus ad locum. p. 210. Utrumque scilicet fefellit vis verbi Κατασκεδάζειν.* Atqui aperte Suidas: Κατασκεδάζειν. Γενικῇ. Quod ad veram lectionem quasi manu ducit. Apud Xenophon. Exped. Cyri, lib. vii. 3. 16. ita legitur: Ἀναστὰς ὁ Σεύθης συνεξέπιε, καὶ συγκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. Unde certissima se offert emendatio: συγκατεσκέδασε ΤΩΝ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας. *Quod reliquum erat vini in convivas effudit.* Quod et vidit, ut postea animadverti, doctissimus Piersonus ad Mœrin. Huc alludere videtur Lucian. in Symposio: Καὶ ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν ΗΝ ἐν τῇ κύλικι, περὶ ἥμισυ σχεδὸν, ΚΑΤΑΣΚΕΔΑΣΕΝ ΑΥΤΟΙΝ. Ita legendus iste locus. *Quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, in eos effudit.*†

* Photius in Lex. MS. v. Κατασκεδάζειν. Ἔθος ἦν Θρᾳκίοις ἐν τοῖς συμποσίοις, ἵνα ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσοι δύνανται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅσπερ ἔλεγον ΚΑΤΑΣΚΕΔΑΖΕΙΝ. Οὕτως Ξενοφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ Κύρου Ἀναβάσεως. Μέμνηται τοῦτο καὶ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις. Καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει· Ἀναστὰς ὡς εὐθὺς συνέπιεν, καὶ συγκατεσκεδάσατο αὐτοῦ τὸ κέρας. Idem est hic locus ex Xenophonte, quem descripsit Suidas.

† Antiphanes in Aliptria apud Athenæum iii. 35. p. 123.

Ἐὰν δὲ τἠργαστήριον ποιῆτε περιβόητον,
ΚΑΤΑΣΚΕΔΩ, νὴ τὴν φίλην Δήμητρα, τὴν μεγίστην
Ἀρύταιναν ΥΜΩΝ, ἐκ μέσου βάψασα τοῦ λέβητος
Ζέοντος ὕδατος. Εἰ δὲ [μὴ,] μηδέποθ' ὕδωρ πίοιμ' [ἂν]
Ἐλευθέριον.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ. Ἡ ἔπειξις. Ἡ σφοδρότης. Ὁ δὲ τούτους συλλαβὼν αἰκίζεται λύμῃ πάσῃ καὶ καταστάσει.] Mendum manifeſtum. Scribendum vel ex literarum ordine, Κατάτασις. Addo quod ita recte legatur in v. Λύμη, ubi idem fragmentum, idque haud paulo auctius, repetitur. Eſt autem ex Æliano, opinor: id quod liquet quodammodo ex Suida in v. Στρεβλούμενος.

ΚΑΤΑΤΡΥΦΗ. Καταφυγή. Ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατατρυφήν. Ἀντὶ τοῦ ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν.] "Cave credat lector, τὸ κατατρυφὴ unquam "ſignificare poſſe καταφυγή. Sed ita ſtatuendum "eſt, vocem poſteriorem eſſe prioris emenda- "tionem, non vero interpretationem." *Kuſter*. Quod de hoc loco ſtatuendum cenſuit vir doctiſſimus, nauci non eſt. Eandem tamen cantilenam canit infra ad v. Ὠρακιάσας.* Lambertus Bos, vir doctiſſimus, malebat, Καταπροπή, καταφυγή. Perperam uterque. Repone, Κατακρυφή. Καταφυγή. Reſpexit noſter ad Sophoclis Oedip. Col. ver. 210.

Sunt Iambici tetrametri. Hic male interpres. Plutarchus de Liberorum Educatione, Edit. Lipſ. 1748. Ἀριστοφάνους δὲ, ὅτι τὰς Νεφέλας ἐξέφερε, παντοίως πᾶσαν ὕβριν ΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΔΑΝΝΥΝΤΟΣ, καί τινος τῶν παρόντων τὰ τοιαῦτα ἀνακωμῳδοῦντος· Οὐκ ἀγανακτεῖς, εἰπόντος, ὦ Σώκρατες; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἔφησεν· ὡς γὰρ ἐν συμποσίῳ μεγάλῳ, τῷ θεάτρῳ σκώπτομαι. Ubi vide notas.

* Et ſupra ad v. Γαλῆ.

PARS II.

Ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γάρ ἔχω ΚΑΤΑΚΡΥΦΑΝ.

Sed dicam: Neque enim est ut celare possim.

Ubi vide Scholiastam, quem exscripsit Suidas.

ΚΑΤΑΤΡΥΧΕΙΝ. Ἔλαττον. Πιέζειν. Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν κατατρύχειν ἑαυτοὺς μερίμναις ταῖς κινδύνους οὐκ ἐχούσαις.] "Scribendum puto, βλάπτειν, πιέ-" ζειν; vel simile quid. Lectio enim vulgata "manifesto mendo laborat." *Kuster*. Violenter nimis, vir doctissime. Leniori arte res sublevanda est. Reponendum sine dubio: Κατατρύχειν. ΕΛΑΤΤΟΥΝ. Πιέζειν. Quo quidem verbo, ut alios taceam, utitur Polybius, lib. iii. p. 334. Βουλόμενος ἅμα μὲν ἀφωρισμένου πλήθους ΕΛΑΤΤΟΥΝ ἀεὶ τοὺς ὑπεναντίους. *Adversarios atterere et diminuere*. Nihil proclivius hac emendatione.

ΚΑΤΑΙΝΕΣΑΝΤΟΣ. Συγκαταθεμένου. Τοῦ δὲ καταινέσαντος τὸ νῦν εἶναι, καθιᾶσιν ὑπόσπονδοι.] Hunc locum non intellexit Interpres. Ita enim reddit: *Cum autem assensu suo rem probasset, fide data et accepta in urbem redeunt*. Atqui, mi homo, τὸ νῦν εἶναι, est, *in præsentia*. Lucian. de Merced. Conduct. Τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν ἀληθεύοιεν ἄν. *In præsentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac*

de

de causa se ipsos vendidisse prædicant. Quare locum Suidæ ita interpretandum esse censeo: *Cum vero assensum suum pro tempore dedisset, fide data et accepta in urbem redeunt.* Est autem hoc fragmentum Polybio, si quid judico, adsignandum. Nihil vero notius apud Græcos quam τὸ νῦν εἶναι, ἑκὼν γε εἶναι, quibus addo tertium, nemini, quod sciam, observatum, σέ γε εἶναι· *quod ad te attinet.** Atque hinc explicandus locus Sophoclis, quem nemo Criticorum intellexit. Est autem Oedip. Col. ver. 1186.

PARS II.

——ὡς ΜΗΔΕ δρῶντά σε
Τὰ τῶν ΚΑΚΙΣΤΑ ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤΩΝ,†
πάτερ,
Θέμις, ΣΕ Γ' ΕΙΝΑΙ, κεῖνον ἀντιδρᾷν κακῶς.

——*Ut etiamsi adversus te ille*
Sceleratissime et impientissime fecerit, pater,
Non fas sit tamen, quod te attinet, illi
male rependere.

Ita legendus et vertendus iste locus.

---

* Addo quartum, τὸ τήμερον εἶναι, apud Alciphr. Ep. i. ubi vide Bergler. Et apud Aristid. vol. 1. p. 275. Edit. Jebb. Vide viros doctos ad Tho. Magistrum p. 845. Edit. Lug. Bat. 1757. Confer Platon. in Cratylo p. 25. Edit. Fischer. Ita quoque Basilius in lib. de *Quomodo legendi Græcorum libri*, p. 91. Ed. Grot. Καὶ μηδένα Φαιάκων ΕΝ ΤΩ ΤΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ἄλλό τι ἂν εὔξασθαι μᾶλλον, ἢ Ὀδυσσέα γενέσθαι, καὶ ταῦτα ἐκ ναυαγίου περισωθέντα. Vide et p. 108.

† Lege, ΚΑΚΙΣΤΩΝ Κ'ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΩΝ. Sic Plato de Legibus lib. x. p. 228. ΚΑΚΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΟΣ. Vide nos in Præfat. ad Emend. P. iii.

PARS II.

ΚΑΤΕΑΓΟΤΩΝ. Αὕτη τοίνυν ἡ προθυμία ἐνίοις τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων, καὶ ἅμα διεφθαρμένων τὰς διανοίας, ἐπὶ κωμῳδίαν ἐτράπη καὶ γέλωτα πολύν.] Hic locus decerptus est ex Damascio in vita Isidori, ut nos docet Photius in Excerptis, pag. 1045. Hinc autem Excerpta Photiana, quæ manifesto laborant, nonnihil suppleri atque ampliari poterunt. Quod notabit lector eruditus.

ΚΑΤ' ΕΜΟΥ ΩΜΝΥΟΝ. Ὁ ποτὲ ζηλωτὸς καὶ περίβλεπτος νῦν ὅρκος γέγονα τοῖς πάλαι θαυμάζουσι. Κατὰ γὰρ τῶν ἐμῶν ὀμνύουσι συμφορῶν.] Respexit Suidas ad Psalm. cii. 8. Καὶ οἱ ἐπαινοῦντές με κατ' ἐμοῦ ὤμνυον. Quod et recte monuit vir summus in Casaubonianis. Quæ vero sequuntur, videntur esse ex commentatore aliquo in locum Psalmographi. Et notanda verba, quia pulcherrima sunt, et sensum quidem elegantiorem atque exquisitiorem præferunt. *Ego quondam felicissimus et dignitate conspicuus, nunc jusjurandum factus sum illis, qui me ante suspiciebant. Per meas enim calamitates jurant.**

* Libanius Epist. xviii. p. 7. Ἐμοὶ σχῆμα μὲν ἀρχῶν οἱ λόγοι, δι' οὓς οὐδεπώποτε ταπεινότερον ἡγησάμην ἐμαυτὸν ὑμῶν, ὧν ἡ λαμπρότης ὅρκος τοῖς κόλαξι. Schol. ad Pindar. Nem. xi. p. 430. Ἰδίως γὰρ οἱ παλαιοὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ὅρκου ὤμνυον.

KATE-

ΚΑΤΕΣΠΟΔΗΣΕ. Καλέκοψεν. Ἑταίρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησε.] Depromptus est hic locus ex Aristoph. Thesmoph. ver. 567. ubi ita legitur:

Οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν.

Intelligendus autem poeta de morte Agamemnonis, quem securi percussit uxor Clytæmnestra. Sophocl. Electr. ver. 93.

Ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος ἄρης οὐκ ἐξένισε.
Μήτηρ δ' ἡμὴ, χὠ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζουσι κάρα ΦΟΝΙΩι ΠΕΛΕΚΕΙ.

Erat autem Clytæmnestra Ægistho pro uxore; Hinc ἑταίραν vocat Suidas.

ΚΑΤΕΤΑΧΗΣΕ. Κατέσπευσε.] Polybius, lib. iii. p. 238. Διεψεύσθησαν δὲ τοῖς λογισμοῖς· ΚΑΤΕΤΑΧΗΣΕ γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας. *Sed frustra fuerunt: Nam ipsos Hannibal antevertit.* Quo respexisse videtur Suidas.

ΚΑΤΕΧΕΙ. Κατέχεεν. Ἐπέῤῥει. Ὁ δὲ πολλὴν καλέχει τούτου κουφολογίαν. Ἀντὶ τοῦ, ἐλοιδόρει. Καὶ αὖθις· Δήσαντες ὀπίσω τὰς χεῖρας, πολὺ κατέχεον τοῦ γάλακτος. Πρὸς γενικὴν ἡ σύνταξις.] Ex quo fonte ἀποσπασμάτια ista hauserit Suidas, mihi

PARS II. quidem incompertum est. Sed posterius sincerum non est: id quod nemini non patebit, cum semel emendavero. Repono: Δήσαντες ὀπίσω τὰς χεῖρας, πολὺ τῦ γάλακτος κατέχεον ΑΥΤΟΥ. Recte nescio quomodo Interpres: *Cum manus ejus a tergo religassent, multum lactis in eum effuderunt*. Vox αὐτῦ ad sensum loci et mentem Glossographi plane necessaria est. De victima autem humana, et lactis libamine hic agi videtur. Quod imprimis notandum.*

ΚΑΤΕΧΟΥΣΙ Δ' ΕΡΩΤΕΣ ΕΜΑΣ ΠΟΛΕΙΣ. Λείπει ἀνθρώπυς. Ἀντὶ τῦ, ἐρῶσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐμῆς πόλεως.] "Hæc apud Aristophanem me legisse puto: quamvis locus nunc non succurrat. Forte in *Avibus* exstant." *Kuster*. Recte vir doctissimus. Aristoph. Av. 1316.

Κατέχυσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.

Quomodo et scribendum est apud Suidam, qui Scholiastam Comici pro more compilavit. Ita autem locutus est Plutarchus in Alcibiade: Τοσῦτος ἔρως ΚΑΤΕΙΧΕ τὸν ἄνθρωπον.

---

* Plutarchus in Artax. p. 293. Edit. Bryan. Φαγόντι δὲ, πιεῖν μέλι, καὶ γάλα συγκεκραμένον ἐγχέυσιν εἰς τὸ στόμα, καὶ κατὰ τῦ προσώπυ καταχέυσιν. Suidas ad v. Ἐπίκυρος p. 815. Ἐὰν δέ τις (Ἐπικυρείων) ἀφίκηται θρασυνόμενος, καὶ τὰ ἐκ τῦ νόμυ παρ' αὐτῦ ποιήσηται, δεδέσθω ἐν κύφωνι πρὸς τῷ ἀρχείῳ ἡμερῶν εἴκοσιν, ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι γυμνὸς, καὶ γάλακτι, ἵνα ᾖ μελίτταις καὶ μυίαις δεῖπνον.

KATE-

ΚΑΤΕΧΡΩΝΤΟ. Ἀνῄρουν. Ἐφόνευον.—Ἄλλοι ἑαυτοὺς κατεχρῶντο. αὐθένται ἐγίγνοντο.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Dione in Excerptis ab Urſino editis, p. 399. Quod diligentiſſimum Editorem nuperum fugiſſe video. Verba autem iſta, αὐθένται ἐγίγνοντο, ſunt non niſi interpretatio præcedentium. Suid. v. Ἀτηρότατον——Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. βλαβερόν. Ubi βλαβερὸν eſt nihil aliud quam interpretamentum vocis præcedentis. Sic ſolet noſter: quod non ſemel obſervavimus.

PARS II.

ΚΑΙΝΟΠΡΕΠΕΣ. Μηχάνημά τι καινοπρεπὲς ἐτεκτήνατο λαθραίως—ἀποκλείει τὰς ὄχθας δι' αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ ἑκατέρωθεν σκευάσας Δαρείους· ἐν οἷς βοήθειαν ἀποχρῶσαν βαλὼν, ἐστέρει τὴν πόλιν τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἀγωγίμων.] "Vox Δαρείους in mendo "cubat, quam emendare non eſt proclive; "quoniam auctor, ex quo fragmentum hoc "depromptum eſt, ignoratur, vel plane forſan "intercidit. Ego interim cum aliud non ſuc"curreret, πύργους in verſione expreſſi." *Kuſter.* Hunc locum, cujus ſenſus ſatis obvius eſt, corruptum eſſe facile vidit vir doctiſſimus. Sed medicina deerat. Aliud enim eſt quid ſit pravum atque ὕπουλον in oratione indicare, aliud Scriptoris manum inſtaurare. Eam vero tibi ita præſtandam eſſe cenſuerim: ἑκατέρωθεν σκευάσας ΒΑΡΕΙΣ. De qua voce adeundi Etymol. Mag.

PARS II.

Mag. Suidas, Ammonius, et ad eum doctissimus Valckenarius. Optime, ut solet, Hesychius: Βάρις, πλοῖον, ἢ τεῖχος, ἢ στοὰ, ἢ πύργος. Intelligendæ autem hic turres ligneæ, quæ utraque parte fluvii positæ commeatum urbis interceperunt. Rem satis manifestam dabit Procopius in Gothicis, lib. iii. p. 282. qui huic loco plane geminus germanus est. Δοκοὺς ἐς ἄγαν μακρὰς ἐκ τῆς ἑτέρας ὄχθης ἄχρι ἐς τὴν ἑτέραν ἐξικνουμένας ἐνταῦθα ἐς γεφύρας κατέθετο σχῆμα. ΠΥΡΓΟΥΣ ΤΕ ΔΥΟ ΞΥΛΙΝΟΥΣ παρ' ἑκατέραν τὴν ὄχθην ΤΕΚΤΗΝΑΜΕΝΟΣ, φυλακτήριον καθεστήσατο μαχίμων ἀνδρῶν, ὡς μηκέτι ἀκάτοις τισὶν ἢ πλοίοις ἄλλοις ἐκ τοῦ πόρτου ἀναγομένοις ἐς τὴν πόλιν ἐσιτητὰ εἴη. Confer etiam Procopium infra, p. 284. ubi de turribus hisce ligneis agit.

ΚΑΙΝΟΣ. Ὁ νέος. Καινὸς γνώμην. Ἀντὶ τοῦ, νέαν γνώμην εἰσηγούμενος. Καινῶν ἔργων ἐγχειρητής.] Utrumque fragmentum depromptum est ex Aristoph. Av. ver. 256.

Ἥκει γάρ τις δριμὺς πρέσβυς,
Καινὸς γνώμην
Καινῶν ἔργων τ' ἐγχειρητής.

Ubi Schol. Καινὸς γνώμην. Νέαν γνώμην ἐξηγούμενος. Imo recte Suidas, εἰσηγούμενος. Est autem γνώμην εἰσηγεῖσθαι, *novam sententiam in medium proferre:* de quo consulendi Rhetores Græci.

ΚΑΙΡΙΑ.

KAIPIA. Ἔγκαιρα, ἢ συμφέροντα. Τίνι γάρ ποτ', ὦ φιλία γενέθλα, πρόσφρων ἀκούσαιμ' ἔπος; τίνι φρονοῦντι καίρια; ἀντὶ τοῦ, παρὰ τίνος ἀκούσαιμι τὰ συμφέροντα; οὕτω Σοφοκλῆς.] Sophoclis locus, quod Interpretes fugit, eſt in Elect. ver. 227. PARS II.

Τίνι γάρ ποτ' AN, ὦ ΦΙΛΑ γενέθλα,
ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ ἀκούσαιμ' ἔπος,
Τίνι φρονοῦντι καίρια;

Ita legendus iſte locus, qui viris doctiſſimis in ſalebroſo eſt: ὦ φίλη γενέθλη. Quo pacto hic verſus reſpondebit fraterculo ſuo ſupra ver. 208.

θανάτους αἰκεῖς | χειροῖν διδύμαιν
τίνι γάρ ποτ' ἂν ὦ | φίλα γενέθλα.

Vulgo, indignante metro, legitur, ἀεικεῖς διδύμαιν χεροῖν. Sed noſtra lectio veriſſima eſt. Idem αἰκὴς et ἀεικής. Hoc Ionum eſt, illud vero Atticorum; atque adeo Atticæ Muſæ redonandum. Cæterum hinc Suidas, qui non uno morbo laborat, facile ſublevandus eſt.

ΚΑΙΡΟΣ.——Καιρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον μου.] Reſpexit noſter ad Geneſ. vi. 13. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Νῶε· Καιρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον μου. *Tempus adeſt, quo omnes homines demetendi ſunt.* Ita interpretandus videtur iſte locus. Sic Matth. xxi. 34. Καιρὸς τῶν καρπῶν. *Tempus*

PARS II. *pus colligendis fructibus opportunum.* Marc. xi. 13. Καιρὸς σύκων. *Tempus ficuum colligendarum. Cum maturæ sunt ficus.* Locus autem Marci, qui decantatissimus est, et eruditissimorum hominum ingenia satis superque exercuit, si verum amamus, non nisi litura donandus est. Verba scriptoris adscribam, deinde sententiam meam paucis aperiam. Καὶ ἰδὼν συκῆν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν εἰ ἄρα εὑρήσει τι ἐν αὐτῇ· Καὶ ἐλθὼν ἐπ' αὐτὴν, οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑΙΡΟΣ ΣΥΚΩΝ. Primum Græca, si quæ alia, pura sunt atque Ἑλληνικώτατα· sensus manifestus. Nam virorum doctissimorum tum emendationes, tum explicationes, neutiquam satisfaciunt. Deinde pro certo habendum, Jesum non accessisse ad arborem nisi καιρῷ σύκων. His positis, nihil jam restat, nisi ut verba ista, οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων, deleamus, vel, quod perinde est, pro glossemate habeamus. Quod unice verum est. Huc accedit quod Marcus plerumque quasi Matthæi epitomator censendus est. Atqui Matthæus istam caudam non habet. Est igitur, ut dixi, glossema, et putidissimum quidem, quod ad marginem sui codicis adleverat nescio quis, qui sibi sapere videbatur. Sic glossæ infinitæ in textum demum invectæ sunt: de quo alius dicendi erit locus. Cæterum ad ficum arborem παρὰ καιρὸν accedere, παροιμιωδῶς dici videtur

de

de homine ſtolidiſſimo, et qui horas neſciret. Quod viros doctiſſimos ad hunc locum fugiſſe miror. Marcus Antoninus xi. 33. Σῦκον χειμῶνος ζητεῖν, μαινομένε. *Ficum, cum tempus ficuum præterlapſum eſt, quærere, hominis inſani eſt.* Hinc eleganter Himerius apud Photium, p. 1131. Ἀλλ' ἐδ' ὀπωρίζειν ἔξεςιν, ὅταν ἐθέλωσιν ἄνθρωποι· ἀλλὰ κ' ἂν συκάζειν ἐθέλῃς, ἀναμένεις τὴν ὥραν τὴν τῆς ὀπώρας ὁμώνυμον. *Sed neque fructus autumnales colligere licet, quando homines cupiunt; ſed ſi ficus legere velis, tempus ficuum expectandum eſt.*

ΚΑΙΝΟΠΕΠΟΙΗΜΕΝΟΙ.* Ἵνα μὴ ὦσιν ἔκθλιψαι ϗ περικλελυμένοι, ἀλλ' ἐκπαθεῖς ϗ καινοπεποιημένοι. Τετέςιν, ὑγιεῖς.] Hæc verba leguntur etiam ſupra, v. Ἐκπαθεῖς. Interpretatio vero, quam adfert Suidas, plane ridicula eſt. Ἐκπαθεῖς. Ὑγιεῖς. Ἐκτος πάθες. Ad utrumque tamen locum ſilent Interpretes. Legendum proculdubio: ΕΥΠΑΘΕΙΣ ϗ καινοπεποιημένοι· *bene curati et refecti: freſh and in good ſpirits.*† Heſych.

* Æſchines Socraticus in Dial. iii. p. 44. Edit. Fiſcher. Καὶ πάλαι μετεωρολογῶ, ϗ δίειμι τὸν ἀΐδιον ϗ θεῖον δρόμον, ἔκ τε τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν ξυνείλεγμαι ϗ ΓΕΓΟΝΑ ΚΑΙΝΟΣ.

† Sed nihil muto. Ita Alciphron in Epiſt. ii. 4. p. 244. Edit. Steph. Bergler. Μὰ τὴν Καλλιγένειαν ἐν ᾗ νῦν εἰμι καλέχαιρον, Μένανδρε, ΕΚΠΑΘΗΣ ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη. Ubi vide Editorem. De præpoſitionis ἐκ duplici et diverſa vi conſulas Cl. Valcken. Diatrib. in Euripidem p. 197.

PARS II.

sych. Εὐπαθεῖν, εὐεργεῖν. Scribend. εὐεκλεῖν. Idem: Εὐεκλεῖ, εὐρωστεῖ, ὑγιαίνει. Idem: Εὐπαθοῦντες, εὐρρωστοι. Crates Comicus apud Harpocrationem et Suidam v. Παρουσία.

Ἔχοντες ΕΥΠΑΘΗ βίον, παρουσίαν τε χρημάτων:

Ita scribendus iste locus. Est enim Iambicus octonarius: quod metrum Comœdiæ proprium est. Hinc eleganter Procopius in Persicis, lib. i. Καταβεβρεγμένοι ΤΗι ΕΥΠΑΘΕΙΑι. *Vino epulisque repleti atque exbilarati.* Addo vocem vel eruditissimis viris parum perspectam. Εὐπάθημα. Angl. *High-life*. Dio Chrysost. Orat. 18. p. 255. Ἥτε Εὐριπίδου προσήνεια καὶ πιθανότης, τοῦ μὲν τραγικοῦ ΕΥΠΑΘΗΜΑΤΟΣ καὶ ἀξιώματος τυχὸν οὐκ ἂν τελέως ἐφίκνοιτο· πολιτικῷ δὲ ἀνδρὶ πάνυ ὠφέλιμος. Quem locum frustra viri docti sollicitant. Græca ita vertenda sunt: *Euripidis autem sermo lenis et ad persuadendum facta, etsi ad spiritum majestatemque Tragicam minus accedit, homini tamen politico apprime utilis est.*

ΚΕΚΡΟΨ, Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, ᾤκησε τὰς Ἀθήνας· ὅθεν καὶ Κεκροπίδαι οἱ Ἀθηναῖοι——ὅτι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἔτυχε μισγομένων ταῖς γυναιξὶ, καὶ ἐκ τούτων μὴ γινωσκομένου ἢ τοῦ πατρὸς παρὰ τοῦ παιδὸς, ἢ τοῦ παιδὸς παρὰ τοῦ πατρὸς, αὐτὸς νόμους θέμενος, ὥστε φανερῶς συγγίνεσθαι αὐταῖς, καὶ μιᾷ στοιχεῖν.] "Scribe "μιᾶς τυχεῖν, ut recte legitur apud Scholiastam "Aristophanis ad Plutum." *Kuster*. Hunc

locum

locum descripsit Suidas ex Schol. ad Aristoph. Plut. ver. 773. ut recte monuit vir doctissimus. Quam vero probat Scholiastæ lectionem Kusterus, eam utique improbat Cl. Hemsterhusius, cui unice placet Suidæ lectio. Sic diversa esse solent hominum judicia. Id vero pro certo affirmaverim, nec hunc, nec illum verum vidisse. Utraque enim lectio putida est et inepta. Rescribo, idque eleganter: ὥστε φανερῶς συγγίνεσθαι αὐταῖς, ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΙΑι ΣΥΝΟΙΚΕΙΝ. *Ipse lege lata viros sine metu et legitime cum fœminis concumbere, et singulos unam tantum mulierem habere jussit.* Epictetus apud Stobæum, pag. 131. de Platone: Οὐ γαμεῖν κελεύων, ΚΑΙ ΣΥΝΟΙΚΕΙΝ ΕΝΑ ΜΙΑι, εἶτα κοινὰς εἶναι βούλεται τὰς γυναῖκας. *Neque enim dum uxorem ducere jubet, et unum cum una habitare, inde communes vult esse mulieres.** Porro idem de Cecrope narrat Athenæus lib. xiii. p. 555. Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος ΚΕΚΡΟΨ ΜΙΑΝ ΕΝΙ ΕΖΕΥΞΕΝ, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, καὶ κοινογαμίων ὄντων. *Athenis primum Cecrops unam unius esse jussit, cum antea licenter et inverecunde cum viris fœminæ congrederen-*

* Herodotus p. 144. Edit. Wesseling. Καὶ γυναικὶ ΜΙΗ͂ ΕΚΑΣΤΟΣ αὐτέων ΣΥΝΟΙΚΕΙ, κατάπερ Ἕλληνες.—Hinc explicandus D. Paulus ad Roman. ix. 10. ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα· *una cum uno.*

tur,

PARS II.

tur, et nuptiæ communes essent. Atque ita intelligendus Justin. ii. 6. *Ante Deucalionis tempora regem habuere Cecropem; quem, ut omnis antiquitas fabulosa est, biformem tradidere, quia primus marem fœminæ* (ΕΝΑ ΜΙΑι) *matrimonio junxit.* Quæ formula Græcis usitatissima, vide an restituenda sit Laertio in Socrate: Βουληθέντας Ἀθηναίους διὰ τὸ λειπανδρεῖν αὐξῆσαι τὸ πλῆθος, ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ἀστὴν μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ ἑτέρας. Repono, γαμεῖν ΜΕΝ ΕΝΑ ΑΣΤΗΝ ΜΙΑΝ.* Huc eleganter adludit Antipater in Epigrammate Anthol. lib. vi. p. 547.

Πᾶσαι δ' ἀσταὶ ἔσαν καὶ ἑταίριδες, ἀλλὰ τυχοῦσαι
Κύπριδος εὐκρήτου, νῦν ΕΝΟΣ εἰσὶ ΜΙΑ.

Quod vero Suidas, sive potius Librarius, στοιχεῖν pro συνοικεῖν scripserit, idem fere modo supra fecerat. Nam ubi legitur, Κέκροψ ᾤκησε τὰς Ἀθήνας· legendum sine dubio, ΣΥΝΩιΚΙΣΕ τὰς Ἀθήνας. Nempe Cecrops Atticæ incolas hic illic dispersos in urbem coegit, et ut una habitarent primus fecit. Quod πόλιν συνοικίζειν dicunt Græci.†

---

* Lege, γαμεῖν μὲν ΕΚΑΣΤΟΝ ἀστὴν μίαν. Confer Herodotum, ut supra, p. 144. Hic locus ex Laertio legitur apud Suidam ad v. Λειπανδρεῖν.

† Polybius lib. xvii. p. 1072. Λυσιμαχεῖς δὲ παραλόγως ἀναστάτους γεγονότας ὑπὸ Θρᾳκῶν, οὐκ ἀδικεῖν Ῥωμαίους καλάγων καὶ ΣΥΝΟΙΚΙΖΩΝ.

ΚΕΛΑΡΙΖΕΙ. Μετὰ ἤχε ῥεῖ, Ἡ μὲν κάμηλος ἐγεύετο τε χυλε. Ὁ δὲ ἔπινε πόλον τε ποτε ἀκέσιον, καὶ ἅτε κάτωθεν τε πνεύματος ὠθεμένε, ἄνωθεν δὲ τε ὕδατος ἐπιφερομένε, ὡς φάρυξ ἐκελάριζε.* *Camelus quidem liquorem illum gustabat: ille vero potum invitus bibebat, et cum flatus inferne sursum pelleretur, superne vero aqua infunderetur, instar gutturis resonabat.*] Decerptus est hic locus, ni plurimum fallor, ex Jamblicho in Babylonicis: id quod collegisse videor ex Excerptis a Photio editis, p. 244. Multa autem hic peccata esse video tum in Græcis, tum in Latinis. Primum legendum videtur, Κελαρύζει· quæ vox Homerica est. Dicitur autem κελαρύζειν de murmure aquarum. Hesychius: Κελαρύζει, ἠχεῖ, φωνεῖ, ἢ συνεχῶς ῥεῖ. Confer etiam Etymol. Mag. in v. et Schol. ad Theocrit. Idyll. Α. 1. Respexerunt omnes ad Homer. Il. Φ. 261.

——— Κατειβόμενον ΚΕΛΑΡΥΖΕΙ

Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ ———

Hoc primum. Deinde scribe, ἐγεύετο τε χιλε. Χιλὸς est *pabulum jumentorum*: illud autem χυλε plane ridiculum est. In iis quæ sequuntur Librarii alicujus emendatiunculam agnosco. Ὁ

PARS II.

* Lege ἡ φάρυγξ ἐκελάρυζε. Vide nos in Præfat. ad P. iii. et Suidam v. Βορβορυγμὸς, unde hoc fragmentum ampliari queat.

PARS II. δὲ ἔπινε ποτὸν—τοῦ ποτοῦ. Sed neutrum verum est. Scribendum, ἔπινε τοῦ ποταμοῦ. *He drank of the river.* Plutarchus in Pompeio: Καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στόμα δεδιψηκὼς ἔπινε τοῦ ποταμοῦ. Quin et legendum, ἔπινε τοῦ ποταμοῦ ἀκούσιος. Bibebat autem ἀκούσιος, quia nihil habebat melius, quod biberet. Quod fecit Pompeius supra. Denique verba illa ὡς φάρυγξ, vitii manifesta sunt. Scribendum, ἀσφάραγος ἐκελάρυζε. Hesych. Ἀσφάραγος, φάρυγξ. Interpres autem, festivum caput, lectionem ineptissimam secutus, versionem, ut par erat, ineptissimam procudit. Nos vero rectissime emendavimus. Est autem, ut videtur, ex poeta aliquo desumptum:

Ἀσφάραγος κελάρυζε——

Quare locum integrum, qui hactenus depravatissimus fuit, ita tandem legendum atque interpretandum esse contendo: ΚΕΛΑΡΥΖΕΙ. Μετὰ ἠχοῦ ῥεῖ.* Ἡ μὲν κάμηλος ἐγεύετο τοῦ ΧΙΛΟΥ. Ὁ δὲ ἔπινε ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΑΚΟΥΣΙΟΣ, καὶ ἄπε κάτωθεν τοῦ πνεύματος ὠθουμένου, ἄνωθεν δὲ τοῦ ὕδατος ἐπιφερομένου, ΑΣΦΑΡΑΓΟΣ ΕΚΕΛΑΡΥΖΕ. *Camelus quidem pabulo vescebatur. Ille vero de*

* Io apud Athenæum xi. 13. p. 495.

Ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες
Ὄλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε.

Quem locum non intellexit Interpres.

fluvio

fluvio bibebat invitus, et cum flatus inferne surſum pelleretur, ſuperne vero aqua infunderetur, guttur ejus reſonabat. Quæ veriſſima atque integerrima lectio. Videtur autem noſter Anonymus reſpexiſſe ad Epigramma Neſtoris apud Antholog. lib. i. p. 67. in Pythium draconem: PARS II.

Αὐτὰρ ὁ διψήσας ΠΟΤΑΜΩι ὑπέθηκε γένειον.
Πᾶς δ' ἄρα Κηφισσὸς ἔσω ῥέεν· ἀργαλέον δὲ
ἈΝΘΕΡΕΩΝ ΚΕΛΑΡΥΖΕ ——

Cæterum hinc corrigendus Scriptor neſcio quis apud Suidam v. Λαφύξας, qui huic noſtro ſimillimus eſt. Οἱ δὲ Πέρσαι φρέασι περιτυχόντες, λαφύττουσιν ἀπληστότερον, καὶ ἐς μέγα κακὸν ἀποκλίνουσι, τῆς κοιλίας αὐτοῖς τῇ ἀθρόᾳ τοῦ ὕδατος ἐμβολῇ διενεγκεῖν οὐκ ἐχούσης τοῦ ἐπιφορτισθέντος ὕδατος τὴν ἀντίληψιν. Hæc ſenſum nullum habent. Scribendum proculdubio: τῇ ἀθρόᾳ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ἐμβολῇ. *Perſæ autem in fontes incidentes, et avidius aquam haurientes, in malum non minimum incurrunt, quia venter eorum propter aëris renitentis impetum, aquam immodice ingeſtam ferre nequit.** Ita locutus eſt Plutarch. de Pla-

* Decerptus eſt hic locus ex Theophylact. Simocattæ Hiſt. lib. ii. 5. ubi nihil mutandum. Verte: *quia venter eorum propter aquæ irruentis impetum, aquam ingeſtam ferre nequibat.*

PARS II. cit. Philoſoph. lib. iv. cap. 16. Ἀλκμαίων ἀκύειν ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τῦ ὠτός· τῦτο γὰρ εἶναι τὸ διηχῦν κατὰ ΤΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΜΒΟΛΗΝ. Quæ locutio reſtituenda Longino περὶ Ὕψυς §. 33. Κἀκεῖνα ΤΗι ΕΜΒΟΛΗι τοῦ δαιμονίου ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (*The impulſe of the divine Spirit*) ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον. Ita legendus iſte locus.

ΚΕΛΗΣ. Εἶδος πλοιαρίου μικροῦ. Ἀριστοφάνης·

——Ἀλλ' ἐκεῖνο' γ' οἶδ', ὅτι
Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασιν ὄρθριαι.

Καὶ ἵππος δὲ κέλης, ὁ γυμνός. Λέγει ὖν ὅτι ἐν πλοίῳ εἰσὶν ἐρχόμεναι καὶ ὐχ ἀπλῦν.] Locus eſt in Ariſtophanis Lyſiſtrata, ver. 60.

——Ἀλλ' ΕΚΕΙΝΑΙ γ' οἶδ', ὅτι
Ἐπὶ τῶν κελήτων ΔΙΑΒΕΒΗΚΑΣ' ὄρθριαι.

Quomodo et legendum apud Suidam. Quæ ſequuntur ex Scholiis deprompta ſunt, atque iis auctioribus, quam quæ nunc exſtant. Verba autem iſta, καὶ ὐχ ἀπλῦν, nonnihil corrupta ſunt, atque ita ſcribenda: καὶ ΟΥΚ ἀπλῦν.* Eſt autem ἀπλῦν ἔρχεσθαι, *pedibus iter facere.* Subintelligitur enim ὁδόν· quod Græcis perquam familiare eſt. Interpres autem non intellexit.

* Plutarchus in Cimon. p. 122. ἀπλῦν θάλασσαν ποιεῖ.

ΚΕΛΗΣ. Εἶδος πλοιαρίȣ μικρȣ͂—ἐν Ἐπιγράμματι· PARS II.

Οὐκέτι Τιμάριον τὸ πρὶν γλαφύροιο κέλητος
Πῆγμα φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίην.]

" Τιμάριον eſt nomen proprium meretricis,
" ut Γλυκέριον, et ſimilia. Senſus autem Epi-
" grammatis hujus eſt obſcœnus, quoniam
" poeta ludit ambiguitate vocis κέλης, quam
" aliquando etiam de re venerea dici conſtat."
Kuſter. Recte vir doctiſſimus. Eſt autem diſtichon hoc pars Epigrammatis Meleagri, quod exſtat in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 467. ubi itidem legitur, τὸ πρὶν γλαφύροιο. Sed vera lectio eſt, τοῦ πρίν. Quin et legendum εἰρεσίῃ, non εἰρεσίην.

Οὐκέτι Τιμάριον ΤΟΥ πρὶν γλαφυροῖο κέλητος
Πῆγμα φέρει πλωτὸν Κύπριδος ΕΙΡΕΣΙΗι.

Timarium quæ antea fuerat venuſta, ſolida, et ſucci plena, jam anus facta, non amplius Veneris remigio eſt idonea. Non amplius fert corpus Veneris remigio πλωτόν. Iſte eſt ſenſus Epigrammatiſtæ. Nam Cl. Editor rem minus percepiſſe videtur.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.—Παρείληπται δὲ καὶ ἐπ' ἀργυρίȣ τὸ κεφάλαιον. Ὡς ὁ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος, δραχμὴν

PARS II. δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν.] Locus Æſchinis, quem laudat Suidas, eſt p. 405. Edit. Taylor. et locus notandus: nam ad rem uſurariam inſigniter facit. Scilicet rhetor facundiſſimus rem familiarem neutiquam negligebat; quippe cui ſingulæ minæ ſingulas drachmas per menſem gignebant. Angl. *Twelve in the hundred.** Porro vox κεφάλαιον reſtituenda videtur Æſchini, p. 447. ejuſdem orationis, ubi itidem ἐπ' ἀργυρίῳ accipienda eſt. Καὶ καταικεκονδύλισαι, ὥστε αὐτὸν οἶμαι τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐ ΚΕΦΑΛΗΝ ἀλλὰ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ κέκτηται. Ita legendum, ut jampridem monui in notis ad Æſchinem. Vulgo nulla gratia legitur, ἀλλὰ πρόσοδον κέκτηται. Sed noſtra emendatio proculdubio vera eſt. Nimirum homo φιλάργυρος, κεφαλὴν deminutam malebat quam κεφάλαιον. Haud diſſimiliter luſit ipſe Æſchines modo ſupra, p. 395. Οὐ γὰρ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟΝ, ἀλλὰ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ μόνον μετήλλαξε. *Cælum, non animum mutavit.* Item Lucilius in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 196.

---

* Lyſias apud Athenæum xiii. 9. p. 611. Οὗτος γὰρ, (Αἰσχίνης) ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ΟΦΕΙΛΩΝ ΑΡΓΥΡΙΟΝ ΕΠΙ ΤΡΙΣΙ ΔΡΑΧΜΑΙΣ Σωσίνῳ τῷ τραπεζίτῃ καὶ Ἀριστογείτονι, προσελθὼν πρὸς ἐμὲ, ἐδεῖτο μὴ περιϊδεῖν αὐτὸν διὰ τοὺς τόκους ἐκ τῶν ὄντων ἐκπεσόντα. Quem locum non intellexit Interpres.

Μὴ

Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, PARS II.
Ὥστε ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ κ' ἐχὶ ΠΡΟΣΩΠΟΝ
ἔχειν.*

Huc facit Artemidorus, lib. i. cap. 37. Τραπεζίταις δὲ ϗ δανειςαῖς, ἐρανάρχαις, ϗ ναυκλήροις, ϗ ἐμπόροις, ϗ πᾶσι τοῖς τὰ χρήματα συνάγεσιν, ἀποκεκόφθαι δοκεῖν ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, ἀπώλειαν ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ διὰ τὸ ὁμώνυμον σημαίνει. *Nummulariis autem et fœneratoribus, et symbolo convivali colligendo præfectis, et naucleris, mercatoribusque et omnibus pecunias colligentibus, decollatio capitis perditionem pecuniarum significat, ob æquivocationem vocis κεφάλαια, quæ de capitibus, et summis pecuniariis dicitur.*

---

* Athenæus v. 2. p. 187. Πῶς γὰρ τὰς (lege ἐκ) ἄλογον ΤΟΠῼ τὴν φιλίαν ϗ ἐ ΤΡΟΠῼ κρίνεσθαι; Laërtius in Aristot. p. 119. Οὐ Τῼ ΑΝΘΡΩΠῼ, φησὶν, ἔδωκα, ἀλλὰ Τῼ ΑΝΘΡΩΠΙΝῼ. Vide Menagium in Laërt. p. 192. Clemens Alexand. in Pædag. iii. 2. p. 258. ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ποίεσας ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. Ad quem locum vide Cl. Potterum. Theocritus in Bacchis, ver. 26,

Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος ΠΕΝΘΗΜΑ, ϗ ἐ ΠΕΝΘΗΑ, φέρεσαι.

Reiskii Antholog. 675. p. 122.

Ἤδη μὲν κροκόεις ΠΙΤΑΝΑΤΙΔΙ ΠΙΤΝΑΤΟ νύμφα
Κλειναρέτα χρυσέων παςὸς ἔσω θαλάμων.

Theano in Epist. p. 355. ΤΡΟΦΗΝ ΜΗ ΔΙΑΣΤΡΟΦΗΝ. Et denique Cicero in Verrem Act. ii. lib. ii. §. 52. Quæ iste cum cognovisset, novus astrologus, qui non tam *cæli* rationem, quam *cælati* argenti duceret, eximi jubet non diem ex mense, sed ex anno unum dimidiatumque mensem.

PARS II.

ΚΗΡ. Ἡ ψυχή. Καὶ Κῆρες, αἱ θανατηφόροι μοῖραι, ἤτοι αἱ καῖναι ἐπιφέρουσαι, καὶ ἐν τῷ ᾅδου ποταμῷ Πυριφλεγέθοντι καὶ Ἀχέροντι καὶ Κωκυτῷ ἀπάγουσαι.] "Vox ἀπάγουσαι deest in MSS. Parif." *Kuster*. Librarii scilicet non raro ea prætermittunt, quæ non intelligunt. Scribendum autem, ἀποπνίγουσαι. De qua emendatione non est quod dubitemus. Scriptor nescio quis apud Suid. in v. Σκευή. Τὰ δὲ πολλὰ τῶν θηρίων εἰς βάθος νηξάμενα, τῆς θαλάσσης αὐτοῖς εἰς τὰς σκευὰς ἐμπεσούσης, ΑΠΕΓΝΙΓΗ. Jamblichus in Babylonicis apud Photium, p. 244. Καὶ τέλος ὁ μηνυτὴς ΕΝΑΠΟΠΝΙΓΕΤΑΙ ΤΩι ΠΟΤΑΜΩι. *Tandem delator fluvio submersus et suffocatus est.* Notanda vero Etymologia illa bella, Κῆρες, ἤτοι αἱ καῖναι ἐπιφέρουσαι. Quemadmodum etiam habet Etymol. Mag. in v. Sic alius alium ludit. Quod Grammaticis solenne est.

ΚΗΡΙΝΟΝ ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ. Ἡ φαντασία τοῦ νοός. Καὶ Κήρινος.] Damascius in vita Isidori apud Photium, p. 1029. Καὶ οὐχὶ αἱ αἰσθήσεις μόναι, ἀλλὰ ΤΟ ΚΗΡΙΝΟΝ ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ. Ad hunc locum Suidas respexit. Eadem locutione utitur Menander in Excerptis Hœschelii, p. 119. Καὶ τὰ μὲν κυριώτερα ξυνειληφθέντα τε καὶ κατασφαλισθέντα ΕΚΜΑΓΕΙΟΙΣ ΚΗΡΙΝΟΙΣ. Corrigendus obiter insignis locus Philostrati, quem viri eruditissimi expedire non poterant.

poterant. Eſt autem in vita Apollonii, lib. ii. cap. 22. Ταυτὶ δὲ, (τὰ χρώματα) ἤδ' ὅς, ὑπὲρ τίνος μίγνυσιν; ἐ γὰρ ὑπὲρ μόνε τἒ ἄνθες, ὥσπερ αἱ κορῖναι. Illud κορῖναι vox nulla eſt. Emendabant viri doctiſſimi Gruterus et Salmaſius, ὥσπερ αἱ κόραι. Cl. autem Editor, homo hominum feſtiviſſimus, nihil mutandum cenſet. Sed omnes latuit vera lectio. Repono certiſſime: ὥσπερ ΑΙ ΚΗΡΙΝΑΙ. Ita autem dicebantur fœminæ, quibus κηρὸς ſive ceruſſa ad faciem commendandam erat in uſu. Nam κηρὸς in mulierum ſupellectile: de qua elegantiſſime Philoſtratus Epiſt. 40. Οὐ γὰρ κονιᾶς τὰ πρόσωπα, ἐδὲ ἐν ΤΑΙΣ ΚΗΡΙΝΑΙΣ τέταξαι γυναιξὶν, ἀλλὰ ἐν ταῖς ἀδόλως καλαῖς.——Τὸ δὲ φυκίον, καὶ Ο ΚΗΡΟΣ, καὶ τὸ Ταραντινὸν, (lege Ταραντινίδιον) καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, Θαΐδος καὶ Ἀρισταγόρας καὶ Λαΐδος φάρμακα. *Non enim incruſtas faciem, neque in ceruſſatarum mulierum numero cenſeris, ſed in his quæ ingenuæ ſunt formæ. At fucus, et ceruſſa, veſtiſque Tarentina, et monilia anguiformia, atque aureæ pedicæ, Thaidis ſunt et Ariſtagoræ atque Laidis lenocinia.*

ΚΙΝΑΙΔΟΣ. Ἀσελγής. Μαλακός. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Ὡς μεγάλε κιναίδε.] Scribendum, Ὦ μεγάλε κινάδες. Quomodo quidem legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 317.

Οὐκ

PARS II.

Οὐκ ἀδικεῖς οὐδὲν; φέρε τὸν λόγον. Ἐλθὲ λαβοῦσα, Φρύνη, τὰς ψήφους. Ω ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΙΝΑΔΟΥΣ.

Ad hunc locum refpexit Suidas. Cæterum hoc exemplum referri debet ad v. Κίναδος. de quo Suidas, Etymol. Mag. Schol. ad Theocrit. Idyl. v. 25. Elegantiffime Arrianus in Indicis, p. 524. Καὶ τάδε μετεξέτεροι Ἰνδῶν περὶ Ἡρακλέους λέγουσιν· Ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ καθάραντα ΟΤΙ ΠΕΡ ΚΑΚΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ, ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικήιον.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ—Σόλωνι ἐπέστειλεν οὕτω. Πολλοὶ μέν τινες εἰσὶν ἑταῖροι καὶ οἶκος πάντη. Φαμὶ δὲ ἔγω ποτνιωτάταν ἔσεσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον· δαμοκρατεῖ μὲν οὖν, καὶ ἁ νᾶσος πελαγία.] "Cafaubonus ad "Laertium in Cleobulo emendabat ποτ' ἀνανιω- "τάταν, ab ἀνάνιος, i. e. *moleftiæ expers*. Sed "præftat forte fcribere ποθεινοτάταν; quæ con- "jectura Menagio etiam ad Laertium, et an- "te eum Porto placuit." *Kufter*. Viris doctiffimis Menagio et Kuftero placebat ποθεινοτάταν· quæ Porti emendatio eft: nec inepta quidem ea. Epigram. Anthol. lib. i. p. 109.

Τόσσον ἁλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη.*

---

* Dionyf. Halicarn. xi. 9. p. 661. Οἱ δὲ ἄλλοι τὴν ἐρημίαν ΠΟΘΕΙΝΟΤΕΡΑΝ ἡγοῦνται τῆς πατρίδος. Clemens Alexand. in Pædag. ii. 10. p. 239. Διὰ ταύτην γοῦν τὴν πορφύραν ἡ Τύρος, καὶ ἡ Σιδὼν, καὶ τῆς Λακωνικῆς ἡ γείτων τῆς θαλάσσης, ΠΟΘΕΙΝΟΤΑΤΑΙ.

Sed

Sed Suidæ lectio exquisitior, et nescio quomodo elegantior est.* Quin et Laertius habet, δαμοκρατεομέναν. Quare locus ita scribendus videtur: Φαμὶ δὲ ἐγὼ ΠΟΤΝΙΩΤΑΤΑΝ ἔσεσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΥΜΕΝΑΝ.† *Verum ego censeo Soloni commodissimam atque acceptissimam fore Lindum, quæ civitas est libera. A very agreeable and respectable place.* Hesychius: Πότνια γῆ, καλὴ γῆ. Respexit Grammaticus ad Homeri Epigram. p. 92. Ed. Barnes.

Πότνια γῆ, πάνδωρε, δότειρα μελίφρονος ὄλβου.

Homer. Carm. in Cumanos ver. 6.

Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτονα πετνιάνακτον.

Ubi vox postrema corrupta est. Reponebat vir doctissimus Joan. Piersonus, ποντοτίνακτον. Sed vera lectio sine controversia est:

——— ἁλιγείτονα ΠΟΤΝΙΑΝ ΑΚΤΑΝ.

Quod et vidit Josephus Scaliger. Eurip. Ion. ver. 873.

---

* An legendum denique, ποτιμωτάταν, *jucundissimam?* Vocem usurpat Laërtius in Bion. Ἐν τισι δὲ καὶ ΠΟΤΙΜΟΣ, καὶ ἀπολαῦσαι τύφου δυνάμενος.

† Maximus Tyrius in Dissert. xxxix. p. 411. Edit. Heinsii: Ἀθήνησιν ἐν ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗι πόλει, καὶ ἀκμαζούσῃ πλήθει ἀνδρῶν καὶ μεγέθει ἀρχῆς καὶ δυνάμει χρημάτων καὶ εὐπορίᾳ στρατηγῶν, ὑπὸ Περικλεῖ δυναστεύοντι, λοιμὸς ἐμπεσὼν ἐξ Αἰθιοπίας ἀρξάμενος—ἔφθειρε τὴν πόλιν.

PARS II.

Ἀλλ' ὦ τὸ Διὸς πολύαςρον ἕδος,
Καὶ τὴν ἐπ' ἐμοῖς σκοπέλοισι θεὰν,
Λίμνης τ' ἐνύδρυ Τριτωνιάδος
ΠΟΤΝΙΑΝ ΑΚΤΑΝ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ ΑΚΡΑΤΕΣΤΕΡΟΣ. Οὗτος ἐπὶ κιναιδίᾳ διεβέβλητο, καὶ ἐγυναικίζετο. Καὶ Κρατῖνος·

Ληρεῖς ἔχων. Γράφων αὔτ' ἐν ἐπεισοδίῳ,
Γελοῖος ἔςαι Κλεισθένης κυβεύων.]

"Producat mihi aliquis integram Cratini fa-"bulam, et fragmentum hoc illustrare et "emendare conabor. Dura, inquiet aliquis, "conditio. At nostra longe durior, si lector "a nobis exigere velit, ut ex corruptis et la-"ceris fragmentorum reliquiis verum aucto-"rum sensum semper eruamus." *Kuster*. Decerpti sunt isti versiculi ex Cratino ἐν Πυτίνῃ, ut nos docet Scholiastes ad Aristoph. Nub. ver. 354. ubi legitur: Καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ λέγων οὕτως· Ληρεῖς ἔχων γράφ' αὐτὸς ἐν ἐπεισοδίῳ. Sed uterque, Suidas et Scholiastes, turpissime depravatus est. Nam verbis Cratini nec sensus nec metrum constat. Senarii quippe pedibus non suis incedunt. Posterior autem versus syllaba una deminutior est. Quod quidem nescio an vidit, certe parum perspectum habuit Kusterus. Vide igitur an nobis res fortunatius ceciderit. Repono:

Ληρεῖς

Λῃρεῖς ἔχων. ΑΥΤΟΣ ἐν ἐπεισοδίῳ ΓΡΑΦΕΙ,
Γελοῖος ΕΣΤΙ κατακυβεύων Κλεισθένης.

Scribebatur ſcilicet, κ̄κυβεύων. Hinc error Librarii.* Reſpexit autem Cratinus ad poetam aliquem, qui de Cliſthene ſcripſerat. Callimachus in fragmentis:

——ΑΥΤΟΣ ὁ Μῶμος
ΕΓΡΑΦΕΝ ἐν τοίχοις, ὁ χρόνος ΕΣΤΙ σοφός.

Quod quidem ex Cratino adumbratum videtur. Accipienda autem vox κατακυβεύων, quod nemo vidit, in ſenſu ſiniſtro et κιναιδικῷ.† Nam Cliſthenes ἐπὶ κιναιδίᾳ διεβέβλητο. *Ob venerem præpoſteram male audiebat.* Fluunt autem iſta nomina Κύβος, Κυβεύειν, atque alia ejuſdem notæ et familiæ, ἀπὸ τȣ̃, ΚΥΠΤΕΙΝ. Hinc ΚΥΠΤΗΣ. *Cinædus.* Heſych. Κυπάται, κίναιδοι. lege Κύπται. Quin et hinc vox illa prætextata, ΚΥΒΔΑ. Ut a κρύπτειν, κρύβδα, ſic a κύπτειν, κύβδα. Eſt autem Κύβδα, quod monendum, σχῆμα ἀφροδίσιον. Schol. ad Ariſtoph. Equit. ver. 364.

* Æſchines contra Timarch. p. 45. Edit. Taylor. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα μὲν ἀπολώλει, καὶ ΚΑΤΑΚΕΚΥΒΕΥΤΟ, καὶ κατωψοφάγητο. Lyſias contra Alcibiad. p. 286. Edit. Taylor. Οὐ πολλῷ δὲ χρόνῳ ὕστερον ΚΑΤΑΚΥΒΕΥΣΑΣ τὰ ὄντα, ἐκ Λευκῆς ἀκτῆς ὁρμώμενος, τὰς φίλους καταποντίζειν. Libanius in Declamat. xxxvii. p. 809. vol. i. Edit Morell. Οὔτε γὰρ ΚΑΤΑΚΕΚΥΒΕΥΚΑ τὶ τῶν σῶν, οὐδὲ κατωψοφάγηκα. Vide Cl. Abreſch. ad Ariſtænetum p. 277.

† Vide Heſychium ad v. Σκίρατις.

PARS II. Κύϐδα, κύπτοντα, διὰ δὲ τῦ ΣΧΗΜΑΤΟΣ τὴν αἰσχύνην δείκνυσιν ἑαυτῦ. Quæ et partim exſcripſit Suidas, v. Κύϐδα. Heſychius: Κυϐάϐδα, αἷμα. Ἀμαθέσιοι. Legendum proculdubio, σχῆμα. Ἀμαθέσιοι. Scilicet σχῆμα ἀφροδίσιον.* Amathus autem Veneri ſacra. Κύϐδα vero et Κυϐάϐδα idem. Eſt autem Κύϐδα, ut dixi, ſchema ἀφροδίσιον, idque cinœdis proprium: de quo non ſemel Ariſtophanes in Theſmophoriazuſis. Eſt et meretricibus commune. Archilochus apud Athenæum, lib. x. p. 447.

Ὥσπερ πρὸς αὐλὸν βρῦτον ἢ Θρῆιξ ἀνὴρ
Ἢ Φρὺξ ἔϐρυζε, ΚΥΒΔ' ΕΗΝ ΠΩΛΕΥΜΕΝΗ.

Ita legendus iſte locus, qui hodie inquinatiſſimus eſt. Senſus poetæ eſt: *Ubicunque ad potandum convenissent barbari, ibi proſtabat iſta muliercula.* Vulgo legitur, πονευμένη. Sed verbum πωλεῖσθαι antiquum eſt, et in hoc commercio uſitatum. Plutarch. in Solon. p. 91. Πλὴν ὅσαι πεφασμένως ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ· λέγω δὴ τὰς ἑταίρας. *Exceptis meretricibus, quæ propalam venales ſunt.* Ubi πεφασμένως πωλῦνται videntur eſſe verba ipſa Solonis: id quod ad Lyſiam recte animadvertit præſtantiſſimus Editor.†

* Confer Heſychium ad v. Καρικόν.

† Huc reſpexit Demoſthenes contra Neæram p. 587. Edit. Taylor.—τόν τε νόμον ἐπὶ τούτοις παρεχόμενος, ὃς οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχεῖν

Hinc lux Machoni, Comico, apud Athenæum, lib. xiii. p. 580. PARS II.

Μειράκιον ὁ καλὸς, φησι, πῶς ἵςης; φράσον;
Ὁ δὲ μειδιάσας, ΚΥΒΔ', ἔφη, ΤΡΙΩΒΟΛΟΥ.

Adolescens, inquit, formose, dic, quæso, quanti prostas venalis?
Arrisit ille, et, ΚΥΒΔΑ, *ait, triobolo.*

Interpres non intellexit. Atque hinc explicandus Plato Comicus in Phaone apud Athenæum lib. x. p. 442. in quo enucleando vir eruditissimus hallucinatur egregie:

Λορδῶνι δραχμὴ, ΚΥΒΔΑΣΩι ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ.

Nempe *Lordo* et *Cybdasus* sunt nequitiarum præsides: de quibus diligentissimus Meursius in Athenis Atticis. Κύβαμον vocat Hesychius. Κύβαμος, ὁ θεός. Ad Platonis locum fortasse respexit. Sed utrique, opinor, verum nomen restituendum, ΚΥΒΔΑΛΟΣ. *Cybdalus.* Sic Κο-

---

μοιχὸν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίω κάθωνται, ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ ΠΩΛΩΣΙ ΤΙ ΑΠΟΠΕΦΑΣΜΕΝΩΣ. Consule omnino Salmasium ad Jus Atticum cap. xiii. p. 352. de antiquo usu τοῦ, πωλεῖν. Angl. *To ply.* Confer et Cl. Bentleium ad Phal. p. 398. Epigramma in Antholog. Cephal. MSS. Bernard. p. 40. et apud Brunck Analect. vol. ii. p. 379. et apud Warton. Theocrit. vol. ii. p. 39.

Ἐμπρήσω σε, θύρη, τῇ λαμπάδι, καὶ τὸν ἔνοικον
Συμφλέξας μεθύων, εὐθὺς ἄπειμι φυγάς·
Καὶ πλώσας Ἀδριατὸν ἐπ' οἴνοπα πόντον, ἀλήτας
ΠΩΛΗΣΩ γε θύραις νυκτὸς ἀνοιγομέναις.

νίσαλος,

PARS II. νιοσταλος, Σκίταλος, atque alia ejusdem formæ et potestatis δαιμόνια. Cæterum ab eodem fonte fluit etiam ΚΥΠΤΑΖΕΙΝ, quod recte διατρίβειν, στραγγεύειν, interpretantur veteres Critici: et de quo satis accurate, ut solet, Cl. Valckenarius ad Ammonium i. 8. Inest autem isti verbo, quod viros doctissimos fefellit, sensus paulo obscœnior. Hesychius: Κυπτάζειν, διατρίβειν, στραγγεύειν, ἐναισχύνειν. . Ubi notandum verbum illud ἐναισχύνειν· *indecore agere:* * quod haud alibi legisse memini. Idem: Ἐκύπταζον, ἔκυπτον, ἠλογήθην. Locus doctissimis Interpretibus parum perspectus. Legendum, ἠλοήθην. Verba ista ἠλοήθην et ἠλογήθην non raro commutantur: de quo nos supra ad v. Ἠλογήθησαν. Est autem Ἀλοᾷν verbum nequam. Quo sensu accipiendum videtur apud Comicum in Ranis, v. 149.

Ἢ παῖδα ΚΙΝΩΝ, τ' ἀργύριον ὑφείλετο,
Ἢ μητέρ' ΗΛΟΗΣΕΝ——

Ita scribendus atque intelligendus iste locus. Quod satis patet ex præcedenti voce Κινῶν. Quo pacto sermo κωμικώτερος erit. Idem autem nonnunquam ἐκύπταζον et ἠλοήθην. Aristoph. Lysist. ver. 17.

---

* Hujusmodi sunt verba Καταισχημονεῖν apud Schol. ad Aristoph: Ran. v. 153. et Ἐναισχημονεῖν apud Plutarch. in Sertorio p. 335. et Schol. ad Lucian. Lexiph. p. 334. et apud Athenæum p. 541. Ἐνακολασταίνειν.

Ἢ μὲν

Ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ΕΚΥΠΤΑΣΕΝ. PARS II.

Ubi Κυπτάζειν περὶ τὸν ἄνδρα, est, *id agere quod mulieres cum viris suis agere solent:* id quod optime nos docet Scholiastes: Κυπτάζειν ἐςὶ τὸ περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν. Κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ χάριτες (lege καὶ ἐπιχαρίτως κέχρηται) καθὰ καὶ Σώφρων. Ἐνθάδε ΚΥΠΤΑΖΟΥΣΙ πλεῖςαι γυναῖκες.* Jam intelligis, opinor, quid velit Scholiastes, et quænam sit illa ἀμφιβολία *(double entendre)* quam laudat. Sophronis autem versiculus, qui choliambus est, ita certo certius est rescribendus:

Πλεῖςαι γυναῖκες ΕΝΘΑΔΙ κυπτάζουσι.

Atque hæc hactenus.

ΚΟΚΚΥΑΙ. Αἱ πρόγονοι. † Ἀφ' ὑμέων κοκκύησι καθημένη ἀρχαίησι.] " Portus emendat et legit:

" Πὰρ δ' ὑμέων κοκύησι καθημένη ἀρχαίησι.

* Vide Miscell. Observat. Crit. vol. vii. p. 126. Edit. Amstel. 1736.

† Demosthenes in Aristogit. Orat. i. p. 472. Edit. Taylor. κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ΕΦ' ΕΑΥΤΗΣ εἶναι. Epigram. in Antholog. lib. vii. p. 589.

Σιγῇ ΕΦ' ΗΜΕΙΩΝ, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας,
Τῶν Ἀριαδνείων ζῆλον ἔχοι λεχέων.

Homer. Iliad. Γ. 134.

Οἱ δὴ νῦν ἕαται ΣΙΓΗ͂, πόλεμος δὲ πέπαυται.

" Sic

PARS II. "Sic ſaltem metrum ſe recte habet." *Kuſter.* Idem Κοκύας et Κοκκύας. Eſt autem vox Ionibus peculiaris. Etymol. Mag. Κοκκύας, ὁ πρόγονος. Ἔστι δὲ Ἰωνικὴ ἡ λέξις. Σημαίνει δὲ τοὺς ἤδη κεκομμένους. Legendum, κεκαμμένους. *Senio incurvatos.* Heſych. Κοκκύαι, οἱ πάπποι, καὶ οἱ πρόγονοι. Ita legendum ex ordine literarum, non Κοκκίαι. Epigram. Anthol. lib. i. p. 40.

Τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν. ΚΟΚΥΑΙ γὰρ ἔλεξαν
Ἄμμιν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες.

Hexameter autem, quem laudat Suidas, depravatus eſt. Nec ſatisfacit Porti emendatio. Repono, certiſſima, ni fallor, emendatione:

ΕΥΦΗΜΩΣ Κοκύῃσι ΠΑΡΗΜΕΝΗ ἀρχαίῃσι.
Modeſte, ut virginem decet, veteribus aſſidens aviis.

De voce εὐφήμως conſulendi viri docti ad Homer. Hymn. in Apoll. ver. 171. in primis doctiſſimus Ruhnkenius in Epiſtola ad Cl. Valckenarium. Recte autem ſcripſimus, παρημένη. Homer. Il. A. 488.

——νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι.

Ubi Schol. παρήμενος, παρακαθήμενος.

ΚΟΛΩΝΟΣ. Γῆς ἀνάστημα—Ἀππιανός. Καθεώρων κολωνοὺς λίθων πολλαχοῦ τοῦ ὄρους νενημημένους, τοὺς μὲν, μείζους, τοὺς δὲ, ἐλάττους. *Videbant acervos lapidum*

lapidum in variis montis partibus jacentes, alios majores, alios vero minores.] Latina non male subminiſtravit Interpres. Sed Græca Arriani minime ſana ſunt. Reſcribendum utique: πολλαχῦ τῦ ὄρυς ΝΕΝΗΜΕΝΟΥΣ. *Acervos lapidum bic illic per montem congeſtos.** Arrian. Exped. Alex. lib. vi. Οὐ γὰρ εἶναι ἐν τῇ ψάμμῳ πολλῇ τε καὶ ὁμοίᾳ πάντῃ ΝΕΝΗΜΕΝΗι, ὅ,τῳ τεκμηριώσονται τὴν ὁδόν. *Neque enim in arena, quæ multa ubique congeſta erat, via cognoſci poterat.* Xenoph. Exped. Cyri, v. 4. 16. Εὕρισκον θησαυρὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ἄρτων ΝΕΝΗΜΕΝΩΝ. *Invenerunt in ædibus theſauros panum congeſtorum.* Nihil verius hac emendatione.†

PARS II.

ΚΟΜΜΟΣ. Περίεργος κόσμησις. Ἡγεῖτο γυναικῶν μυρία πληθὺς, μετὰ κομμῦ καὶ ὀλολυγῆς. Τυτέςι, γοῦ καὶ ὀδυρμῦ.] Aliud docet interpretatio, aliud ῥῆσις allata. Quod Suidæ non inuſitatum eſt. Cæterum hoc fragmentum deprompium eſt ex Nicolao Damaſceno in Excerptis a Valeſio editis, p. 457. quod viros doctos latuit.

ΚΟΝΙΣΤΡΑ. Οὐδ' αὖ κονίςρας εἰς τὸ ῥίψαι τὺς πόνυς.]

* Schol. ad Apollon. Rhod. i. v. 403. Ἀπὸ τῆς τῶν λίθων συνθέσεως, ἡ ἐςι ΝΗΗΣΙΣ.

† Plutarchus in Æmilio p. 185. Edit. Bryan. ὅπλων ΝΕΝΗΜΕΝΩΝ. Ita legendum. Vulgo νενικημένων.

PARS II. πόνυς.] Senarius nonnihil corruptus est. Scribendum,

Οὐδ' αὖ κονίςρας εἰς τὸ ΡΥΨΑΙ τῦς πόνυς.

Quæ vox est κονίςρας propria. Hesych. Ρύψαι, σμῆσαι, σμῆξαι, πλύναι. Est autem Pisidæ hic versiculus: quod collegisse videor ex Suida, v. Αἰετός. Ubi sequentes hujus Scriptoris senarii leguntur.

Οἷς ὔτε δίψης ἐςὶν ἥττων ἡ φύσις,
ΟΥΔ' ΑΥ ΚΟΝΙΣΤΡΑΣ ἐνδεὴς ἡ ςεῤῥότης.
Ἀλλ' εἰσὶ δίψης ϗ κρύυς ἀνώτεροι.

Quæ ex Æliano hausisse videtur, Hist. Animal. ii. 22. Οὐδέποτε Αἰετὸς ὔτε πηγῆς δεῖται, ὔτε γλίχεται ΚΟΝΙΣΤΡΑΣ, ἀλλὰ ϗ δίψυς ἀμείνων ἐςὶ, ϗ καμάτυ φάρμακον ὐκ ἀναμένει πορισθὲν ἔξωθεν. *Aquila fonte nunquam eget, nec palæstram amat, quippe quæ neque siti obnoxia est, neque remedio contra laborem utitur externo.*

ΚΟΝΝΟΥΣ. Ἐδωρεῖτο δὲ πᾶσι τὰ πρέποντα· τοῖς μὲν παισὶ κόννυς ϗ ψέλλια· τοῖς δὲ νεανίσκοις δραμβὰς ϗ μαχαίρας.] "Quo vocem hanc referas, quæ nec a Suida hic exponitur, nec apud alium quemquam Grammaticorum legitur? Certe Casaubonus eam suspectam habuit, quippe qui apud Polybium eam asterisco notavit, vertitque *icunculas*, quasi legeretur, εἰκόνας." *Kuster.* Depromptum est

est hoc fragmentum, quod et recte monuit Kusterus, ex Polybio, lib. x. pag. 825. ubi ita legitur: Τότε κατὰ γένη καὶ καθ' ἡλικίαν ἑκάστοις ἐδωρεῖτο τὰ πρέποντα. ΤΑΙΣ μὲν παισὶ ΚΟΝΟΥΣ καὶ ψέλλια, τοῖς δὲ νεανίσκοις ΡΑΜΒΑΣ καὶ μαχαίρας. Ubi vocem κόνους minus intellexerunt viri doctissimi. Est autem κόνος sive κόννος, quod jam moneo, ornamentum muliebre, quod auribus scilicet appendebatur, a forma ita dictum, quia conum sive κῶνον referebat.* Idem enim κόνος, κόννος, et κῶνος.† Significat autem quicquid fastigiatum sit, aut in acutum exeat: quod vel ex Hesychio liquet. Hinc de barba, puellarum mammis, pini arboris fructu, cæterisque τύπου τοῦ σχήματος usurpatur. Hesych. Κῶνοι, οἱ στρόβιλοι. Atqui στρόβιλοι sunt ornamenta muliebria. Hesych. Στρόβιλος, εἶδος τι ὀρχήσεως, καὶ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΧΡΥΣΙΟΝ. Jam rem tenemus. Accedit Pollux v. 97. Περὶ δὲ τοῖς ὠσὶν—ΣΤΡΟΒΙΛΙΑ καὶ βοτρύδια. Legendum, ΒΟΤΡΥΙΔΙΑ. Hesych. Βοτροίδια, ἐνωτίων εἶδος. Legend. ΒΟΤΡΥΙΔΙΑ. Quod miror viros doctos ad Hesychium non animadvertisse. Nam ut ab ἰχθὺς ἰχθύδιον, sic a βότρυς βοτρύδιον. Ejusdem autem formæ videntur στροβίλια et βοτρύδια. Suidas: PARS II.

* Confer Clement. Alexand. Cohort. ad Gent. p. 15. ubi vide Cl. Potter.

† Hesychius: Ἱεροβάτου κόννου. Vide infra ad v. Κύνασσος.

 ΚΩΝΟΣ δὲ λέγεται ὁ ΒΟΤΡΥΟΕΙΔΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΟΒΙΛΟΥ καρπός. Quare corrigendus omnino Suidas ex Polybio: ΤΑΙΣ μὲν παισὶ ΚΟΝΟΥΣ καὶ Ψέλλια. Et locus ita vertendus: *Convenientia unicuique pro ætàte et ſexu munuſcula diviſit: puellis inaures et armillas, adoleſcentibus vero cultros et gladios.* Cæterum pene oblitus ſum monere legendum, ΡΑΜΦΑΣ καὶ μαχαίρας. Heſychius, Grammaticorum longe doctiſſimus: Ῥαμφὴ, κοπὶς, μάχαιρα.

ΚΟΡΝΟΥΤΟΣ—Ὁ χρόνος δὲ ὁ ἄπρατος τε καὶ ἀδέκαστος, καὶ ἡ τούτου φύλαξ, καὶ ὀπαδὸς, καὶ ἔφορος ἀλήθεια.] " Miror unde hæc Suidas. Certe ex " nullo, ut puto, Scriptorum, qui quidem ho- " die exſtant." *Kuſter.* Eſt locus longe elegantiſſimus, atque ex Æliano proculdubio depromptus: quod ex ſtilo ſatis manifeſtum eſt. Ita enim loquitur Ælian. Hiſt. Animal. ii. 26. Πῦρ τὸ οὐράνιον ἡ τοῦ γένους ΑΔΕΚΑΣΤΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΑΠΡΑΤΟΣ ἀληθῶς ἔγγραφή ἐστι. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur ἄπρακτος. Recte autem atque eleganter, ἀδέκαστός τε καὶ ἄπρατος ἐγγραφή. *Teſtimonium incorruptum atque integerrimum.* Eſt autem ἐγγραφὴ, ut obiter notem, vox a foro petita. Eam uſurpat Lucianus in Hermotimo.* Quare haud inconſulto, opi-

* Eam quoque uſurpat Etymol. Mag. ad v. Γαμηλία.

nor,

nor, feci, qui hoc luculentum ἀποσπασμάτιον Æliano adſeruerim. Repetuntur autem nonnulla hujus ῥήσεως infra v. Ὀπαδὸς et v. Ὄφελος.

ΚΟΤΥΛΗ. Ὃ νῦν καλοῦσιν ἡμίξεστον. Εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμου τῷ ἀγγείῳ τῷ ὑγρῷ, ὡς χοῖνιξ. Καὶ εἶδος μέτρου.] Deſcripſit hunc locum Suidas ex Scholiis ad Ariſtophanis Plutum, ver. 436. Sed auctioribus quidem iis, ut videtur, quam quæ nunc habemus. Sunt autem hæc miſere divulſa a ſe invicem et corrupta, quæ partim auctoritate Scholiaſtæ, partim ſententiæ ductu, ita in integrum reſtituenda eſſe cenſeo. Κοτύλη. Εἶδος μέτρου, ὃ νῦν καλοῦσιν ἡμίξεστον. ΕΣΤΙ ΔΕ ΑΓΓΕΙΟΝ ΔΕΚΤΙΚΟΝ τῶν ὑγρῶν, ὡς χοῖνιξ. Καὶ εἶδος ποτηρίου ὁμωνύμου τῷ ἀγγείῳ. *Cotyle, menſuræ genus, quod nunc ſemiſextarium vocant. Eſt autem vas liquida continens, ut chœnix. Eſt et poculi genus, ejuſdem nominis cum vaſe.* Nihil verius aut ſimplicius hac emendatione. Recte autem reſtituimus, ἀγγεῖον δεκτικὸν τῶν ὑγρῶν. Suidas v. Ὀξίς. Ἔστι δὲ ἀγγεῖον ὄξους δεκτικόν. Athenæus, lib. xi. p. 490. Καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ΞΗΡΑΣ τροφῆς ΔΕΚΤΙΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ. Ita legendus iſte locus. Vulgo, τῆς ἑτέρας τροφῆς· quod virum eruditiſſimum admodum exercitum habuit. Sed vera eſt lectio quam repoſuimus.* Dicitur

* Idem, lib. xi. 12. p. 492. Πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας οὐκ οἰκείως τῷ ποτηρίῳ ἐντετυπῶσθαι τὰς Πλειάδας, ξηρῶν τροφῶν οὔσας σημαντικάς,

λέκτιον

autem κοτύλη et κοτυλίσκη. Pherecrates in Corianno apud Athenæum, lib. xi. p. 481.

Α. ΚΕΡΑΣΩ λαβών σοι ΤΗΝ ΚΟΤΥΛΙΣΚΗΝ. Β. μηδαμῶς
Μικράν γε· κινεῖται γάρ εὐθύς μοι χόλη,
Ἐξ ὅπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης φάρμακον.

Ita legendi et diſtinguendi ſunt iſti verſiculi, qui hodie, indignantibus Muſis, corruptiſſimi proſtant. Vulgo autem legitur, κυλίσκην· quæ vox nulla eſt. Sed veram lectionem exhibet Athenæus, p. 479. Κοτυλίσκην δὲ εἴρηκε Φερεκράτης ἐν Κοριαννοῖ. ΤΗΝ ΚΟΤΥΛΙΣΚΗΝ ΜΗΔΑΜΩΣ. Quod vero dixi, vocem κυλίσκην nullam eſſe, id quidem haud aſpernandum videtur. Nam quod legitur apud Pollucem, κυλίσκη, κυλίσκια, ne unius quidem aſſis eſt faciendum: a κύλιξ enim fluunt non κυλίσκη et κυλίσκια, ſed κυλίχνη et κυλίχνια.* Quomodo et apud Pollucem recte exhibent libri veteres: poſteriores autem Critici imperite mutarunt. Heſych. Κυλίχνη, φιάλη. Suidas: Κυλίχναι, φιάλαι. Κυλίχνιον,

λίκτεον ὅτι τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν ἐςι δεκτικόν. Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 674.—τῷ ἀλφίτων δεκτικῷ λέγων ὅμοιον.

* Athenæus lib. xi. 8. p. 480. Ἀχαῖος ἐν Ἀλκμαίωνι ἀντὶ τῦ κυλίκας σαραγώγως, κυλιχνίδας εἴρηκε. Etymol. Mag. ad v. Κυλίχναι habet vocem Κυλικνίδης. Scribendum, Κυλιχνίδης.

λίχνιον,

λίχνιον, ἔκπωμα. Atque hinc corrigendus Ariſtophanes in Acharn. ver. 458. PARS II.

Κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρεσμένον.

Ubi alii Codices, notante Scholiaſta, κυλίκειον, alii cum Suida, κυλίκιον. Sed vera lectio, quod nemo vidit, eſt κυλίχνιον. Ariſtoph. Equit. ver. 902.

Ἐγὼ δὲ ΚΥΛΙΧΝΙΟΝ τέ σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι.†

ΚΩΜΗΤΑΙ. Καὶ οἱ γείτονες. Κώμη γὰρ ἡ γειτονία. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· Τοῦτο γὰρ αὐτῇ κωμῆται κάλεον περιαγέες.] "Ultimum verbum eſt corruptum, nec habeo quomodo ſanem." *Erneſt. ad Callimachum*, p. 572. Atqui vera lectio aprico eſt. Scribendum, περιηγέες. Callimach. Hymn. in Del. ver. 198.

Κυκλάδας ὀψομένη ΠΕΡΙΗΓΕΑΣ——

Cycladas viſura circumjacentes: ſive, ut ait Mela, *in orbem jacentes.* Ita vertendus iſte locus. Cæterum ad hunc ipſum locum Callimachi in *Hecale* reſpexit Plutarchus in Theſeo. Ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες

---

† Athenæus lib. xi. 14. p. 498. ΚΥΛΙΚΙΟΝ μικρόν. Sed male. Lege Κυλίχνιον. Idem in lib. x. 6. p. 423. Ὥρα οὖν πίνειν ἡμῖν ἐστὶ, καὶ τῶν παίδων τὶς ἐκ τοῦ κυλικίου τῶν ποτηρίων παραφερέτω. Hic legendum ἐκ τοῦ ΚΥΛΙΚΕΙΟΥ. Angl. *Cup-board.*

Ἑκαλείῳ

PARS II. Ἑκαλείῳ Διῒ, καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων Ἑκαλήνην ὑποκοριζόμενοι. Ubi recte, ut videtur, Cl. Ruhnkenius, Ἑκαλίνναν. Iidem autem οἱ πέριξ δῆμοι Plutarcho, ac κομῆται περιηγέες Callimacho. *Circumcirca vicini. The neighbours round about.* Quare locus ita legendus atque ampliandus videtur:

——Ἑκαλίνναν· τοῦτο γὰρ ΑΥΤΗΝ
Κωμῆται κάλεον ΠΕΡΙΗΓΕΕΣ——

ΚΩΡΥΚΑΙΟΣ. Θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ κωμικοὶ ἐπακροώμενον, ἀπὸ παροιμίας τινός. Δέξιππος Θησαυρῷ· Μὴ κατακούσειε δέμας ὁ Κωρυκαῖος· ἀλλὰ μὴν κατακήκοα κατακολουθῶν ἔνδοθέν σου.] Sic habent MSS. Parif. At in prioribus Editt. " legitur κατακρύψειε; quod mendosum esse non " dubito. Deinde pro δέμας, quod proxime " sequitur, lego δέ μου. Metrum autem hujus " loci prorsus turbatum est, quod in integrum " restitui nequit, cum fabula Dexippi, ex qua " fragmentum hoc depromptum est, hodie " non extet." *Kuster.* Dexippum Comicum Græcia non novit. Scribendum, Διώξιππος. Quomodo recte exhibet Photius in Lexico inedito. Dioxippum Comicum laudant Suidas et Athenæus. Locus autem ita nullo negotio numeris suis est restituendus:

——Α. Μὴ κατακούσειεν δέ μου
Ὁ Κωρυκαῖος. Β. Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα
Σοῦ, κατακολουθῶν ἔνδοθεν.——

ΚΡΕΚΟΥΣΑ.

PARS II.

ΚΡΕΚΟΥΣΑ. Αὐλοῦσα.—Κυρίως δὲ κρέκειν, τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Ζηνοφίλα, λιγὺ κρέκεις τὶ μέλος.]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat apud Antholog. lib. vii. p. 581. ubi nihilo melius legitur:

Ζηνοφίλα λίγει', ἀδὺ κρέκεις τὶ μέλος.

Carmen integrum, quod non uno mendo laborat, hic emendatum ſubjiciam. Eſt autem Meleagri ad amicam Zenophilam.

Ἡδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις
Ζηνοφίλα-ΤΙ λίγει', ἡδὺ κρέκεις τι μέλος.*
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιστείχουσιν ἔρωτες,
Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
Ἢ γάρ μοι μορφὴ βάλλει ΠΟΘΟΝ, ἢ πάλι μοῦσα,
Ἢ χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

In primo pentametro exulantem voculam τὶ recte revocavimus: quod ex repetitione conſtat. Deinde ſatis feliciter emendavimus βάλλει πόθον. Vulgo inepte legitur βάλλει πόθεν· quod viros doctiſſimos fruſtra habuit. Recte autem Zenophila dicitur βάλλειν πόθον· *jaculari amorem:* quod venuſtæ et argutæ puellæ eſt. Græci dicunt βάλλειν πόθῳ et βάλλειν πόθον.

* Theocrit. in Epigram. Vide D'Ôrvill. ad Charit. p. 188. qui Theocriti Epigramma corrupit.

Quomodo

PARS II. Quomodo locutus eſt Macedonius in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 570.

Τήλεφός εἰμι κόρη, σὺ δὲ γίνεο πιςὸς Ἀχιλλεύς.
Κάλλεϊ σῷ παῦσον ΤΟΝ ΠΟΘΟΝ ΩΣ ΕΒΑ-
ΛΕΣ.

Cæterum primus hexameter Meleagri legitur etiam apud Suidam, v. Πηκτίς. Quin exſtat et aliud Epigramma ejuſdem argumenti ſimul et artificis in Miſcell. Lipſ. Nov. vol. ix. p. 458. quod hic adponam:

Αἱ τρισσαὶ χαρίτες τρισσὸν ςεφάνωμα ΣΥΝΕΥΝΑΙ
Ζηνοφίλᾳ, τρισσᾶς σύμβολα καλλοσύνας.
Ἁ μὲν ἐπὶ χρωτὸς θεμένα ΠΟΘΟΝ, ἁ δ᾽ ἐπὶ
μορφᾶς
Ἵμερον, ἁ δὲ λόγοις τὸ γλυκύμυθον ἔπος.

Ita recte exhibet Cod. MS. Cl. Editor dedit ςεφάνωμα συνῆγον. Atqui verbum non ſine gratia, ut ſolet, reticetur. Senſus eſt: *Tres Gratiæ ſunt pro triplici corona amicæ meæ.* Recte autem et jure merito poeta amicam ſuam συνεύναν, ſive *lecti* ſociam vocat. Vocem uſurpat Philodemus in Epigrammate. Porro ut harum deliciarum ſtudioſos demerear, et tertium Epigramma, ejuſdem utique magiſtri, doctum ſane et venuſtum, ſed a nemine, quantum ſciam, hactenus intellectum, hic ὁλόκληρον adſcribam: Exſtat autem Antholog. lib. vii. p. 611.

Ἡδυ-

Ἡδυμελεῖς μοῦσαι σὺν πηκτίδι, καὶ λόγος ἔμφρων
Σὺν πειθοῖ, καὶ ἔρως καλὸς ΥΦΗΝΙΟΧΩι,
Ζηνοφίλα, σοὶ σκῆπτρα ΠΟΘΩΝ ἀπένειμαν, ἐπεί σοι
Αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

PARS II.

Vulgo legitur ἐφ᾽ ἡνιόχῳ· quod Interpretes, homines non ineruditos, ad incitas redegit. Nos veram lectionem extra omnem dubitationem restituimus. Hesychius: Ὑφηνίοχος, ἡνίοχος. Respexit ad Homer. Il. Z. 19.

Αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τοθ᾽ ἵππων
Ἔσκεν ΥΦΗΝΙΟΧΟΣ——

Eleganter autem poeta Zenophilam suam Amoris ὑφηνίοχον vocat. Reliqua hujus carminis satis manifesta sunt.

ΚΡΗΤΙΚΟΝ. Εἶδος χιτῶνος. Ἀριστοφάνης· Σὺ δὲ τὸν κρητικὸν ἀπόδυθι ταχέως.] Locus Comici, quem laudat Suidas, est in Thesmoph. ver. 738.

——σὺ τόδε τὸ κρητικὸν
Ἀπόδυθι ταχέως——

Ubi legendum videtur cum Kustero, non metri, sed Græcismi gratia, σὺ δὲ τὸ κρητικόν. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

ΚΡΙΟΣ—καὶ ἐν ταῖς οἰνικαῖς ἀποστάσεσι κριὸς καλεῖται τὸ κεράμιον τὸ πρῶτον, ᾧ τὰ λοιπὰ ἐπιτηρεῖται.

PARS II. ται. *Et cum vasa venalia exponuntur, primum vas fictile, ex quo reliqua æstimantur, κριὸς appellatur.*] "Locus hic est mendosus et obscurus, quem ita interpretatus sum, ac si pro "οἰνικαῖς legeretur ὠνικαῖς. Ex lectione enim "vulgata, quæ ne Græca quidem est, sensum "nullum elicere potui. Experiatur lector, an "locum hunc male affectum sanare queat." *Kuster*. Locus integerrimus, si quis alius, et ἑλληνικώτατος. Quod et recte adnotavit Cl. Bos ad Suidam. Sed sensum hujus loci nemo vidit. Αἱ οἰνικαὶ ἀποστάσεις, quod omnes fugit, sunt *cellæ vinariæ*. Schol. ad Aristoph. Equit. ver. 997. Λέγονται δὲ ξυνοικίαι καὶ αἱ μικραὶ ΟΙΚΙΑΙ καὶ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ. Atque ita intelligendus Strabo, lib. xvii. Εἶτα τὸ Καισάριον, καὶ τὸ Ἐμπορεῖον, καὶ ΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ. Heraclides in libello περὶ πολιτειῶν. cap. de Aphytæis. Δικαίως καὶ σωφρόνως βιοῦσι· καὶ ἀλλοτρίων οὐ θιγγάνουσιν, ἀνεῳγμένων τῶν θυρῶν. Φασὶ δέ ποτε ξένον πριάμενον ΟΙΝΟΝ μὴ ἀναλαβεῖν, ἐπείξαντος αὐτὸν τοῦ πλοῦ. Καταλιπεῖν δὲ αὐτὸν ΕΝ ΤΗι ΑΠΟΣΤΑΣΕΙ οὐδενὶ παραδόντα· ὕστερον δὲ κατ' ἄλλην ἐμπορίαν ἐλθόντα εὑρεῖν τοῦτον ἄθικτον. *Juste et modeste vivunt Aphytæi, nec attingunt aliena, etsi janua omnium aperta. Aiunt vero peregrinum quendam vinum apud ipsos emptum non avexisse, quod navigatio acceleranda ipsi instaret. Relicto igitur in cella vino, quum id nemini commendasset, alteris reversus nundinis, illud*

lud intactum reperit. Ita Græca ſunt vertenda. Interpres non intellexit. Quare Suidæ locum, qui neutiquam ſollicitandus eſt, ita tandem interpretandum eſſe cenſeo: *Et in cellis vinariis, teſta prima, ex qua reliquæ æſtimantur,* Κρίος *appellatur.* Quod omnino verum eſt. PARS II.

ΚΡΙΣΕΩΣ. Δοκιμασίας. Ἀκολυθίας.] "Sic "etiam legitur in Lexico Photii inedito. Sed "mendoſe, ut puto. Scribendum enim potius "exiſtimo, ἀληθείας." *Kuſter.* Imperite admodum vir doctiſſimus. Ita enim locuti ſunt Græci recentiores. Heſych. Κρίσιν, ἀκολυθίαν. Theodoret. Hiſt. Eccleſ. ii. 16. Διόπερ εἰ σου δοκεῖ εὐσεβείᾳ, κριτήριον συςαθῆναι κέλευσον, καὶ εἰ ὀφθείη Ἀθανάσιος ἄξιος καταδίκης, τότε κατὰ τὴν τῆς ἐκκλησιαςικῆς ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ τύπον ἐξενεχθήσεται ἡ κατ' αὐτῦ ψῆφος. *Quare ſi placet pietati tuæ, judicium conſtitui jube: et ſi quidem Athanaſius condemnatione dignus videtur, tum juxta Eccleſiaſtici judicii formam, ſententia in eum proferetur.* Hinc Photius Epiſt. ii. p. 56. Παρὰ τὴν παραδοθεῖσαν ἐκκλησιαςικὴν ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ. *Contra regulas Eccleſiaſticas. Secus quam ſtatuerat Eccleſia.* Ita locus vertendus.

ΚΡΟΤΑΛΟΣ Ἀρσενικῶς. Ἀντὶ τῦ, εὔγλωττος, καὶ εὔςομος, ὡς τὰ κρόταλα. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ νῦν καλῦμαι θηλυμανής· ἡ νῦν δίςιχος ἐμοὶ κρόταλον.]

PARS II. ταλον.] Rufinus, in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 618.

Οὐκ ἔτι παιδομανὴς, ὡς πρίν ποτε, νῦν δὲ καλεῦμαι
Θηλυμανὴς, καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.

Quomodo et ſcribendum eſt apud Suidam. Confer etiam noſtrum ſupra, v. Δισκεύων. Cæterum hic articulus in Editione Mediolan. nonnihil auctior eſt. Sequitur enim, Ἔςι δὲ καὶ κάλαμος ἐσχισμένος.

ΚΡΟΤΩΝΟΣ ΥΓΙΕΣΕΡΟΣ.* Τοῦτο δέ ἐστὶ τοῦ ζώου δέχεται.—Κρότων δέ ἐςι ζωΰφιον, τὸ ἐν τοῖς κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον.] Sic quoque Suidas infra, v. Ὑγιέςερος. Proverbii hujus mentio exſtat in Epigrammate apud Anthol. lib. i. pag. 86. Carmen ipſum, quod Palladæ eſt, et Pallada quidem non indignum, hic emendatum adſcribam:

Οὐκ ἀλόγως ἐν ΖΩΥΦΙΟΙΣ δύναμίν τινα θείαν
Εἶναι ἔφην· χθὲς γοῦν ΖΩΥΦΙ' ἐν χρονίῳ
Ἠπιάλῳ κάμνοντι τεταρταίῳ περιῆψα,
Καὶ γέγονεν ταχέως οἷα κρότων ὑγιής.

Vulgo legitur, ἐν διζύφοις——δίζυφον. Quæ lectio quidem nulla eſt, et viros eruditiſſimos

* Hoc proverbium deſcripſit Suidas ex Menandro p. 112. Edit. Cler.

ad

ad ineptias detrusit. Nos optime et verissime emendavimus. Per ζωῦφια *pediculos* intelligit. Græci φθεῖρας sive σκώληκας appellant. Idem σκώληξ et ζωῦφιον. Suidas: Σκώληξ. Εἶδος ζωϋφίυ. Pediculos autem collo appensos facere ad quartanam, auctor est Dioscorides, περὶ ὕλης ἰατρικῆς iii. 13. Οἱ δὲ τῆς κεφαλῆς σκώληκες εἰς κύστιδα ἐνδεόμενοι, καὶ ΠΕΡΙΑΠΤΟΜΕΝΟΙ τραχήλῳ ἢ βραχίονι, ἱστοροῦνται ΤΕΤΑΡΤΑΙΟΥΣ θεραπεύειν. Atque hinc argutia Epigrammatistæ notanda: —Οἷα κρότων ὑγιής. *As sound as a tick.* Nam κρότων, *pediculus caninus:* Ζωΰφιον, τὸ ἐν τοῖς κυσὶ, vocat Suidas.*

ΚΤΕΝΑ. Τὸ πύξινον κάλλυντρον τῶν τριχῶν. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἠδὲ τῶν τριχῶν σαγηνευτῆρα πύξινον κτένα.] Hoc fragmentum decerptum est ex Epigrammate in Anthologia Cl. Reiskii, pag. 26. quod hic emendatum adponam: nam quod hodie legitur manifesto corruptum est.

Τὸν ἀργυροῦν ἔρωτα, τὸ περίσφυρον
Πέζαν, τὸ πορφυρεῦν τε Λεσβίδος Κόμης

---

* Schol. ad Homer. Odyss. P. v. 300. Κυνοραϊστέων.] Τῶν κροτώνων· τινὲς δὲ λέγουσιν ἄλλα ζῶα εἰσγίνεσθαι, ἃ λέγεται κυνοραϊσταὶ, κροτώνων. Eustathius dicit ab his animalculis juxta quosdam *Proverbium* ortum esse, Ὑγιέστερος Κρότωνος· quod tamen ipse potius ad urbem Crotonem refert, ἐν παρεκβολαῖς ad Dionys. Περιηγητήν. v. 369.

PARS II.

Ἔλιγμα, καὶ ΜΗΛΟΥΧΟΝ ὑαλοχρόα,
Τὸ χαλκέον τ' ἔσοπτρον, ἠδὲ τὸν πλατὺν
Χαιτῶν σαγηνευτῆρα, πύξινον κτένα,
Ὧν ἤθελεν τυχῦσα, ΚΤΗΣΙΑ Κύπρι,
Ἐν σαῖς τίθησι ΚΑΛΛΙΚΛΕΙΑ παςάσι.

Ita legendum iſtud Epigramma, quod Leonidæ eſt, et doctum ſupra captum Editoris. Primum, per Λεσβίδα κόμην intelligit poeta *crines adſcititios*, qui mulieribus Leſbiis in uſu ſcilicet. Πηνίκην vocat Lucianus in Dial. Meretriciis: quem vide; nam ad hunc locum facit egregie. In ſequenti verſu vulgo legitur, μελῦχον· nos recte emendavimus. Eſt autem μηλῦχος *Strophium puellarum mammis coercendis uſitatum, gemmiſque ornatum*; hinc ὑαλοχρῦς dictum: de quo viri docti ad Catullum. Dicitur autem μηλῦχος, ut κυνῦχος, δερῦχος, et ſimilia. Μῆλα ſunt *mammæ*. Suidas: Μῆλα καὶ οἱ μασθοί. Epigram. in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 676.

Μᾶλλον ἐγὼ σέο ΜΗΛΑ καρηβαρέοντα κορύμβοις,
Ἢ μαςὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.

Confer Suid. v. Κόρυμβοι. Deinde reſcripſimus, κτησία Κύπρι. Ut Ζεὺς κτήσιος, ſic Κύπρις κτησία. Vulgo perperam, γνησία. Sed illud nove et exquiſite de meretrice dictum. Dio Chryſoſt. Orat. i. ΚΤΗΣΙΟΣ δὲ Ζεὺς, ἅτε δοτὴρ πλύ-

τῦ καὶ κτήσεως.* Hinc eleganter Venus Κτησία. *The giver of all good things.* Poſtremo legimus Καλλίκλεια, ut Εὔκλεια, Θεόκλεια, Ἱερόκλεια, atque alia hujuſmodi. Cl. Editori pro Καλλίκρεια placebat Καλλικράτεια· quod perinde eſt. Hinc autem Suidas nonnihil emendari atque illuſtrari poterit. PARS II.

ΚΟΙΝΑ ΤΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ.—Κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς. Οὐ δήπου τὰ χρήματα λέγων μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως κοινωνίαν.] Hæc in verſus digeſſit Cl. Grotius. Sed fruſtra et invitis Muſis. Quod et recte animadvertit ad Menandrum acutiſſimus Bentleius. Sunt autem verba Juliani, Orat. vii. p. 245. ubi ita loquitur: Καὶ τῇ παροιμίᾳ (Πυθαγόρας) παρέσχε τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ λέγεσθαι ΚΟΙΝΑ ΤΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ἔδωκε τῷ βίῳ. Οὐ δήπου τὰ χρήματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως κοινωνίαν.

ΚΥΚΛΟΙ——ὁ δὲ Ζωδιακὸς λοξός ἐστι, ὡς αἴτιος τοῖς παραλλήλοις.] Depromptus eſt hic locus

* Plutarchus de Stoicorum Repugnantiis p. 1048. vol. ii. Edit. Xyland. Ὁ δὲ Ζεὺς γελοῖος εἰ ΚΤΗΣΙΟΣ χαίρει καὶ Ἐπικάρπιος καὶ Χαριδότης προσαγορευόμενος. Libanius in Declamat. x. p. 367. vol. i. Ἦλθον εἰς Διὸς ΚΤΗΣΙΟΥ καὶ Ἑρμοῦ κερδῴου, καὶ θεραπεύσας οἷς ἔφην. Dionyſ. Halicarn. lib. viii. 41. p. 493. Καὶ ὑμεῖς, ὦ Θεοὶ ΚΤΗΣΙΟΙ, καὶ ἑστία πατρῴα, καὶ δαίμονες οἱ κατέχοντες τοῦτον τὸν τόπον, χαίρετε.

PARS II. ex Diog. Laertio in Zenone, ubi legitur: ὡς ἀντιὼν τὰς παραλλήλας. Quomodo et apud Suidam legendum putat vir doctiſſimus. Sed fallitur. Proculdubio ſcripſit noſter: ὡς ΑΝΤΙΟΣ τοῖς παραλλήλοις. *Zodiacus vero obliquus eſt, quippe qui parallelos ſecat.* Diodorus Siculus, lib. i. cap. 98. Τόν τε Οἰνοπίδην ὁμοίως συνδιατρίψαντα τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἀστρολόγοις, μαθεῖν ἄλλα τε καὶ μάλιστα τὸν ἡλιακὸν ΚΥΚΛΟΝ, ὡς ΛΟΞΗΝ μὲν ἔχει τὴν πορείαν, ΕΝΑΝΤΙΑΝ δὲ τοῖς ἄλλοις ἄστροις τὴν φόραν ποιεῖται. *Oenopides cum ſacerdotibus Ægyptiis et aſtrologis multum verſatus, cum alia, tum potiſſimum ſolis curſum, quod obliquus ſit, atque aliis ſideribus contrarius, didicit.**

ΚΥΝΗΓΙΟΝ—Καὶ ἀπελθὼν Θεόδωρος ὁ Ἀναγνώστης μετὰ Ἱμερίου Χαρτουλαρίου εἶδεν ἐκεῖσε στήλην μικρὰν τῷ μήκει, καὶ πλατεῖαν καὶ παχεῖαν πάνυ—παρευθὺ πεσεῖν τὴν στήλην ἐκ τοῦ ἐκεῖσε ὕψους καὶ κροῦσαι τὸν Ἱμέ-

---

* Suidas ad v. Διόδωρος μονάζων —Περὶ σφαίρας, καὶ τῶν ζ ζωνῶν, καὶ τῆς ΕΝΑΝΤΙΑΣ τῶν ἀστέρων πορείας. Ariſtoph. Plut. v. 8.

——τῷ δὲ ΛΟΞΙᾼ,
Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου.

Ubi Schol. Τῷ Ἀπόλλωνι, ἤτοι τῷ ΛΟΞΗΝ ἴαν πέμποντι (λοξὰ γὰρ μαντεύεται ὁ θεός) ἢ τῷ λοξὴν πορείαν ποιουμένῳ. Clemens Alex. in Cohort. ad Gent. cap. 3. p. 38. Προὔδωκε (ὁ Φοῖβος) τὸν Κροῖσον τὸν φίλον, καὶ τοῦ μισθοῦ ἐκλαθόμενος· οὕτω φιλόδοξος ἦν· ἀνήγαγε τὸν Κροῖσον διὰ τοῦ Ἅλυος ἐπὶ τὴν πυράν. Hic legendum, οὕτω ΦΙΛΟΛΟΞΟΣ ἦν.

μετ

ριον ϗ θανατῶσαι.] Auctor nescio quis de Origin. Constantinopol. Parisiis editus, eandem fabulam narrat. Respexisse autem videtur ad Epigramma Callimachi, ubi adolescens haud dissimili quidem fato occubuisse dicitur. Ipsum Epigramma adscribam: PARS II.

ΣΤΗΛΗΝ μητρυιῆς, ΜΙΚΡΑΝ λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
Ὡς βίον, ἠλλάχθαι ϗ τρόπον οἰόμενος·
Ἡ δὲ τάφῳ κλινθεῖσα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα·
Φεύγετε μητρυιῆς ϗ τάφον, οἱ πρόγονοι.

Uterque, ut vides, eandem lectionem exhibet, στήλην μικράν· quod viros doctos ad Callimachum fugit. Sed et vitium est in Epigrammate, quod nemo vidit. Repono,

Ἡ δὲ ταφῳ ΚΛΙΝΘΕΝΤΑ κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.

Quod verissimum est.* Ita locutus est Pausanias in Bœoticis: Ποιμὴν περὶ μεσοῦσαν μάλιστα τὴν ἡμέραν ΕΠΙΚΛΙΝΩΝ αὐτὸν πρὸς τοῦ Ὀρφέως ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ.†

---

* Vide Brunck in Analect. vol. iii. p. 280. qui nostram emendationem recepit et collaudavit.

† Ita in Epigr. Anthol. lib. i. p. 129. En ipsum Epigramma, nam breve et perspicuum est. Scriptum videtur in fontem conquerentem quod latro cruentis manibus ipsum contaminaverit.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἦν καθαρὴ (νύμφαι γὰρ ἐπώνυμον ἔξοχον ἄλλων
Κρήνη πασάων δῶκαν ἐμοὶ λιβάδων)

PARS II.

ΚΥΛΙΞ ΡΟΠΑΛΩΤΗ. Τὸ παρὰ πολλοῖς διακλύστηρον. Κόμμοδος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐπὶ τῇ ἀγωνίᾳ καμὼν, κύλικι ῥοπαλωτῇ παρὰ γυναικὸς γλυκὺν οἶνον ἐψυγμένον λαβὼν, ἀμυστὶ ἔπιεν.] Hæc ſunt verba Dionis in Commodo, ut recte monuit Kuſterus. Leguntur etiam ſupra, v. Ἀμυστί. Quid ſit vero κύλιξ ῥοπαλωτὴ, viros eruditiſſimos latuit. Sylburgius putat eſſe *calicem in clavam formatum:* Kuſterus *calicem virgatum, ſive lineis quibuſdam diſtinctum.* Alii hoc, alii illud: juxta omnes. Atqui Suidas τὸ διακλύστηρον interpretatur. Quæ vox nulla eſt. Scribendum, διακλυστήριον· ut ποτήριον, ψυκτήριον, λουτήριον, atque alia ejuſdem notæ vocabula. Quemadmodum et recte exhibere video Editionem Mediolan. Eſt autem Διακλυστήριον vas magnum, quo vel pocula lavabant, vel vinum temperabant. Ψυκτῆρα ſive ψυκτήριον vocabant Græci antiquiores. Suidas: Ψυκτήρ. Σκεῦος, ἔνθα ΔΙΑΝΙΖΟΥΣΙ τὰ ποτήρια. Idem: Ψυκτῆρα. Κάδδον, ἢ ποτήριον μέγα. ἀπὸ τοῦ θᾶττον ΨΥΧΕΣΘΑΙ ἐν αὐτῷ τὴν κρᾶσιν. Idem eſt διανίζειν et διακλύζειν. Quare pro certo ponendum, κύλικα ῥοπαλωτὴν, quam διακλυστήριον vocat Suidas, ex qua vinum ἐψυγμένον bi-

Ληϊστὴς ὅτι μοι ΠΑΡΑΚΛΙΝΤΟΡΑΣ ἔκτανεν ἄνδρας,
Καὶ φονίην ἱεροῖς ὕδασι λοῦσε χέρα·
Κεῖνον ἀναστρέψασα γλυκὺν ῥόον, οὐκ ἔτ' ὁδίταις
Βλύζω· τίς γὰρ ἐμεῦ τὴν καθαρὴν ἔτι με;

bebat

bebat Commodus, nihil aliud esse quam *poculum ligneum amplum*, ἐκ ῥόπαλων scilicet confectum.* Est autem ῥόπαλον *baculus* sive *bacillus ligneus*: τὸ ξύλον ἢ ῥάβδον interpretantur Grammatici. Suidas: Ῥόπαλα. Τὰ ξύλα. Nos Angli, Ῥόπαλον, *a Staff*. Ῥόπαλα, *Staves*. Quod imprimis notandum. Hinc κύλιξ ῥοπαλωτὴ, *poculum ex bacillis ligneis constructum*: Nostri vocant, *a Cann*. Quod nautis plerumque in usu est. Atque hoc poculo, quod satis amplum esse solet, se proluebat Commodus. Quod omnino verum est.

PARS II.

ΚΥΠΑΣΣΙΣ. Κόσμος γυναικεῖος. Ἐνδεδυμένος κύπασσιν φοινικῆν ποδήρη.

Εὐθύσανον ζώνην τοὶ ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν
'Ατθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthologia Reiskii, p. 22. Est autem κύπασσις, vestis ποδήρης, picta et varii coloris, quam delicatiores, tum viri, tum mulieres, gestabant.† Erat autem linea et Asiatico-

* Athenæus xi. 10. p. 484. Ἐν τῇ δεξιᾷ κώθωνα μόνον τὸν ΡΑΒΔΩΤΟΝ κρατῶν. Sic Catullus de Nuptiis Pelei et Thetidos:

Vellera *virgati* custodibant calathisci.

Id est, Calathisci *ex virgis confecti*. Σχοινίδες.

† Idem est Κύπαττις. Sic Alcæus apud Athenæum xiv. 6. p. 627.

Πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ ΚΥΠΑΤΤΙΔΕΣ.

Quod verbum male sollicitat Cl. Casaubonus.

PARS II. rum propria, de qua, præter Suidam, Harpocratio, Pollux, alii. Hinc ἀβρὸν κύπασσιν vocat Diotimus in Epigrammate:

Χαῖρέ μοι, ἀβρὲ κύπασσι, τὸν Ὀμφάλη, ἥ ποτε Λυδῆ,
Λυσαμένη φιλότητ' ἦλθεν ἐς Ἡρακλέυς.
Ὄλβιος ἦσθα, κύπασσί, καὶ ὡς τότε, καὶ πάλιν, ὡς νῦν
Χρυσέον Ἀρτέμιδος τοῦτ' ἐπέβης μελάθρον.*

Carmen hoc non ita pridem ex MS. nobis dedit Cl. Reiſkius, et ante eum Salmaſius ὁ πάνυ ad Tertulliani Pallium. Sed veram lectionem neuter vidit. Scribendum, καὶ πάλιν, ΟΣ νῦν. De quo non eſt quod dubitent viri docti. *Beatus eras olim, Cypaſſi, et nunc eris, quippe qui Dianæ ædem jam ornaturus es.* Corrigendus obiter Theodorus, Scriptor Eccleſiaſticus, apud Joannem Damaſcenum de Imaginibus: Τῇ δ' αὐτῇ νυκτὶ ὁ Εὐτυχιανὸς, ὥσπερ εἰς ὕπνον ἐκ τῶν ὀδυνῶν ὑπαχθεὶς, ὁρᾷ τινα νεανίαν εὐνοῦχον ΚΥΠΑΣΣΕΙ λαμπρῷ ἠμφιεσμένον. *Eunuchum coccinea veſte, quæ cypaſſis dicitur, indutum.* Ita ſine dubio legendum. Vulgo depravatiſſime legitur, παράσσι λαμπρῷ. Henricus Valeſius, vir doctiſſimus, malebat παραγαύδει. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.

---

* Hinc ἱερόβατον κέννον. Heſych. Sacrum *crinem* et deo ſuſpenſum.

PARS II.

ΚΥΦΟΣ. Κεκυρτωμένος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ κυφὰς καρίδας. Ἀριθμήσει δέ σοι αὐτός.]

Hexameter iſte decerptus eſt ex Epigrammate Aſclepiadæ, quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 455. Carmen integrum, quod molle et perſpicuum eſt, hic ſubjiciam:

Εἰς ἀγορὰν βαδίσας, Δημήτριε, τρεῖς παρ' Ἀμύντου
Γλαυκίσκους αἴτει καὶ δέκα φυκίδια,
Καὶ κυφὰς καρίδας. Ἀριθμήσει δέ σοι αὐτός.
Εἴκοσι καὶ τέτορας δεῦρο λαβὼν ἄπιθι.
Καὶ παρὰ Θευβορίου ῥοδίνους ἓξ προσλάβε ΔΕΣΜΟΥΣ
Καὶ Τρυφέραν ταχέως ἐν παρόδῳ κάλεσον.

Ita ſupplendus videtur hexameter tertius, qui in MS. Lipſ. pede ultimo caret. Alii aliter. Sed nobis unice placet noſtra conjectura. Lucian. Ver. Hiſt. lib. ii. 6. Οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ΡΟΔΙΝΟΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΙΣ, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς ΔΕΣΜΟΣ.*

* Athenæus xv. 4. p. 674.—Φασὶν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοὺς περὶ τὸν οἶνον τόνους κεφαλαλγιῶν, ΔΕΣΜΟΥΣ εὕρισκον τοὺς τυχόντας, τῆς τῶν κροτάφων συνδέσεως ὠφελεῖν δοκούσης. Confer etiam quod ſequitur. Idem, p. 675. Ἦν δὲ δεσμὸς ἐξ αὐτῶν (Cranterus legit, ἐξ ἀνθῶν) προχειρότατος, καὶ τῆς φύσεως ἐπὶ τοῦτο ὁδηγούσης· ἀλγήσας γάρ τις κεφαλὴν, ὥς φησιν Ἀνδρέας, εἶτα πιέσας καὶ κουφισθεὶς, εὗρε κεφαλαλγίας δεσμὸν φάρμακον.

Λ.

PARS II.

Λ.

ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ. Τȣ͂ τε ἐν παροιμίᾳ λέγεσθαι εἰωθότος, ἔργῳ βεβαιωθέντος ὑπ' ἐκείνου, τȣ͂ Λάθε βιώσας. Ὥςε ȣ̓δένα τῶν τότε ζώντων ἀνθρώπων, ȣ̓́τε τῶν πρεσβυτέρων ἐλπίσαιμ' ἂν εἰδέναι οἷον λέγω.] Locus mutilus eſt, atque ita ſcribendus: Τȣ͂ τε ἐν παροιμίᾳ λέγεσθαι εἰωθότος, ἔργῳ ΔΕ βεβαιωθέντος ὑπ' ἐκείνȣ, τȣ͂ Λάθε βιώσας· ὥςε ȣ̓δένα τῶν τότε ζώντων ἀνθρώπων, ΟΥΤΕ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ, ȣ̓́τε τῶν πρεσβυτέρων ἐλπίσαιμι ἂν εἰδέναι οἷον λέγω. Ita enim legitur apud ipſum Suidam, v. Σαραπίων, ubi auctior atque emendatior exſtat hic locus. Sunt autem verba Damaſcii in vita Iſidori, ut recte vidit Kuſterus, de Sarapione, viro optimo, et vere antiquiſſimo. Reſpexiſſe autem videtur Damaſcius, quod nemo vidit, ad Marinum in vita Procli, cap. 15. Καὶ ταῦτα πάντα δρῶν, καὶ κατὰ ταῦτα ζῶν, τοσȣ͂τον ἐλάνθανεν, ὅσον ȣ̓δὲ οἱ Πυθαγόρειοι, τὸ ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ παράγγελμα τȣ͂ καθηγέμονος ἀσάλευτον φυλάττοντες.* Cæterum corrigendus hac occaſione Lyſias in Ἐπιταφίῳ, pag. 66. qui vi-

* Huc quoque reſpexit Philoſtratus in vita Apollonii viii. 28. p. 368. Τίς ἦν ἡ τέχνη τ' ἀνδρός; πάντα τὸν χρόνον, ὃν ἔζων, λέγεται θαμὰ ἐπιφθέγγεσθαι· ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ· εἰ δὲ μὴ δύναιο, ΛΑΘΕ ΑΠΟΒΙΩΣΑΣ.

ros

ros eruditiffimos fruftra exercuit. Ἀλλὰ γὰρ οὐκ οἶδ᾽ ὅτι δεῖ τοιαῦτα ὀλοφύρεσθαι· οὐ γὰρ ἐλανθάνομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὄντες θνητοί. *Sed hæc non esse lamentanda video: neque enim ignorabamus nos esse mortales.* Ita Græca funt vertenda. Sed aliud omnino vult Lyfias. Repono ex vi atque arbitrio fententiæ: Οὐ γὰρ ΕΛΑΝΘΑΝΟΝ ΜΕΝ ἡμᾶς ΑΥΤΟΙ ΟΝΤΕΣ θνητοί. *Sed eorum mortem minime plorandam esse video. Neque enim nos fugit eos fuisse mortales.* Hæc eft mens Lyfiæ. Adlufit autem Rhetor ad dictum illud Anaxagoræ, five Xenophontis, de filio mortuo, cujus meminit Laertius: Ἀλλὰ γὰρ ᾔδειν θνητὸν γεγεννηκώς. Atque hinc emendandus pulcherrimus locus Dionyfii Halicarn. Antiq. Roman. lib. viii. cap. 69. Ἦν τε ἄρα τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς εὐτυχεῖν σφαλερὸν ἀνθρώπῳ χρῆμα καὶ ἀσύμφορον· αὐχήματός τε γὰρ ἀνοίας πολλοῖς αἴτιον γινόμενον, λανθάνει καὶ ἐπιθυμιῶν ἀρχηγὸν ἐκβαινουσῶν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Vitium orationis vidit, fed minime fuftulit eruditiffimus Sylburgius. Levi tamen opera fanandus fcriptor graviffimus: Refcribo, ΛΑΝΘΑΝΕΙ καὶ ἐπιθυμιῶν ΑΡΧΗΓΟΝ ΟΝ. Quo nihil verius aut facilius.* Quin et, dum hoc agimus, reftituendus omnino D. Paulus, ele-

PARS II.

* Eufeb. in Præpar. Evang. ii. 1. p. 50. Τὸ δὲ μόριον τοῦ σώματος—τιμᾶσθαι προσηκόντως ὡς ἂν ΑΡΧΗΓΟΝ ΟΝ τῆς τῶν ζώων φύσεως.

gantiffimo

PARS II. gantiſſimo quidem loco, ſed a noſtris Theologis minus intellecto. Eſt autem in prima Epiſtola ad Timotheum v. 13. Ἅμα δὲ καὶ ἀργαὶ μανθάνουσι περιερχόμεναι τὰς οἰκίας· οὐ μόνον δὲ ἀργαί, ἀλλὰ καὶ φλύαροι, καὶ περίεργοι, λαλοῦσαι τὰ μὴ δέοντα. *Simul autem et otioſæ diſcunt circuire domos, non ſolum autem otioſæ, ſed et verboſæ, et curioſæ, loquentes quæ non oportet.* Ita non male Interpres, ſi Latina ſpectes. Nam Græca hoc infortunio laborant, quod ne Græca quidem ſint. Dicendum enim fuerat, ἀργαὶ μανθάνουσι περιέρχεσθαι, vel, ἀργεῖν μανθάνουσι περιερχόμεναι. Sed neutrum tamen verum eſt. Apoſtoli autem mentem manumque deprehendiſſe videor. Reſcribo, mutatione fere nulla: Ἅμα δὲ καὶ ἀργαὶ ΛΑΝΘΑΝΟΥΣΙ περιερχόμεναι τὰς οἰκίας· de qua quidem emendatione, quæ elegantiſſima eſt, neminem, qui modo Græce ſciat, dubitaturum confido. Locus ita noſtro ſermone eſt interpretandus; (nam lingua Latina iſtas venuſtates minus adſequitur) *And beſides, they fall inſenſibly into an idle way, running about from houſe to houſe.* Ita locutus eſt Paulus ad Hebræos xiii 2. Διὰ ταύτης γὰρ ΕΛΑΘΟΝ τινὲς ΞΕΝΙΣΑΝΤΕΣ ἀγγέλους. Hippocrates in Epiſt. ad Demagetum. ΔΙΑΛΑΝΘΑΝΕΙ ΝΟΣΕΩΝ πᾶς ὁ κόσμος. *The whole world is ill, and don't know it.** Huc accedit Plutarchus, in doctiſſi-

* Themiſtius in Orat. xxiii. p. 295. Edit. Harduin. Διὰ ταῦτα οὖν ὀῤῥωδοῦντός μου ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ ἐν φυλακῇ ποιουμένου, ὅπως ἂν

mo libello de Iſid. et Oſir. p. 165. Ed. Cant. qui eadem plane fata expertus eſt, quæ noſter Paulus. ΛΑΝΘΑΝΟΥΣΙΝ ἂν ΕΦΕΛΚΟΜΕΝΟΙ καὶ παραδεχόμενοι δόξας πονηρὰς ἑπομένας τοῖς ὀνόμασι. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo inepte legitur, Μανθάνουσιν, quod recte emendarunt viri eruditi. Hæc ſcripſeram; cum intellexi Anonymum quendam de *Pauli emendatione* idem mecum ſenſiſſe, ſed ita tamen, ut ab indole verborum et ſenſu loci longiſſime aberraverit. Quod Græce docti notabunt.

ΛΑΚΙΣΜΑΤΑ ΜΕΛΩΝ.—Εἶτα οἱ Τοῦρκοι περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ Λιβάνου τῇ φλογὶ λακιζόμενον.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis ab Hœſchelio editis, pag. 127.

ΛΑΠΤΕΙΝ. Τὸ ἐκκενοῦν. Καὶ Λάπτοντες, τῇ γλώσσῃ πίνοντες· οἱ κύνες.] Legendum videtur,

ἂν μὴ θύραζε ἐκφοιτήσωσιν, ΛΑΝΘΑΝΟΥΣΙ οἱ λόγοι οὗτοι ΑΠΟΔΡΑΝΤΕΣ οὐκ οἶδα ὅπως. Dio Chryſoſt. p. 621. Orat. lxviii. ſub fin. Ὥς τε, τὸ νῦν γε, οὐδὲν ἧττον ΛΑΝΘΑΝΟΜΕΝ μετὰ κλεπτῶν, καὶ ἀνδραποδιστῶν καὶ μοιχῶν, ΖΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΙ. Polybius lib. i. 37. p. 53. Οὐδενὶ προσέχοντες τῶν λεγομένων, ἔλαθον ἔξω πελάγιοι. Legendum omnino, ΕΛΑΘΟΝ ἔξω πελάγιοι ΓΕΝΟΜΕΝΟΙ. Scribebatur γενοι. Idem et emendandus in lib. v. p. 601. Αἵτε πόλεις λαμβάνουσαι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ μέγεθος τῶν πρότερον δωρεῶν, μὴ ΛΑΝΘΑΝΩΣΙΝ ἐπὶ μικροῖς καὶ τοῖς τυχοῦσι νῦν τὰς μεγίστας καὶ καλλίστας ΠΡΟΙΕΜΕΝΑΙ τιμάς. Ita legendum. Vulgo male, προϊέναι.

πίνοντες ΩΣ οἱ κύνες. *More canum bibentes.* Respexit autem Suidas ad Homer. Il. Π. 161.

Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ.

Ad quem locum Scholiastes: Ἄλλως· Λάπτοντες, λείχοντες. Πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ γλώττης, ὅταν πίνωσι. Nimirum alii legebant λάπτοντες, alii λάψοντες. Noster infra: Λάψοντες. Ἐπιθυμητικῶς ἔχοντες τοῦ πιεῖν. Οἱ γὰρ αἵματος ἐμπεφορημένοι, καὶ διὰ δίψαν ὁρμῶντες, ἐν τῇ κρήνῃ ἔχουσι τὸ παράστημα. Quæ ex Scholiis antiquis in Homerum proculdubio petita sunt. Elegans autem locutio, ἐν τῇ κρήνῃ ἔχειν τὸ παράστημα. Agathias in Anthol. lib. iii. p. 381.

Καὶ σὺ μὲν ἐν πέρδιξιν ΕΧΕΙΣ ΝΟΟΝ*——

* Athenæus iv. 18. p. 164. Ὑμεῖς οἱ φιλόσοφοι περὶ τὰ δεῖπνα ἀεὶ ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΕΧΕΤΕ. Anthippus apud eundem ix. 16. p. 404.

Ὁ γὰρ τοιοῦτος ἐστὶν ὁ δειπνητικὸς,
Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ ΤΗΝ ΔΙΑΝΟΙΑΝ ἔσ' ΕΧΩΝ.

Quintus Calaber lib. xiv. ver. 387.

——ἀλλ' ἐπὶ μαζῷ
ΘΥΜΟΝ ΕΧΟΝ· κηδίων γὰρ ἀπὸ πρόθε νήπιοι ἦτορ.

Auctor ἀνώνυμος apud Suidam v. Κραιπαλώδης.—ἐν τοῖς αἰδοίοις ΕΧΩΝ ΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ. Confer Straton. in Epigr. N°. 249. et Hesychium ad v. Λιγδαριοχύται· de quo nos ad Theocritum. Hinc obiter corrigendus et explicandus est Dio Chrysost. in Orat. viii. p. 133.—ΤΟΥΣ ΝΟΥΝ ΕΧΟΝΤΑΣ ΕΝ ἁλὶ καὶ θαλάσσῃ. *Piscatores*,

Terent.

Terent. in Eunucho:

Jamdudum animus est in patinis.

ΛΑΣΙΟΙΣ. Περὶ Φιλοκτήτου ὁ λόγος. Οὗτος πρωτογόνων ἴσως ΗΚΩΝ οὐδενὸς ὕστερον.] Apud Sophoclem in Philoctet. ver. 180. ita legitur:

Οὗτος πρωτογόνων ἴσως
ΟΙΚΩΝ οὐδενὸς ὕστερος.

Quod et probat vir doctrinæ et industriæ singularis Cl. Heathius. Sed neutra lectio vera est. Tu noli dubitare quin a manu poetæ fuerit:

ΟΥΚ ΩΝ οὐδενὸς ὕστερος.

Quod elegans est, et se prima facie commendat.* Ita locutus est Dio Chrysost. in Rhod. p. 348. Ἐκεῖνον μὲν ΟΝΤΑ γένει Ῥωμαίων ΜΗΔΕΝΟΣ ΥΣΤΕΡΟΝ. Item Pausan. in Bœoticis: Θαῦμα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ΟΝ ΟΥΔΕΝΟΣ ΥΣΤΕΡΟΝ.† Quare nihil ultra quærendum.

---

* Plato apud Euseb. Præpar. Evang. xiii. 19. p. 706. Ἐν δὲ τούτοις πᾶσι δεῖ διδασκάλους ἑκάστων πεπεισμένους μισθοῖς, ΟΙΚΟΥΝΤΑΣ ξένους, διδάσκειν τὰ πάντα ὅσα πρὸς τὸν πόλεμόν ἐστι μαθήματα τοὺς φοιτῶντας, ὅσα τε πρὸς Μουσικήν. "Conjiciebam ΟΥΚ ΟΝΤΑΣ "ξένους, quam lectionem postea deprehendi a Serrano in MS. "repertam fuisse. Et vera est." *Vigerus.*

† Polybius in Excerpt. 1461. Οἱ δὲ περὶ τὸν Τιβέριον ταῦτ' ἀκούσαντες, ἐπαινοῦν σιωπῶντες, καταπεπληγμένοι μὲν τὴν τοῦ Σκιπίωνος μεγαλοψυχίαν, κατεγνωκότες δὲ τῆς αὐτῶν μικρολογίας, καίπερ ΟΝΤΕΣ ΟΥΔΕΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΙ Ῥωμαίων. Confer Liban. Orat. in Juliani necem p. 307. Edit. Lips. 8vo.

ΛΕΥΚΗ

PARS II. bibaculam, quæ nihil ſibi reliquum fecerat, præter Comi et Bacchi inſtrumenta, quæ, anus, ut videtur, jam facta, hic non ſine riſu Priapo dedicat. Carmen ita legendum eſt:

Αἱ μίτραι, τό θ' ἀλυργὲς ὑπένδυμα, τοί τε Λάκωνες
Πέπλοι, καὶ ληρῶν οἱ χρύσεοι καλάμοι.
Πάνθ' ἅμα Νικονόη συνεπέκπιεν. Ἦν γὰρ ἐρώτων
Καὶ χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιον τι θάλος.
Τοι γὰρ τῷ κρίναντι τὰ καλλιστεῖα Πριήπῳ
Νεβρίδα καὶ χρυσέην τήνδ' ἔθετο προχόην.

Cæterum nonnulla hujus Epigrammatis leguntur apud Suidam, v. Ἀλυργά. Καλλιστεῖα. Λακωνικαί. et v. Μίτρα. unde primum hexametrum emendavimus.

ΛΕΧΩΙΑ. Τὰ ἐπὶ τῇ λοχείᾳ συμβαίνοντα.

Ἀλλὰ κόραι τῇ παιδὶ λεχωΐα δῶρα φέρουσαι
Θερμὰ κατὰ ψυχρᾶ δάκρυα χεῖτε τάφου.]

Eſt pars Epigrammatis quod legitur Antholog. lib. iii. pag. 325.

ΛΕΧΡΙΟΣ. Πλάγιος.

Καὶ διαδὺς λέχριος ἐν θαλάμῳ.] Hæc ſunt verba Agathiæ in feſtiviſſimo Epigrammate, quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 691. et quod non ſemel laudat Suidas. Vide nos

ſupra ad v. Ἀπλοῖς· ubi nonnulla hujus carminis, inſigniter corrupta, et a viris doctiſſimis D'Orvillio et Pierſono fruſtra tentata, certiſſima emendatione reſtituimus. PARS II.

ΛΗΘΗ. Ὁ δὲ τοὺς θείους ἐξηγητὰς ἀπεγράφετο μάλα ἀκριβῶς, εἰς τὸ τῆς λήθης γῆρας, ὡς ἔφη ὁ Πλάτων, ὑπομνήματα καταλείπων ἑαυτῷ καὶ ἀποθησαυριζόμενος.] "Fragmentum hoc ex Damaſcio "depromptum eſſe ſuſpicor. Cum Porto au"tem ſcribere malim, εἰς τὴν τοῦ γήρως λήθην." *Kuſter.* Depromptus eſt hic locus, ut recte ſuſpicatus eſt vir doctiſſimus, ex Damaſcio in vita Iſidori, ut diſcimus ex Photio in Excerptis, p. 1056. Emendatio autem Porti minime neceſſaria eſt. Alio quidem modo hunc locum expreſſit Clemens Alexand. Strom. lib. i. p. 322. atque ex eo Euſebius, Eccleſ. Hiſt. lib. v. cap. 11. Ἤδη δὲ οὐ γραφὴ εἰς ἐπίδειξιν τετεχνασμένη ἥδε ἡ πραγματεία, ἀλλά μοι ὑπομνήματα εἰς γῆρας θησαυρίζεται λήθης φάρμακον. Sed utroque verior Damaſcius qui ipſa Platonis verba, ut videtur, nobis exhibet. Intelligendum autem per τὸ τῆς λήθης γῆρας, nihil aliud quam *ſenectutem obliviosſam.* Sic noſter poeta: *An old age of pain.* i. e. *A painful old age.* Quomodo locutus eſt præter alios non ſemel eloquentiſſimus Paulus: quod doctis viris obſervatum. Hinc vindicandum illud in Epiſt. ad

 Hebræos

PARS II. Hebræos vi. 10. Οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν καὶ ΤΟΥ ΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ. *That charitable work of yours*. Quod minus recte ſollicitarunt viri eruditi. Cæterum illud θείως, quod notandum, non exſtat apud Photium. Quare ex integro Damaſcii libro hunc locum excerpſerit Suidas: quod et alibi obſervavimus.

ΛΙΚΜΑΙΑ.

Δηοῖ Λικμαίῃ καὶ ἐν αὐλακοφοίτισιν ὥραις
'Ηρώναξ πενιχρῶν ἐξ ὀλιγηροσίης
Μοῖραν ἀλοεῖται στάχυος πάνσπερμά τε——]

" Vox ἀλοεῖται eſt corrupta: cujus loco in " Anthologia MS. legitur ἀλωρῆται; quod et " ipſum mendoſum eſt. An forte legendum, " μοίραν ἀλεύρου καὶ, i. e. partem vel primitias " farinæ et ſpicarum. Cogitet ulterius lector. " Nos enim properamus." *Kuſter*. Integrum Epigramma nobis exhibet Cl. Kuſterus infra ad v. Λυπρή. Sed corruptum itidem et projectum. Idem quoque dat, ſed nihilo melius, Cl. Reiſkius, in Anthol. p. 6. MS. autem Lipſ. ἀλωεῖται. Quod vero proximum eſt.* Nos ipſum carmen, quod elegans in primis eſt, idque haud paulo emendatius, hic adſcri-

* Et Cl. Brunck ex MS. ἀλωῖτα στάχυος. Sed minus recte.

bemus.

PARS II.

bemus. Est autem Zonæ, Epigrammatistæ non incelebris.

Δηοῖ Λικμαίῃ κ̓ ἐναυλακοφοίτισιν Ὥραις
Ἡρώναξ πενιχρὰν ἐξ ὀλιγηροσίης
Μοῖραν ΔΩΡΕΙΤΑΙ σάχυος, πάνασπερμά τε ταῦτα
Ὄασπρι' ἐπὶ πλακίνε τῦδ' ἔθετο τρίποδος.
Ἐκ μικρῶν ὀλίγιστα. Πέπατο γὰρ ἐ μέγα τῦτο
Κλήριον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ.

Ita legendum sine dubio. Nam medicina, quam nobis offert vir doctissimus ad Anthologiam, plane ineptissima est. Leonidas in Epigram. apud Reiskium, p. 68.

Ἁ μάτηρ ζῶον τὸν Μίκυθον οἷα πενιχρὰ
Βάκχῳ ΔΩΡΕΙΤΑΙ, ῥωπικὰ γραψάμενα.

ΛΙΠΑΡΑ—Καὶ αὖθις· Τὸ χρῆμα λιπαρὸν τῆς πόλεως. Τѣτέςι, Πλѣσία. Τὸ λί μακρόν.] Edit. Mediolan. τѣτέςι, πλѣσία ἐςί. scil. πόλις· quod verum. Respexit autem Suidas ad Aristoph. Av. ver. 827. ubi legitur:

Λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως*——

* Pindar. Pyth. ii. v. 6.

ὔμμιν τόδε τᾶν ΛΙΠΑΡΑΝ ἀπὸ Θηβᾶν
φέρων μέλος ἔρχομαι,
ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος.

Ad quem locum vide Scholiastam.

 Cæterum

 Cæterum fallitur Noster, cum dicit primam syllabam τοῦ λιπαρὸν esse longam. Nam manifesto brevis est.

ΛΙΠΑΡΟΚΡΗΔΕΜΝΟΣ. Ἡ πολύτιμον κρήδεμνον ἔχουσα.

Ἡ λιπαροκρήδεμνος, ἵν' εἴπωμεν καθ' Ὅμηρον,
Χερσί σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε χάρις.

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthologia, lib. vi. p. 558.

ΛΙΠΑΡΩΣ. Ἐπιμόνως. Πάλιν αὐτῶν ἐγκειμένων φιλανθρώπως ὑπήκουσε.] In exemplo allato vox primaria desideratur. Quod oscitantiæ Librarii alicujus acceptum refero. Repone, ΛΙΠΑΡΩΣ ἐγκειμένων. Josephus, Antiq. Jud. lib. i. p. 9. Τοῦ Θεοῦ ΛΙΠΑΡΩΣ ΕΓΚΕΙΜΕΝΟΥ καὶ πολυπραγμονοῦντος.*

ΛΟΓΙΣΜΟΣ——— Καὶ Εὐριπίδης·

Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν
Ἐρίζειν.

* Heliodorus in Æthiopic. lib. ii. p. 68. Ἀλλ' ὁ Θεαγένης οὐκ εἴα ΛΙΠΑΡΩΣ ΕΓΚΕΙΜΕΝΟΣ, καὶ τὴν φιλτάτην, λέγων, κομιζώμεθα πρότερον, εἰ μή τις ἡμᾶς παίζει καὶ νυνὶ δαίμων. Confer et Nicephor. Histor. p. 11.

Τουτέστιν,

Τȣτέϛιν, ȣ̓κ ἔχει πρόφασιν τὸ φιλονεικεῖν.] Fallitur Suidas. Sunt enim hæc verba Sophoclis in Electra, ver. 468. quod et recte vidit vir doctiſſimus in Obſervationibus Miſcellaneis. Locus autem ita diſponendus eſt: PARS II.

——Τὸ γὰρ δίκαιον ȣ̓κ ἔχει λόγον
Δυοῖν ἐρίζειν——

Quæ et laudat Joannes Stobæus, p. 79. Edit. Grot. ubi viros doctiſſimos fefellit conſtructio. Τὸ γὰρ δυοῖν ἐρίζειν ȣ̓κ ἔχει δίκαιον λόγον.* *Nam unam cum duabus contendere, neutiquam æquum eſt.* Ita intelligendus eſt iſte locus. Nam Scholiaſtes, quem ſecutus eſt Suidas, plane nugatur. Libanius de vita ſua, p. 14. Δυοῖν γὰρ ἕνα ȣ̓κ εἶναι κρατεῖν, ȣ̓δὲ τὸν Ἡρακλέα, τὴν παροιμίαν λέγειν. *Unum enim duos ſuperare, ne Herculem quidem poſſe, vulgo utique fertur.*† Cæterum Cl.

---

* Athenagoras in Apol. p. 154. Οὔτι ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ.

† Platoi n Phædon. p. 239. Edit. Forſter. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς δύο ȣ̓δ' Ἡρακλῆς λέγεται οἷός τε εἶναι. Confer Syneſium de Calvit. p. 64. Huc quoque referendum iſtud perſpicuum et pulcherrimum Epigramma apud Anthol. lib. vii. p. 617. quod hic apponere viſum eſt.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ὥπλισμαι πρὸς Ἔρωτα περὶ ϛέρνοισι λογισμῷ,
Οὐδέ με νικήσει, μȣ̃νος ἐὼν πρὸς ἕνα.
Θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συνελεύσομαι· ἦν δὲ βοηθὸν
Βάκχον ἔχῃ, τί μόνος πρὸς δύ' ἐγὼ δύναμαι;

PARS II.

Heathius, auctoritate Suidæ, Euripidis fragmenta hoc auctario nuperrime condecoravit. Quod viro doctissimo in opere longo facile condonandum.

ΛΟΡΔΟΥΜΕΝΗ. Φησὶ Προκόπιος περὶ Θεοδώρας τῆς Ἰυστινιανοῦ γαμέτης· Ἀποδυσαμένη ξὺν τοῖς μίμοις ἐν μέσῳ ἑστήκει, λορδουμένη τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα. Ἤγουν, κεκαμμένη.] "Scribendum puto ἀποκοντωθεῖσα: i. e. si proprie interpreteris, *conto trajecta* vel *transfixa*. Metaphorice autem dicitur de coitu venereo: quoniam κόντος interdum pro membro virili accipitur, uti δόρυ, ἔγχος, et similia." *Kuster*. Ridicule hallucinatur vir doctissimus. Neque enim mentem Procopii, aut sensum vocis intellexit. Ἀποκοντοῦν est *projicere*. Verbo, quod paulo rarius est, utitur Arrianus, in Periplo Erythræi maris, p. 165. Ὁ δὲ βυθὸς ἐν τισὶ μὲν ἀπόκοπος, ἐν τισὶ δὲ πετρώδης καὶ ἀπόξυρος, ὥστε τέμνεσθαι τὰς παρακειμένας ἀγκύρας ἀντέχειν ΑΠΟΚΟΝΤΟΥΜΕΝΑΣ. *Ipsum vero profundum maris quibusdam in locis est præruptum, in aliis saxosum et acutum, ita ut anchoræ navis retinendæ causa projectæ, statim a saxis præcidantur*. Hinc τὰ ὀπίσω ἀποκοντοῦν de *projectu partium posteriorum* recte dicitur. Quod pathicorum est. Fluit autem verbum illud a κόντος· de quo Cl. Kusterus

supra.

ſupra. Heſychius: Κόντος, δόρυ.* Atque hac occaſione emendandus Philoſtratus, Icon. ii. p. 828. de Pane. Προσέχουσι δὲ αὐταῖς (Νύμφαις) οὐδὲν, ἀλλὰ πειρῶντι αὐτὰς, καὶ ἀποτεταμένῳ τὸν κόλπον, ἐπιτίθενται κατὰ μεσημβρίαν. In quo quidem loco fruſtra ſe exercuerunt viri doctiſſimi. Sed vera lectio manifeſta eſt. Reſcribo, ἀποτεταμένῳ TON KONTON.† Damaſcius apud Photium, pag. 1056. Ὅσον δὴ KONTON τινα μέγαν ΑΠΟ-TETAMENON.‡ Quare non eſt ut de Philoſtrato emendando amplius contendamus. Recte autem et juxta ſe poſita ſunt Λορδουμένη et Ἀποκοντῶσα. Sunt enim iſta σχήματα contraria et quodammodo tamen affinia. Nam λορδὸν, ut ait Suidas, ἐναντίον τῷ Κυρτῷ. Idem autem κυρτὸν et ἀποκοντούμενον. Hoc viris, illud autem λορδὸν fœminis proprium. Utrumque Latini *præbere* vocant. Sed totum hoc negotium

* Plutarch. in Dion. p. 182. Edit. Bryan. Ἐβριάζοντο πρὸς KONTON.

† Atque ita intelligendus Eupolis apud Etymol. Mag. ad v. Κοντίλος. Αὐτῷ δ' ὄπισθεν κατέλαβεν TON KONTIΛON. Ita ſcribendum. Vulgo inepte, κατέλαβεν τὸ κόνδυλον.

‡ Alexis apud Athenæum xiii. 3. p. 568.

—— κοιλίαν ἁδρὰν ἔχει τίς; τιτθείαις
Ταυταισὶ τούτων, ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοὶ
Ὀρθὰ προσθεῖσαι, τοιαῦτα γοῦν αὐτῶν τῆς κοιλίας
Ὥσπερ εἰ KONTOIΣI τούτοις εἰς τὸ πρόσθ' ἀπήγαγον.

optime

optime depinxit Clemens Alexandrinus Pædagog. lib. iii. p. 264. Ed. Potter. Ἀπεςραμμένυς ϗ ΚΕΚΥΦΟΤΑΣ, ϗ τῆς φύσεως τὰ ἀπόῤῥητα εἰς τὸ συμφανὲς ΑΠΟΓΥΜΝΟΥΝΤΑΣ, ΕΞΟΡΧΟΥΜΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΛΟΡΔΟΥΜΕΝΟΥΣ ἀπερυθριῶσι σχήμασι ὐκ ἀπερυθριῶντας αὐτὺς· ἐν αὐτῇ νεολαίᾳ ϗ γυμνασίῳ μέσῳ, ἔνθα ἀρετὴ ἀνδρῶν ἐξετάζεται, ἀσχημονῦντας. Ad quem locum graphice et facetiſſime Scholiaſtes: Λορδυμένυς, οἱονεὶ τὰ ὀπίσθια τῶν ψυῶν συνιζάνοντας τὰ ςήθη προεξανιςᾶν προπετῶς· τοιῦτον γὰρ ὁ Λορδὸς σημαίνειν βύλεται, ἀντίθετος ὢν τῷ Κυρτῷ, ὃν ἡ συνήθεια κυρτὸν οἶδε καλεῖν. Repone, ΚΥΦΟΝ οἶδε καλεῖν. Suidas: Λορδόν. Ἐναντίον τῷ Κυρτῷ, ὁ ϗ ΚΥΦΟΝ καλεῖται. Hinc vox rariſſima ΛΟΡΔΩΣΙΣ. Schol. ad Theocrit. Idyl. v. 43. Ὕϐωσις καὶ Λόρδωσις πάθη· Λόρδωσις γάρ ἐςὶ τὸ ἔμπροσθεν· Ὕϐωσις τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος· Κύρτωσις δὲ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως. Quæ negligenter admodum exſcripſit Etymologus Magnus, ad hanc normam caſtigandus.* Et deus ſive præſes hujus ſchematis, ΛΟΡΔΩΝ vocatus: de quo nos ſupra, ad v. Κλειθένυς. Quare elegantiſſime, ut ſolet, Procopius de Theodora: Λορδυμένη τὲ ϗ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα. *Stabat lumbis fluctuanti-*

* Antiphanes apud Athenæum ix. 15.

——δειπνεῖ, πίνει, σκιρτᾷ, ΛΟΡΔΟΙ.——

bus,

bus, et rem suam rursum prorsum succutiebat. Quod mulieris impudentissimæ est. Interpretes non intellexerunt.* Porro hic locus, qui in Procopio hodie non comparet, et lacunam facit, ita est scribendus et interserendus Arcan. Hist. pag. 42. Ed. Aleman. Καὶ τοιαύτη τὶς ἦν, οἵα ῥαπιζομένη μέν τε καὶ κατὰ κόῤῥης παλαιομένη χαριεντίζειν τε καὶ μέγιστα ἀνακαγχάζειν· ΚΑΙ ΑΠΟΔΥΣΑΜΕΝΗ ξὺν τοῖς μίμοις ἐν μέσῳ ἑστήκει, λορδουμένη τὲ καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα. *Ita autem erat Theodora comparata, ut contumeliis alaparum excepta, lepide quereretur, ac vicissim cachinnos tolleret: Quin et vestes cum mimis exuta, in medio stabat, lumbis fluctuantibus, et rem suam rursum prorsum succutiebat.* Quæ quidem omnia scorto projectissimo optime conveniunt, et inter se conspirant amicissime.

PARS II.

ΛΥΓΑ. Σκοτεινά.—Ἔφάνη γάρ οἱ αὐτὴ ἱστοῦ παρὰ κρόκαισι, ὡς λύγα πυρός.] Ad hunc locum ne verbum quidem Cl. Kusterus: atqui non uno quidem mendo dehonestatus est. Primum scribendum, Λύγα. Σκοτία. Quod et recte animadvertit elegantissimus atque amicissimus Rhunkenius, in Epistola ad Cl. Ernestum. Schol. ad Apollon. Rhod. ii. 673. Ἀμφιλύκην. Σκοτεινήν.

* Confer Lampridium in Heliogab. cap. 5. p. 272. Edit. Obresch.

PARS II. Σκοτεινήν. Λύγη γὰρ ἡ σκοτία. Noſter infra: Λυγαίως. Σκοτεινῶς. Καὶ λόγη, ἡ σκοτία. Hinc corrigendus obiter Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 97. Λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. Scribe, λυγαῖα. Etymol. Mag. Λυγαῖον, τὸ σκοτεινόν. Καὶ Ὅμηρος· Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην. Ubi fallitur vir bonus. Neque enim in toto Homero iſta verba inveneris. Legendum, meo periculo, Καὶ Ἀπολλώνιος. Reſpexit Etymologus ad Apollonium Argon. ii. 1123.

Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην ——

Quæ ſequuntur apud Suidam ex Epigrammate petita ſunt. Illud autem λύγα πυρὸς ridiculoſiſſimum eſt. Scribendum, ΑΥΓΑ πυρός. Ipſum Epigramma, quod Hegeſippi eſt, adſcribam ex Editione Reiskii et Rhunkenii:

Τάνδε παρὰ τριόδοις τὰν Ἄρτεμιν Ἀγελόχεια
Ἔτ' ἐν πατρὸς μένουσα παρθένος δόμοις
Ἔστασε Δαμαρέτου θυγάτηρ. Ἐφάνη γὰρ αἱ αὐτὰ
Ἱστοῦ παρὰ κρόκαισιν· ὡς αὐγὰ πυρός.

Recte viri docti dederunt, ὡς αὐγὰ πυρός.* Sed vitium tamen ineſt, quod neuter vidit. Scribendum cum Suida,

——ἐφάνη γὰρ αἱ ΑΥΤΗ.

* Suidas v. Ἐπίκουρος. Καὶ μήν τοι καὶ τὴν τοῦ ΠΥΡΟΣ ΑΥΓΗΝ ἀπεστρέφετο.

Diana

Diana ſcilicet, ſive Ἄρτεμις, cujus ſtatuam ornavit. Virgines enim ſtatuas dearum opere textorio nonnunquam decorabant: de quo nos ſupra ad v. Κύπασσις. Hic eſt ſenſus τοῦ, Ἕσσατο quod doctiſſimum Reiskium fefellit. Suidas ſupra: Ἕσσατο. Περιεβάλετο. Ἕσσατο Δαμαρέτου θυγάτηρ. PARS II.

M.

MAΓΩTEPA. Θηλυκώτερα. Ἐν Ἐπιγράμματι·

——ἀλλὰ σελίνων

Οὐλοτέρη, κ᾽ ἀμνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη,

Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα——

Ita quoque legitur Antholog. lib. vii. p. 610. ut recte monuerunt viri docti. Sed perperam. Reſcribendum omnino:

——KAI MNOY χρῶτα τερεινοτέρη.

Quæ lectio elegantiſſima eſt. Suidas infra: Μνοῦς. Ἡ ἁπαλὴ θρίξ. Ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη. Quare de hac emendatione minime dubitandum eſt. Carmen integrum, quia ſatis feſtivum eſt, hic adponere libet. Eſt autem Philodemi in puellam venuſtulam et molliuſculam, quæ in omnibus morigera fuit, idque ſæpenumero gratis et nulla mercede. Iſta eſt mens Epigrammatiſtæ. Interpretes

PARS II. pretes rem minime perceperunt. En ipſum Epigramma:

Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
Οὐλοτέρη, καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη.
Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγώτερα, καὶ παρέχουσα
Πάντα, καὶ αἰτῆσαι πολλάκι φειδομένη.*
Τοιαύτην στέργοιμι Φιλαίνιον, ἄχρις ἂν εὕρω
Ἄλλην, ὦ χρυσέη Κύπρι, τελειοτέρην.

ΜΑΚΡΩι. Ἀντὶ τοῦ, πολύ. Εὐνάπιος.—Καὶ αὖθις· Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.] Hanc ῥῆσιν Eunapio adjudicare videntur Interpretes. Sed falluntur. Eſt enim ſenarius, qui legitur apud Comicum in Veſp. ver. 1294.

Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.
Horum omnium longe contumelioſiſſimus erat.†

---

* Menander in Thaid. p. 78. Edit. Grot.

——αἰτοῦσαν πυκνὰ,
Μηδενὸς ὁρῶσαν, προσποιουμένην δ' ἀεί.

† Hinc emendandus eſt Ælianus in Var. Hiſt. i. 23. p. 41. Ἐν τοῖς Ἕλλησι τοῖς πάλαι, ΜΑΚΡΑ ΤΗ ΔΟΞΗ διέπρεπε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος Φιλολάου, καὶ Πρωταγόρας Δημοκρίτου. In hoc loco, quem viri docti fruſtra ſollicitaverunt, omnino lege ΜΑΚΡΩ τῇ δόξῃ διέπρεπε. Emendandus etiam Dionyſſ. Halicarn. vii. 8. p. 408. Οὗτοι δισχιλίων οὐκ ἐλάττους ἦσαν, καὶ τὰ πολέμια μακρῷ πολλῷ τῶν ἄλλων ἀμείνους. Recte legitur in Cod. Vat. μακρῷ τῶν ἄλλων ἀμείνους. Iſtud πολλῷ pro gloſſemate habendum eſt, quod et animadvertiſſe videtur Sylburgius.

ΜΑΛΛΟΝ.

ΜΑΛΛΟΝ ΜΑΛΛΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἀεὶ καὶ μᾶλλον. Ἄλεξις Ἀτθίδι· PARS II.

> Πῶς ἐπενεφέετο πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῆ,
> Ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον ——]

Notandum verbum ἐπινεφεῖν, quod ex rarioribus est. Quin et scribendum:

> Πῶς ΕΠΙΝΕΦΕΙ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῆ.
> *Quomodo Jupiter nubes cælo paulatim primum inducit.*

Quemadmodum quidem recte exhibere video Editionem Mediolanensem. Sic Jupiter dicitur ὕειν, ὕδωρ ποιεῖν, et similia. Aristoph. Av. ver. 1501.

> —— Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
> Ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ΞΥΝΝΕΦΕΙ;
> —— *Quid facit Diespiter?*
> *An cælo nubila detergit, an vero nimbos collligit?*

ΜΑΣΤΙΓΙΑΣ ΕΚ ΜΕΛΙΤΗΣ. Δοῦλος. Ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ Μελίτης νύμφης.] Aristoph. Ran. ver. 504.

> Μὰ Δί' ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΜΑΣΣΟΝ. Μεῖζον. Μακρότερον.

> ——Ἐπὶ πρὸ δὲ μᾶσσον ἐπ' ἄκρου
> Αἰγαλέω θυμόεντος, ἄγων μέγαν ὑετὸν, ἔστη.]

« Lege

PARS II.

"Lege Αἰγαλέω θυόεντος. i. e. *Ægalei odori.* "Epithetum enim θυόεις montibus apte jungi "potest propter herbas et flores odoriferos, "qui in montibus nascuntur. Portus legebat "νιφόεντος. Sed hoc a vulgata lectione nimis "recedit." *Kuster.* Sensus constat, verba non item. Nam desunt nonnulla ad ῥήσεως integritatem. Intelligendus autem hic locus, quod nemo vidit, de Xerxe, qui, ceu nubes largam pluviam trahens, in Ægaleo consedit. Est autem Ægaleus mons in Atticæ et Megaricæ confinio, e regione Salaminis, quo Persa se recepit ad naumachiam spectandam: de quo Plutarchus in Themistocle, cujus verba adscribam: Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ Ξέρξης μὲν ἄνω καθῆστο τὸν στόλον ἐποπτεύων καὶ τὴν παράταξιν, ὡς μὲν Φανόδημος φησὶ, ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ᾗ βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος· ὡς δὲ Ἀκεστόδωρος, ἐν μεθορίῳ τῆς Μεγαρίδος, ὑπὲρ τῶν καλουμένων Κεράτων. *Ubi diluxit, Xerxes in edito consedit, classem et aciem inspectans, ut Phanodemus ait, supra fanum Herculis, qua angusto freto dirimitur ab Attica Salamis: Ut vero Acestodorus, in Megaridis confinio, supra colles, quos* Κέρατα *appellant.* De loco, ubi consedit Xerxes, non satis convenit, ut vides, inter eruditos. Cl. Wassius, ad Thucyd. ii. 19. nunc huc, nunc illuc fluctuat. Nec rem pro diligentia sua expedire potuit Cl. Wesselingius ad Diodorum xi. 18.

Atqui verbo tenus discrepare videntur Phanodemus et Acestodorus. Pugnatum enim est ad Salaminem, quæ ad Megaricam usque, teste Pausania, extendebat. Quare mons Ægaleus in confinio Atticæ et Megaridis. In hoc loco consedit Xerxes. Herodotus in Urania, cap. 90. Ὅκως γάρ τινα ἴδοι Ξέρξης τ̃ ἑωϋτȣ̃ ἔργόν τι ἀποδεικνύμενον ἐν τῇ ναυμαχίῃ, κατήμενος ὑπὸ τῷ ὄρεϊ τῷ ἀντίον Σαλαμῖνος τὸ καλέεται ΑΙΓΑΛΕΩΣ, ἀνεπυνθάνετο τὸν ποιήσαντα. *Quoties enim suorum quempiam aliquod opus edentem in hoc navali prælio cernebat, de eo homine percontabatur, sedens sub monte, qui est e regione Salaminis, nomine Ægaleo.* Quocum facit noster poeta:

PARS II.

——Ἐπιπρὸ δὲ μᾶσσον ἐπ' ἄκρȣ
ΑΙΓΑΛΕΩ ΘΥΟΕΝΤΟΣ, ἄγων μέγαν ὑετὸν, ἔστη.

Ulterius vero progressus, in summo vertice
Ægalei suaveolentis, adducens ingentem
pluviam, stetit.

Ita non male Cl. Kusterus. Montes Atticæ fragrantes erant, et thymo abundabant. Sed Portus, ΝΙΦΟΕΝΤΟΣ. Quæ lectio verissima est.* Sophocl. Oedip. Col. ver. 1052. Πέτραν

---

* Callimachus Hymn. in Delum ver. 93.

——ἀλλ' ἔτι κεῖνο
Θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν ΝΙΦΟΕΝΤΑ περιστέφει ἐννέα κύκλοις.

ΝΙΦΑΔΑ

PARS II. NIΦAΔA vocat. Ad quem locum vide Scholiaſtam. Porro montis Ægalei in Meſſenia meminit Strabo, lib. viii. p. 550. ubi notandus inſignis error doctiſſimi Caſauboni, qui utrumque montem, Atticum et Meſſeniacum, confundit.

ΜΕΓΑΛΟΜΕΡΩΣ. Τὸν Πόπλιον καὶ τὸν Γάϊον ἀποδεξάμενος φιλανθρώπως καὶ μεγαλομερῶς.] Ita loquitur Polybius, in Excerpt. Legat. p. 1137. Ἅπαντας μὲν οὖν τοὺς παραγενομένους ΕΠΕΔΕΧΕΤΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΣ ἡ σύγκλητος· ΜΕΓΑΛΟΜΕΡΕΣΤΑΤΑ δὲ καὶ κατὰ τὴν ἀπάντησιν, καὶ τὰς τῶν ξενίων παροχὰς Εὐμένη τὸν βασιλέα. Idem, pag. 1195. ΑΠΟΔΕΞΑΜΕΝΗ γὰρ τὸν Δημήτριον ΜΕΓΑΛΟΜΕΡΩΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΣ διὰ τοῦ στρατηγοῦ, πολλοὺς καὶ παρακλητικοὺς πρὸς αὐτὸν διαθεμένη λόγους, ἀπόκρισιν ἔδωκε. Quare hoc fragmentum Polybio adjudicare haud dubitarim.

ΜΕΓΑΛΩΣΤΙ. Μεγάλως. Ὁ δὲ παραλαβὼν τὴν ἔφεσιν, ἐπὶ τούτῳ μεγαλωστὶ περιχαρὴς ἦν.] "An "potius Ἔφεσον, ut intelligatur urbs Epheſus? "Sed propter brevitatem fragmenti de ſenſu "ejus nihil certi ſtatui poteſt." *Kuſter*. Inepte vir doctiſſimus. Παραλαβεῖν τὴν ἔφεσιν, eſt, *poteſtatem ab aliquo factam habere, permiſſu alicujus agere*. Scriptor ἀνώνυμος apud Suidam, v. Ἐφέσεις. Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν στρατιωτῶν γνώμης ΛΑΒΩΝ

ΕΦΕΣΙΝ

ΕΦΕΣΙΝ ΠΑΡΑ τοῦ ϛρατηγȣ̃, ξένην καὶ παράδοξον βοήθειαν ἐπορίσατο πρὸς τὴν ὑποκειμένην κατάϛασιν. *Cum autem ex ſententia militum poteſtas ipſi ab imperatore facta eſſet, novum plane et inſperatum auxilium rebus præſentibus attulit.** E contra διδόναι τὴν ἔφεσιν, *poteſtatem facere, permiſſum dare.* Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. vi. p. 371. ΕΦΕΣΙΝ δὲ τοῖς βȣλομένοις ΕΔΙΔΟΥ μεταφέρειν τὰς κρίσεις ἀπὸ τῶν πατρικίων ἐπὶ τὸν δῆμον. *Poteſtatem faciebat provocandi a patriciis ad populum.* Quem locum fruſtra ſollicitavit Henricus Stephanus.

PARS II.

ΜΕΛΟΝ. Διὰ φροντίδος ὄν. Ἀριϛοφάνης· Οὐδὲν ἄρ' ἐμȣ̃ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι σκωμμάτιον, εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβάλω.—Ὅτι δὴ βασιλεὺς ὢν καὶ Πέρσης, ἐθνῶν τε τοσȣ́των καὶ πράξεων μέλον αὐτῷ· ὁ δὲ ἐφίετο γȣ̃ν ὅμως ἀμηγέπη ἀπογεύεσθαι λόγων, καὶ τῆς περὶ ταῦτα γάννυσθαι δόξης.] Prius fragmentum exſtat apud Ariſtophanem in Veſpis, ver. 1279. ubi male legitur, ἐκβάλλω, ex Suida corrigendum. Quod et recte animadvertit Florens Chriſtianus. In poſteriori autem ſcribendum, Καὶ ΤΗι περὶ ταῦτα γάννυσθαι ΔΟΞΗι.

---

* Chariton ii. 6. p. 32. ΕΦΕΣΙΝ ΔΕ ΛΑΒΟΥΣΑ πρὸς τὸ πρᾶγμα, τὴν διάνοιαν εἴχετο πρὸς ΤΟΥΤῼ. Ita ſcribendum. Vulgo: Ἀφανὴς δὲ λαβȣ̃σα πρὸς τὸ πρᾶγμα διάνοιαν, εἴχετο πρὸς τȣ̃το. Ad quem locum minus recte Cl. D'Orvill.

Quomodo legitur apud Agathiam, lib. ii. p. 63. unde hunc locum decerpſit Suidas. De Choſroe autem Perſarum rege hic ſermo eſt, qui literas amabat ſcilicet, atque earum exiſtimatione valde delectabatur.

ΜΕΤΑΞΥΛΟΓΙΑ. Τὸ πρὸς βραχὺ παραλιπόντα τὴν παρȣ̃σαν ὑπόθεσιν, πρὸς ἑτέρας κινῆσαι τὸν λόγον. Πρὸς βραχὺ ὁ λόγος ἐπέπαυτο αὐτῷ, περὶ τῆς χώρας, κ̀ αὖθις, ὥσπερ ἐν μεταξυλογίᾳ τινὶ, περὶ Ἄβζου τȣ̃ Σαρακηνȣ̃ διελεγέσθην ἄμφω.] Hic locus non uno malo laborat. Primum ſcribendum cum Edit. Mediolan. ΠΕΡΙ ἑτέρας κινῆσαι τὸν λόγον. *De alia re ſermonem inſtituere.** Deinde legendum, περὶ ΑΜΒΡΟΥ τȣ̃ Σαρακηνȣ̃. *De Ambro Saraceno.* Quemadmodum recte habet Menander, in Excerptis Hœſchelii, p. 122. ex quo hoc fragmentum deprompſit Suidas. Cæterum vocem Μεταξυλογία, quæ ex rarioribus eſt, uſurpat Theo, in Progymn. cap. iv. Παραιτητέον δὲ κ̀ τὸ μὴ ὑπερβατοῖς χρῆσθαι, οἷά ἐστι τὰ πολλὰ τȣ̃ Θȣκυδίδȣ——μηδὲ ΜΕΤΑΞΥΛΟΓΙΑΙΣ, κ̀ ταύταις διὰ μακρȣ̃. *Sed et cavendum ne hyper-*

* Plato de Repub. Dial. v. ſub init. p. 324. Edit. Maſſey. Οἷον (ἦν δ' ἐγὼ) εἰργάσασθε, ἐπιλαβόμενοί μȣ; ὅσον λόγον πάλιν, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς, κινεῖτε ΠΕΡΙ τῆς πολιτείας. Photius contra Manich. i. p. 28. Πρὸς τȣ̀ς εὐσεβεῖς λόγον κινȣ̃σι. *Contra Catbolicos diſſerunt.* Ita vertendum. Idem p. 41. Γερόντιος πρεσβύτερος—ἐγκλήματα κατὰ Λαμπετίȣ κινῶν.

batis

batis utamur, qualia sunt Thucydidea pleraque. Tum ne insertiones, easque longiores adbibeamus. PARS II.

ΜΕΤΩΝ. Ὁ μαθηματικός. —Φρύνιχος Μονοτρόπῳ·

Τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίζων;
Μέτων ὁ Λυκονιεὺς, οἶδ' ὅτι κρήνας ἄγων.]

"Duo hi senarii Iambici sic scribendi et nu-
"meris suis restituendi sunt:

"Τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίσων;
"Μέτων ὁ ΛΕΥΚΟΝΙΕΥΣ, οἶδ' ὁ κρήνας ἄγων."

Kuster. Hunc locum descripsit Suidas ex Schol. ad Aristophanis Aves, ver. 998. ut recte monuit Kusterus. Phrynichi autem trimetros pessime contrectavit vir doctissimus. Alter enim versiculus titubat miserrime. Josephus Scaliger, in Emendationibus ad Eusebium, reponebat:

Μέτων ὁ Λευκονοιεὺς, ὃδ' ὁ τὰς κρήνας ἄγων.

Edit. Mediolanensis in priori versiculo ταύτης non agnoscit. Quare vide an locus ita rescribendus sit:

Τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα φροντίζων; Μέτων
Ὁ Λευκονοεὺς, ΕΥ ΟΙΔ', ὁ τὰς κρήνας ἄγων.

Quis vero est qui postea hanc curam gerat?
Meto
Leuconiensis ille, hominem bene novi, qui
fontes ducit.

PARS II. Quod verum et κωμικώτερον videtur. Scribitur autem Λευκονοεὺς et Λευκονοιεύς· de quo eruditissimus Rutgersius in Variis, lib. v. cap. 4.

ΜΕΤΡΗΣΟΝ —— Θεόπομπος Καπήλοις·
Μετάδος ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε.]

Senarius Theopompi turpiter decollatus est. Adde quod fabula ejus perperam inscripta est. Repone, Θεόπομπος Καπηλίσιν·

Ἢ μετάδος, ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε.
Vel impertire, vel mutuo da, vel pretium accipe.

Quemadmodum recte exhibet Scholiastes ad Aristoph. Acharn. ver. 1020. unde descripsit Suidas.* Theopompi autem fabulam laudat supra Noster, v. Ἄτλις. Θεόπομπος Καπηλίσι·

—— Κολάσομαί γε σέ
Καὶ τὸν σὸν Ἄτλιν † ——

ΜΗΤΕ ΠΛΑΣΤΑΝ, ΜΗΤΕ ΜΙΜΗΛΑΝ. Ἀντὶ τοῦ, Μήτε πλαστὴν εἰκόνα, μήτε γραπτήν.] Hæc repetuntur

* Nicarchus in Epigrammate apud Anthol. lib. vi. p. 557.
Εἶπε δὲ, παντός σοι δεκάτην ἀπὸ λήμματος οἴσω,
Κύπρι· σὺ δ' ἐργασίην ΚΑΙ ΛΑΒΕ, ΚΑΙ ΜΕΤΑΔΟΣ.

† Eunapius in Excerptis Hœschelii p. 9. Φημὶ δὲ, οὐχ ὅτι ΚΟΛΑΣΟΜΑΙ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟΝ, ὃν ἔτι ἐνέχυρον παρ' ὑμῶν εἴληφα τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἀνδρείας ἀπόδειξιν καθ' ὑμῶν ἔχω.

petuntur

petuntur etiam infra v. Μιμηλά, ubi addit Suidas, καὶ Μιμηλότητα. Quæ vox notanda. Cæterum hæc ad Agesilaum referenda sunt, de quo Plutarchus: Τῆς δὲ μορφῆς εἰκόνα μὲν οὐκ ἔχομεν· αὐτὸς γὰρ οὐκ ἠθέλησεν, ἀλλὰ καὶ ἀποθνήσκων ἀπεῖπε ΜΗΤΕ ΠΛΑΣΤΑΝ ΜΗΤΕ ΜΙΜΗΛΑΝ τινὰ ποιήσασθαι τοῦ σώματος εἰκόνα. *Formæ ejus imago non exstat. Noluit enim id, et moriens interdixit, ne quis fingeret vel pingeret corporis sui effigiem.* Eandem historiam tangit Dio Chrysost. in Corinth. p. 466. Σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν Ἀγησίλαον τὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων τῆς γνώμης μακαρίσαι· ὅς τις οὔποτε ἠξίωσεν ΟΥΤΕ ΠΛΑΣΤΑΝ ΟΥΤΕ ΜΙΜΗΛΑΝ τοῦ σώματος ποιήσασθαι. Ad eundem auctorem, qui hodie in desideratis est, respexisse videntur Dio et Plutarchus.* Quos et secutus est Suidas. Corrigendus obiter Hesychius: Μιμέρα, ἡ μιμητικὴ τέχνη, καὶ ἡ μίμησις. Scribendum, ΜΙΜΗΛΑ. Quod literarum ordo

PARS II.

---

* Ad eundem quoque Cicero in Epist. ad Lucceium. *Nec minus est Spartiates Agesilaus ille perhibendus, qui* neque pictam neque fictam *imaginem suam passus est esse, quam qui in eo genere laborarunt: unus enim Xenophontis libellus in eo rege laudando facile omnes imagines omnium statuasque superavit.* Item Apuleius in Apologia p. 18. Edit. Casaub. *Aut igitur unius Agesilai Lacedæmonii sententia nobis sequenda est, qui* se neque pingi neque fingi unquam, *diffidens formæ suæ, passus est.*

PARS II. satis confirmat. Poeta nescio quis apud Lucian. in Jove Tragœdo, p. 682.

Πλασθεὶς παρῃώρητο ΜΙΜΗΛΗι ΤΕΧΝΗι.

ΜΗΧΑΝΗΜΑ. Στρατήγημα. Ἀλλ' ἔστι τοῦτο, ὦ δῆμε, μηχάνημα.] Hæc sunt verba Aristophanis in Equit. ver. 846.

ΜΙΔΑΣ —— καὶ Μίδας κύβου ὄνομα εὐβολωτάτου.] Libri omnes εὐβουλοτάτου. Recte autem correxit ex MSS. Par. Cl. Kusterus. Quod et dudum fecerat Joannes Meursius. Βόλος, εὔβολος et εὐβολεῖν sunt verba aleatoria. Midas autem jactus fortunatissimus; de quo abunde viri docti ad ludos Græcos.* Corrigendus obiter Schol. ad Æschyl. Agam. ver. 33. Τρὶς ἕξ. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκρως εὐτυχούντων. Ἐπεὶ καὶ ΤΟΙΣ ΚΥΒΕΥΤΑΙΣ οὐκ ἔστι πλείω τούτων ΕΥΒΟΛΗΣΑΙ. Ita scribendus iste locus. Vulgo male legitur, εὐθυβολῆσαι. Idem autem εὐβολεῖν et εὐκυβεῖν. Quæ postrema vox restituenda Hesychio: Εὐκολεῖν ὅπερ νῦν εὐβολεῖν. Ἀμφισεῖς δὲ, γυναικομανίαν. Nihil vidi fœdius aut inquinatius. Nec hilum adjuvant viri eruditi. Tu vero rescribe, meo periculo: ΕΥΚΥΒΕΙΝ ὅπερ νῦν ΕΥΒΟΛΕΙΝ.

* Proverbium: Μίδας, ὃς ἐν κύβοισιν εὐβολώτατος. Ita scribendum.

ΑΜΦΙΣ ΕΝ ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑι. Amphis Comicus ἐν Γυναικομανίᾳ laudatur Athenæo, lib. ix. p. 386. Τῦ μὲν ὀλβιογάστορος Ἄμφις μέμνηται ἐν Γυναικομανίᾳ, ἕτωσὶ λέγων· εὐρύβατε κνιστόλοιχε ὐκ ἔσθ' ὅπως ὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ. Quæ ita nullo negotio reformanda et numeris suis restituenda sunt: PARS II.

——Εὐρύβατε ΚΝΙΣΟΛΟΙΧ' ὐκ ἔσθ' ὅπως
Οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ——

Scribitur κνίσα et κνίσσα. Κνισολοιχὸς et κνισσολοιχός. Hesych. Κνισολοιχὸς, λίχνος.* Prima autem τῦ, κνίσα, quod monendum, corripitur: quod ex hoc loco Amphidis satis constat. Scio quidem uno atque altero loco apud Athenæum, lib. iii. p. 125. produci videri istam syllabam. Nec viris eruditis aliter visum est. Verum reclamat analogia. Nam a κνίζω fluit κνίσω. Hinc κνίσα et κνίσσα. Nicarchus in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 250.

Οὕτως ἡ φύσις ἐςὶ ΦΙΛΟΚΝΙΣΟΣ, ἀλλοτριόχρως.†

---

* Nonnus in Dionysf. lib. xix. p. 520.

Καὶ Σταφύλῳ μετὰ πότμον ἅτε ζώοντι χορεύσω,
Ὅττι χορὸν προβίβυλα ΦΙΛΟΚΝΙΣΣΟΙΟ τραπέζης
Σοὶ, Στάφυλε, ζώοντι·——

† Dicitur ἀλλοτριόχρως ut γλυκερόχρως apud Anthol. lib. iii. p. 385.

Ἐν κόλποις σίγγυσα διέτρεφεν ἁ ΓΛΥΚΕΡΟΧΡΩΣ
Φάνιον, ἠαρινοῖς ἄνθεσι βοσκόμενον.

Et

PARS II.

Ita ſcribendus iſte verſus. Optime ſuccurrit Etymol. Mag. Κνίσα, ἡ ἀναθυμίασις τοῦ καπνοῦ· ἀπὸ τοῦ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω, γίνεται κνίζω· ὁ μέλλων κνίσω· ἐξ οὗ, κνίσα.——ΤΟ ΚΝΙ ΒΡΑΧΥ.

ΜΙΛΤΟΣ. Χρώματος εἶδος ἐρυθροῦ.——Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

——Μιλτοφυῆ τε
Σχοῖνον ὑπ' ἀκρονύχῳ ψαλλομένην κανόνι.]

Repetitur hoc fragmentum infra, v. Ψαλλομένη. Epigramma autem, quo reſpexit Suidas,

Et μελανόχρως apud Theocrit. Idyll. Γ. 35.

Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ ΜΕΛΑΝΟΧΡΩΣ
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.

Item αἰολόχρως in Pirithoo Euripidis:

——ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία
Νὺξ ΑΙΟΛΟΧΡΩΣ, ἄκριτός τ' ἄστρων
Ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Et denique, quod notandum eſt, χρὼς ἴδιος in Epigr. apud Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 103. ubi duo Epigrammata imperite confunduntur. Sed Carmen ipſum dignum eſt ut hic quoque integrum apponeretur.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τὰς δουλίδας ἐκλεγόμεσθα,
Οἱ μὴ τοῖς σπαταλοῖς κλέμμασι τερπόμενοι.
Ταῖς μὲν χρὼς ἀπόδωδε μύρου, σοβαρόν τε φρύαγμα,
Καὶ μέχρι κινδύνων ἑσπομένη σύνοδος.
Ταῖς δὲ χάρις καὶ ΧΡΩΣ ΙΔΙΟΣ, καὶ λέκτρον ἕτοιμον
Δώροις ἐκπάγλοις οὐκ ἀλεγιζόμενον.
Μιμοῦμαι Πύρρον τὸν Ἀχιλλέος, ὃς προέκρινεν
Ἑρμιόνης ἀλόχου τὴν λάτριν Ἀνδρομάχην.

exſtat

exstat in Anthol. lib. vi. p. 580. ubi legitur, μειλ]οθυρῆ. Sed neutrum sanum est. Nam vera lectio est μιλτοφυρῆ. Quod et recte vidit Cl. Salmasius in Exercitat. Plinianis, vol. ii. p. 821. Est autem μιλτοφυρὴς σχοῖνος, *funiculus minio tinctus*, quo fabri lignarii utuntur. Epigram. in Anthol. Reiskii, p. 23. PARS II.

Στάθμαι, καὶ μιλτεῖα, καὶ αἱ σχεδὸν ἀμφιπλῆγες
Σφυραὶ, καὶ ΜΙΛΤΩι ΦΥΡΟΜΕΝΟΙ ΚΑ-
ΝΟΝΕΣ.

Huc facit Suidas supra, v. Ἐφείλιξαν. Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλ]ῳ. Ἀντὶ τοῦ, ΕΦΥΡΑΝ καὶ περιείλιξαν. Ad quem locum nonnulla adnotavimus.

ΜΝΙΑΡΟΝ.

Ἀλλὰ δέχευ μνιαροῖο βαθυῤῥήνοιο τάπητος
Ἔνδυτον, εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰδόμενον.]

" Vox μνιαροῖο mihi suspecta est: cujus loco " scribere malim μαλακοῖο. i. e. *mollis*. Vel " vocem hanc sic intelliges, ut eam interpre- " tati sumus, i. e. *musci instar mollis*." *Kuster*. " Cum Kustero eatenus facio, ut nullus du- " bitem locum hunc emendationis indigere; " verum in modum emendandi non consen- " tio, præferoque χλιαροῖο." *Reisk. ad Anthol.* pag. 70. Vocem μνιαρὸν solus Lexicographorum veterum nobis conservavit Suidas. Μεγάλα χάρις αὐτῷ. Atqui in discrimen eam vocare

non

PARS II. non dubitarunt viri doctissimi Kusterus et Reiskius: in quo judicium eorum desidero. Ut a φλῦς φλιαρός, χλῦς χλιαρός, χνῦς χνιαρός· sic a μνῦς μνιαρός. Est autem μνῦς *lana primula*, sive *pilus tenerrimus*. Suidas, Μνῦς. Ἡ ἁπαλὴ θρίξ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

——Καὶ ΜΝΟΥ χρῶτα τερεινοτέρη.

De quo nos supra p. 395. Hesych. Μνῦς, ἔριον ἁπαλώτατον. Confer etiam Etymol. Mag. v. Ἀμνός. Hinc Μνιὸς, μνίον, et μνιαρός. Quare recte Epigrammatista, μνιαροῖο τάπητος. *Tapetem musci instar molliusculum.* Quod omnino verum est et neutiquam sollicitandum. Cæterum ejusdem plane monetæ sunt βλιαρὸς, λιαρὸς, φιαρὸς, et si quæ alia. Vox postrema occurrit apud Nicandrum et Callimachum. Occurrit etiam apud Theocritum in Cyclope, ver. 21.

Μόσχω γαυροτέρα, ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ ὄμφακος ὠμᾶς.

Ubi Interpretes recte castigat Casaubonus. Sed fons verbi virum eruditissimum latuisse videtur. Idem ΦΟΣ. ΦΩΣ. ΦΟΥΣ. Hinc φιὸς et φιαρός. Qua voce commendat Cyclops nitorem et cutem bene curatam Galateæ suæ. Hesych. ΦΙΑ, πίονα. ΦΙΑΡΟΝ, λαμπρὸν, καθαρόν. Sed illud Φιὰ, ut verum fatear, auctoritatis lubricæ est. Quare vide an bono publico reponendum fuerit: ΙΦΙΑ, πίονα. Nosti illud Homeri:

——βόας καὶ ΙΦΙΑ μῆλα.

ΜΥΔΩΝΤΕΣ.

ΜΥΔΩΝΤΕΣ. Βρέχοντες. Διυγραμμένοι. Σαπέντες. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Οἷς παρὰ Κύπριδι ταῦτα μύροις ἔτι πάντα μυδῶντα
Κεῖται, παρθενίων ὑγρὰ λάφυρα πόθων.]

"MSS. Parif. itemque Photius in Lexico in-
"edito recte habet βρέχοντες. At in prioribus
"Editt. male legitur, τρέχοντες." *Kufter*. Nec τρέχοντες nec βρέχοντες placet. Utrumque enim ἀπροσδιόνυσον eft, et nullius frugis. Repono, Μυδῶντες. ΒΡΑΧΕΝΤΕΣ. Hefych. Μυδῆσαι, ΒΡΑΧΗΝΑΙ, σαπῆναι. Quod fequitur diftichon eft pars Epigrammatis, quod legitur in Mifcell. Lipf. Vol. ix. p. 460. ubi recte Cod. MS.

ΗΣ παρὰ Κύπριδι ——

ΜΥΡΙΕΛΙΚΤΟΣ. Ὁ πολλαῖς ἑλίξεσι στρεφόμενος. Εὐνάπιος· Ὁ βαρὺς καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος ὄφις, ὁ πολυέλικτος, καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος καὶ βαρυνόμενος τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος παρέδωκεν αὐτόν.] Vox ifta πολυέλικτος eft non nifi interpretatio τοῦ, μυριέλικτος, a Suida pro more adjecta. Quin et quæ fequuntur, βαρυνόμενος—κεκαρωμένος, vitium manifefto produnt. Alterum enim eft nihil aliud quam alterius gloffema. Suidas fupra: Καρωθείς. Βαρυνθεὶς τῇ κεφαλῇ—καὶ Κεκαρωμένος. Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὁδόν. Quæ plane gemella funt, et Eunapio proculdubio adjudicanda.

PARS II.

ΜΥΣ ΛΕΥΚΟΣ. Οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κεκίνηνται, καὶ μάλιϛα οἱ λευκοί.] Respexit Suidas ad Philemonem Comicum apud Ælian. Hist. Animal. xii. 10.

ΜΥΣ ΛΕΥΚΟΣ· ὅταν αὐτήν τὶς, ἀλλ' αἰσχύνομαι

Λέγειν ———

Sensus paulo nequior est, de quo consulendus Cl. Bentleius ad Philemonem. Atque hinc Μυωνία sive Μυωπία Epicrati Comico apud Ælianum de fœmina libidinosissima in versibus elegantissimis, de quibus nos supra, ad v. Ἐπικράτης. Μυώξιαν vocat Suidas. Μυωξία. Ὑβριϛικὸς λόγος. Σημαίνει δὲ καὶ τὰς τῶν μυῶν χηραμούς. Quæ ad Epicratis locum proculdubio referenda sunt.

N.

PARS II.

N.

NEANIΣΚΕΥΕΤΑΙ.—Ἰδίως δὲ ἐσχημάτικε Εὔπολις τὸ νεανισκεύειν ἐν Δήμοις·

Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλήν τε κἀγαθήν,
Αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου.]

Alter Eupolidis verſiculus laborare videtur. Verba enim νεανίας, νεανικὸς, νεανίσκος, νεανισκεύειν, et cætera ejuſdem familiæ, ſecundam ſemper producunt. Quod virum magnum ad Stobæum fugiſſe videtur. Eſt autem ubi duæ priores ſyllabæ iſtarum vocum craſin admittunt. Euripides in Menalippa, apud Stobæum Grotii, p. 345.

Ὅςις δ' ἀμείλικτον πατέρ' ἔχει νεανίας.

Ita exhibet Stobæus, et ſic quoque recte, ut fors ferebat, dedit Grotius. Euripides, Iphig. Aul. ver. 615.

Ὑμεῖς δὲ νεανίδαισιν ἀγκάλαις ἔπι.

Ita metrum recte ſe habet. Sed mendum tamen ſubeſt et craſſius quidem. Vox enim νεανίδαισι ne Græca quidem eſt: quod et recte animadvertit Cl. Pierſonus. Sed in malo recidendo longiſſime aberravit vir doctiſſimus. Emendatio tamen in propatulo eſt. Repone,

Ὑμεῖς δὲ ΝΕΑΝΙΔΕΣΣΙΝ ἀγκάλαις ἔπι.

Sic

PARS II. Sic νεανίαις ὤμοις apud Eurip. in Helen. ver. 1578.

Νεανίαις ὤμοισι ταύρειον δέμας.

Senarius autem Eupolidis, ut ad Suidam revertar, me vide, ſatis ſalvus eſt.

Αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου.*

De quo vide quæ ſcripſimus ſupra ad v. Διακτεύειν.

ΝΕΜΕΣΙΣ. Ἡ δίκη. Ἀριστοφάνης· Ἰὼ νέμεσις, βαρυβρομοί τε βρονταί.] Fallitur Suidas. Eſt enim ex Euripidis Phœniſſ. ver. 189. atque ita cum auctoritate Scholiaſtæ, tum ſententiæ arbitrio repræſentandum:

Ἰὼ ΝΕΜΕΣΙ καὶ Διὸς
Βαρύβρομοι βρονταὶ,
Κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλοέν.
Σύ τοι ΜΕΓΑΛΗΓΟΡΙΑΝ
Ὑπεράνορα κοιμίζεις.

Vulgo ineptiſſime legitur, μεγαλανορίαν ὑπεράνορα. Quod et doctiſſimo Valckenario diſplicuiſſe video. Cæterum occurrit hoc fragmentum ſupra, v. Ἰώ. ubi recte Suidas, Νέμεσι.

---

* Anaxandrides apud Athenæum, lib. vi. 16. p. 255.

Τὸ γὰρ κολακεύειν νῦν ἀρέσκειαν ὄνομ' ἔχει.

Ubi τὸ, ἀρεσκείαν, male ſollicitat Caſaubonus.

NEOP-

NEOPTON. Νέον. PARS II.

Τί δ' ἐςὶν, ὦ παῖ Λαΐε, νέορτον αὖ;]

Hunc ſenarium deprompſit Suidas ex Sophocl. Oedip. Col. ver. 1502.

ΝΕΟΤΤΟΣ.——Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ οἴνων συγγράμμαλι φησίν.] "Menagius ad Laërtium ſcri-" bendum cenſet, ἐν τῷ περὶ θινῶν: auctoritate " Athenæi, qui Clearchum ἐν τῷ περὶ Θινῶν lau-" dat: ſed conjectura hæc dubia eſt, et an-" ceps, cum nihil obſtet, quo minus quis cre-" dere poſſit Athenæum ex Suida corrigen-" dum eſſe: vel ſaltem aliud eſſe opus περὶ " θινῶν et aliud περὶ οἴνων; et proinde neu-" tram lectionem ſollicitandam eſſe." *Kuſter*. Ego vero utramque lectionem ſollicitandam eſſe puto. Illud enim Θινῶν eſt nihil aliud quam corruptio τῦ, Οἴνων quod et ipſum corruptum eſt. Audacter repono: Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ 'Ωῶν. *Clearchus in libro de Ovis*. Quod vel ipſe locus Clearchi, qui ſequitur, manifeſte evincit: 'Ωῷ διαδίδοται ἀρχὴ ὑπὸ τὸν ὑμένα λευκὸν· (leg. τὸ λευκόν) ἐν τύτῳ γὰρ τὸ σπέρμα, καὶ ὐκ ἐν τῷ καλυμένῳ νεοτ]ῷ. Διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρῶτοι τῦτα φήσαν]ες. Καὶ ἔςι τὸ ὠχρὸν περίτ]ωμα τῦ σπέρματος. *Album ſub membrana eſt ovi principium: in hoc enim ſemen continetur, non autem in vitello: et decepti fuerunt illi, qui primi hoc dixerunt.*

PARS II. *dixerunt. Luteum autem ovi est excrementum seminis.* Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur, Ὁ διαδίδοται. Sed Editio princeps, Ὠι. Unde veram lectionem eruimus. Quare auctor sum, ut Clearchus deinceps laudetur ἐν τῷ ΠΕΡΙ ΩΙΩΝ.

ΝΕΙΤΑΙ. Ἀφίξεται. Ἐλεύσεται.

——Οὐδ' ἔτι νεῖται
Ἴξον ἐπ' ἀγρευταῖς χευάμενος καλάμοις.]

Hæc est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. iii. p. 349.

ΝΗΦΑΛΙΟΣ ΘΥΣΙΑ.——Σοφοκλῆς·

——Οὐ γὰρ ἄν ποτε
Πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν
Νήφων ἀοίνοις——

πρὸς τὰς Εὐμενίδας λέγων, αἳ ἄοινοι λέγονται, ὡς ἀεὶ νήφουσαι, καὶ μὴ μέθην παρέχουσαι. Τοῦτο δὲ διὰ τὸ θείας δίκης ἄϋπνον.] "Cum Porto legere mallim, μὴ μέθης μετέχουσαι, i. e. quæ nunquam inebriantur, sed omnis temulentiæ expertes sunt." *Kuster.* Emendatio Porti frigidissima est. Kustero tamen, quod mireris, non displicebat. Nos vere atque eleganter restituimus: Καὶ μὴ ΜΕΘΗι ΧΑΙΡΟΥΣΑΙ. *Quod semper sint sobriæ atque ab omni ebrietate alienæ.* Quæ quidem locutio Græcis Scriptoribus solennis est.

est.* Notus versiculus Antiphanis Comici apud Porphyr. de Abstinent. lib. ii. PARS II.

Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ ΧΑΙΡΟΥΣΙ γάρ.

Cæterum respexit Noster ad Sophocl. Oedip. Col. ver. 99. Tragici autem locus, qui vulgo depravatus est, ex Suida reformandus est. Quod et vidit (et quis non videt?) Cl. Burtonus.

ΝΙΦΑΤΗΣ. Ὄρος Ἀρμενίας.

Ταύρου πρυμνώρειαν εὔσκοπελόν τε Νιφάτην.]

Hexameter iste decerptus est ex Pisandro, ut nos docet Stephanus Byzantinus, v. Νιφάτης. De utroque autem Pisandro, tum Rhodio antiquissimo, tum Larandensi recentiore, consulendus Suidas.

ΝΟΜΙΣΤΕΥΟΜΕΝΩΝ. Νομίμως διοικουμένων. Ἐνέβαλε δὲ χρυσοῦς ἐπισήμους, εἰς τινας δὲ τετράδραχμα τῶν ἐπιφανῶς νομιστευομένων. Καὶ αὖθις· Χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νομιστευομένου τάλαντα τετρακισχίλια.] "Vel interpretatio hæc falsa est, "vel saltem nihil facit ad exempla quæ se-"quuntur; quippe in quibus τὸ νομιστεύειν sig-"nificat, *nummos cudere*, vel *signare*." *Kuster*.

---

* Polybius p. 1492. Ἐρασθεὶς γοῦν παρθένου Χαλκιδικῆς, κατὰ τοῦ πολέμου καιρὸν, ἐφιλοτιμήσατο γῆμαι, οἰνοπότης ὢν καὶ ΜΕΘΑΙΣ ΧΑΙΡΩΝ.

PARS II. Rem minus adſecutus eſt vir doctiſſimus. Verba νόμος, νόμισμα, νομίζειν, νομιστεύειν, tum de *nummis*, tum de *inſtitutis* uſurpantur. Νομιστευόμενος χαλκὸς eſt *nummus legitimus*, νόμιμος, *et uſu receptus*. Angl. *Current money*. Etymol. Mag. v. Ὀβελίσκος. Πρὸ τούτου γὰρ ὀβελίσκοις τραχέσιν ΕΝΟΜΙΣΤΕΥΟΝ. *Antea enim obeliſcis pro nummis legitime utebatur*. Quare utramque vocis ſignificationem non male complexus eſt Suidas.* Atque hac occaſione monitus, operæ pretium fecero, ſi unum atque alterum Epicharmi verſiculum, ubi vox νόμος in ſenſu nummario accipitur, ὡς ἐν παρόδῳ emendavero. Leguntur autem apud Polluc. ix. 80.

Ἀλλ' ὅμως καλαί τε πίοιτ' ἄρνες εὑρήσουσί μοι
Δέκα νούμμους——
Εὐθὺς πρίω μοι δέκα νούμμων μόσχον καλήν.

Metrum nec hic nec illic conſtat: quod recte vidit ad Phalarin p. 465. magnus Bentleius. Sed viri doctiſſimi πρίω minime ſatisfacit. Vera autem lectio ante pedes eſt. Repono,

---

* Sextus Empiricus adverſus Grammaticos i. 10. Ὁ δὲ τοῦτο μὲν μὴ παραδεχόμενος, ἄλλο δέ τι καινὸν χαράσσων ἑαυτῷ, καὶ ΤΟΥΤΟ ΝΟΜΙΣΤΕΥΕΣΘΑΙ θέλων, μάταιος καθέστηκεν. Ita legendus iſte locus; ubi vide doctiſſimum Fabricium. Polybius p. 1097. Ἤδη γὰρ κατὰ τὴν Ἑλλάδα τῆς δωροδοκίας ἐπιπολαζούσης, καὶ τοῦ μηδένα μηδὲν δωρεὰν πράττειν, καὶ τοῦ χαρακτῆρος τούτου ΝΟΜΙΣΤΕΥΟΜΕΝΟΥ παρ' Αἰτωλοῖς, οὐκ ἐδύναντο πιστεύειν διότι χωρὶς δώρων ἡ τηλικαύτη μεταβολὴ γέγονε τοῦ Τίτου πρὸς τὸν Φίλιππον.

Ἀλλ᾽ ὅμως καλαί τε πῖοί τ᾽ ἄρνες εὑρήσεσί μοι
Δέκα ΝΟΜΩΣ——
Εὐθὺς τρίω μοι δέκα ΝΟΜΩΝ μόσχον καλάν.

Sic una fidelia uterque paries dealbandus est. Etymol. Mag. Νόμος καὶ τὸ νόμισμα. Accurate magis Suidas: Νόμος——Δωριεῖς δὲ ἐπὶ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ χρῶνται τῇ λέξει. Καὶ Ῥωμαῖοι παρατρέψαντες ΝΟΥΜΜΟΝ λέγουσι. Non potuit melius noster Grammaticus.*

ΝΟΥΝΕΧΩΣ. Πεφροντισμένως. Νουνεχῶς ἐδόκουν πολιτεύεσθαι πρὸς τοὺς τότε καιρούς.] Polybius, lib. iii. p. 356. Καὶ γὰρ ἀνδρωδῶς καὶ ΝΟΥΝΕΧΩΣ ΕΔΟΚΟΥΝ ἕκαστα χειρίζειν. Quare nostrum fragmentum Polybio adjudicaverim.

ΝΩΧΕΛΗ.† Βραδεῖα.—Καὶ Νωχελής. Βραδύς. Ὁμαλός. Ἄχρηστος. Ita quoque Hesychius. Perperam uterque. Neque enim vox ὁμαλὸς quidquam commune habet cum Νωχελής. Reponendum sine dubio: Νωχελής. Βραδύς. ΜΙΛΛΟΣ. Quod et vidit vir doctissimus et cum paucis

* Confer omnino Mazochium in Tabulas Heracleenses p. 217. Edit. Neapol. 1754.

† Jamblichus de vita Pythagoræ cap. xiv. p. 51. Edit. Kuster. Ἀπὸ δὲ τῆς εὐνῆς πάλιν ἀνισαμένων, τοῦ νυκτερινοῦ κάρου, καὶ τῆς ἐκλύσεως, καὶ τῆς ΝΩΧΕΛΙΑΣ αὐτοὺς ἀπήλλασσε διὰ τινῶν ἰδιοτρόπων ᾀσμάτων καὶ μελισμάτων.

 compa-

PARS II. comparandus Lambertus Bos, in Observationibus Crit. p. 175. Hesych. ΜΙΛΛΟΣ, βραδὺς, χαῦνος. Idem, Ἀργὸς, μιλὸς, βραδύς. Lege ΜΙΛΛΟΣ. Hinc Μιλλότης, *Segnities*. Hesych. Νωχέλεια, ἀσθένεια, βραδυτὴς, μιλώτις. Quem locum varie torquent viri eruditi. Sed omnes frustra sunt. Legendum, Μιλλότης. Idem: Μιλίτης, ἀφροδίτης. Monstrum lectionis. Nam utraque vox depravata est. Repone mea fide: Μιλλότης, βραδύτής. Qua quidem emendatione nihil certius. Ut vero a φίλος φιλότης, sic a μιλλὸς μιλλότης. Quam vocem jam demum Græciæ restituimus.

ΝΥΜΦΕΙΟΣ ΟΙΚΟΣ. Ἐν ᾧ αἱ νύμφαι εἰσί——

Νημάτια ᾧ νύμφιος ἀνήπτετο λαμπάδι πασὰς,
Τούτῳ πυρκαϊῆς ὃ θαλάμων ἔτυχες.]

"Locus est corruptus, quem cum Porto sic "legerim, Ἤματι ᾧ νυμφεῖος. Est autem pars "Epigrammatis in novam nuptam, quæ ipso "nuptiarum die obierat," *Kuster*. Legendum,

Ἤματι, τῷ νυμφεῖος ἀνήπτετο λαμπάδι πασὰς.

Epigram. in Sapphonem, apud Antholog. Reiskii, pag. 143.

Ἤματι, τῷ πρώτῳ φῶς ἴδες ἀελίω.

Quoniam autem mentio incidit hujus Epigrammatis, de quo plus satis digladiati sunt viri doctissimi D'Orvillius et Pauwius,

——Arcades

——Arcades ambo,
Et cantare pares et respondere parati,

ſed cujus mentem neuter percepit, non injucundum fuerit lectori erudito, ſi Carmen ipſum emendatum adpoſuero, et quod utriuſque calorem fugiſſet indicavero. Eſt autem inſcriptum, Εἰς Σαπφὼ παρὰ τῶν Μουσῶν κοιμωμένην.

Οὐκ ἄρα σοί γε ὀλίζον ἐπὶ κλέος ὤπασε Μοῖρα
  Ἤματι, τῷ πρώτῳ φῶς ἴδες ἀελίω,
Σαπφοί· σοὶ γὰρ ΧΡΥΣΟΝ ἐνείμαμεν ἄφθιτον ἄμεν,
  Σὺν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισμάραγος.
Μέλψεαι ἐν πάντεσσιν ἀοίδιμος ἀμερίοισι,
  Οὐδὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεαι ἠπεδανά.

Non exiguum certe decus Parca tibi tribuit
Die illo, quo primo lucem ſolis adſpiciebas,
Sappho.
Nos enim opes tibi comparavimus infinitas,
Quas et Jupiter nutu ſuo approbavit:
Quin et ab omnibus mortalibus celebraberis,
Neque illuſtris tui nominis unquam erit oblivio.

Muſæ hic, ut vides, loquuntur. Sed, ut res erat, ἀμούσως plane et inficete. Nam libri omnes, κρίσιν ἄφθιτον quod viros doctos admodum cruciavit. Nos veriſſime emendavimus, χρυσὸν ἄφθιτον.* Schol. ad Pindar. Pyth. Od. 4. ΑΦΘΙ-

* Homer. Iliad. E. 724.
  Τῶν ἤτοι χρυσεη ἴτυς ἄφθιτος ———
Ubi Euſtathius p. 455. Ὁ ΧΡΥΣΟΣ ἰοῦ ἀνεπίδεκτός ἐστι καὶ λαμπρος, διὸ καὶ ΑΦΘΙΤΟΣ ὡς καλὸς λέγεται.

ΤΟΝ δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὸ ΧΡΥΣΟΥΝ ἦν. Ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος. Καὶ ἡ Σαπφώ·

Ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς,
Κεῖνον ὀ σὴς, ὀδὲ κὶς
Δάπτει, βροτέαν φρένα κράτιςον φρενῶν.

Versus postremus futilis est. Ursinus habet, Κάλλιςον φρενῶν. Nullus dubito quin Sappho scripserit:

—βροτέαν φρένα ΚΑΛΛΙΣΤ' ΕΥΦΡΑΙΝΩΝ.
Mentem humanam summa lætitia perfundens.

Theocritus, Idyll. xviii. 52.

——Δοίη Ζεὺς ΑΦΘΙΤΟΝ ΟΛΒΟΝ.

Est enim Jovis opes dispensare, vel saltem dispensanti ἐπινεῦσαι. Hinc noster Epigrammatista: ——νεῦσεν ἐρισμάραγ☉-. Quod viri docti non intellexerunt. Cæterum ad hoc Carmen respexit Aristides, vol. ii. p. 377. qui hunc locum egregie dilucidabit, et nostram emendatiunculam extra omne dubium collocabit: Οἶμαι δὲ σε καὶ Σαπφῦς ἀκηκοέναι πρός τινας τῶν εὐδαιμόνων δοκϐσῶν εἶναι γυναικῶν μεγαλαυχϐμένης, καὶ λεγϐσης ὡς αὐτὴν ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ τῷ ὄντι ΟΛΒΙΑΝ καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς ὐδ' ἀποθανϐσης ἔςαι ΛΗΘΗ. *Arbitror autem te Sapphonem quoque audivisse, cum apud quasdam quæ felices viderentur, multum sibi tribuit, ac beatam se revera et admirandam dicit a Musis esse redditam, nec post*

mortem

mortem oblivioni traditum iri. Quare hoc Epigramma, quod elegans in primis eſt, auctoritate Ariſtidis, ab ipſa Sapphone ſcriptum eſſe crediderim. Certe tanta artifice haud indignum eſſe puto.*

PARS II.

Ξ.

ΞΥΓΓΕΝΕΙΣ ΤΟΥΜΟΥ ΤΡΟΠΟΥ. Ἀντὶ τοῦ, τ' αὐτά μοι πράττουσαι.] Ariſtoph. in Theſmoph. ver. 581.

Φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου.

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΞΥΓΓΕΝΟΥ. Σύνελθε. Ὦ δέσποινα Νίκη, ξυγγενοῦ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Lyſiſt. ver. 317. ubi vide Scholiaſtam.

ΞΥΜΜΙΞΑΣΑ. Συντυχοῦσα. Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σοῦ ξυμμίξασα οἶδα γυναικί. Ἀντὶ τοῦ, ἱκανωτάτη. φρονιμωτάτη.] Hunc locum decerpſit Suidas ex Ariſtoph. Eccleſ. ver. 512.

Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σοῦ ξυμμίξας οἶδα γυναικί.

Sed recte Noſter, ξυμμίξασ' οἶδα. Mulier enim loquitur: quod et recte vidit vir doctiſſimus

* Ad hoc tamen Epigramma vide Cl. Brunck in Analect. vol, iii. p. 283. qui fallitur.

Tanaq.

PARS II. Tanaq. Faber; qui et legendum monet, ΟΥΚ οἶδα· in quo quidem hominis imperitia notanda est. Nam dum Atticismo consuluit, versum pessundedit. Sed in re metrica non raro cæcutiebat Faber.

ΞΥΜΦΕΡΩ. Ξυμβαςάζω. Φέρε νῦν ἐγώ σοι ξυμφέρω.] Et hic locus depromptus est ex Aristoph. Eccles. ver. 864.

ΞΥΜΦΟΡΑΝ.—Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων ἐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τῦ ἀνθρώπυ.] Hæc sunt verba Thucydidis, lib. i. cap. 140.

ΞΥΝΑΙΡΕΤΑΙ. Συνάπτεται.—Καὶ Ξυναιρόμενον. Συναντιλαμβανόμενον. Εἰ ξυγχωρήσαιμεν τὸ περὶ σοῦ κομισθὲν γράμμα ξυναιρόμενον τῇ κατά σε πολιτείᾳ.] "Sensus horum verborum ob fragmenti brevitatem est admodum obscurus: quæ ratio est quare eorum versionem prætermiserimus." *Kuster*. Hoc fragmentum deprompsit Suidas ex Menandro in Excerptis Hœschelii, pag. 123. ubi ita haud paulo emendatius exhibetur: Εἰ ξυγχωρήσομεν τὸ ΠΑΡΑ σῦ ΠΡΟΚΟΜΙΣΘΕΝ γράμμα ξυναιρόμενον τῇ κατά σε πολιτείᾳ ἔχειν τὸ πιςόν. *Si concesserimus literas a te allatas, et pro te facientes, veras esse atque indubitatas*. Συναίρεσθαι est *adjuvare, facere cum aliquo*.

Schol.

Schol. ad Aristoph. Plutum ver. 328. Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει ΣΥΜΠΡΑΤΤΕΙΝ καὶ ΣΥΝΑΙΡΕΣΘΑΙ εἰς βοήθειαν. Herodian. lib. iii. cap. 29. Πλὴν παρεμυθήσατο αὐτὸν ἡ ΣΥΝΑΙΡΟΜΕΝΗ τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. *Sed eum consolabatur fortuna, quæ ejus cæptis adspirabat.* PARS II.

ΞΥΝΝΕΝΟΦΕΝ. Ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ·

Καὶ ξυννένοφε, καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ᾽ εὖ.]

Emendat nescio quis:

Καὶ ξυννένοφε χειμέρια, καὶ βροντᾷ μάλ᾽ εὖ.

Sed vulgatam lectionem retinet Photius in Lexic. MS. Horatius Epod. ii. 29.

At cum tonantis annus hibernus Jovis
Imbres nivesque comparat.

Dicitur autem μάλ᾽ εὖ et μάλ᾽ αὖ.* Aristophanes in Lysist. ver. 144.

Ὅμως γέ μαν δεῖ· τὰς γὰρ εἰράνας μάλ᾽ αὖ.

In quibus verbis sententia quidem nulla est. Adde quod articulus iste τᾶς plane importunus

* Theognis ver. 520.
Ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον; ὧδε οἱ εἰπεῖν,
Ὡς εὖ μὲν, χαλεπῶς· ὡς χαλεπῶς δὲ, μάλ᾽ εὖ.

PARS II. nus eſt. Medicam quidem manum admovit vir doctiſſimus in Miſcell. Crit. p. 336. ſed ſiniſtram plane et infelicem. Veram autem lectionem excogitaſſe videor. Repono,

Ὅμως γέ μαν δεῖ· ΔΕΙ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

Nos Angli: *There is great need of a peace.*

ΞΥΝΕΣΕΩΣ. Συνέσεως. Φρονήσεως. Ὁ δὲ πρᾶος ἦν, καὶ ξυνέσεως εὖ ἥκων, (ἀντὶ τοῦ, καλῶς καὶ ἐπὶ πλεῖστον) καὶ ἀρετῆς μεταποιεῖσθαι ἐξεπιστάμενος.] Hæc ſunt verba Procopii in Vandalicis, lib. i. p. 94. Leguntur etiam ſupra, v. Ἰωάννης.

ΞΥΝΕΤΡΙΒΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ. Οὕτως ἐπὶ γενικῆς τάττουσιν. Ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς.] Ariſtoph. Pac. ver. 70.

Ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς.

Huc nota Suidæ referenda eſt.

ΞΥΣΤΟΝ. Δορύλλιον. Ἀκόντιον. Καὶ τὸ τέλειον δόρυ.—Ἀῤῥιανός· Τὰ σημεῖα τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς ἀετοί, εἰκόνες βασίλειοι, στέμματα, πάντα χρυσᾶ, ἀνατεταμένα ἐπὶ ξυστῶν ἠργυρωμένων.] Hæc Arriano adſignat Suidas, atque eum ſecutus Lipſius in Militia Romana. Sed uterque falſus eſt. Sunt enim verba Dexippi, in Excerptis ab Hœſchelio editis, pag. 3. ubi ita loquitur: Κατόπιν δὲ βασιλέως

πιλέως τὰ σήματα ἦν τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς. Τάδ' εἰσὶ ἀετοὶ χρυσοὶ, καὶ εἰκόνες βασίλειοι, καὶ στρατοπέδων κατάλογοι, γράμμασι χρυσοῖς δηλούμενοι. Ἃ δὲ σύμπαντα ἀνατεταμένα προὐφαίνετο ἐπὶ ξυστῶν ἠργυρωμένων. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas. Atque hinc corrigendus videtur Arrianus, sive Appianus potius, apud Suidam v. Ναῦς. Αὕτη δὲ τά τε ἀκροστόλια ἔφερε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστίῳ τὸ βασιλικὸν ὄνομα, καὶ ὅσοις ἄλλοις βασιλεὺς γεραίρεται χρυσῷ ἐγκεχαραγμένα. Fidenter rescribo, Ἐπ' ἄκρῳ τῷ ΙΣΤΩι ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΟΜΜΑ. Quod ex Dexippo satis constat. Locus ita vertendus est: *Navis autem prætoria aplustria ferebat, et in summo malo effigiem imperatoriam, cæteraque quæ imperatori tribuuntur insignia auro insculpta habebat.* Suetonius in Calig. cap. 14. *Namque Artabanus, Parthorum rex,— transgressus Euphratem, aquilas, et signa Romana,* Cæsarumque imagines *adoravit.* Cæterum dum hæc scribimus, emendandum se offert locus mirificissimus D. Joannis xix. 29. Σκεῦος οὖν ἔκειτο ὄξους μεστόν· οἱ δὲ πλήσαντες σπόγγον ὄξους, καὶ ὑσσώπῳ περιθέντες, προσήνεγκαν αὐτοῦ τῷ στόματι. Quod ὕσσωπον Joannes, κάλαμον vocat Matthæus: de quo mox videbimus. Illud autem ὑσσώπῳ vel furca expellendum est. Nam interpretationem vulgatam, *a sponge upon hyssop,* nec dii, nec homines, ut ille ait, ferre potuerunt. Rescribendum omnino: Καὶ ΞΥΣΤΩι

PARS II.

PARS II. Τῷ περιθέντες. Quæ quidem vox huic rei adcommodatissima est: quod ex loco Dexippi, et sensu Apostoli satis patet. Ξυστῷ enim sive *bastula longiori* opus erat ad spongiam ori admovendam: quod Matthæus Κάλαμον vocat. Idem autem quodammodo Ξυστὸν et Κάλαμος. Suidas: Ξυστὸν, ΔΟΡΥΛΛΙΟΝ. Scholiastes ad Homer. Il. N. 497. recte admodum Δόρυ ἐξεσμένον exponit. *Hastula* RASA *et polita.* Angl. *A rod.* Hesych. Καλαμὶς——ὁ ἁλιευτικὸς ΚΑΛΑΜΟΣ. *A fishing* ROD.* Quare locum Joannis, qui Matthæo respondet, ita tandem interpretandum esse censeo: *Illi vero implentes spongiam aceto, et* HASTULÆ *affigentes, ejus ori apposuerunt. And they filled a sponge with vinegar, and fixing it to a* ROD *gave him to drink.* Quod verissimum est. Error autem ortus videtur ex omissione literæ initialis. Hinc

---

* Diogenes Laertius in Procem. p. 2. Καὶ ΚΑΛΑΜΟΣ, ἡ βακτηρία, Ω ΚΕΝΤΟΥΝΤΕΣ (φασὶ) τῷ πυρὶ ΑΝΗΡΟΥΝΤΟ, καὶ ἀπήθιον. Arrianus de Exped. Alex. iv. 24. p. 185. Edit. Gronov. Καὶ ὁ μὲν Ἰνδὸς τῷ Πτολεμαίῳ διὰ τῷ θώρακος παίει ἐκ χειρὸς ἐς τὸ στῆθος ΞΥΣΤΩ ΜΑΚΡΩ, καὶ ὁ θώραξ ἔσχε τὴν πληγήν. Antiphanes apud Athenæum x. 9. p. 433.

——ΞΥΣΤΟΝ ΤΕ ΒΕΛΟΣ.

Plautus in Sticho Act. ii. Scen. ii. v. 23.

Munditias volo fieri: efferte huc scopas, simulque *arundinem*,
Ut operam omnem aranearum perdam et texturam improbem,
Dejiciamque earum omnîs telas——

υςῷ——

υϛῳ—υαϛῳ—υαϛωπῳ. Sic ex uno errato, aliud, ut ſolet, progignitur.* Quod vero ſpongiam aceto impleverunt ad ſugendum, id utique apud veteres haud inuſitatum. Suidas v. Βεϐυσμένα. Χύτραν ἔφερον, ἐν ᾗ ἦν ΣΠΟΓΓΟΣ ΠΕΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΜΕΛΙΤΟΣ, ὃν ἐτίθεσαν ἐν τῷ ϛόματι τῶν παίδων, διὰ τὸ ΕΚΜΥΖΑΙΝ. *Ollam ferebant, in qua erat ſpongia melle repleta, quam ori infantum inſerebant, ut eam ſugerent.* Quæ ex Scholiis ad Ariſtoph. Acharn. ver. 462. maximam partem ſunt petita. PARS II.

O.

ΟΔΕ ἐγώ. Αὐτὸς ἐγώ.] Reſpexit Suidas ad Homer. Odyſſ. Φ. 207.

Ἔνδον μὲν δὴ ΟΔ' ΑΥΤΟΣ ΕΓΩ κακὰ πολλὰ μογήσας.

En jam ego hic adſum mala multa poſſus.

Ad quem locum conſulendus Euſtathius. Sunt autem hæc paulo exquiſitiora, et non pro captu vulgari. Vox enim ὅδε tum primæ, tum ſecundæ, tum tertiæ perſonæ inſervit. Quod viros eruditiſſimos fefellit. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 978.

* Confer Ulitium ad hunc locum in Epiſt. apud Burman. Syllog. vol. iii. p. 721.

PARS II.

——ΕΓΩ Δ' ΟΔ' ΕΝΘΑΔΕ.

Optime Schol. Ἐγὼ ὁ ἐνταῦθα ὤν. Atque hinc inſtaurandus locus celeberrimus Euripidis in Iphig. Taur. ver. 343.

Τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιέμεθα.

Ubi vox οἷα vitii manifeſta eſt. Apellat tamen vir optimus et doctiſſimus Muſgravius noſter Heſychium: Οἷα, τὰ δεινά. Αἰολεῖς. Quæ quidem gloſſa vereor ut ſatis integra ſit. Deinde Euripides non *Æolice*, ſed *Attice* locutus eſt. Tu, qui ſapis, noli dubitare, quin ſcripſerit poëta:

Τὰ δ' ἐνθαδ' ἡμεῖς ΟΙΔΕ φροντιέμεθα.

Quæ vero hic facienda ſunt, nos, qui hic adſumus, procurabimus.

Quæ locutio Librariis fraudi fuit. Non aliter Sophocles Oedip. Tyr. ver. 40.

ΙΚΕΤΕΥΟΜΕΝ σε πάντες ΟΙΔΕ πρόστροποι.

Te precamur nos omnes, qui hic adſumus, ſupplices.

ΟΙΑ. Μακρὸν τὸ ἄλφα.

Οἴα κατέσχε τὸν τρισάθλιον δόμον.]

Senarius iſte depromptus eſt ex Sophocl. Oed. Col. ver. 361. ubi legitur,

——τὸν σὸν ἄθλιον δόμον.

Et

Et recte quidem legitur. Sed proximus ardet Ucalegon. Versiculus enim, qui sequitur, misere laborat: PARS II.

Νῦν δ' ἐκ θεῶν τε καὶ ἀλιτηρȣ̃ φρενός.

Quemadmodum etiam laudat Suidas v. Ἀλιτηρȣ̃. Sed perperam. Iambi enim sedem occupat Pyrrichius. Nec nuperrimi Editores malo succurrere potuerunt. Tu vero in transitu rem ita restituendam curabis:

Νῦν δ' ἐκ θεῶν τε ΚΑΙΛΙΤΗΡΙΟΥ φρενός.

i. e. καὶ ἀλιτηρίȣ. Quod omnino verum est.*

ΟΙΚΗΤΗΣ. Ὁ οἰκῶν.

Ἐμȣ̃ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄςυ ζῶντος οἰκητȣ̃ τυχεῖν.]

Hæc sunt verba Sophoclis in Oedip. Tyr. ver. 1448.

ΟΙΚΟΓΕΝΗΣ. Ὁ κάτης. Ὁ ἐν οἴκῳ γεννηθείς.

Οἰκογενὴς αἴλȣρος ἐμὴν πέρδικα φαγȣ̃σα
Ζώειν ἡμετέροις ἔλπεται ἐν μεγάροις.]

---

* Eubulus apud Athenæum iii. 25. p. 108.

Τρέφει μὲ Θετταλός τις ἄνθρωπος βαρὺς,
Πλȣτῶν, φιλάργυρος δὲ Κ'ΑΛΙΤΗΡΙΟΣ,
Ὀψοφάγος, ὀψωνῶν δὲ μέχρι τριωβόλȣ.

Suidas ad v. Ἀλιτηρȣ̃ pro ἐκ θεῶν ΤΕ κ. α. φ. legit ἐκ θεῶν ΤΟΥ. Et sic Sophocles. Recte.

" Potius

PARS II. "Potius ὁ κάτος vel κάττος. i. e. *catus* vel "*felis*. Videndum tamen annon potius scri- "bendum sit, οἰκέτης." *Kuster*. Satis ingeniose vir doctissimus, sed minus tamen vere; respexit enim Suidas ad exemplum allatum, Οἰκογενὴς αἴλουρος. Quare distinctione solummodo locus sublevandus est. Οἰκογενής. Ὁ κάττης, ὁ ἐν οἴκῳ γεννηθείς. Quomodo recte exhibet Edit. Mediolanensis. Recte vero scripsimus, ὁ κάττης. Noster supra: ΚΑΤΤΗΣ. κάττα. Ὁ καλουκίδιος ΑΙΛΟΥΡΟΣ. Cæterum vocem αἴλουρος, ut obiter notem, nimium quantum exagitavit vir doctissimus in Miscell. Crit. p. 261. Sed fallitur. Idem ΑΙΟΛΟΥΡΟΣ et ΑΙΛΟΥΡΟΣ. Quam scripturam, ut Callimachum taceam, satis confirmat Oppianus Cyneget. ii. 572.

Πάνθηρας χαροπὰς, ἠδ' ΑΙΛΟΥΡΟΥΣ κακοεργούς.

ΟΙΚΤΟΣ. Ἔλεος.

Οἶκτος δὲ Νύμφας εἷλεν, αἵ τ' ἐρινόμου
Αἴτνης παρωρείησιν Εὐμέθου πατρὸς
Ἔχουσι δινήεντος ὑγρὸν οἰκίον.]

Hunc locum ne verbo quidem dignatus est Cl. Kusterus: atqui insigniter corruptus est. Vir doctissimus Petrus Wesselingius, in Probabil. p. 260. legit, idque recte:

——παρωρείῃσι ΣΥΜΑΙΘΟΥ πατρός.

Symæthi

Symæthi fluvii in Sicilia ad Ætnæ radices praeter Strabonem meminit Thucydides vi. 65. Et sic quoque legerat Salmasius in Exercitationibus ad Solinum, p. 73. qui et nobis ipsum Epigramma dedit, ex quo hos versiculos deprompsit Suidas. Carmen integrum, quod non uno loco depravatum est, hic emendatum adscribam: nam profecto viri docti in eo emaculando parum perspexerunt. Est autem Philippi Thessalonicensis in anum claudicantem, quæ aquis calidis Symæthi opem atque salutem pedibus debilitatis nacta fuerat. PARS II.

Ἡ γρηΰς, ἡ χερνῆτις, ἡ γυρὴ πόδας,
Πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος Παιωνίου
Ἦλθέν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
Τὸ μὲν διεσκήριπτε ΤΗΝ ΤΕΤΡΥΜΕΝΗΝ.
Οἶκτος δὲ Νύμφας εἷλεν αἳ ΠΥΡΙΠΝΟΟΥ
Αἴτνης παρωρείῃσι Συμαίθου πατρὸς
Ἔχουσι δινήεντος ὑγρὸν οἰκίον.
Καὶ τῆς μὲν ἀμφίχωλον ἀρτεμὲς σκέλος
Θερμὴ διεστήριξεν Αἰτναίη λιβάς.
Νύμφαις δ' ἔλειπε βάκτρον, αἳ δ' ἐπῄνεσαν
Πέμπειν μιν ἀστήρικτον ἡσθεῖσαι δόσει.*

---

* Respexit ad Sophoclis Philoct. ver. 1394.

Ἐᾷ με πάσχειν ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
Ἃ δ' ΗΙΝΕΣΑΣ μοὶ δεξιᾶς ἐμῆς θιγών,
ΠΕΜΠΕΙΝ πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνον·
Καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι
Τροίας· ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

PARS II.

Δήμητρι ΤΑΥΡΟΝ ΕΥΧΛΟΩι 'γρότης θύσας
Ἅλω πλατεῖαν οἰνάροις ὑπεστρώσει.

Agricola, cum Cereri frugiferæ taurum immolasset,
Aream latam pampinis constravit.

Sophocles, Oedip. Col. ver. 1596.

Τὼ δ' ΕΥΧΛΟΟΥ ΔΗΜΗΤΡΟΣ εἰς ἐπόψιον
Πάγον μολοῦσα ——

Ubi Schol. Εὐχλόου Δήμητρος ἱερόν ἐστι πρὸς τῇ ἀκροπόλει. Quare non est quod de hac emendatione dubitemus.

ΟΙΝΟΨ, ΟΙΝΟΠΟΣ. Μέλας. Ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ὧν ἡμεῖς σπείσαντες ὅσον θέμις οἴνοπι Βάκχῳ
Καὶ Σατύροις ——

Est pars Epigrammatis, quod legitur Antholog. lib. vi. p. 553.

ΟΙΝΩΠΟΣ. Οἰνώδης. Διαυγής. Ἢ μέλας.

Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενοι.]

Scribendum ἐρεπτόμενος. Quomodo recte legitur in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 396. unde hunc locum decerpsit Suidas. Est autem Simonidis in Sophoclem:

Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

OMMA. Ὄμμα αἰθέρος ὁ ἥλιος. Ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται. Ἐπεὶ καὶ οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν ὀνομάζειν αὐτὸν ὀφθαλμόν.] Ariſtoph. Nub. ver. 284. PARS II.

Ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
κάματον σελαγεῖται.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes, cujus ſcrinia compilare non erubuit noſter Lexicographus.

ΟΜΑΙΜΟΣ. Ἀδελφός. Ἐν Ἐπιγράμματι.

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis quod exſtat in Anthol. lib. vi. p. 565.

ONAIMHN. Ἐπιτύχοιμι. Ἀπολαύσω.

Κἀυτὴ γὰρ ἐγὼ οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.]

Ariſtoph. Theſmoph. ver. 476.

Κἀυτὴ γὰρ ἔγωγ' οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.

Ubi legendum, cum auctoritate Suidæ, tum ſententiæ juſſu, ONAIMHN. Aliud eſt ὀναίμην, aliud ὀνοίμην. Quod magnum Pearſonum ad Vindicias Epiſt. Ignatii fugiſſe miror. Lucian. in Philopſ. 27. ΟΥΤΩΣ ONAIMHN, ἔφη, τούτων τῶν ἐμῶν. Accedit Heſychius: ONAIMHN, τύχοιμι, ἀπολαύσαιμι, ὠφεληθείην. Ad hunc ipſum Comici locum reſpexit.

ΟΝΟΣ ΥΕΤΑΙ. Ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιςρεφομένων. Κρατῖνος Δραπετίσιν·

Οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὄνος ὕεται.

Versus Cratini claudicat, atque ita articuli ope est sublevandus:

———Ὁ ὄνος ὕεται.*

Est enim Trochaïcus. Hic adludit Hesychius: Πυππάζουσι, φωνῇ ποιᾷ χρῶνται. Nullum autem animal Jovis sive frigidi, sive pluvii, magis patiens quam asinus. Hinc proverbium: Ὄνος ὕεται. *Let it rain: Jack ass does not mind it.* Οὐ φρόντις Ὀνοκλείδῃ. Dum hæc scribo, succurrit locus Polyæni suavissimus quidem et lepidissimus, in quo de asino scilicet, qui nocte stabulum suum deseruerat, et milites turbaverat, per præconem proclamari jussit Iphicrates: ΟΣ ΑΝ ΜΗΝΥΣΗι ΤΟΝ ΑΦΕΝΤΑ ΤΟΝ ΟΝΟΝ ΕΣ ΤΑ ΟΠΛΑ. Ita legendum. Vulgo τὸν νόμον. *Si quis nomen ejus detulerit, a quo asinus fuit dimissus, huic fore paratum præmium.* Idem præconium *de equo* factum fuisse dicit, nullo imperatoris nomine adjecto, Æneas Tacticus cap. 27. sed cujus verba turpissime depravata sunt: Στρατοπέδῳ

* ———Ὁ δ' ὄνος ὕεται.

Sic Photius in Lex. MS. Vide nos in Præfat. ad Emend. P. III.

θορυβου-

θορυβουμένῳ νυκτὸς, κηρύξας σιγῇ ὁ κήρυξ ἀνήγγειλε τὸν μηνύσαντα τὸν ἀφεθέντα τὸν ἵππον διώκειν θορυβηθῆναι. Emendabat Isaacus Casaubonus, τὸν ἀφέντα τὸν ἵππον, δι' ὃν καὶ θορυβηθῆναι. Sensus constat, verba non item. Nam locus mutilus est, quem instaurare velle, perinde quidem foret, ac in tenebris micare. Illud certissimum, reponendum scilicet, κηρύξας ΣΙΓΗΝ ὁ κήρυξ. *Silentio prius indicto.* Quod eruditissimum Casaubonum fugisse miror. Respexit autem uterque scriptor, quod nemo vidit, ad Xenoph. Exped. Cyri, lib. ii. 2. 10. ubi hoc stratagema memorat, et rem totam luculentissimis verbis, ut solet, depingit: Προϊούσης μέν τοι τῆς νυκτὸς ταύτης, καὶ τοῖς Ἕλλησι φόβος ἐμπίπτει, καὶ θόρυβος, καὶ δοῦπος ἦν, οἷον εἰκὸς φόβου ἐμπεσόντος γίγνεσθαι. Κλέαρχος δὲ Τολμίδην Ἠλεῖον, ὃν ἐτύγχανεν ἔχων παρ' ἑαυτῷ κήρυκα ἄριστον τῶν τότε, τοῦτον ἀνειπεῖν ἐκέλευσε ΣΙΓΗΝ ΚΑΤΑΚΗΡΥΞΑΝΤΑ, ὅτι προαγορεύουσιν οἱ ἄρχοντες, ὃς ἂν ΤΟΝ ΑΦΕΝΤΑ ΤΟΝ ΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΛΑ καταμηνύσῃ, ὅτι λήψεται μισθὸν τάλαντον ἀργυρίου. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐκηρύχθη, ἔγνωσαν οἱ στρατιῶται, ὅτι κενὸς ὁ φόβος εἴη, καὶ οἱ ἄρχοντες σῶοι. Ita legendus iste locus. *Verum hac procedente nocte Græcis etiam incidit terror, ac tumultus erat strepitusque tantus, quantum esse consentaneum est, cum terror aliquis incidit. Clearchus vero Tolmidem Eleum, quem præstantissimum ejus temporis præconem apud se forte habebat,*

PARS II.

PARS II. *habebat, pronuntiare jussit, silentio prius indicto, significare duces, si quis indicarit eum, qui asinum in castra emiserat, huic præmium fore argenti talentum. Id postquam proclamatum per præconem fuit, intellexere milites vanum fuisse terrorem, et duces esse salvos.* Atque hinc dilucidandus insignis locus Artemidori, cujus sensus omnes Interpretes latuit. Est autem lib. v. cap. 12. Καὶ πρὸς τοὺς ΦΟΒΟΥΣ δὲ ἀγαθοὶ οἱ ὄνοι, διὰ τὴν περὶ αὐτοὺς ἱστορίαν, καὶ τὸν ἐν συνηθείᾳ λόγον. *Faciunt etiam asini contra timores, propter historiam quæ de ipsis fertur, et fabulam apud omnes divulgatam.* Ad hanc ipsam Xenophontis historiam adludit Artemidorus.

ΟΠΛΙΤΑΙ——Ἀριστοφάνης· Τὸν θυμὸν κατάθου κύψας παρὰ τὴν ὀργήν, ὥσπερ ὁπλίτης.] "Hoc "fragmentum corruptum est vel interpola-"tum: quod ubi apud Aristophanem exstet, "nunc non succurrit." *Kuster.* Fallitur vir doctissimus. Ita enim totidem verbis recte legitur apud Aristoph. Av. ver. 401. ubi consulendus Scholiastes.

ΟΠΟΣ. Τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. Καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος·

Πρόκριτός ἐστι φίλιννά τε, ἡ ῥυτὶς, ἡ ὀπὸς ἥβης
Πάσης——

"Locus

" Locus eſt corruptus, qui rectius ſic ſcribe-
" tur :

" Πρόκριτός ἐςι Φιλίννας ἡ ῥυτὶς, ἢ ὀπὸς ἥβης.

" Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum." *Kuſter*. Haud vidi quidquam infelicius. Equidem diu eſt quod emendaveram: Φίλιννα ΤΕΗ ῥυτίς. Quod veriſſimum eſſe conſtat. Ita enim legitur in Epigrammate, quod ex Anthologia inedita non ita pridem nobis dedit vir doctiſſimus in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 675.* Ipſum Carmen, quod Pauli Silentiarii eſt, adponam :

Πρόκριτός ἐςι, Φίλιννα, τεὴ ῥυτὶς, ἢ ὀπὸς ἥβης
Πάσης, ἱμείρω δ' ἀμφὶς ἔχειν παλάμαις
Μᾶλλον ἐγώ σεο μῆλα καρηβαρέοντα κορύμβοις
Ἢ μαζὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.
Σὸν γὰρ ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἴαρος ἄλλης,
Χεῖμα σὸν ἀλλοτρίȣ θερμότερον θέρεȣς.

Cæterum ſecundum diſtichon hujus Epigrammatis legitur apud Suidam, v. Κόρυμβοι.

ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΣ. Ὁ διαυγὴς χαλκός. Ὁ δόκιμος.——Ἐν Ἐπιγράμματι· Ταῦτ' ὀρειχάλκȣ λάλα κύμβαλα,

* In Buheriano Cod. hic verſus ita ſe habet :

Πρόκριτός ἐςι, Φίλιννα, τεὴ ΚΥΠΡΙΣ, ἢ ὀπὸς ἥβης.

Vide Cl. Brunck in Analect. vol. iii. p. 246.

PARS II. κύμβαλα, καὶ μυρόεντα βόστρυχον θήκατο.] Erycius in Epigram. apud Holsten. ad Steph. Byzant. v. Τύμωλος, et Cl. Reisk. in Anthol. p. 36.

Γάλλος ὁ χαιτήεις, ὁ νεητόμος, ὅς ποτε Τμώλῳ
Λύδιος ὀρχηστὰς μάκρ' ὀλολυζόμενος,
Τᾷ παρὰ Σαγγαρίῳ τάδε ματέρι, τύμπανα ταῦτα
Θήκατο, καὶ μάστιν τὰν πολυαστράγαλον,
Ταῦτά τ' ὀρειχάλκου λάλα κύμβαλα, καὶ μυρόεντα
Βόστρυχον, ἐκ λύσσας ἄρτ' ἀναπαυόμενος.

Ita legendum et distinguendum est istud Carmen, quod minus perspectum habuerunt nostri Editores. Confer Suidam supra, v. Γάλλος. Notandum autem illud, μάστιν πολυαστράγαλον. Quod genus flagelli Gallis bene notum scilicet. Plutarch. adverf. Colot. p. 1127. Οὐδὲ ΜΑΣΤΙΓΟΣ ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΗΣ ἐκείνης, ᾗ ΤΟΥΣ ΓΑΛΛΟΥΣ πλημμελοῦντας ἐν τοῖς ΜΗΤΡΩΙΟΙΣ κολάζουσιν. Quæ nostrum Epigrammatistam illustrant egregie.

ΟΡΕΧΘΕΙΝ. Κινεῖν. Συνταράττεσθαι. Ἀριστοφάνης·
Κἄνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;]

Respexit noster ad Aristoph. Nub. ver. 1371. quod et recte monuit Kusterus. Verbum autem ὀρεχθεῖν de *palpitatione cordis* accepit Suidas: quod ex interpretamento ejus constat. Est autem verbum φωνῆς μιμητικόν. Quo fit, ut

nunc

nunc de hoc, nunc de illo dicatur. Scholiastes ad Homer. Il. Ψ. 30. non male ὀθισέμεν interpretatur. De *allisu maris ad terram* utitur Theocritus Idyl. xi. 43. PARS II.

Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ΟΡΕΧΘΕΙΝ.

De *terræ mugitu* Æschylus in Niobe apud Strabon. lib. xii. p. 870. cujus versiculos, quia depravatissimi sunt, et eruditissimorum virorum acumen hactenus eluserunt, hic emendatos adscribam:

Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν,
Βερέκυντα χῶρον, ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος,
Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασι
ΤΕΡΠΟΥΣΙ μήλων, πᾶν δὲ ΚΩιΡΕΧΘΕΙ πέδον.

Ita scribendus iste locus. Vulgo nullo sensu legitur, Ἔρπουσι. Quod Interpretes cruciavit admodum.* Recte autem et eleganter, πᾶν δὲ κὠρεχθεῖ πέδον. i. e. καὶ ὀρεχθεῖ.† Optime expressit Virgil. Æn. xii. 722.

---

* Ita Addæus in Epigr. qui emendationem nostram valde confirmat:

——ὁ δέ που βαθίῃ ἐνὶ ποίῃ
ΜΥΚΗΘΜΟΙΣ ἀρότου ΤΕΡΠΕΤ' ἐλευθερίῃ.

Integrum Epigramma exhibetur apud Antholog. p. 555. et emendatum apud nos in Emend. P. III. ad v. Τετρυμένον.

† Aristias apud Athenæum lib. ii. 19. p. 60.

Μύκαισι δ' ὀρέχθει τὸ λαῖνον πέδον.

De

PARS II.

——Gemitu nemus omne remugit.

ΟΡΘΟΤΙΤΘΙΟΣ. Ἡ παρθένος, ἡ ὀρθὰς τὰς τιτθὰς ἔχουσα.] Ita recte Suidas. Epigram. modo supra:

——ΜΑΖΟΝ νεαρῆς ΟΡΘΙΟΝ ἡλικίης.

Papillas sororiantes vocant Latini: de quo viri docti ad Catullum in Carm. lxv. 65.* Respexit autem, ni fallor, Noster ad Procopium in Arcana Hist. p. 46. Παρθένον τινὰ, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον, ὀρθότον οὖσαν. Audacter rescribo, ΠΑΡΘΕΝΟΝ—ΟΡΘΟΤΙΤΘΙΟΝ.† Voce etiam utitur Nicetas in Andronico: Παραγκαλιζόμενος ὁ πέπων τὴν ὀμφακίζουσαν, ὁ ὑπέρωρος τὴν ἡλικίαν ΤΗΝ ΟΡΘΟΤΙΤΘΟΝ ΝΕΑΝΙΔΑ. Idem ὀρθότιτθος et ὀρθοτίτθιος.

De versiculis, quos supra emendavimus, confer Cl. Valcken. ad Eurip. Hippolyt. p. 245. ubi fallitur.

* Lucilius lib. xxix. apud Nonium Marcell. v. *Stare.*

Hic corpus solidum invenies, hic stare *papillas*
Pectore marmoreo ———

† Huc refer Epigramma, cujus pars legitur apud Suidam v. Λύγδινα. Idem autem integrum apud Antholog. lib. vii. p. 586. quod propter suavitatem hic apponitur.

ΑΔΗΛΟΝ.

Αὐτοὶ τὴν ἁπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον Ἔρωτες,
Κύπριδος ἐκ χρυσέων ἐρχόμενοι θαλάμων·
Ἐκ τριχὸς ἄχρι ποδῶν ἱερὸν θάλος· οἷά τε λύγδου
Γλυπτήν, ΠΑΡΘΕΝΙΩΝ ΒΡΙΘΟΜΕΝΗΝ ΧΑΡΙΤΩΝ.
Καὶ πολλοὺς τότε χέρσιν ἐπ' ἠϊθέοισιν ὀϊστοὺς
Τόξου πορφυρέης ἧκαν ἀφ' ἁρπεδόνης.

ΟΤΑΝ ΣΤ ΠΟΤ ΑΛΛΟΣΕ ΧΑΣΚΗΙΣ. Ἀντὶ τοῦ, περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχῃς.] "Hanc lectionem ex MSS. Parif. revocavi. Ante enim "male legebatur χάσῃς." *Kuster.* Recte vir doctiſſimus. Ita enim legitur hic locus apud Ariſtoph. Equit. ver. 1029. Atque hinc de præſtantia MSS. Pariſienſium non male judices.

ΟΤΔΕΝΕΣ. Οἱ οὐδαμινοὶ τῶν ἀνθρώπων.—Καὶ Οὐδένεια. Ἡ ἀπανθρωπία.] "Interpretatio inepta. "Rectius, ἀσθένεια vel εὐτέλεια: ut interpretatur "Heſychius." *Kuſter.* Scribendum, Οὐδένεια. Ἀνανδρία. Error ortus ex compendio ſcripturæ. Uſurpatur autem vox οὐδένεια de homine ignavo, et qui nullius frugis ſit. Strabo lib. xiv. p. 984. Τοῖς δὲ Κίλιξιν ἀρχὴν τοῦ τὰ πειρατικὰ συνίστασθαι, Τρύφων αἴτιος κατέστη, καὶ ἡ τῶν βασιλέων ΟΥΔΕΝΕΙΑ. *Cilicibus autem, ut ſocietates prædandi in mari inirent, Trypho auctor fuit, et regum ſocordia.** Jamblichus in Protreptico, cap. 14. Ἡ ὡς ἀληθῶς δεινότης ἀνδρὸς, καὶ ἡ ΟΥΔΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΝΔΡΙΑ.†

ΟΥΚ ἀποδύσῃ τῶν νυκτῶν, ἣν οἴκοι γε καθεύδῃς, οὐδ' ἢν γε θύραζε, ὥσπερ πρότερον.] Hunc locum

---

* Polybius in Fragment. p. 1507. Ἐξ ἴσης γὰρ παλαιοῦ ξένους ἔτρεφον τοὺς τὰ ὅπλα ἔχοντας, ἄρχειν μᾶλλον, ἢ ἄρχεσθαι δεδιδαγμένους διὰ ΤΗΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΟΥΔΕΝΕΙΑΝ.

† Hæc ſunt Platonis verba in Theæteto p. 157. Edit. Lipſ.

decerpſit

PARS II. decerpsit Suidas ex Aristoph. Eccles. ver. 664. ubi ita haud paulo emendatius legitur:

A. Οὐδ' ΑΠΟΔΥΣΟΥΣ' ἄρα τῶν νυκτῶν; B. Οὐκ ἢν οἴκοι γε καθεύδῃς,
Οὐδ' ἢν γε θύραζ', ὥσπερ πρότερον.——

A. *Neque nocte spoliabunt?* B. *Minime id quidem, sive domi dormias, sive foris, ut antea.*

ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΧΝΗ. Ἡ δρόσος.

Θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνης
Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ἀεὶ νάρκισσος.]

Vox καλλίβοτρυς est Kustero suspecta; mihi non item. Est enim pulchrum epithetum floris Narcissi. Cæterum, quod virum doctissimum latuit, hoc fragmentum decerptum est ex Sophocl. Oedip. Col. ver. 673.

ΟΥΤΕ ΣΥΝ ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΙΣΙΝ, ΟΥΤ' ΑΝΕΥ ΠΑΝΩΛΕΘΡΩΝ. Παροιμία.

Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.]

Susarionis* trimetri non nihil corrupti sunt: quod miror non animadvertisse Cl. Kusterum. Legendum, οἰκεῖν οἰκίαν. Ita enim legitur apud

* *Susarionis* meminit Libanius Epist. 1600. Σουσαρίων ὁ φαῦλα ἐπιστάμενος.

Diomedem

Diomedem Scholasticum, Joan. Stobæum, et Nostrum denique v. Τȣ̃πος.† Quin et hinc restituendus Schol. ad Aristoph. Lysist. ver. 1037. ubi verbum οἰκεῖν perperam omittitur. Οἰκεῖν οἰκίαν est *domum gubernare. Rem domesticam administrare.* Xenoph. Oeconom. cap. i. Δοκεῖ γȣ̃ν οἰκονόμȣ ἀγαθȣ̃ εἶναι εὖ ΟΙΚΕΙΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΟΙΚΟΝ. *Videtur utique boni* οἰκονόμȣ *esse, domum suam recte administrare.* Quod vero accidit Scholiastæ Aristophanis, ut verbum οἰκεῖν exciderit, idem quoque D. Paulo, nescio quomodo, accidisse videtur. Nam, ut ait ille,

PARS II.

---

* Vide autem Menandrum apud Stobæi Floril. p. 407. Edit. Grotii:

> Ἄνευ κακῶν γὰρ ΟΙΚΙΑΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ
> ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΕΥΡΕΙΝ, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἡ τύχη
> Τȣ́των δίδωσιν ἀφθονίαν, τοῖς δ᾽ οἱ τρόποι.

Genes. xxv. 27. Ηὐξήθησαν δὲ οἱ νεανίσκοι· καὶ ἦν Ἡσαῦ ἄνθρωπος εἰδὼς κυνηγεῖν, ἄγροικος· Ἰακὼβ δὲ, ἄνθρωπος ἄπλαστος, ΟΙΚΩΝ ΟΙΚΙΑΝ. Quem locum non ceperunt Interpretes. Eodem quoque infortunio laboravit iste locus Euripidis in Melanippa apud Athenæum xiv. 1. p. 614.

> Ἀνδρῶν δὲ πολλοὶ τȣ̃ γέλωτος οὕνεκα
> Ἀσκȣ̃σι χάριτας κερτόμȣς· ἐγὼ δέ πως
> Μισῶ γελοίȣς, οἵ τινες ἐπὶ σοφῶν
> Ἀχάλιν᾽ ἔχȣσι στόματα· κ᾽ εἰς ἀνδρῶν μὲν ȣ̓
> Τελȣ̃σιν ἀριθμὸν, ἐν γέλωτι δ᾽ εὐπρεπεῖς.
> ΟΙΚΟΥΣΙ Δ᾽ ΟΙΚΟΥΣ, καὶ τὰ ναυστολȣ́μενα
> Ἔσω δόμων σώζȣσι.

Domos divitum administrant.

Iliacos

PARS II.

Iliacos intra muros peccatur et extra.

Est autem in Epistola prima ad Timotheum, v. 4. Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις. Est locus insignis, sed minus hactenus perspectus. Nam Græca ὑποσόλοικα sunt et neutiquam sana. Quo fit, ut interpretationes virorum doctorum futilissimæ sint et nullius pretii. Repono certissima, opinor, emendatione: Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΟΙΚΟΝ ΟΙΚΕΙΝ, εὐσεβεῖν,† καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις. *If a widow has children or grandchildren, let them learn first to govern their own house, to fear God, and to requite their parents.* Ita locutus est Æschines, Orat. contra Timarch. p. 22. Ed. Taylor. Τὸν γὰρ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΟΙΚΙΑΝ κακῶς ΟΙΚΗΣΑΝΤΑ, καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν. Quin ita loquitur Dio Chrysost. Orat. de Virt. p. 618. cujus verba, quia elegantissima sunt, et nostrum Paulum egregie illustrant, hic adscribenda esse duxi: Καὶ πράττουσι πάντα πρότερον, ἢ ὅπως σωφρονήσουσι, καὶ φρόνιμοι ἔσονται, καὶ δίκαιοι, καὶ ἄνδρες σπουδαῖοι· καλῶς

† Isocrates in Panegyr. p. 154. Edit. Wolf. Ἐπὶ τίνας δὲ μᾶλλον προσήκει στρατεύειν, τοὺς ἅμα μὲν ΕΥΣΕΒΕΙΝ βουλομένους, ἅμα δὲ τοῦ συμφέροντος προνοουμένους;

μὲν

μὲν αὐτῶν δυνάμενοι πεϊσαθαι, καλῶς δὲ ΟΙΚΟΝ ΟΙΚΗΣΑΙ——ΔΙΚΑΙΩΣ ΔΕ ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΝΑΙ ΓΟΝΕΩΝ, ὅπως τε ΘΕΡΑΠΕΥΣΟΥΣΙ ΘΕΟΥΣ. *Atque omnia malint esse, quam ut sobrii prudentesque fiant, et justi, virtutisque studiosi, atque ut sibi ipsi praeesse possint, beneque gubernare domum suam,——justamque habere curam parentum, atque ut Deos colere discant.* Ita legendus et vertendus iste locus, qui Apostolo plane gemellus est. Recte autem Paulus τέκνα ἢ ἔκγονα. *Filios aut filiorum filios.* Respexit, opinor, Hesychius: Ἔκγονα, τέκνα τέκνων.*

PARS II.

Ω.

ΩΘΑΥΜΑΣΤΑΣ ΕΞΕΥΡΙΣΚΩΝ ΕΠΙΝΟΙΑΣ.] Hic locus legitur apud Aristoph. Equit. ver. 1319.

Καὶ πῶς ἐστι νῦν, ὦ θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας.

Ω ΦΘΟΡΕ. Ὦ ὄλεθρε. Ἄπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδὼν, ὦ φθόρε.] Hæc sunt verba Aristophanis in Equit. ver. 1148.

---

* Plato de Repub. Dial. v. p. 354. Edit. Massey—Καὶ ἐκεῖνα, ἐκεῖνον πατέρα· καὶ ὅτω δὴ τὰ τούτων ΕΚΓΟΝΑ, παίδων παῖδας· καὶ ἐκεῖνα αὖ ἐκείνους, πάππους τε καὶ τίτθας.

PARS II.

ΩΒΕΛΙΣΤΑΙ. Ἠθέτηται. Ἠλλοτρίωται. Ὁ γὰρ ὀβελὸς ἐν τοῖς βιβλίοις ἀθετήσεως σύμβολον.] Locus notandus, sed non obelo: obelus enim nota ἀθετήσεως.* Atque isto sensu verbum ὀβελίζειν usurpat Cicero in Epist. ad Dolabellam: *Profert alter, ut opinor, duobus versiculis expensum Niciæ: alter Aristarchus hos ὀβελίζει. Ego, tanquam antiquus criticus, judicaturus sum, utrum sint τοῦ ποιητοῦ, an παρεμβεβλημένοι.* Quæ παρεμβεβλημένα Ciceroni, ἐμβόλιμα dixit non nemo. Hesych. Ἐμβόλιμα ἐστι, τὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ὡς ΑΛΛΟΤΡΙΑ καὶ νόθα ΑΘΕΤΟΥΜΕΝΑ. Atque hinc obiter emendandus locus Ælii Herodiani a Cl. Piersono nuperrime editi, et locus quidem, si quis alius, conclamatus. Est autem pag. 448. Γραμματεῖον καὶ Δέλτον ἐρεῖς, οὐχὶ πίνακα. Θετ]αιὸν γὰρ τοὔνομα. Ubi illud Θε]ταιὸν nec Græcum, nec Latinum, nec Syrophœnicium est. Nec docti quidquam ex penu suo contulerunt. Tu vero, mea fide, si quia demum, reponas: ΑΘΕΤΗΤΕΟΝ γὰρ τοὔνομα. *Vox enim ista explodenda est, atque obelo notanda.* Quæ egregia medicina est.†

* Diog. Laërtius in Platon. p. 226. Edit. H. Stephani 1593. ΟΒΕΛΟΣ περιεστιγμένος, ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΙΚΑΙΟΥΣ ΑΘΕΤΗΣΕΙΣ· ἀντίσιγμα περιεστιγμένον, πρὸς τὰς διττὰς χρήσεις καὶ μεταθέσεις τῶν γραφῶν·——ἀστερίσκος, πρὸς τὴν συμφωνίαν τῶν δογμάτων· ΟΒΕΛΟΣ, ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΘΕΤΗΣΙΝ.

† Polybius lib. iii. p. 254. Πρῶτον μὲν, ὅτι τὰς πρὸς Ἀσδρούβαν γενομένας ὁμολογίας ἐκ ΑΘΕΤΗΤΕΟΝ, καθάπερ οἱ Καρχηδόνιοι λέγειν ἐθάῤῥουν.

ΩΚΥ-

ΩΚΥΤΟΚΙΟΝ ΤΗΛΕΦΟΥ. Τῦτο δὲ ἐςι βιβλίον ἄξιον κτήσεως, πρὸς εὐπορίαν Φράσεως, καὶ ἐράσμιον.] Telephus, nobilis Grammaticus, Pergamenus, Veri imperatoris in Græcis præceptor. Eum laudant Julius Capitolinus in Vero, cap. ii. et Schol. ad Ariſtoph. Plut. v. 725. Plurima ſcripſit, in quibus Ὠκυτόκιον, ſive *Collectionem epithetorum*, ad ingeniis juvenum *obſtetricandum*: de quo conſulendus Suidas in v. Τήλεφος.* Hinc libro nomen ΩΚΥΤΟΚΙΟΝ impoſitum. Βιβλίον ἐράσμιον hic vocat Noſter. Quæ vox Interpreti noſtro minus perſpecta fuit. Vult autem Suidas, librum iſtum Telephi eruditis in manibus atque oculis eſſe. *In eſteem.* Leonidas in Epigram. Anthol. lib. i. p. 140.

PARS II.

Ἦν ὁπότε γραμμαῖσιν ἐμὴν Φρένα μῦνον ἔτερπον,
Οὐδ' ὄναρ εὐγενέταις γνώριμος Ἰταλίδαις.
Ἀλλὰ τανῦν πάντεσσιν ΕΡΑΣΜΙΟΣ. Ὄψὲ γὰρ ἔγνων
Ὁππόσον Οὐρανίην Καλλιόπη προφέρει.

ΩΝΕΡ. Ὦ ἄνερ· κατὰ συναίρεσιν.

Τὸν τέττιγ' ὄψει μ', ὤνερ, ἐφεζόμενον.

Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 570.

---

* Schol. ad Euripidis Hippolytum ver. 58. Τῦτο δὲ καὶ ΩΚΥΤΟΚΙΟΝ εἶναι, διὰ καὶ ταῖς δυσωδίνουσιν δίδοσθαι χάριν τῦ ταχέως τίκτειν.

ΩΝΕΤΟΝ. Ἐχίνου καὶ περιῆγον. Θουκυδίδης· Ὤνευον ἀναδούμενοι τοὺς σταυρούς. Τουτέστιν, ὄνοις εἷχ-ρῶντο. Ἔστι δὲ ὄνος μηχανὴ, ἐπ' ἄκρων τῶν ἀκατίων πηγνυμένη, ἀφ' ἧς περιβάλλοντες βρόχοις τοὺς σταυροὺς, ῥαδίως ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνέσπων.——Καλοῦσι δὲ τὴν μηχανὴν οἱ τοὺς χαμαὶ λέσχοντας ἕλκοντες ἁλιεῖς ἠλακάτην.] "Schol. Thucydidis lib. vii. cap. 25. τοὺς "χαμαιλίχοντας. Sed quid vox iſta hic ſibi velit, "ignorare me fateor. Quare quærant alii, "quibus plus otii eſt." *Kuſter*. "Quid ſit "χαμαὶ λέσχοντας vel χαμαιλίχοντας non magis "intelligo quam Portus et Kuſterus. Nam de "χαμουλκοῖς hic vix cogitari poſſe arbitror, quod "hi non ſunt piſcatorum." *Dukerus.* Mendum antiquiſſimum. Veſtigia tamen veræ lectionis deprehendiſſe videor. Reponendum ſine dubio: οἱ τοὺς ΧΑΜΑΙ ΙΧΘΥΑΣ ἕλκοντες ἁλιεῖς. *Hanc autem machinam* ἠλακάτην *vocant ii, qui piſces ex imo verrunt.** Horat. Serm. ii. 3. v. 235.

——*Tu piſces biberno ex æquore verris.*

Ad quem locum conſulendus ὁ πάνυ Bentleius.

ΩΝΗΤΗ. Τιμῆς κτητή. Καὶ τὴν χώραν ἐπιτρέπειν Τραϊανῷ Αὔγαρον, καίπερ ὅτι ὠνητὴν ἐκ Πακόρου

* Manethon lib. v. ver. 279.

Ἐν δὲ τρίταις χώρεσσιν ἀφ' ὡρονόμοιο τυχούσαις
ΑΓΡΕΥΤΗΡΙ ΑΙΝΩΝ ΑΝΕΦΕΛΚΕΤΑΙ ΕΞ ΑΛΟΣ ΙΧΘΥΝ.

ἔχει

ἔχει λαβὼν πολλῶν χρημάτων.] Locus manifesto laborat. Nostri autem Interpretes, homines cogitabundi, nihil viderunt. Audacter repono ex vi et ductu sententiæ: καίπερ ΕΓΝΩΚΟΤΙ ΟΤΙ ὠνητὴν ἐκ Πακόρυ ἔχει.* Græca ita vertenda sunt: *Abgarus regionem Trajano roganti permisit, etsi sciret Trajanus, eum a Pacoro ingenti pecuniæ summa emisse.* Hæc mens scriptoris est. Desumptus autem est hic locus, ni plurimum fallor, ex Dio. Cassio: quod collegisse videor ex Excerptis ejus ab Ursino editis, pag. 406. ubi de isto Abgari cum Trajano commercio ita loquitur: Ὁ δὲ (Αὔγαρος) ἀπήντησέ τε αὐτῷ (Τραϊανῷ) προσιόντι, καὶ ἀπελογήσατο, συγγνώμης τε ἔτυχεν. Ὁ γὰρ παῖς λαμπρὸν οἱ ἱκέτευμα ἦν. Quæ verba leguntur etiam apud Suidam supra, v. Ἱκέτευμα.

ΩΡΓΩΝ—Οἱ δὲ ὤργων τοῖς πολεμίοις ὁμόσε ἰέναι.] Procopius in Gothicis, lib. iv. p. 328. Πρῶτοι δὲ αὐτοὶ κατὰ μόνας ΩΡΓΩΝ τοῖς πολεμίοις ὁμόσε ἰέναι. *Illi vero soli cum hostibus congredi*

---

* Vide Cl. Koen ad Gregorium Corinthi Metropol. de Dialectis p. 92. qui ἀντὶ τῦ, ἐγνωκότι, anteferre videtur εἰδότι. Sed et vide Aristoph. Vesp. ver. 742.

——ΕΓΝΩΚΕ γὰρ ἀρτίως, ΟΤΙ
Λογίζεταί τ' ἐκείνα πάνθ' ἁμαρτίας,
Ἃ σῦ παρακελεύοντος ὐκ ἐπείθετο.

PARS II. *gestiebant.* Ad hunc locum referendus est Suidas.

ΩΣ Γ' ΕΜΟΙ ΚΡΙΤΗι. Ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐμοὶ χρηστῷ κριτῇ. Σοφοκλῆς· Ἔρεβος φαεννότατον, ὡς ἐμοὶ κριτῇ. Παρέλκει τὸ ὡς.] Hæç neutiquam ſana ſunt. Editio Mediolan. ita exhibet: Σοφοκλῆς· Ἔρεβος φαεννότατον ὡς ἐμοί. Παρέλκει τὸ ὡς ἐμοὶ κριτῇ. Locus utrobique luxatus eſt, quem ita nullo negotio ex more atque conſuetudine noſtri Grammatici in integrum reſtitueris: Σοφοκλῆς· Ἔρεβος φαεννότατον ὡς ἐμοί. Ὡς ἐμοὶ κριτῇ, ἢ παρέλκει τὸ ὡς. Bina interpretamenta hic ſubjicit Suidas. Quod et fecit Scholiaſtes ad Sophoclem, quem reſpexit Noſter. Reſpexit autem ad Sophocl. Aj. ver. 394.

Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος,
Ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί.

Ita ſcribendus iſte locus, cum auctoritate Suidæ et Scholiaſtæ, tum fide Edit. Aldin. et MSS. Bodl. Nam lectio vulgata futiliſſima eſt. Recte autem, ὡς ἐμοί. Ita locutus eſt Sophocles, Antig. ver. 1279.

Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ΩΣ ΕΜΟΙ ποτε.

Huc facit Lexic. Bibl. Coiſl. p. 469. ΩΣ ΕΜΟΙ. Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ καταλλείψας εἶπεν τοῦ, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῇ, ἤ τινος τοιούτου. Ita legendum. Cæterum hæc locutio occurrit apud

Ælian.

Ælian. Var. Hist. ii. 41. Κλειώ, φασι, δεινοτάτη πιεῖν ἦν, καὶ ἐκράτει πάντων, αἴσχιστόν γε τοῦτο φερομένη τὸ νικητήριον, ΩΣ ΓΕ ΕΜΟΙ ΚΡΙΤΗι. Atque huc Suidæ nota referenda est. PARS II.

ΩΣΑΤΟ ΕΑΥΤΟΝ. Κατέβαλεν ἀπὸ τοῦ ἵππου. Ἀππιανός· Οὐ μὴν ἔφθασε τρῶσαι, συναρπασάντων αὐτὸν ὑπασπιστῶν, ἢ παρενέβαλεν εἰς κίνδυνον ἑαυτόν.] In hoc articulo multa sunt, quæ minus satisfaciant. Primum, interpretamentum non convenit. Deinde nihil quidquam prodest exemplum allatum. Illa denique ἢ παρενέβαλεν &c. aliquanto corrupta sunt, et nihil attinent ad Appianum. Quid multa? Vel quovis pignore contenderim, ita hunc locum ab auctore fuisse profectum: Ὤσατο ἑαυτόν. Ἀππιανός· Ὤσατο ἑαυτὸν ΚΑΙ κατέβαλεν ἀπὸ τοῦ ἵππου, οὐ μὴν ἔφθασε τρῶσαι, συναρπασάντων αὐτὸν ὑπασπιστῶν. *In medios se conjecit, et de equo eum deturbavit, interficere autem non potuit, quod satellites eum statim exciperent.* Ita recte se habet pulcherrima ῥῆσις, parente suo neutiquam indigna. Quæ sequuntur ita scribenda sunt: Ἢ παρενέβαλεν εἰς κίνδυνον ἑαυτόν. Sunt autem non nisi explanatio τοῦ, Ὤσατο ἑαυτὸν, a Suida pro more adjecta.

ΩΤΕΙΛΗ. Τραῦμα.] Vox Homerica. Bœotorum esse propriam scribit Etymologus: Ὠτειλή. Παρὰ τὴν οὐτήσω μέλλοντα, οὐτηλὴ καὶ ὠτειλή. Βοιωτι-

PARS II. Βοιωτικῶς. Veſtigia tamen ejus reperiſſe videor apud Euripid. Suppl. ver. 945.

Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ' ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν.

Locus, ſi quis alius, deploratus; in quo tum emendando tum explicando fruſtra ſe exercuerunt viri eruditiſſimi. Audacter repono:

Πικρὰ γὰρ ὄψις ΑΙΜΑ ΚΩΤΕΙΛΑΙ νεκρῶν.

Sanguis et vulnera mortuorum viſu ſunt acerba.

Quod elegans, et antiqui coloris eſt. Homer. Il. P. 86.

—Ἔῤῥει δ' ΑΙΜΑ κατ' ὀυταμένην ΩΤΕΙΛΗΝ.*

Ad Euripidem reſpexit Heſychius: Ὠτειλαὶ, τραύματα. Cæterum, dum hoc agimus, libet unum atque alterum locum ejuſdem fabulæ, qui hodie in luto jacent, in tranſcurſu ſublevare. Nam profecto medici primarii hic parum viderunt. Ver. 1150. ita legitur:

---

* Orpheus in lib. de Lapid. περὶ τῦ Ἀχάτυ. ver. 12.

Δή τοτε ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
ΑΙΜΑΤΟΣ ΩΤΕΙΛΗΘΕΝ ἐπὶ τρεφερὴν ῥαθάμιγγες.

Iſte verſus Homericus, qui ſupra ſcribitur, in MSS. et apud Heſychium ad v. Αἷμα ita ſe habet:

——αἷμα κατ' ΟΥΤΑΜΕΝΗΣ ΩΤΕΙΛΗΣ.

Recte. Sic Epigr. Antholog. p. 527.

——καδδὲ ΠΑΡΕΙΗΣ
Δάκρυα μὲν σταλάεις——

Στάσω.

Στάσω. Πῦ με δέξεται γάνος.

Hæc mala et mutila sunt. Nomen quidem Ἀσωπῦ hic feliciter detexit vir doctissimus. Sed aliud quid restat, quod omnes fefellit. Repono, ne litera mutata:

ΣΤ. ΑΣΩΠΟΥ με δέξεται γάνος.

Illud ΣΤ est nota silentii, quæ a Græcis ad Romanos devenit. Terent. Phorm. v. 1.

ST. Quid has metuis fores?

Vide Scaligeri Conject. in Varr. p. 24.* Sensus autem Tragici est: *Desine mollium tandem querelarum. Mox ad Asopum miles contendam.* Atque hoc primum. Deinde illud vide ver. 220.

Ὅστις κόρας μὲν, θεσφάτοις Φοίβῦ ζυγεὶς,
Ξένοισιν ὧδ' ἔδωκας, ὡς ζώντων θεῶν.

Verba postrema ridicula sunt: et tamen non desunt qui defendant. Alii λώντων, alii δόντων θεῶν. Utrumque pravum, et non hujus loci. De Phœbo enim solummodo hic sermo est. Rescribo certissima, opinor, emendatione:

Ξένοισιν ὧδ' ἔδωκας, ΩΣ ΣΥΝ ΤΩι ΘΕΩι.

Sophocl. Aj. ver. 382.

ΣΥΝ ΤΩι ΘΕΩι πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται.

---

* Confer Cl. Burmannum in Antholog. Vet. Lat. lib. iii. p. 630.

Idem

PARS II.

Idem Oedip. Tyr. ver. 146.

ΣΥΝ ΤΩι ΘΕΩι φανύμεθ', ἢ πεπ]ωκότες.

ΩΦΕΛΕΙΑΣ. Χρείας.—Ἐν δὲ τῷ Ἐπιγράμματι διὰ τῦ ι. Ὧδε νέμοις ἤερος ὠφελίην.] Scribendum,

——Ὧι δὲ νέμοις ἤερος ὠφελίην.

Ita enim legitur in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 567. ex quo hoc fragmentum decerpsit Suidas.

ΩΦΕΛΙΩΝ. Κωμικός. Μέμνηται αὐτῦ καὶ Ἀθηναῖος ἐν τῷ δευτέρῳ βιϐλίῳ τῶν Δειπνοσοφιςῶν. Φησὶ δὲ τῶν δραμάτων αὐτῦ εἶναι ταῦτα· Δευκαλίωνα, Κάλλαισχρον, Κένταυρον, Σατύρυς, Μύσας, Μονοτρόπυς.] Quam vere et fideliter hæc in commentarios suos retulerit Suidas, docti viderint. Addo tamen septimam Ophelionis fabulam, ΙΑΛΕΜΟΝ, cujus meminit Athenæus, lib. iii. p. 106. Καὶ Ὠφελίων ἐν Ἰαλέμῳ·

Ὠρχῦντο δ', ὡς καρῖδες ἀνθράκων ἔπι
Πηδῶσι κυρταὶ——

Recte autem Suidas, ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΝ. *Callæschrus* est nomen viri. Fabulam istam laudat Athenæus, lib. iii. p. 106. Deinde lego, Σατύρυς, Μύσας, ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΝ. *The Hermit*.*

* Plutarch. in Pelopida p. 201. Edit. Bryan. Ἐπαμεινώνδας μὲν ἦν συνήθη καὶ πατρῴαν ἦσαν αὐτῷ τὴν πενίαν, ἔτι μᾶλλον εὔζωνον καὶ

Quo titulo fabulam ſcripſit Phrynichus, Comicus. Suidas: Φρύνιχος, Ἀθηναῖος, κωμικός. Δράματα δὲ αὐτοῦ ἐστι ταῦτα· ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ, Μοῦσαι, Σάτυροι. Cæterum exſtat Ophelionis hujus fragmentum apud Athenæum, lib. ii. p. 66. quod, quia non incommodum eſt, hic emendatum adſcribam:

Λιβυκὸν πέπερι καὶ θυμίαμα, βιβλίον
Πλάτωνος ἐμβρόντητον ——

Ita ſcribendus eſt iſte locus. Vulgo, invitis Muſis, legitur θυμίαμα καὶ βιβλίον. Huc referendus Horatius, Epiſt. ii. 1. v. 269.

Deferar in vicum vendentem TUS *et* ODORES,
Et PIPER, *et quicquid* CHARTIS *amicitur* INEPTIS.

ΩΦΘΑΛΜΙΣΜΕΝΟΥΣ ἄνθραξι καὶ ἠλέκτροις εἶχον τοὺς πόδας αἱ κλίναι τῶν ἀρχαίων.] "Ex Schol. "ad Ariſtoph. Equit. ver. 529. ſed ubi pro "ὠφθαλμισμένους rectius legitur ἠσφαλισμένους." *Kuſter*. Locus elegantiſſimus. Notandum autem verbum ὀφθαλμίζειν, quod rariſſimum eſt. Latinis *oculare*, ſive, *inoculare*. Apuleius,

---

καὶ κοῦφον ἐποίησεν φιλοσοφῶν, καὶ ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΝ ΒΙΟΝ ἀπ' ἀρχῆς ἑλόμενος· Πελοπίδᾳ δὲ ἦν μὲν γάμος λαμπρὸς, ἐγένοντο δὲ καὶ παῖδες, ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἀμελῶν τοῦ χρηματίζεσθαι, καὶ σχολάζων τῇ πόλει τὸν ἅπαντα χρόνον, ἠλάττωσε τὴν οὐσίαν. *Single life.* Quare vox ΜΟΝΟΤΡΟΠΟΣ hic forſan reddenda: *The Bachelor.*

Metam.

Metam. vi. *Bullis te multis aureis* inoculatum, *veluti ſtellis ſidereis relucentem, quotidie ſaginabo.* Confer Caſaubon. ad Ariſtophanis Equites.* Nam Kuſterus hic egregie hallucinatus eſt, et nubem pro Junone amplexus eſt.

ΩΧΡΟΣ. Ὠχρίασις. Ἐν Ἐπιγράμμασι· Ὡς εἶδον Μελίτην, ὦχρος μ' ἔλεν.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis quod legitur in Anthol. lib. vii. pag. 605. Eſt autem Carmen prætextatum, de quo adeundus vir doctiſſimus in Miſcell. Lipſ. vol. ix. pag. 478. Ipſum Epigramma, quod Agathiæ eſt, ne quid deſideres, hic adſcribam:

Ὡς εἶδον Μελίτην ὦχρος μ' ἕλε· καὶ γὰρ ἀκοίτη
  Κείνη ἐφωμάρτει· τοῖα δ' ἔλεξα τρέμων.
Τοῦ σοῦ ἀνακροῦσαι δύναμαι πυλεῶνος ὀχῆας,
  Δικλίδος ἡμετέρης τὸν βάλανον χαλάσας.
Καὶ διοσῶν προθύρων πλαδαρὴν κρηπῖδα περῆσαι
  Ἄκρον ἐπιβλῆτος μεσσόθι πηξάμενος.
Ἡ δὲ λέγει γελάσασα, καὶ ἀνέρι λοξὸν ἰδοῦσα·†
  Τῶν προθύρων ἀπέχου, μὴ κεφαλὴν ὀλέσεις.

---

* Confer et Suidam ad v. Ἤλεκτρα.

† Suidas ad v. Λοξίας—Λοξοῖς ἰδὼν ὄμμασιν ὁ φθόνος. Callimachus in Epigr. xxii.

——Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Ἄχρι βίου πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Ubi doctiſſimus Bentleius pro ἄχρι βίου legit ex Schol. ad Heſiod. ΟΥ ΛΟΞΩ.

Mentem

Mentem poetæ facile hic per ſe videt lector naſutus. Sed poſtremi diſtichi uterque verſus corruptus eſt. Quin et Cod. MS. *μὴ σκεΰην ὀλέσεις*. Reſcribo:

> Ἡ δὲ λέγει γελάσασα, ϗ ΑΝΕΡΑ λοξὸν ἰδȣ͂σα·
> Τῶν προθύρων ἀπέχȣ, μὴ ΣΚΕΥΗΝ ΟΛΕΣΗιΣ.

> *Reſpondebat illa ridens, et maritum ex obliquo intuens,*
> *Noli valvas meas tangere, ne inſtrumenta tua amittas.*

Quod proculdubio verum eſt.* Τὸ σκεῦος eſt *ea pars viri, qua viri ſumus.*† Hinc σκευὴ de apparatu illo dicitur, qui proprie virorum eſt: in quo elegans poetæ ἀμφιβολία.‡ Eandem rem aliis verbis expreſſit Horatius Serm. i. 2.

> *Diſcincta tunica fugiendum eſt, ac pede nudo;*
> *Ne nummi pereant aut puga* ———

Et ante eum lepidiſſimus ille gerro, Epicharmus Siculus, in elegantiſſimo trimetro, cujus mentem minime perſpexerunt viri eruditi:

---

* Vide Cl. Brunck in Analect. vol. iii. p. 254.

† Sic etiam vox uſurpatur apud Antholog. lib. iv. p. 478.

‡ Heſychius ad v. Λόμβαι. Αἱ τῇ Ἀρτέμιδι θυσιῶν ἄρχουσαι, ἀπὸ τῆς κατὰ ΠΑΙΔΟΠΟΙΙΑΝ ΣΚΕΥΗΣ. Ita legendum. Vulgo male, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδείαν σκευῆς. Schol. ad Sophoclis Ajacem v. 492 — τὴν εὔνοιαν δηλῶν τῶν οὕτως συνιόντων ΕΠΙ ΜΟΝΗι ΠΑΙΔΟΠΟΙΙΑι.

PARS II.

Μή μοι ΤΑ ΜΑΛΑΚΑ μώσο, μὴ ΤΑ ΣΚΛΗΡ' ἔχῃς.

Ita legitur iſte verſiculus ex emendatione Leunclavii. Notandum autem illud, Μώσο. Nam Siculi, opinor, Μωεῦ. Sed de hoc viderint eruditi. Feſtivus autem eſt Cl. Erneſtus ad Xenoph. Memor. ii. 1. *Sive autem μώμεο legas*, inquit, *ſive μώσο, δισυλλαβῶς pronuntiandum eſt*. Atqui, mi bone, ſi δισυλλαβῶς extuleris, trimetrum diſperdideris. Sed ab hac parte ſatis ſuperque ſecurus fuit vir doctiſſimus.* Eſt autem verbum Μῶσθαι ex antiquioribus. Helladius apud Photium, p. 1581. Τὸ γὰρ ζητεῖν Δωριεῖς λέγουσι ΜΩ. Καὶ ΜΩΤΑΙ τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ· καὶ ΜΩΝΤΑΙ παρ' Εὐφορίωνι· καὶ ΜΩΜΕΝΑΙ ἡ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ. Etymol. Mag. v. Μοῦσα. ΜΩ γὰρ καὶ ΜΩΜΑΙ τὸ ζητῶ. Ἐπίχαρμος ὁ κωμικός·

Πύῤῥαν γε ΜΩ καὶ Δευκαλίωνα ——

Heſychius: Μωσοῖ, ζητεῖ. Μῶται, ζητεῖ. Repone, ΜΩΣΘΑΙ, ζητεῖν. Μῶται, ζητεῖ. Error ortus ex affinitate literarum Θ et Ο. Suidas, ΜΩΣΘΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, ζητεῖν, παρὰ Λάκωσι. Verbi ſedes eſt apud Theognidem, ver. 767.

* Vide Cl. Valcken. ad Herodotum p. 157. qui iſtum verſiculum Epicharmi trochaicum eſſe dicit. Fallitur autem vir eruditiſſimus. Neque enim trochaicus vel ſpondæum vel dactylum in quinto loco admittit. Sed μώσο pro μόου tribrachys.

Χρὴ

Χρὴ Μȣσῶν θεράποντα καὶ ἄγ{γ}ελον, εἴ τι περισσὸν PARS II.
Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν·
Ἀλλὰ τὰ μὲν ΜΩΣΘΑΙ, τὰ δὲ δεικνῦν, ἄλλα δὲ
ποιεῖν.
Τί σφιν χρήσηται μȣ̃νος ἐπιςάμενος;

Ita recte, opinor, legitur. Putabam aliquando hunc locum ita esse interpungendum:

——σοφίης μὴ φθονερὸν τελέθειν.

Sed vulgatam lectionem retinent libri universi. Τὶ περιττὸν σοφίης, est *flos sapientiæ*: quod eximium atque exquisitum est, et proinde scitu dignum.* Atque hinc obiter redintegrandus, ut clavus clavum trudit, Philiscus in luculentissimo Epigrammate apud Plutarchum in vita Lysiæ, qui ad hunc Theognidis locum respexisse videtur. Carmen integrum, quod doctissimorum virorum acumen, nescio quomodo, effugit, hic emendatum adscribam. Erat autem Philiscus ille, ut videtur, Pythagoreus.

Καλλιόπης θύγατερ, πολυήγορε, Φροντίδι δείξεις
Εἴ τι φρονεῖς, ΣΟΦΙΗΣ καί τι περισσὸν ἔχεις.
Τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι, καὶ ἄλλοις
Ἐν κόσμοισι βίȣ σῶμα λάβονθ' ἕτερον,
Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον,
Δόντα καταφθιμένῳ καὶ ΤΑΦΟΝ ἀθάνατον.

---

* Porphyrius de Abstin. p. 155. ΕΚ ΠΕΡΙΤΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ. Synesius de Providen. sub init. ΠΕΡΙΤΤΟΙ ΣΟΦΙΑΝ Αἰγύπτιοι.

Ὃς

PARS II.

Ὃς τό.τ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι,
Καὶ τὴν τῦ φθιμένυ πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma.* Hymnum ἐπιτάφιον in Lyſiam eleganter vocat Philiſcus τάφον ἀθάνατον. *Monimentum ære perennius.* Vulgo nullo ſenſu legitur, καὶ σοφῷ ἀθάνατον. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.†

---

* Notandum iſtud, ἄλλοις ἐν κόσμοισι βίυ. Sic Libanius in Epiſt. 790. Προσθείην δ' ἂν τύτοις καὶ τὺς ἐν ταῖς ναυσὶ φερομένυς, τύς τε ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΕΙΔΕΣΙ ΤΩΝ ΒΙΩΝ ζῶντας. In ſequenti hexametro forte legendum eſt, Δεῖ Μ'—Sed recte ΚΗΡΥΚΑ δεῖξαι, vel ΥΜΝΟΝ δεῖξαι· quanquam ἀντὶ τῦ, δεῖξαι, rectius forſan legeres, ΟΝΤΑ. Pulcherrime Epigrammatiſta, ΚΗΡΥΚΑ ΑΡΕΤΗΣ. Vide doctiſſimum Cuperum in Apotheoſi Homer. p. 94. et confer Hagenbuch. in Epiſt. Epigraph. p. 152. Ita Antipater in Epigram. in Homerum apud Anthol. lib. iii. p. 388. quod hic apponere libet.

Ἡρώων ΚΑΡΥΚ' ΑΡΕΤΑΣ, μακάρων τε προφήταν,
Ἑλλάνων βιοτᾷ δεύτερον ἀέλιον,
Μυσέων φέγγος Ὅμηρον ἀκηράσιον, ςόμα κόσμυ
Παντὸς, ἁλιρρόθια, ξεῖνε, κέκευθε κόνις.

Ita ſcribendum poſtremum diſtichon. Vide nos ſupra ad v. Ἀκήρατον. Pro ἀκηράσιον vulgo inepte legitur ἀκήρατον, et in Cod. Vat. ἀγήρατον· hinc Cl. Brunck ἀγήραντον excogitavit: quæ forſan vera lectio.

† Nicephorus vol. ii. p. 811. ΣΤΗΛΗΝ ΑΘΑΝΑΤΟΝ. Sophocles in Aj. ver. 1186.

Ἔςαι μεγάλης ἔριδός τις ἀγών·
ἀλλ', ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς ΤΟΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ
ΤΑΦΟΝ εὐρώεντα καθέξει.

Atque

Atque hæc habui dicenda ad ſecundum volumen Suidæ. Non poſſum autem, quia haud incommodum eſt, quin tecum agam, lector erudite, de loco inſigni, ſed corrupto, Ariſtophanis, quem ſupra laudavit noſter Lexicographus, v. Οὐκ ἔςι, atque ita laudavit, ut veram lectionem quodammodo ſubminiſtraverit. Eſt autem in Pluto, ver. 886.

A. Οὐδὲν προτιμῶ σου· φορῶ γὰρ πριάμενος
Τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.
B. Ἀλλ' οὐκ ἔνεςι συκοφάντου δήγματος.

Verſus poſterior futilis eſt, et ſenſu caret. Verbum enim ἔνεςι ſententiæ obſtaculo eſt. Deinde nec vim τοῦ, δακτύλιος, ſatis peroeperunt viri eruditiſſimi. Quo factum, ut ſenarium innocentem, qua emendando, qua explicando, torſerint egregie. Res autem, ſi quid video, in vado eſt. Nimirum Græci dicebant δακτύλιον ἔρωτος, δακτύλιον βασκανίας, δακτύλιον δήγματος ὄφεως· ut φάρμακον ἔρωτος, φάρμακον βασκανίας, φάρμακον δήγματος ὄφεως. Sic nos Angli: *A love-powder. An ague-ſtone. A* CRAMP-RING. Et ſimilia ſexcenta. Quod et alteri Scholiaſtæ ſuboluiſſe videtur. Hinc δακτύλιον φαρμακίτην recte exponunt veteres Grammatici. Heſychius: Δακτύλιος φαρμακίτης, ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασι πιπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου. Quare nec de ſenſu, nec de manu Comici ulterius dubitandum eſt. Reſcribendum omnino:

PARS II.

'Αλλ' ΟΥΚ ΑΝ ΕΣΤΙ συκοφάντȣ δήγματος.

Dicit A. *Se δακτύλιον*, five *amuletum fibi comparaſſe.* Reſpondet B. *Non eſſe δακτυλιον δήγματος συκοφάντȣ.* Vel, *Nullo modo fieri poſſe, ut δακτύλιος profit adverſus morſum ſycophantæ.* Hæc mens ſcriptoris eſt. Vocula autem ἂν; cum verbo modi indicativi apponatur, vim δυνητικὴν habet, et plurimas elegantias parit. Quod Criticis, tum antiquis, tum recentioribus, minus perſpectum, loco pulcherrimo fraudi atque exitio fuit. Eadem labes infeſtat Ariſtoph. Nub. ver. 1472,

A. Ἰδȣ̃ γε, Δία πατρῷον. Ὡς ἀρχαῖος εἶ!
Ζεὺς γάρ τις ἐςίν; B. Ἔςιν. A. Οὐκ ἔνεςʼ, ἐπεὶ
Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δίʼ ἐξεληλακώς.

Ita hodie legitur, tum ſenſu, tum gratia procul. Ego vero nullus dubito, quin reponendum ſit:

Ζεὺς γάρ τις ΕΣΤΙΝ; B. ΕΣΤΙΝ. A. ΟΥΚ ΑΝ
ΕΣΤ'——

Eſtne aliquis Jupiter? B. *Eſt.* A. *Non poteſt fieri ut ſit.*

Vides venuſtam repetitionem verbi ἐςί. Quo pacto ſermo rotundior exit, et κωμικώτερος. *He is. He cannot be.* Non potuit ſignificantius

tius noſter Comicus.* Haud aliter locutus eſt Euripides in Danae: PARS II.

Τόν θ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρ' ὅς τ' ΑΝ ΕΣΤΙ δή.

Et quem vocamus, quiſquis tandem ſit, *æthera.*

Atque hæc locutio notanda, quia rariſſima eſt, et haud vulgaris elegantiæ.

---

* Eodem mendo dehoneſtatus eſt Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 586.

Ἀρνησίς οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.

Legendum ſine dubio:

Ἀρνησὶς ΟΥΚ ΑΝ ΕΣΤΙΝ ——

Negari non poteſt. Ita Demoſthenes Περὶ Παραπρεσ. p. 170. Edit. Taylor. Ὅτι τοίνυν ΟΥΔ' ΑΡΝΗΣΙΣ ΕΣΤΙΝ αὐτοῖς. Æſchines contra Cteſiphont. p. 439. Τί γαρ ΑΝ ΕΣΤΙΝ ἀνοσιώτερον ἀνδρος παράνομα λέγοντος καὶ πράττοντος; Ita MS. Mead. atque ita legendum.

T A N T U M.

ERRATA.

Pag. 166. *pro* intelligeudus, *lege* intelligendus.
266. *pro* carceribns, *lege* carceribus.
263. *pro* occulorum, *lege* oculorum.

